

Hazırlayan: Kahin

Redakte : alibaba43

www.e-kitap.us sunar.
Tüm kitap severleri **Saklı Kütüphane**'ye bekliyoruz.
Kâhin & Orodruin

Not: Saklı Kütüphanedeki e-kitaplar tanıtım amaçlıdır. Sevdiğiniz yazarların zarar görmesini istemiyorsanız lütfen kitapların orijinallerini satın alın.

Saklı Kütüphane www.e-kitap.us

Copyright
1982 Dean R. Koontz

Kesim Telif Ajansı aracılığıyla Türkiye yayın hakkı

İNKILÂP KÎTABEVİ Yayın Sanayi ve Ticaret A.Ş. Ankara Cad. No.: 95
İSTANBUL Tel.: 522 28 51 526 86 41

Kapak Resmi: Şahin KARAKOÇ

Birinci Baskı : 1985 İkinci Baskı: 1989 Üçüncü Baskı: 1994

Bu kitabın her türlü yayın hakları
*Fikir ve Sanat Eserleri Kanunu gereğince *
inkılâp Kitabevi Yayın Sanayi ve Tic. A.Ş.'ye aittir.

ISBN 9751001722 9434Y00510594

ANKA OFSET A.Ş. Cemal nadir Sok. No: 24 Cağaloğlu —İSTANBUL
1994

DEAN R. KOONTZ

ONLAR YOKTU

(TWILIGHT EYES)

Roman

Çeviren:

Belkis Çorakçı

İTAYİN SANAYİ VE TİCARET A.Ş. Ankara Cad. 95 34410 İSTANBUL

Doğa gezginlerinden bazıları erkeği ve kadını yarattı ama iyi yaratmadı, diye düşünürdüm... İnsanlığın öyle kötü bir
Taklidini sergiliyorlar ki!

Shakspeare

Umut dünyayı taşıyan bir sütun. Yürüyen adamın
rüyası umut.

Pliny (Büyük)

Ben hayatın getireceklerini ya da yaratacaklarını değil de, kendisini değerli kabul edenlerden yanayım.

Oliver Wendell Holmes, Jr.

BOLUM BİR

AKŞAM GÖZLÜ

...İnsanlığın sakin hüzünlü müziği... *William Woodsworth*

İnsanlık hep güzel olan şeylerde değildir. En belalı katillerin bazıları güzel insanlardır. İnsanlık her zaman kulağa güzel gelen de değildir, çünkü herhangi bir gösterici yılanı dans ettirebilir, oysa göstericiler her zaman fazla insancıl yanı olan kişiler değildir. İnsan insanlığını, siz ona ihtiyaç duyduğunuzda yanınızda bulunmakla gösterir, sizi bağrına basmakla, gerçekten anlayışlı bir söz söylemekle, yalnızlık duygunuzu yok etmekle, sizin savaşınızı kendi savaşı haline getirmekle gösterir. İşin aslını bilmek istiyorsanız, insanlık budur. Dünyada biraz daha fazla insanlık olsaydı belki kendimizi bu kısıldığımız kapandan kurtarırdık...ya da en azından, o tuzağı elimizde cehenneme kadar taşımaktan kurtulurduk.

İsimsiz bir karnaval göstericisi

KARNAVAL

BAŞKANIMIZI Dallas'ta öldürdükleri yıldı. Masumiyetin sonu gelmiş, belli bir türde düşünmek ve yaşamak sona ermişti. Bazıları büsbütün karamsarlığa kapılıyor, umudun da sonu geldi, diyorlardı. Ama düşen sonbahar yaprakları, dalları iskelet gibi kel kel bıraksa da, ilkbahar yine giydirir ormanları. Sevilen bir büyükanne ölür, sanki onun kaybı telâfi edilmek isteniyormuşçasına, aileye bir torun girer. Sapasağlam, merak dolu. Bir gün bitince bir başka gün başlar, çünkü bu sonsuz evrende hiçbir şeyin sonu yoktur, hele umudun sonu kesinlikle yoktur. Eski bir çağın küllerinden yeni bir çağ doğar, doğum da bir umuttur. Başkanın vurulmasını izleyen yıl, bize Beatles grubunu, çevremize bakışımızı değiştiren modern sanat yönlendirilmelerini getireceği gibi, hükümetlere güvenmeme gibi sağlıklı bir eğilimin de başlangıcını getirecekti. O yılın içinde bir savaşın tohumlanan çekirdekleri vardıysa bile, bu da bize bir şey öğretmeye yarar... Tıpkı umut gibi, korkuyla acının, umutsuzluğun da sonu yoktur, onlar da bu hayatın ayrılmaz yoldaşlarıdır. Bu dersi öğrenmek pek de değersiz sayılamaz.

Karnavala on yedi yaşımın altıncı ayında geldim. Gecenin en karanlık saatlerinde. Ağustos ayının bir perşembe gecesiydi. Dallas'taki cinayete daha üç aydan fazla zaman vardı. O günü izleyen hafta boyunca bana olanların hayatımda yarattığı derin değişiklikler, cinayetin bir ulusun geleceğinde yaratacağı değişiklikler kadar önemliydi. Oysa oraya ilk geldiğimde lunaparkın kepenkleri inik pavyonlarıyla boş meydanları hiç de kaderin beni beklediği bir yer gibi gözükmüyordu.

Sabaha karşı saat dörtte bu tür panayır yerleri kapanır, yaklaşık dört

saat kapalı kalırdı. Karnavalcılar, dönme dolabı kilitlemiş, Atlı Karınca'yı, Alis'in Eteklerini, Tırmanan Vagonu hep kapatmıştı. Yumruk gücü makinesi, sandviç stantları, top fırlatıp ödül kazanma pavyonları, atıcılık yeri, pokerino salonu karartılmış, müzik susturulmuş o parıltılı çekicilik yok edilmişti. Müşteriler çekilince karnavalcılar, karavanlarına yollanmışlardı. Karnaval alanının hemen güneyindeki bir çayırlığa park edilmişti. Şimdi artık dövmeli adamlar, cüceler, kas göstericileri, varyete kızları, diğer göstericiler, işletmeciler orada helva satanlar, elma şekeri hazırlayan kadınlar, sakallı kadın, üç gözlü adam ve tüm diğerleri ya uyumuş, ya uykusuzluğa karşı savaş veriyor, ya da normal vatandaşlar gibi sevişiyorlardı... Eh, bu garip dünyanın normal vatandaşlarıydılar onlar da tabii.

Parlak bir dolunay gökyüzünün bu yanından aşağı kayıp durmaktaydı. Ama henüz tam alçalmamış olduğundan, Pennsylvania'nın Ağustos gecelerindeki o sıcak, nemli mezar gibi saatlerle çelişki oluşturan solgun, kış rengi bir ışık saçıyordu ortalığa. Alanın içinde dolaşıp havasına alışmaya çalışırken bu buz gibi ışıkta kendi ellerimin garip sayılacak kadar beyaz göründüğünü fark ettim. Ölü eli ya da hortlak eli gibi. İşte o lunapark eğlenceleri arasında *Ölüm'ün* varlığım ilk defa o anda hissettim, bu karnaval yerinin cinayete, bol kanlara sahne olacağım hayal meyal sezdim.

Tepemde gerilmiş tellere renkli plastik süsler dizilmişti. Gün ışığı ya da karnavalın parlak gece ışıkları vurunca bunlar ışıl ışıl olurdu. Ama şimdi ölgündüler. Tozlu yolların tepesinde uyuyakalmış yarasalara benziyorlardı. Sessiz atlıkarıncanın yanından geçerken, bir beyaz atın dörtnala kalkarken donmuş kalmış pozunu gördüm. Yağız aygırlar, kır kısraklar, midilliler, taylar hep atılma pozunda, ama ilerlemeksizin duruyorlardı. Sanki zaman ırmağı ayırmıştı onları dünyadan. Ay ışığı, atları tutan metalik boyalı direkleri pirinç değil de, buzdanmış gibi gösteriyordu.

Buraya çitten atlayarak girmiştim. Kapılar kapalıydı geldiğimde çünkü.

Belli belirsiz bir suçluluk duymaktaydım. Hırsızlığa gelmiş gibi. Bu da garipti, çünkü hırsız olmadığım gibi, karnavaldaki hiç kimseye bir kötülük de düşünmüyordum.

Katildim gerçi. Oregon'da polis beni arıyordu. Ama orada, kıtanın öbür ucunda döktüğüm kandan hiç suçluluk duymuyordum. Denton enişteyi baltayla öldürmüştüm. Nedeni de, elle bu işi başaramayacağımdandı. İçinde ne pişmanlık ne de suçluluk vardı, çünkü Denton enişte *onlardan* biriydi.

Ama polis *benim* peşime düşmüştü. Üç bin millik uzaklığın bile bana yeterli güven sağladığından emin değildim. Artık gerçek adımı kullanmıyor, kendimi Cari Stanfeuss diye tanıtıyordum. Başlangıçta kendime Dan Jones adını takmıştım. Sonra Joe Dann oldum, onun ardından da Harry Murphy. Şimdi adım Slim MacKenzie'ydi. Bir süre Slim olarak kalmaya karar vermiştim. Söylenişi hoşuma gidiyordu. Slim MacKenzie. Kovboy filmlerinde John Wayne'in en iyi arkadaşı rolündeki kişiye yakışacak bir isimdi. Saçlarımı biraz uzattım ama rengini değiştirmedim. Görünüşümü değiştirmek için yapabileceğim daha fazla bir şey yoktu... Bir tek... Değişebilecek kadar uzun süre serbest kalmaya çalışmanın dışında.

Bu karnavaldan beklediğim şey bana sığınacak bir yer sağlamasıydı. Adı sanı belli olmadan yaşamayı umuyordum burada. Yatacak bir yerim olacak, bana doyurucu yemekler sağlanacaktı. Cep harçlığı da alacaktım. Bunların karşılığında adam gibi çalışmak niyetindeydim. Batıdan gelebilecek kaçaklar arasında herhalde en tehlikesiz serseri bendim.

Ama yine de, o ilk akşam kendimi hırsız gibi hissettim. Birisinin tehlike çanlarını çalmasını, üzerine saldırmasını bekler halim vardı. Herhalde güvenlik görevlisi olarak bir iki kişi bu alanı dolaşıyor olmalıydı. Ama ben içeriye görünmeyen bir taraftan girmiştim. Devriye arabasının sesine kulak kabartarak, Sombra Kardeşler Karnavalının kurulduğu alandaki gece gezime devam ettim. Bu karnaval koca ülkedeki ikinci en büyük karnavaldı.

Sonunda dev dönme dolabın yanında durdum. Karanlık o koca tekeri ürpertici biçimde değiştiriyordu. Ay ışığında, bu ölü saatte, makineye hiç benzemiyordu o teker. Hele de eğlence için yapılmış bir makineye! Tarih öncesi hayvanlarından birinin koca iskeletine benziyordu daha çok. Demirleri, kirişleri sanki maden ve ahşap değil de, kalsiyum bileşimi kemiklerdi.

O hayali paleolitik fosilin gölgesiyle yanları ay ışığı altında, başımı kaldırıp, asılı duran ikişer kişilik sepetlere baktım. Hepsi hareketsizdi. Bu dönme dolabın hayatımdaki en önemli olaylardan birinde bir rolü olacağını biliyordum. Bunun ne zaman, nasıl, niçin olacağını bilmesem de, burada büyük ve korkunç bir şey olacağından emindim. *Biliyordum.*

Güvenilir önseziler benim özel yeteneğimin bir kısmını oluşturur. En önemli kısmını değil. En yararlı, en şaşırtıcı, en korkunç kısmım da değil. Bende daha başka özel yetenekler de vardır. Onları da... Anlamadan... kullanırım. Bunlar benim hayatımı biçimlendirmiş yeteneklerdir ama onları istediğim zaman kontrol edemediğim gibi, her istediğimde kullanamam. Akşam Gözlüyümdür ben.

Dönme dolaba bakarken aslında geleceğimde beni bekleyen korkunç olayın ayrıntılarını görmüyordum. Ama içime bir dizi korkunç titreşim doluyordu. Korku, acı ve ölüm. Sendeledim, neredeyse dizüstü çökecektim. Soluk alamadım. Yüreğim deli gibi çarptı. Husyelerim gerildi. Bir an yıldırımla vurulmuşa döndüm.

Derken o etki geçti, psişik enerjilerin sonu vücudumdan akıp çıktı, düşük düzeyli titreşimler kaldı yalnızca. Onları ancak benim gibi biri sezebilirdi. Karanlık titreşimlerdi bunlar. Dönme dolaptan geliyorlardı. Tekerin içindeki ölüm enerjisini yayıyorlarmış gibi. Hani fırtına havayı değiştirir de, ilk şimşekten çok önce kendini hissettirir ya... tıpkı öyle.
Yemden soluk alabilmeye başladım. Çarpıntılarım hafifledi.

Sıcak, yoğun Ağustos gecesi zaten karnaval alanına girmeden de alnımın terle kaplanmasına yol açmıştı ama şu anda, terden sırılsıklamdım. Üzerimdeki tişörtün eteğini kaldırıp suratımı kuruladım.

Biraz sezdiğim tehlikenin ne tür bir şey olduğunu daha iyi görebilme umuduyla biraz da kötü akımların beni korkutamayacağını kanıtlamak amacıyla, şort çantamı indirdim, uyku tulumumu serdim, gecenin geri kalanını hemen orada geçirmeye hazırlandım. Koca tekerin dibinde. Hava öyle ağır, öyle sıcaktı ki, uyku tulumunu yalnızca şilte olarak kullandım. Sırtüstü uzandım, tekere, aradan görünen yıldızlara baktım. Çok uğraşmama rağmen geleceğe ait başka bir şey sezemedim. yalnızca yıldızların çokluğu kendimi küçük ve önemsiz görmeme, uzayın büyüklüğünü anlamama, kendimi her zamandan daha yalnız hissetmeme yol açtı.

On beş dakika geçmeden uykum geldi. Tam gözlerim kapanmak üzereyken bir hareket duydum. Pek uzağımda değildi. Gevrek, çıtırtılı bir sesti. Birisi yere atılmış şeker kâğıtlarına basmış gibi. Başımı kaldırıp dinledim. Çıtırtı kesildi, ama ardımdan toprakta yürüyen tok ayak sesleri geldi.

Bir an sonra gölgelerin sakladığı biri, gösteri çadırlarından birinin yanından ortaya çıktı, hızlı adımlarla orta yoldan ilerledi. Dönme dolabın karşı tarafındaki karanlıklara daldı. Altı metre ötemdeydi. Adam Eğlence Treni'nin berisinde tekrar ay ışığına çıktı. Çok iri yarıydı, meğerki gölgeler onu öyle göstersin. Telaşla gidiyordu. Benim farkımda değildi. Onu bir an ancak görebilmiştim ki, Ağustos sıcağına rağmen ürperdiğimi hissettim. Daha yüzünü göremeden. Hemen ayağa fırladım. Görebildiğim kadarı yetmişti omurgamda ürpertiler başlatmaya.

Onlardan biriydi.

Çizmeme sokulu bıçağı çektim. Çeliğini elimde çevirirken mehtabın ışığı keskin kenarda yansıdı.

Bir an kararsızlık geçirdim. Topla eşyanı, git buradan başka sığınak ara, dedim kendi kendime.

Ama ahh... kaçmaktan öyle yorulmuştum, yuvam diyebileceğim bir yere öyle çok ihtiyaç duyuyordum ki! Ne otoyollardan, ne kentlerden geçmiş, ne yabancılar görmüştüm. Çok fazla değişik şeyler çıkmıştı karşıma. Son birkaç ay içinde belki yarım düzine işe girmiş çıkmıştım. Hep eğlence yerlerinde. Bu karnavalın ufağı, başlangıcı türündeki yerlerde. Girdiğim her yerde de E. James Strates gibi, Vivona Kardeşler gibi, Royal Amerikan ya da Sombra Kardeşler gibi bir yere bağlanınca hayatın ne kadar daha güzel olabileceğini duymuştum. Şimdi karanlıkta bu alanı gezip fiziksel ve ruhsal etkilerini tattıktan sonra, gerçekten kalmak istiyordum. Dönme dolabı saran o kötü titreşimlere rağmen, önümüzdeki günlerde kan dökületeceğine işaret eden sezgilere rağmen, Sombra Karnavalı aslında daha iyi daha güzel titreşimler de yayıyordu. Burada mutluluğu da bulabileceğimi hissediyordum. Hiçbir yerde kalmayı bu kadar çok istememiştim.

Yuvaya, dostlara ihtiyacım vardı.

Daha on yedi yaşımdaydım.

Ama eğer kalırsam... bu adam ölmeliydi. *Onlardan* birinin de burada üslendiğini bile bile kalamazdım karnavalda.

Bıçağı yanıma yapıştırdım.

Onun peşine düştüm. Eğlence trenini geçtim, Alis'in Etekleri'nin çevresinden dolaştım, kaim bir kablolar demetinin üzerinden aştım, varlığımı ona belli edecek, ses çıkaracak bir şeye basmamaya özen göstererek ilerledim. Karanlıklar arasından karnavalın sessiz kalmış orta kısmına doğru gidiyorduk.

İ B L İ S

NİYETİ iyi değildi. Ama onun gibilerin niyeti hiçbir zaman iyi olmazdı. Karanlıkları, mehtap ışıklı alanları hızla geçiyor, geçerken her zaman karanlığı ısıldı yerlere tercih ediyordu. Bir karanlıktan aydınlığa çıkması gerektiğinde kararsızlık gösteriyor, sonra orayı hızla aşıp yeni bir karanlığa atıyordu kendini. İkide bir arkasına da bakıyordu ama benim varlığımı bilmediği, sezmediği ortadaydı.

Ben onu sessizce izlemeyi sürdürdüm. Yol üzerinden değil de, kurulu çadırların arkasından, çevresinden. Jeneratörlerin gerisine çömelip baktım ona. Kamyonların, başka engellerin arkasından izledim. Sonunda hedefinin Çarpışan Arabalar olduğu ortaya çıktı. Oraya varınca bir an durup çevresine baktı, iki basamağı çekti, alçak kapıyı açtı, elektrikli tavanın altındaki platforma ayak bastı. Minik arabaların arasından geçerek tahta taban üzerinde ilerledi.

Belki gölgelere saklanıp onu oradan bir süre izleyebilir, niyetinin ne olduğu konusunda bir fikir edinebilirdim. Belki en akıllıca hareket o olurdu. O günlerde düşmanı pek şimdiki kadar tanımıyordum ne de olsa. Azıcık bilgime ne eklense kârdı. Ama iblislere olan nefretim, korkumu kat kat aşıyordu. Evet, iblis adını takmıştım onlara. Fazla beklersem onunla kapışmak için gerekli cesareti kaybederim diye korkuyordum. Büyük bir ustalıkla Çarpışan Arabalar pavyonuna gizlice girip iblisi izledim. Bu ustalık özel yeteneklerim arasında değildi, ama on yedi yaşında ve çok formda olmamdan kaynaklanıyordu.

İkişer koltuklu arabalar ufacıktı. Dizimden pek az yukarıya yükseliyordu. Dün gece son binenler onları nereye bırakmışsa orada öylece durmaktaydılar. Her birinin arkasından bir direk yükseliyor, tavandaki elektrikli ızgaraya değiyordu. Oradan gelen enerji sayesinde her sürücü başka bir arabadaki manyak sürücüye deli gibi çarpmayı başarıyordu. Müşteriler burayı doldurunca, çarpışan arabaların çevresi genellikle alanın

en gürültülü yeri olurdu. Ortalığı çığlıklar, hücum bağırtıları doldururdu. Ama şimdi çok sessizdi. Atlıkarınca'daki atlar gibi. Arabalar alçak olduğundan beni saklayamazdı. Tahta yer döşemesi de her adımın sesini büyütüyor, yankılandırıyordu. Gözükmeden ilerlemek hiç de kolay değildi.

Düşmanım, buraya geliş amacı her neyse, doğruca ona eğilerek bana yardımcı oldu. Dikkatini buraya varıncaya kadar harcayıp tüketmişti. Dikdörtgen platformun ortasında, bir arabamın arkasına diz çökmüş durumdaydı. Başını eğmiş, el fenerinin aydınlattığı bir yere bakıyordu.

Ben yaklaşırken, fenerin ışığı adamın gerçekten pek iri yan bir şey olduğunu kesinleştirdi. Kapkalın boynu, geniş omuzları kocaman sırtı vardı, giydiği sarı kareli dapdaracık gömlek her kasını belli ediyordu.

Fenere ek olarak, yanında bir de küçük alet torbası getirmişti. Onu yere yaydı, açtı, içindeki aletler parıldadı. Adam hızla çalışmaya koyuldu. Pek az ses çıkarıyordu. Ama madenin madene sürtünmesi yetiyordu yaklaştığımı saklamaya.

Ona yaklaşmak, aramızda iki metre kaldığında üzerine atılmak, bıçağımı boynuna saplamak, şah damarını kesmek niyetindeydim. Burada yalnız olmadığım kavramasına izin vermeden.
Ama çıkardığı gürültülere, benim sessizliğime rağmen, aramızda dört metre kaldığında birden izlendiğini hissetti, esrarengiz işini yarım bırakıp döndü, bana baktı. Şaşırmış gözleri baykuş gibi açılmıştı.

Fenerini yanık durumda minik arabanın tamponuna takmış olduğundan, yayılan ışık yüzünü aydınlatıyor, çeneden alın çizgisine giderken kademeli olarak azalıyor, yüz çizgilerini bir hayli çarpıtıp çukur yerlere acayip gölgeler düşürüyordu. Çıkık elmacık kemiklerinin altına, çukur gözlerine. Işığın bu iğrenç çarpıtması olmasa bile, kemikli alın, koca burnu, çakışan kaşları, iri çenesi, çizgi gibi ağzı ve bol etli yüzüyle yine de katı, zalim bir görünümü olacağı ortadaydı ama ışık biraz daha koyultuyordu bu etkiyi işte.

Bıçağı yanıma yapışık tutup onun görmesini engellediğim için ne derece

tehlikede olduğunu hâlâ arılamıyordu. Tüm iblislerde gördüğüm o gözü peklikle, blöf yapıp beni ürkütmeyi denedi.

"Hey, ne oluyor?" dedi kaba bir sesle."Ne işin var burada? Sen karnavaldan mısın? Hiç görmedim seni buralarda. Nedir niyetin?"

Ona bakarken yüreğim gümbürdüyordu. Başkalarının göremediği şeyi, dış görünümünün altındaki iblisi görebiliyor, içimde bulantılar hissediyordum.

İşte anlatması en zor olan kısım burası. Îçteki hayvanı görebilişim. Psişik görüşümle adamın insana benzeyen dışını soyup içteki gerçek korkunçluğu görüyor değilim. Her ikisini birden görebiliyorum ben. Dıştaki insan şeklini de, içteki canavarı da. Üst üste. Belki çömlek sanatıyla ilgili bir benzetme yaparsam daha iyi anlatabilirim. California'nın Carmel kentindeki bir sanat galerisinde bir zamanlar saydam, kırmızı sır çekilmiş nefis bir vazo görmüştüm. Yanmakta olan bir filmin kapağı açık kalmış gibi ışık saçıyordu. Etkileyici bir derinliği vardı. Kilin yamyassı yüzünde sihirli, üç boyutlu bir derinlik. İşte iblise baktığımda o tür bir şey görüyorum. Dıştaki insan aslında somut ve gerçek. Ama alttaki gerçeği de aynı anda görebiliyorum.

Çarpışan Arabalar pavyonunda, bu gece yarısı teknisyeninin insan sim altında da aynı iblisi görmekteydim.

İblis sabırsız bir sesle, "Eee, konuşsana," dedi. Dizleri üzerinden doğrulma zahmetine bile kalkışmamıştı. Sıradan insanlardan korkmuyordu. Tecrübelerine göre, onlar bir zarar veremezlerdi ona. Benim sıradan biri olmadığımı da bilmiyordu. "Karnavaldan mısın? Sombra Kardeşlerin bordrosunda mısın? Yoksa başkalarının işine burnuna sokan budala piçin biri misin?"

İnsan görünümünün içindeki yaratık hem domuza, hem köpeğe benziyordu. Kalın, koyu renk, kırışık derisi kokmuş pirinç gibiydi. Kafası Alman çoban köpekleri gibi ağzı öne uzanmış, sivri dişlerle doluydu. O dişler aslında domuza da, köpeğe de benzemiyor, sürüngen dişlerine

benziyordu. Burun köpekten çok domuzdu. Titreyip duruyor, etli burun delikleri açılıp kapanıyordu. Gaddar bir köpeğin boncuk gibi, kırmızı, kötülük dolu gözlerim gördüm. Çevresindeki derinin rengi daha koyu, böcek kanatlarındaki yeşilin tonundaydı. Konuştuğu zaman dilinin ağız içinde kıvrımlarını açıp uzandığını görüyordum. Beşer parmaklı elleri insan eline benziyordu ama parmaklarda fazladan birer eklem daha vardı. Eklemler daha kaim, daha kemikliydi, îşin kötüsü, pençeydi o eller. Upuzun, kıvrık tırnaklıydı. Siyah ve sivri tırnaklar. Vücut biçimi köpekti ama, değişim geçirmiş, ayakta durabilecek bir köpekti. İnsan gibi. Omuzları ve kaslı kolları dışında, fazla güçlü görünmüyordu. Ama kollarla omuzlarda deforme kemik yapısı hızlı harekete ve aşırı kuvvete izin verecek gibiydi.

Bir iki saniyeyi sessiz geçirdik. Biraz benim duyduğum korkudan, biraz da yaklaşan kanlı olaya karşı tiksintimden. Bu sessizliğim herhalde ona bir suçlunun itirafı gibi göründü. Bana yine söylenmeye başladı. Ben uydurma bir özürle kaçmak yerine üzerine atıldığım zaman fena şaşırdı.

Sıkılı dişlerim arasından, "Canavar. Şeytan. Senin ne olduğunu biliyorum," deyip bıçağımı sapladım.

Boynunda atan damarı hedef almıştım ama ıskaladım. Bıçak omzunun sivrisine girdi, kas ve kıkırdaklar arasından, sonra kemikler arasından içeri kaydı.

İblis acıyla homurdandı... bağırmadı. Söylediğim sözler şaşırtmıştı onu. Kavgayı uzatmayı o da istemiyordu.

Bıçağı onun vücudundan çektim, o arabanın üzerine devrilip bir anlık şoktan kurtulmaya çalışırken ben bir daha sapladım.

Sıradan bir insan olsa, yıkılırdı. Saldırımın hızı kadar da, korku ve şaşkınlığın yarattığı geçici felç yıkardı onu. Ama o bir iblisti. Gerçi insan eti ve kemiği, yani içinde bulunduğu kılık, hareketini biraz engelliyordu ama, o yaratık insan tepkileriyle sınırlı değildi. İnsanlık dışı bir refleks hızıyla biftek gibi tek kolunu kaldırıp kendim korumaya çalıştı, omuzlarını büküp kafasını

kaplumbağa gibi içeriye çekti, bu sayede ikinci vuruşumun hızını kesti. Bıçak kolunu hafifçe sıyırdı, kafasının tepesinden kayıp geçti, çizdi ama ciddi bir zarar vermedi.

Bıçağım daha kafasından bir parçacık saçlı deriyi kesip alırken o da savunma pozundan saldırı pozuna geçiyordu. Başımın dertte olduğunu o an anladım. Üst pozisyonda ben vardım. Onu arabaya bastırıyordum. Dizimi kasığına indirmek, bıçağımı yeniden ayarlamak için zaman kazanmak istedim. Dizimi engelledi, tişörtümü avuçladı. Öteki elinin gözlerime geleceğini anladım. Kendimi geriye atıp ayağımı göğsüne dayayarak onu ittim. Tişörtüm yakadan eteğe kadar yırtıldı, ama kendimi kurtardım, iki arabamın arasına, yere yıkıldım.

Tanrının becerikli yönetim saydığı büyük genetik piyangoda bana yalnız psişik güçlerim değil, doğal atletik yetenekler de çıkmıştı. Oldum bittim hızlı ve çeviğimdir. Öyle olmasam, ilk iblisimle (Denton enişteyle) kavgamdan sağ çıkamazdım ki, çarpışan arabalar arasındaki bu kabus kavgayı görebileyim.

Bizim itişmemiz, tampona takılı feneri yerinden oynatmıştı. Fener yere düştü, ışığı söndü, bizi karanlıkta savaşmak zorunda bıraktı. Birbirimizi ancak ayın dolambaçlı gelen o sisli ışığında görür olduk. Ben daha düşerken ayaklarımın üzerinde, çömelik pozda doğruldum. O da kendini arabanın oradan benim üzerime fırlatmaktaydı. Suratı kara bir lekeydi. yalnız tek gözünden ışık katarakt gibi bir etkiyle yansıyordu. Üzerime çökerken bıçağı yerden yukarı savurdum... ama o geri sıçradı. Bıçak burnunun yarım santim dışımdan kayarken bileğimi yakaladı. O koca cüssesi, üstün gücüyle sağ kolumu kafamın yukarısında tutması hiç de zor olmuyordu.

Kendi sağ kolunu geri aldı, yumruğu boğazıma doğru uçtu. Yerini bulsa soluk borumu patlatırdı. Ama ben başımı eğip kıvrıldım, ondan uzaklaştım darbeyi yan boğazıma, yan boynuma yedim. Yine de ezici bir yumruktu.

Soluğum tıkandı, içime hava çekemedim. Sulanan gözlerim çevremizdeki geceyi olduğundan biraz daha karanlık gördü.

Umutsuzluk içinde, panikten doğan adrenalinin yarattığı güçle, yumruğunun tekrar geriye kayıp hız aldığını gördüm, bir anda mücadeleyi kestim, atılıp onu kucakladım, sımsıkı sarıldım, yumruklarına güç katamamasını sağladım. Bir yandan onun karşı saldırısını önlerken, bir yandan da hem soluk almaya, hem umut bulmaya zamanım oldu. Sendeleyerek birkaç adım ilerledik, döndük, eğildik, kalktık. Derin derin soluyorduk. Onun sol eli benim sağ bileğime sarılmış, ikimizin de tek kolları havaya kalkmış durumdaydı. Müziksiz dans eden bir çift acayip apaş dansçısına benziyor olmalıydık. Pistin kenarındaki tahta parmaklıklara yanaştığımızda ay ışığı daha parlak hale geldi. Birden hasmımın insan kılığı altında yatan gerçek halini gördüm. Bunu ay ışığından ötürü değil, kendi psişik gücümden ötürü görebiliyordum tabii. O güç birden artıvermişti o anda. Sahte hatları soldu, ancak fark edilir hale geldi, içindeki domuzköpek yaratık net biçimde belli oldu. Cehennem kaçkını ayrıntılarıyla, iç bulandırıcı dokusuyla. İblisi hiç bu kadar net görmemiştim daha önce. Upuzun bir dili vardı. Yılan dili gibi çataldı. Yağlı, koyu renk. Bol sivri dişli ağzına bir girip bir çıkıyordu. Üst dudağı ve burnu, ilk bakışta kurumuş sümük sanılabilecek bir maddeyle kaplıydı. Ama dikkat edince bunun kabuksu benler olduğu anlaşılıyordu. Ufacık kistler. Kalın kenarlı burun delikleri sulu sulu, titrekti. Yüzünün eti sağlıksız, daha da beteri, leş kokuluydu. Ya gözleri !

Gözleri!

Kırmızıydı gözleri. İrislerinde kırık cam gibi çatlaklar vardı. Benim gözlerime dikmişti gözlerini. Parmaklığa doğru birlikte sendelerken bir an kendimi o gözlerin içine düşüyormuş gibi hissettim. Sanki içleri ateşle dolu

dipsiz kuyulardı. Öyle bir nefret hissettim ki, yakıp kavuracak gibi oldu beni. Ama o gözlerde yalnız nefret ve öfke yoktu. İnsan neslinden çok daha eski bir kötülük vardı. Gaz alevi kadar katıksız bir kötülük. Meduza'nın bakışları cesur savaşçıları nasıl taş ediyorsa, bu bakışlar da soldurup kavurabilirdi insanı. O kötülükten de beteri, gözlerin derinliklerinde nabız gibi atan delilikti. İnsanoğlunun anlayamayacağı, tanımlayamayacağı, algılayamayacağı bir delilik. Çünkü o gözlerin bana verdiği mesaja göre, bu yaratığın insanoğluna olan nefreti, hastalığının herhangi bir belirtisi değil, deliliğin merkez çekirdeğiydi. Sapık zihninin tüm icat ve planlama yeteneklerini, mümkün olduğu kadar çok sayıda kadın, erkek ve çocuğa acı ve ölüm getirmeye harcıyordu bu yaratık.

O gözlerde gördüğüm şeyler içimi bulandırdı, beni itti. Ama onu kucaklamış pozda kalmak zorundaydım. Ayrılsam ölürdüm. Daha da sıkı sarıldım, daha da yaklaştım, parmaklığa birlikte çarptık, sonra birkaç adım uzağa sendeledik.

Sol elini mengene gibi sıktı. Sağ bileğimin kemiklerini öğütüp toz etmek niyetindeydi. Ya da en azından, bıçağı attırmak istiyordu elimden. Dayanılmayacak bir acı duyuyordum. Ama silahımı bırakmadım. İçim bulana bulana suratını, sonra yanağını ısırdım, en sonunda kulağını bulup ısırdım ve kopardım.

Soluğu boğazına tıkandı ama bağırmadı. Demek gizliliğe ihtiyacı benden fazlaydı. Dayanıklılığı ise benim ummayacağım düzeydeydi. Ben kulak parçasını ağzımdan tükürürken gerçi bağırmadı ama, duyduğu acı kavgayı sürdürmesine de izin vermedi. Sendeledi, geriledi, çatıyı tutan direklerden birine tosladı, elini kanlı yanağına götürdü, sonra başına doğru kaldırıp telaşla kulağını aradı. Yoktu kulağı yerinde, sağ kolumu hâlâ kafamın yukarısında tutuyordu. Ama eski gücü kalmamıştı. Kıvrılıp elinden kurtuldum.

Belki de bıçağı kamına sokmanın tam zamanıydı. Ama dolaşım aksaması

elimde uyuşukluk yaratmıştı. Silahımı elimde tutmayı bile güç başarıyordum. Saldırmak budalalık olacaktı. Uyuşmuş parmaklarım son anda bıçağı düşürebilirdi.

Ağzımdaki kan tadından boğulmak üzereydim. Kusmamak için zorlanıyordum. Hızla geriledim, bıçağı sol elime aldım, sağ elimi açıp kapamaya başladım. Parmaklarımdaki uyuşukluğu geçirebilmek için. Elimde bir gıdıklanma başladı, birkaç dakikaya kadar durumun normale döneceğini anladım.

Tabii ihtiyacım olan bu dakikaları bana bağışlayacak değildi. Geceyi aydınlatmaya yetecek kadar parlak bir öfkeyle üzerime atıldı, beni iki minik arabamın arasına dalıp bir üçüncüsü üzerinden takla atmaya zorladı. Bir süre pavyonun içinde kovalamaca oynadık. Buraya ilk girdiğim zamana göre rolleri değişmiş gibiydik. Artık kedi oydu. Tek kulaklı, ama kedi yine de. Ben de eli uyuşmuş fareydim. Ölümsüz olduğum konusunda yeni güçlenen inancımın etkisiyle, hızla, kurnazca kaçıyordum ondan. Ama o da kedilerin farelere hep yaptığı şeyi yapıyordu. Tüm manevralarıma rağmen arayı kapıyordu yavaş yavaş.

Bu kovalamaca garipsenecek kadar sessiz geçmekteydi. Yalnız tahta döşemede ayak sesleri, tutunduğumuz minik arabalarda hafif çıtırtılar, bir de o soluma sesleri. Ne küfür vardı, ne öfke yansıtan kelimeler, ne tehditler, yakanlar, ne imdat çağrıları. İkimiz de diğerine zaaf belli etmeye yanaşmıyorduk.

Yavaş yavaş sağ elimdeki dolaşım normale döndü. Bileğim gerçi şişmiş, zonkluyordu ama, vaktiyle Nerves MacPhearson diye birinden öğrendiğim numarayı yapmaya kendimi hazır hissettim. Bir başka karnavaldı, Michigan'da tanımıştım o adamı. Yaz başında. Bilge bir kişiydi. Bıçak atmakta da çok ustaydı.

Keşke Nerves şimdi yanımda olsaydı diye düşünerek bıçağı elimde kaydırdım. Sapı ağırlıklı bıçaklardandı. Dengesi atmaya elverişliydi. Onu sağ

elime aldım. Başlangıçta iblise bıçağı fırlatmamış olmamın nedeni, pozu bana ölümcül yara açacak hedefi vermediği içindi. Elinden ilk kurtulduğumda da atmamıştım, çünkü... doğrusu bu konudaki becerilerime pek güvenmiyordum.

Nerves bana bıçak atmanın kuralları ve uygulamalarıyla ilgili pek çok şey öğretmişti. Ona veda edip o karnavaldan ayrıldıktan sonra bile, bıçak denilen silahı incelemeye, onunla saatlerce çalışmaya devam etmiştim. Yine de bir iblise bıçağı ilk çare olarak fırlatacak düzeyde değildim. Hasmımın cüsse ve kuvvet olarak avantajlarına bakılırsa, onu hafif yaralar veya büsbütün ıskalarsam tamamen savunmasız kalırdım karşısında.

Ama şu anda, onunla adam adama mücadeleyi denedikten sonra, asla onun dengi olamayacağımı anlamıştım. Sağ kalmak için tek umudum, o bıçağı hesaplı bir hareketle fırlatmaktı. Silahımı sol elimden sağıma alırken sapından değil de çeliğinden tutmuş olduğuma dikkat etmedi. Arkamı dönüp koşmaya başladığımda, korktum da kaçıyorum sandı. Peşimden koşarken kendi güvenliğini düşünmüyor, zafer sarhoşluğu içinde yüzüyordu. Tahtalarda beni izleyen ayak seslerini duyduğumda olduğum yerde durup döndüm, pozisyon açı ve hızı kaşla göz arasında hesaplayıp bıçağı attım.

Ivanhoe bile okunu fırlattığında daha iyi sonuç alamazdı. Bıçak havada tam gerekli sayıda dönüş yaptı, burnunu iblise çevirip tam anında gırtlağına saplandı, sapma kadar gömüldü. Herhalde ucu ensesinden çıkmış olmalıydı. On beş santimdi çeliği. İblis birden durup yerinde sallandı, ağzı açıldı. Durduğu yerde ışık azdı ama hem insan gözlerinde, hem de daha altta şeytan gözlerinde o şaşkınlığı gördüm. Fıskiye gibi bir tutam kan, karanlıkta abanoz yağı gibi kara kara parıldadı, gırtlağından gıcırtılı sesler çıktı.

Yararsız bir tıslama ve hırıltıyla içine soluk çekti.

Şaşırmış bir hali vardı.

Elini bıçağa doğru kaldırdı.

Diz üstü çöktü.
Ama ölmedi.

Anıtsal bir çabayla üzerindeki insan biçimi kabuğu atmaya başladı. Daha doğrusu atmadı da, insan görünümü kesinliğini kaybetmeye başladı. Yüz çizgileri eriyip birleşti, vücut da değişim geçirdi. Bir görünümden diğerine geçiş, acı veren, yoran bir şeydi görünüşe göre. Yaratık elleri ve dizleri üzerine kapandığında, insan kılığı habire geri geliyor, domuz burunlu yaratık bir netleşip bir bulanıklaşıyordu. Defalarca tekrarlandı bu durum. Kafası bir köpek kafası oluyor, bir an sonra insan kafası gibi irileşiyor, iblis gücünü toplayıp onu tekrar köpek kafası haline getiriyordu. Dişlerini göstere göstere.

Geriledim, parmaklığa vardım, orada durdum. Yaratık bu değişim sonucu bıçak yarasına mucizevi bir bağışıklık kazanırsa, parmaklığın üzerinden atlayıp kaçmaya hazırladım kendimi. Belki iblis kılığındayken yaralarını geçiştirme yeteneği kazanırdı. Gerçi pek olacak şey değildi, fazla hayaldi ama... bu, yaratığın var olabilmesinden daha imkansız sayılmazdı.

Sonunda değişimim tamamlayabildi. Koca çenesini açıp kapayarak, dişlerini gıcırdatarak, elbiseleri, değişmiş vücudunda bir garip sarkarak kendini çekti, tahta taban üzerinde bana doğru sürüklendi. Biçimsiz omuzları, kalçaları, kolları gereksiz bir kemik yüküyle yorgun, zorlanarak biraz daha kaydı bana doğru. Yaralı olmasa o vücut yapısı çok daha hızlı hareket etmesini sağlar gibi geliyordu bana. İnsan kılığından çıkınca gözleri yalnız kırmızı olmakla kalmıyor, ışık da saçıyordu artık. Kedi gözü gibi ışık yansıtma değildi bu. İçinden geliyordu. Önündeki havayı aydınlatıyordu gözünden taşan ışık. Yere kırmızı bir ışık halkası düşürüyordu.

Bir an, değişimin gerçekten de düşmanımı yenilediğinden emin oldum.

Zaten kılığını bunun için değiştirdiğini biliyordum. İnsan kılığında tuzağa düşmüş, ölüme gidiyordu. Hızla. Ama iblis kişiliği ona garip bir güç katabilirdi. Belki onu kurtaramazdı ama son bir çabayla beni kovalayıp öldürmesini sağlayabilirdi. Çünkü yalnızdık burada. Bu değişimi görecek ikimizden başka kimse yoktu. Bu yüzden göze alabiliyordu. aynı şeyi bir kere daha bir başka iblisle kapıştığımda, Milvvaukee'nin güneyindeki küçük bir kasabada görmüştüm. Ama görmüş olmam şimdiki korkumu azaltmadı. Yaratık yepyeni bir canlılıkla doluyordu. Pençe gibi eliyle bıçağın sapını kavradı, boğazından çekip çıkardı, yana fırlattı. Kanlar ve salyalar damlatarak, ama manyak gibi sırıtarak dört ayak üzerinde bana doğru ilerledi.

Parmaklığın üzerine tırmandım. Tam öbür tarafa atlayacağım sırada bir araba sesi duydum. Pavyonun dışında. Herhalde çoktan beri beklediğim devriyeler olmalıydı.

Yaratık tıslayarak, kaim kuyruğunu yer tahtalarına vurarak, neredeyse varacaktı parmaklığın oraya. Ateş saçan gözleriyle bana baktı, gözleri öldürme isteğiyle parıldadı.

Yaklaşan arabanın motor sesi daha da yükseldi. Ama ben güvenlik görevlilerine koşup yardım istemedim. İblisin onlar görsün diye bu kılıkta beklemeyeceğini biliyordum. Yine insan kılığına girecek, beni polislere katil gibi gösterecekti. Farlar görünür hale gelip araba ortaya çıktığında parmaklıktan tekrar pavyonun içine atladım, yaratığın üzerinden sıçradım. O yükselip beni kapmaya çalıştı ama ıskaladı.

İki ayak üzerine iniş yaptım, kayıp dört ayak üstü düştüm, yuvarlandım, tekrar dört ayak üstü doğruldum, pistin ortasından hızla emekledim. İkide bir arkama bakıyordum. Bir çift yakut göz bana dikilmişti. Parçalanmış gırtlak, yarılmış soluk borusu, patlak damarlar zayıflatıyordu onu. Karnı üzerinde kayarak geliyordu ancak. Çok yavaş. Tropik bir çıyan gibi. Arayı acılar içinde kapıyor, ama kararlılığından bir şey kaybetmiyordu. Yedi metre

gerideydi.

İblisin gerisinde, pavyonun dışında, far ışığı daha güçlendi, sonra Ford araba gözüktü, motorunu hırıldatarak yavaşça geçti. Lastikleri kum yollarda garip bir ses çıkarıyordu. Farların ışığı yolun ilerisine dönük olduğundan Çarpışan Arabalar üzerine düşmüyordu. Ama arabadaki iki polisten birinin elinde spot ışığı vardı. O ışık pavyonun yan duvarını yalamaktaydı.
Yere yapıştım.
İblis beş metre gerimdeydi. Santim santim yaklaşıyordu.

Pavyonun çevresini dolaşan bel hizasındaki parmaklık sıktı. Aradaki boşlukların eni, çubukların eninden azdı. Bu iyi bir şanstı doğrusu. Işık parmaklıktan kayarken bile polisler içeriyi doğru dürüst göremezlerdi. Hele de hareket halindeyken.

Ölmekte olan iblis güçlü bacaklarını yeni bir spazm hareketiyle kıpırdattı, ay ışığının aydınlattığı bir noktaya geldi. Domuz burnundan, ejder ağzından kanlar boşalmakta olduğunu görebildim. Dört metre kalmıştı aramızda. Çenesini açıp kapadı, titredi, tekrar ilerledi. Kafası aydınlık yerden tekrar karanlığa geldi. Üç metre.

Geriye kaydım. Karnım yere yapışık, bu canavardan kurtulma hevesiyle geri geri kaçıyordum. Ama bir iki metre sonra donakaldım. Dışarıda devriye arabası durmuştu Tam bu pavyonun dışında. Herhalde arasıra durmak adetleridir, dedim kendi kendime. Herhalde bir gariplik görmüş olamazlardı. Dualar ettim içimden. Ama... bu sıcakta sanırım arabanın camlarını indirmiş olmalıydılar. Durduklarında iblisin çıkaracağı sesleri daha kolay duyarlardı. Bunu düşündüğüm anda düşmanımdan kaçmayı, uzaklaşmayı kestim, yere yapıştım, kör talihe sessiz bir küfür savurdum.

Yaralı canavar homurdandı, içine zorla soluk çekti, kendim çekip bana doğru biraz daha yanaştı. Demin açtığım arayı yine kapıyordu. Üç metre ötemdeydi yine. Gözleri deminki kadar net ve ışıklı değildi. Derinliklerinde

bulanıklık vardı. Sisli bir denizde, uzaktan geçen geminin fenerleri gibi.

Arabadaki devriyeler spot ışığım karşı pavyonlar üzerinde dolaştırdılar, sonra bizim pavyonun karşı parmaklığı üzerinden kaydırdılar. O sık parmaklıktan iblisi de, beni de görmeleri pek olası olmamakla birlikte, yaratığın soluklarını duyabilirlerdi. O tıslayan, hışırdayan solukları... kuyruğun habire yere çarpmasını.

Neredeyse avazım çıktığı kadar, ölsene, lanet olasıca, diye haykıracaktım.

Yaratık daha canlı bir hareketle yine ilerledi, bir buçuk metrelik yol aldı. Aramız bir metreden pek az fazlaydı. Karın üstü çöktü.

Spot ışığı kaymayı kesti.

Devriyeler bir şey duymuştu. . *

Göz kamaştıran ışık iki parmaklığın incecik aralığından uzandı, pavyonun tahta tabam üzerinde ilerledi, iki üç metre solumdan geçti. Tahta yer döşemelerinin her ayrıntısı belli oldu o ışıkta. Ufacık bir kıymık, ulu ağaçlar kadar belirgindi. Sanki yalnız aydınlatmakla kalmıyor, büyütüyordu da ışık her şeyi.

İblisin soluğu yumuşak bir sesle parçalanmış gırtlağından çıktı, yerine yeni bir soluk geçtiğini duymadım. Nefret dolu gözlerdeki parıltının söndüğünü görünce içim rahatladı. Alevler inceldi, kor oldu, korlar da kara kömür oldu.

Spot ışığı bizden yana geliyordu. Tekrar durdu, İblise iki metre kala.

Bu sefer yaratık ikinci bir değişim geçiriyordu. Kurt Adam filmlerindeki gibi o inanılmaz şekli terk edip yeniden insan kılığına giriyordu. Son enerjisini, türünün sırrını saklamaya hasredecekti besbelli. Canavar gitmişti. Karşımda ölü bir insan yatıyordu. Benim öldürdüğüm biri.

Artık içindeki iblisi de göremez olmuştum.

Üzerindeki saydam sır, sır olmaktan çıkmış, inandırıcı, somut bir boya

olmuştu. İçinde gariplikler saklamayan bir perdah.

Dışarıda Ford biraz ilerledi, tekrar durdu, ışık parmaklıklar arasından bir daha kaydı, arandı, ölünün pabuçlarından birini buldu.

Soluğumu tuttum.

Pabucun tabanındaki tozları, pençenin lastik kenarını, topukla tabanın birleştiği yere yapışmış kâğıt parçasını görebiliyordum. Tabii ben devriyelerden çok daha yakındım o pabuca. Ama yine de... ben bu kadar net görebildiğime göre, onlar da biraz bir şey görürlerdi. Kuşkulanmalarına yetecek kadar.

İki üç saniye geçti.

İki üç daha.

Işık kayıp yeni bir aralık buldu. Bu sefer benim sağımdaydı. Cesedin öbür ayağının birkaç santim açığında.

Vücudumda bir rahatlama ürpertisi dolaştı, soluk aldım... ama aldığım soluğu veremeyip içimde tuttum. Işık yine geri kayıyordu. Deminki ilginç noktayı tekrar aradı.

Panik içinde, elden geldiği kadar sessiz, ona kaydım, cesedi kollarından yakalayıp kendime doğru çektim. Yalnızca birkaç santim. Ses çıkarmayacak kadar.

Işık deminki aralıktan cesedin pabucuna doğru tekrar kaydı. Ama ben de yeterince hızlı hareket etmiştim. Pabucun topuğu ışığın uzanabildiği yerden bir santim içerdeydi artık.

Yüreğim saatten hızlı çarpıyordu. Saniyede iki vuruş. Son on beş dakikamın olayları büyük gerginlik yaratmıştı bende. Sekiz kalp atışından, yani dört saniyeden sonra ışık uzaklaştı, Ford harekete geçti, yavaşça sürüp gitti. Kurtulmuştum.

Hayır, kurtulmuş değildim. Tehlike biraz azalmıştı.

Cesedi saklayıp yerdeki kanları silmem gerekiyordu. Gün doğmadan önce. Karnavalcılar kalkmadan önce. Ayağa kalktığımda iki dizime birden acı saplandı. Parmaklıktan atlayıp iblisin öbür yanıma indiğimde diz üstü düşmüştüm. Avuçlarım da sıyrılmıştı. Ama ne o acılar, ne sağ bileğimdeki sancı, hatta ne de yumruğu yediğim boynumdaki ağrı durdurabilirdi beni.

Düşmanımın karanlıkta yatan gölgesine baktım, o ağır cesedi nasıl ortadan kaldırabileceğimi düşündüm. Birden aklıma dönme dolabın yanında, yerde bıraktığım uyku tulumumla sırt çantam geldi. Küçük şeylerdi ikisi de, gölgeler arasındaydılar. Ay ışığında devriyelerin dikkatini çekmezlerdi. Ama bu devriyeler bu turu her gece yaptıklarından, nerede ne görmeleri gerektiğini iyi biliyor olmalıydılar. Gözleri o uyku tulumuyla sırt çantasının üzerinden kayıp geçse bile, hemen geri dönerdi. Spot ışığının cesede tekrar döndüğü gibi. Eşyalarımı bulurlarsa, içeri birinin girdiğini anlarlardı. Tekrar buraya, Çarpışan Arabalar pavyonuna gelirlerdi o zaman. Sıkı kontrole. Ve kanı bulurlardı. Cesedi de.

Tanrım.

Onlardan önce dönme dolaba ulaşmam gerekiyordu.

Parmaklığa koştum, üzerinden atladım, karanlık yoldan olanca hızımla, bacaklarım yarışarak, kollarım savrularak, saçım uçarak koştum. Peşimden şeytan kovalıyormuş gibi... tabii vardı peşimde şeytan... ama ölmüştü artık.

GEZİNEN OLULER

BAZEN bana, hayatta her şey öznelmiş gibi geliyor. Evrendeki hiçbir şey nesnel olarak tanımlanamaz gibi geliyor. Fizikçiler de marangozlar da kullandıkları aletlerle cisim ağırlığını, boyunu ölçerken budala durumuna düşüyorlar, anlam taşıyan *gerçek* rakamlar bulduklarını sanmakla yanılıyorlar gibime geliyor. Kabul etmem gerek, bu düşünce kafamı esir aldığı zaman genellikle keyfim kaçık demektir. Aklım çalışmıyor demektir. Ancak sarhoş olup yatağıma yatmam beklenir benden öyle zamanlarda. Ama yine de, zayıf bir kanıt olarak. Çarpışan Otolar pavyonundan kaçtığım gece o karnavalın halini gösterebilirim.

Aletlerin rasgele atıldığı kabloların yerde dolaşık yattığı orta yoldan olanca hızımla koşup, dönme dolaba Sombra Kardeşler'in güvenlik görevlilerinden önce varmaya çalıştığım geceyi.

O yanlış başlamadan önce ay geceyi pek az aydınlatıyor gibi görünüyordu. Oysa şimdi ayın ışığı yumuşak falan değil, aşırı keskindi. Kül rengi ya da inci rengi değil, parlak beyazdı. Çok da yoğundu. Daha birkaç dakika önce bu yol gölgelerle örtülü, gizli bir yolken şimdi sanki cezaevinin projektör altındaki bahçesiydi. Her telaşla adımımı atarken, beni göreceklerinden biraz daha emin oluyordum. Aya küfürler ettim. Üstelik demin iblisi Çarpışan Otolar pavyonuna doğru izlerken bu yolda kamyonlar, çadırlar, aletler daha bin türlü ardına gizlenecek, siper

alacak şey varken şimdi kendimi kabak gibi ortada hissediyordum. Demin sözünü ettiğimiz cezaevi bahçesindeymişim gibi. Maskesiz, pelerinsiz.
kuşku çeker durumda çırılçıplak kalmışım gibi. Kamyonların, jeneratörlerin, pavyonların arasından geçerken devriye arabasını da gördüm. Yavaş yavaş alanın ucuna gidiyordu. Devriyelerin de beni görebildiklerinden emindim. Farlarım ve hırıldayan bir motorum olmadığı halde.

Şaşılacak şey ama, dönme dolaba onlardan önce vardım. Araba alanın ta ucuna gitmiş köşeyi dönüyordu. Arka taraftaki kavisli gezinti yoluna. O yolun sonuna varınca sağa dönüp ikinci büyük yola gireceklerdi. Dönme dolap o son dönüş yerinden aşağı yukarı on metre içerdeydi. Beni köşeyi dönerken görürlerdi. Dev tekeri çevreleyen boru çitin üzerinden aştım, bir kabloya takılıp tozlu toprağa kapaklandım, yine soluğum kesilir gibi oldu. Sakat yengeçler gibi uyku tulumumla sırt çantamın olduğu yere emekledim.

Eşyalarımı iki saniyede kaptım, alçak çite doğru üç adım attım, ama kapağı açık çantamdan bir iki eşya düştü. Dönüp onları almak zorunda kaldım. Ford o sarı ikinci ana yola dönmekteydi. Virajı alınca farlarının ışığı bana doğru kaydı, geri çekilme umutlarımı yanda kesti. Çiti aşarken görürlerdi beni. Kovalamaca başlardı. Kararsız, olduğum yere çakıldım. Suçluluk zincirleriyle bağlı bir salak gibi.

Sonra birden sıçrayıp dönme dolabın bilet gişesinin arkasına daldım. Çitten daha yakındı bana. Daha da iyi saklanabilecek bir yerdi. Ama... ah, Tanrım... pek ufacıktı gişe. Tek kişilik bir kabindi. Pagoda tipi bir çatısı vardı. Bir duvara yaslandım, çömeldim. Sırt çantamla uyku tulumumu kucakladım. Ayağımın, dizimin kenardan gözüktüğüne öyle emindim ki!

Ford önümden geçerken kabinin çevresini dolaştım, gişeyi hep araya aldım. Spot ışığı çevremi yokladı, ileri kaydı... ve sonunda bir şey fark

etmeden uzaklaştı. Kafamı uzatıp arkalarından baktım. Ağır ağır ilerliyorlardı. Üç kere durup spot ışığını oraya buraya tuttular, yolun sonuna beş dakikada vardılar. Yine sağa dönerler diye korktum. O zaman bir tur daha atacaklar demekti.

Ama sola döndüler ve kapıya gittiler. Hayvanların bulunduğu ahırlara, yarışların yapıldığı alana doğru.

Ağustos sıcağına rağmen dişlerim takırdıyordu. Yüreğimin çarparken çıkardığı sesi dinlerken, nasıl oldu da duymadılar diye şaştım. Solumam da körük gibi sesliydi. Tek kişilik bir bandoydum resmen. Ezgisiz ritmi kendine amaç edinmiş tek kişilik bir bando.

Gişeye yaslandım, heyecanımın geçmesini bekledim. Çarpışan Otolar pavyonunda bıraktığım cesedi halledecek gücü toplamaya çalıştım. O işi başarmak için sinirlerim sağlam olmalıydı. Sakinleşmiş olmalıydım. Kediler gösterisindeki bir fare kadar tedbirli olmalıydım.

Sonunda kontrolümü kazanınca uyku tulumumu katladım, sıkı bir bohça yaptım, sırt çantamla ikisini Alis'in Etekleri'nin oraya götürdüm. Orada gölgeler daha koyuydu. Eşyalarımı orada, gözükmeyecek bir yere sakladım.

Çarpışan Otolar pavyonuna döndüm.

Hiç ses yoktu.

Çit kapısını ittiğimde hafif gıcırdadı.

Attığım her adım tahta tabanda yankılandı.

Aldırmadım. Bu sefer kimseye sinsice yaklaşma peşinde değildim.

Pavyonun açık duvarları dışında ay ışığı pırıl pırıldı.

Parmaklığın boyası o ışığı yansıtıyordu.

Çatının altı ise koyu gölgelerle doluydu.

Gölgeler ve nemli bir sıcak.

Minik arabalar kara bir çayırda otlayan koyunlara benziyordu.

Ceset yok olmuştu.

Önce onu tam nerede bıraktığımı karıştırıyorum sandım. Belki şu ilerdeki iki arabanın arkasındaydı. Yâ da ay ışığının sokulamadığı öteki karanlıkta. Derken birden aklıma geldi. Belki de iblis ölmemişti ben onu bırakıp gittiğimde. Ölüyordu, orası tamam... ölümcül yara aldığı da kesindi. Ama belki tam ölmemişti. Belki sürünerek pavyonun başka bir köşesine gitmişti son nefesini vermeden önce. Deli gibi aramaya başladım. Arabaların arasına baktım, her gölgeyi yokladım, bulamadım, kaygılarım arttı.

Durup dinledim.
Sessizlik.
Psişik titreşimleri almak üzere yönlendirdim kendimi.
Havacıva.

Demin o fener takıldığı tampondan düşünce hangi arabanın altına yuvarlanmıştı? Hatırlıyordum galiba. Tekrar oraya baktım, feneri buldum... iblisle o kavgayı hayalimde uydurmadığıma o zaman emin oldum. Düğmeye basınca fener yandı. Tek elimle ışığı siperleyip yerleri taradım, kavganın daha başka kanıtlarını gördüm, bunun bir kabus olmadığım kesinlikle kabullenmek zorunda kaldım. Kan olduğu belliydi. O lekelere bakarken deminki kavgayı baştan sona tekrar yaşadım.

Bıçağımı da buldum. Üzerinde kurumuş kan lekeleri vardı. Onu çizmemdeki yerine sokacakken çevreme kuşkulu gözlerle baktım, elimde tutmanın daha iyi olacağına karar verdim.

Kan, bıçak... ama hani ceset?

Alet torbası da kaybolmuştu.

Kaçmak geldi içimden. Buradan uzaklaşmak istedim. Alis'in Etekleri'ne gidip eşyalarımı bile almadan. Adımlarımla yerden toz kaldıra kaldıra ön

kapıya koşmak, üzerinden aşmak, arkama bakmadan koşmak istedim. Tanrım... saatlerce durmadan koşmaya hazırdım. Saatlerce. Sabaha kadar. Pennsylvania dağlarına, kırlık alanlara... bir dere bulup üzerimden kanları, düşmanımın kokusunu yıkayana kadar. Sonra bir otluğa uzanır, çalılar arasında uyurdum. Kimsenin beni göremeyeceği bir yerde.

On yedi yaşında bir çocuktum henüz.

Ama son birkaç aylık korkunç tecrübelerim beni katılaştırmış, çabuk büyümeme yol açmıştı. Bu çocuk sağ kalmak istiyorsa, yetişkin bir erkek gibi davranmak zorundaydı. Herhangi bir erkek gibi de değil. Sinirleri çelikten, iradesi demirden bir erkek gibi.

Kaçmaktan vazgeçip dışarı çıktım, binanın çevresini dolaştım, fenerin ışığını yerdeki topraklara, tozlara tuttum. Kan izi bulamadım. Yaratık sürünerek gitmiş olsa, kesinlikle kan izi olurdu. İblislerin ölüme bağışıklığı olmadığını tecrübeyle biliyordum. Kendilerini mucizevi biçimde onarıp kalkamaz, mezardan dönemezlerdi. Denton enişte de yenilmez biri değildi işte. Bir kere ölünce ölü kalmıştı. Bu da öyle olmalıydı. Pavyonun tahta tabanı üzerinde onu bıraktığımda ölmüştü bal gibi. Öldüğü su götürmezdi. Hâlâ da ölüydü. Bir yerlerde... ama ölü. O halde geriye bir tek açıklama kalıyordu. Birisi cesedi bulmuş, alıp götürmüştü.

Neden? Niye polis çağırmamıştı? Cesedi bulan onun aslında insan olmayıp iblis olduğunu bilemezdi ki! Tanımadığım yardımcım orada ölü bir insan görmüş olmalıydı. Neden bir cinayeti örtbas etmek istesin, bir yabancıya yardım etmek istesin?

Gözlenmekte olduğumu hissettim.

Titremeler geri döndü. Büyük bir çabayla onları yendim.

Görülecek işim vardı.

Tekrar pavyona girdim, iblisi gafil avladığımda üzerinde çalışmakta olduğu arabaya yürüdüm. Arabanın arkasındaki kapak kaldırılmıştı. Motoru

görünüyordu. Elektrik telleri ortadaydı. Bir dakika kadar eğilip baktım, iblisin ne yapmaya çalıştığım anlayamadım. Ben gelene kadar bir kötülük yaptı mı, onu da bilemedim.

Çarpışan Otolar gişesi kilitli değildi. Bir köşesine bir kova konmuştu. İçinde lekeli birkaç bez vardı. Saplı süpürgeyle faraşı da orada buldum. O bezleri tahta zemin üzerindeki kurumuş kanları sildim. Dışardan avuç avuç toz gibi toprak taşıdım, tüm kızılımsı lekeler üzerine serptim, çizmemle ezdim, sonra da süpürdüm. Kan lekeleri yine de kaldı. Ama artık karakteri değişmişti. Pistte zaten var olan eski sıvı ve yağ lekelerinden farklı görünmüyordu artık. Saplı süpürgeyle faraşı yerine koydum, kanlı bezleri yol kenarındaki çöp bidonuna, çöplerin altına gömdüm. Boş mısır patlağı kutularının, kağıtların altına. Ölenin fenerini de oraya tıktım. Hâlâ gözlendiğimi hissediyordum. Sinir oluyordum.

Yolun ortasında durup yerimde ağır ağır döndüm, çevremdeki karnavalı gözlerimle taradım. Tepede çıngıraklar hâlâ yarasa gibi asılı, her taraf yine sessiz ve boştu. Bir hayat izi göremedim. Batmak üzere olan ay dağların tepesine oturmuş gibiydi. Uzaktaki dönme dolabın, diğer oyunların silueti onun önündeydi. Nedense aklıma H.G. Wells'in *Dünyalar Savaşı'nda o* gelecekteki savaş makineleri geldi.

Yalnız değildim. Kuşkum yoktu. Oralarda birinin olduğunu hissediyordum. Ama kim olduğunu, niyetinin ne olduğunu anlayamıyor, yerini de bulamıyordum. "

Bilmediğim gözler bakıyordu.

Bilmediğim kulaklar dinliyordu.

Karşımdaki alan yine değişir gibi oldu. Artık boş bir cezaevi avlusu değildi. Üzerimde projektörler yoktu. Hattâ... istediğim kadar aydınlık değildi bile. Hızla da kararıyordu. Kötü bir karanlık sarıyordu etrafı. Görülme korkum ayla birlikte batmadı ama bu sefer klostrofobi duygusuyla

birleşti. Çevremdeki karnaval alanı ışıksız, yabancı biçimlerle doluydu. Mezar taşları gibi. Her şey yabancı gelmeye başladı. Kendimi tuzağa kısılmış hissettim. Bir an kıpırdamaya korktum. Ne yana dönsem açılmış bir ağzın içine gireceğimden emin gibiydim.

"Kim var orada?" diye seslendim.

Cevap gelmedi.

"Cesedi nereye götürdün?"

Karanlık karnaval alanının akustiği sünger gibiydi. Sesimi emip yok ediyordu. Sessizlik bozulmuyordu ben bağırınca. Sanki hiç konuşmamıştım.

"Benden ne istiyorsun?" diye sordum bilinmeyen gözleyiciye. "Dost musun, düşman mı?"

Belki bu son sorunun cevabını kendi de bilmiyordu... çünkü cevap vermedi. Ama kendini belli edeceği, niyetini açıklayacağı zamanın da geleceğini hissettim.

O zaman anladım ki, Sombra Kardeşler karnavalından istesem de kaçamazdım. Beni buraya getiren şey bir rastlantı değildi. Kaçıp saklanma isteği de değildi. Burada bana çok önemli bir şey olacaktı. Kader getirmişti beni buraya. Bana verilen görevi yapıp tamamladıktan sonra... ancak o zaman kader beni istediğim geleceği yaşamak üzere serbest bırakacaktı.

İBLİS RÜYALARI

KASABA panayırlarının çoğunda, hayvan gösterileri ve dans gösterileri dışında, yarışlar da düzenlenirdi. Bu yüzden böyle yerlerde genellikle kilitli özel dolaplarla dolu sporcu soyunma odaları, duşlar falan bulunurdu. Burada

da vardı. Gerçi kapısı kilitliydi ama bu beni engelleyemezdi. Artık Oregonlu bir çiftlik çocuğu değildim. O masumiyeti geri kazanmayı ne kadar istersem isteyeyim, imkansızdı. Ülkeyi, yolları iyi tanıyan genç bir erkek olmuştum artık. Cüzdanımda ince, sert bir plastik plaka taşıyordum. Onu çıkarıp kilidi bir dakikada açtım. îçeri girip ışıkları yaktım, kapıyı tekrar kilitledim.

Sol tarafa yeşil madeni tuvaletler sıralanmıştı. Sağda ise eskiyip sararmış aynalar, çatlamış, soyulmuş lavabolar diziliydi. Koca odanın ortasında da sırt sırta dayanmış kilitli dolaplar bir sıra oluşturuyordu. Yerler çıplak beton, duvarlar blok betondu. Tavandaki ışıklar flüoresandı. Tatsız kokular hayal meyal fark edilmekteydi. Ter, idrar, küf, mantar... hepsini bastıran bir de dezenfektan. însan girer girmez yüzünü buruşturmuyordu ama iç bulandırmaya neredeyse yetecekti. îyi bir yer değildi. însan burada Kennedy'lerden birine, Cary Grant'a falan rastlamazdı. Ama... penceresi yoktu hiç. Demek ışıkları korkmadan yanık bırakabilirdim. Ayrıca, dışarıya göre burası daha serinceydi. Rutubet aynı olsa bile.

îlk iş olarak ağzımdaki o madensi kan tadım yıkadım, dişlerimi fırçaladım. Musluğun üzerindeki bulutlu aynada, gözlerimde öyle vahşi ve korkmuş bir ifade vardı ki, hemen başka tarafa baktım.

Tişörtüm yırtılmıştı. Gömleğim de, blucinim de kanlıydı. Duş yaptıktan, saçlarımdaki iblis kokusunu giderdikten sonra kağıt havlular çekip kurulandım, sırt çantamdan başka bir tişört ve blucin çıkarıp giydim. Lavaboların birinde, yırtık tişörtteki kanı yıkadım, blucini elimden geldiği kadar çalkaladım, iyice sıktım sonra kapının arkasındaki dolu çöp kutusuna gömdüm. Çantamda beni suçlayacak kan lekeli eşyalarla yakalanmak işime gelmezdi. Şimdi geriye, yeni giydiğim blucinle tişört, bir yedek tişört, üç don, çoraplar, bir de fitilli kadife ceketim kalmıştı.

İnsan cinayetten aranıyorsa yolculuğa hafif çıkmak zorunda kalıyor. Taşıdığı tek ağır şey, anılar, korku ve yalnızlık oluyor.

Gecenin son yarım saatini geçirmek için en güvenli yerin bu yeraltı tuvaleti

olduğuna karar verdim. Uyku tulumumu yere serdim. Kapının tam önüne. Üzerine uzandım. Kilite anahtar sokulduğu anda uyanırdım. Kimse apansız girip beni şaşırtamazdı. Zaten davetsiz konukların yolunu vücudum tıkardı. Işıkları yanık bıraktım.

Karanlıktan korkuyor değildim. Yalnızca... kendimi karanlıkta bırakmamayı seçtim.

Gözlerimi kapayıp Oregon'u düşündüm. Çiftliği çok özlüyordum. Siskiyou Dağların eteklerindeki çayırlarda oynayarak büyümüştüm. O dağlara göre, doğu bölgesinin dağları eskimiş, aşınmış sayılırdı. Kapağını özenle açtığım anılar birikimimde Siskiyou'ların dik yamaçlarını, ormanlarını selvilerini, çınarlarını, mandalina kokulu sedir ağaçlarını, parlak yapraklarını hatırladım... Anıları bile soluğumu kesmeye yetti.

Kuzenim Kerry Harkenfıeld, yani Denton enişstenin üvey oğlu, o güzellikler arasında çok çirkin bir ölüme kurban gitmişti. Öldürülmüştü Kerry. En sevdiğim kuzenim ve en iyi arkadaşımdı. Aylar geçtiği halde, burada, Sombra Kardeşlerin karnavalında bile hâlâ kaybımı hissediyordum. Acı verecek kadar

Gözlerimi açıp tavandaki su lekeli, toz kaplı akustik karolarına baktım. Kerry'nin parçalanmış vücudunu belleğimden silmeye uğraştım. Oregon' da daha güzel anılarım da vardı...

Evimizin önündeki bahçede koca bir söğüt yetişmişti. Salkım söğüt denirdi ona. Dallarını dantel bir şal altında, zarif biçimde aşağıya sarkıtmıştı. Yaz gelince pırıl pırıl yaprakları güneş ışığına gösteri ortamı sunardı. Kuyumcularda mücevherlerin kadife yastıklar üzerinde teşhir edilmesi gibi. Kışın kar yağınca da bembeyaz olurdu dalları. Hava aydınlıksa, ağacımız Noel'i kutlar gibi görünürdü. Hava kapanıksa, o zaman mezarda ağlayan bir yaslıya benzerdi. Karamsarlığın simgesi olur çıkardı.

Denton enişteyi öldürdüğüm gün ağaç da yas giysileri içindeydi. Benim elimde balta vardı. Enişstenin elleri boştu. Yine de kolay olmamıştı

hakkından gelmek.

Bir kötü anı daha. Kıpırdandım, gözlerimi tekrar kapadım. Uyumak için en küçük bir umut varsa, yalnızca iyi olayları düşünmeliydim. Annemi, babamı, kız kardeşlerimi.

Salkım söğüdün arkasındaki beyaz çiftlik evinde dünyaya gelmiştim. Hevesle beklenen bir bebek, şımartılan bir çocuk olmuştum. Cynthia ve Kurt Stanfeuss'un ilk ve tek oğluydum. İki ablamda, tek erkek kardeşlerine oyun arkadaşlığı yapabilecek kadar külhanbeylik vardı. Ama beri yandan, bana biraz davranış öğretecek, kibarlık öğretecek kadar dişilikleri de vardı. Onlar olmasa, bu gibi şeyleri Siskiyou vadilerinde asla öğrenemezdim.

Sarah Louise babam gibi sarışın ve beyaz tenliydi. Benden iki yaş büyüktü. Daha küçükken öyle güzel resim çizer ve boyardı ki, önceki hayatında ünlü bir ressam mıydı acaba, diye geçerdi aklınızdan. Hayatını fırçalarla, paletle kazanmayı hayal ederdi. Hayvanları çok iyi anlardı. Hangi atı verseniz çaba göstermeden uysallaştırır, huysuz bir kediyi sakinleştirir, kümes dolusu sinirli tavuğu, sırf aralarında gezinmekle neşelendirir, en gaddar köpeğin çabucak kuyruğunu sallamasına, başım eğmesine yol açardı.

Jennifer Ruth ise annem gibi siyah saçlı, buğday tenliydi.

Benden üç yaş büyüktü. Durmamacasına hayali hikayeler, serüven romanları okurdu. Sarah da çok okurdu ama Jenny'de ayıca bir sanat yeteneği yoktu. O da buna karşılık, rakamları bir sanat haline getirmişti. Rakamlara yakınlığı her tür matematiğe eğilimi, Stanfeuss ailesinde herkesi pek şaşırtırdı. Çünkü o hariç, hangimize iki seçenek verilse, şu upuzun toplamayı mı yaparsın, yoksa şu kirpiye tasmayı takmak mı istersin dense, kesinlikle kirpiyi seçerdik. Jenny'nin fotografik belleği de vardı. Yıllar önce okuduğu kitapları satır satır tekrarlayabilirdi. Jenny'nin habire *Pekiyi'lerle* dolu karneler getirmesine Sarah da, ben de imrenirdik doğrusu

Biyolojik sihir ve az rastlanır bir on ikiden vurma eğilimi babamla annemin

genlerinin karışımından ortaya çıkan baş nitelikti. Çocuklarının hiçbiri olağanüstü yetenekten yoksun kalmamıştı. Buna da şaşmamak gerekir, çünkü annemle babam da yetenekliydiler. Kendilerine göre.

Babamda müzik dehası vardı. *Deha* derken bunu gerçek anlamında kullanıyorum. Yüksek zeka puan anlamında değil de, olağanüstü doğal bir yetenek anlamında. Onunki müzik dalındaydı. Eline alıp da, gün sona ermeden çalmasını öğrenemeyeceği bir müzik aleti yoktu. Bir haftanın sonunda, yıllardır çalıyormuş gibi zor parçalar döktürürdü. Salonumuzda bir piyano durur, babam onu sık sık çalardı. Daha o sabah radyoda duyduğu, kamyonu sürerken dinlediği şarkıyı bile kusursuz çalabilirdi.

Öldürülmesinden sonra birkaç ay içinde evimizdeki tüm müzik yok oldu. Hem gerçek anlamında, hem de mecaz anlamında.

Babam öldüğünde on beş yaşındaydım. O zamanlar ölümünün kaza olduğuna inanıyordum. Herkes de o kanıdaydı. Çoğu hâlâ o kamda. Ama ben onu Denton eniştenin öldürdüğünü artık biliyorum.

Ben de Denton'u öldürmüştüm. O halde ne diye uyuyamıyordum hâlâ? Öcümü almıştım ondan. Dişe diş. Hak yerini bulmuştu. O halde neden bir iki saatlik huzura hasret çekiyordum? Neden her gece bir ıstırap oluyordu? Uykusuzluktan duyduğum yorgunluk belli bir sının aştığı zaman uyuyabiliyordum ancak. Ya deli olmak ya da uyumak arasında bir seçme yapmak zorunda kaldığım zaman.

Dönüp duruyordum. Kıpır kıpır kıpırdanıyordum.

Annemi düşündüm. O da babam kadar olağanüstü bir insandı. Annemin yeşil bitkilere, büyüyen şeylere bir yakınlığı vardı. Hayvanlar küçük kızına nasıl yakınsa, bitkilerde ona öyle bayılırlardı. Bir bitkiye şöyle bir baksa, yaprağına, dalma şöyle bir dokunsa, ona ne gibi besin veya vitaminler gerektiğini anlayıverirdi annem. Kendi eliyle baktığı sebze bahçemiz her zaman herkesinkinden iri ve lezzetli domatesler verirdi bize. En nefis mısırlar, en tatlı soğanlar bizdeydi. Annem aynı zamanda tedavici sayılırdı.

înanç ve telkin kullanarak yapmazdı bunu. O tür kaçıklardan değildi. Zaten psişik güçleri falan olduğunu da iddia etmezdi o. Lapalar kaynatır, yağlar süzer, nefis ve iyileştirici özel çaylar pişirirdi. Stanfeuss ailesinde hiç kimse kötü bir nezleye yakalanmamıştı. Bir gün biraz burnunu çekse annem ertesi güne iyileştirirdi onu. Boğazımız da ağrımazdı. Ne anjin, ne grip, ne bronşit olurduk ne gözümüz kanlanırdı. Çocukların okuldan kapıp eve getirerek annelerine, babalarına bulaştırdıkları o hastalıklarla işimiz yoktu bizim. Komşular ve akrabalar sık sık annemin ilaçlarından istemeye gelirlerdi. Ona para da teklif edildiği olurdu ama hiçbir zaman kabul etmezdi. Bu yeteneğim sevine sevine dağıtmamak, nankörlük ve günah gibi gelirdi ona. Ee, tabii bende de vardı yetenekler. Ama benimkiler pek öyle mantığa gelir türden değildi. Ben söz konusu olunca, Cynthia'yla Kurt'un genleri sihir düzeyinden çıkmış, büyücülük düzeyine ulaşmış gibiydi.

Basit bilgeliğin doruğuna erişmiş tiplerden biri olan Büyükanneme göre, Akşam Gözlüydüm ben. Hani gökyüzüne tam gecenin siyahlığı çökmeden önce, koyu, mora çalan bir mavi renk alır semalar. Gözlerim o renkti. Maviden çok mora yakın. Garip bir parlaklığı vardı. Işığın yansıması, sanki içinden ışık geliyormuş gibi bir garip gösterirdi gözlerimi. Herkes bana çok güzel gözlü olduğumu söylerdi. Büyükanneme göre böyle göz yarım milyon insanda bir tane ancak çıkardı. Doğrusu benimki gibi gözü olan başka kimseye rastlamadığımızı kendim de kabullenmek zorundayım. Yeni doğduğumda, beni daha kundağıma sarılı, annemin kucağında gördüğü anda Büyükannem kehanetini göstermişti. Yeni doğmuş bir bebekte Akşam Gözler, psişik yeteneklerin belirtisidir, demişti. Çocuk ikinci doğum gününü kutlarken bu göz rengi değişmemişse (benimki de değişmemişti zaten), Büyükannemin bildiği halk efsanelerine göre psişik yetenekler olağanüstü güçlü olur, kendini çeşitli şekillerde belli ederdi.
Haklı çıkmıştı Büyükannem.

Onun o yumuşak ifadeli, tatlı suratını, deniz yeşili gözlerini

hatırladığımda, huzur, değilse bile, en azından kendimle ateşkes noktasına varabiliyordum. Geçici olarak sessizleşmiş bir savaş alanına anestezi ilacı getiren bir hastabakıcı gibi yaklaştı uykum.
Rüyalarım iblislerle ilişkiliydi. Sık sık öyle olur.

Rüyamda Denton enişte karşımdaydı. Ben baltayı havaya kaldırdığımda bana haykırmaya başlıyordu: *Hayır! Ben iblis değilim! Ben de tıpkı senin gibiyim, Cari. Neler zırvalıyorsun sen? İblis diye bir şey yok. Olur mu hiç öyle şey? Delisin sen, Cari. Ah., Tanrım! Ah. Tanrım. Deli! Çıldırmışsın, Cari!* Gerçek hayatta bağırmamıştı. Suçlamalarımı reddetmeye de kalkışmamıştı. Gerçek hayatta kavgamız acı ve sert olmuştu. Ama uykuya daldıktan üç saat sonra kulağımda Denton'un sesi yankılanarak uyandım. *"Deli! Sen delisin, Cari! Ah, Tanrım, delisin sen!"* Zangır zangır titriyordum. Ter içindeydim. Nerede olduğumu hatırlayamıyordum. îçim kuşku doluydu. Ateşli hasta gibi hissettim kendimi.

Soluk soluğa, titreyerek en yakın lavaboya yürüdüm, aynaya baktım. Bazen kendi gözlerinle bakmayı hiç istemem, çünkü o gözlerde gerçekten delilik belirtileri göreceğimden korkarım. O gün de içim aynı duygularla doluydu.

İblislerin benim çılgın hayal gücümün ürünü olması ihtimali gerçi pek zayıf bir ihtimaldi ama yine de onu tümüyle saf dışı bırakamazdım. Doğrusu bırakmayı çok istiyordum. Înançlarıma sağlam sarılmayı istiyordum. Ama hayal ve delilik korkusu her an zihnimin gerisinde vardı. îkide bir irademi zayıflatıyor, beni amaçlı hareketten alıkoyuyor, sanki kanımı emiyordu sülük gibi.

Acılı gözlerime derin derin baktım. Çok garipti gözlerim gerçekten de. İçindeki yansımalar yassı ve iki boyutlu değildi. Aynadaki görüntüde de gözlerin kendindeki derinlik ve güç aynen vardı. Bakışlarımı dürüstçe, acımasızca inceledim, hiçbir delilik göremedim.

Kendi kendime, iblisleri insan kılığı içinde görebilişim de öteki psişik

yeteneklerim gibi bir şey, dedim. Diğer güçlerimin gerçek ve güvenilir olduğunu *biliyordum.* Nice kişi yararlanmıştı geleceği bilme yeteneklerimden, hepsi de çok şaşmışlardı. Büyükannem bana, "küçük öngörücü" derdi. Çünkü bazen geleceği görebildiğim gibi, bazen de insanların geçmişini görürdüm. Ve...Allah kahretsin...iblisleri de görebiliyordum işte. Tek görebilen benim diye, görüşümden kuşku duymaya gerek yoktu.

Ama kuşkuyu yine de içimden atamıyordum.

Sararmış aynadaki hayalime, "Gün gelecek, bu kuşku yanlış bir anda kabaracak,"dedim. "İblisin biriyle hayatın pahasına dövüşürken. Ve tabii ölümüne sebep olacak."

ucuyla beni görmüş olmalıydı. Çünkü tam ben geçerken döndü, acaba palyaçonun burnunu boyasak mı diye fikrimi sordu. "Bence iyi duruyor," dedim. "Geçen hafta boyanmış gibi. Parlak bir kırmızı."

Adam, "Zaten geçen hafta boyandı," diye karşılık verdi. "Eskiden sarıydı. On dört yıldır sarıydı. Bir ay önce ömrümde ilk defa evlendim. Karım Giselle, palyaçoların burunları kırmızı olur diyor. Ben de onu çok sevdiğimden, burnunu boyamaya karar verdim ve boyadım. Ama şimdi...hatâ ettim gibi geliyor. Çünkü sarı olduğu zaman bir karakter vardı o burnun. Anlarsın. Her palyaço gibi değildi. Hepsiyle bir olsa, yaran ne?" Benden cevap beklediği yoktu. Setin üzerinden atlayıp indi, homurdandı, kahkaha pavyonunun yan tarafına dolanıp gözden kayboldu.

Yürüdüm, bir başka pavyona doğruldum. Orada incecik, ufacık bir adam jeneratörü onarıyordu. Saçları garip bir renkti. Ne turuncu ne de kızıl...ama herkesin kızıl saç diyeceği türden. Öyle bol çilli, çillerin rengi de öyle parlaktı ki, insana sahici gibi gelmiyordu. Yüzüne sonradan yapıştırılmış gibi geliyordu. Ona adımın Slim MacKenzie olduğunu söyledim, o kendini tanıtmadı. Ömrü boyunca karnavallarda çalışmış birinin kapalı kutu gibi kafasını gördüm onda. Bir süre, orta batıda çalıştığım panayırları anlattım.

Ohio'ya kadar. O hep jeneratörle uğraştı, sessiz kaldı. Sonunda onu dürüstlüğüme inandırmış olmalıyım ki, yağlı ellerini bir paçavraya sildi, adının Rudy Morton olduğunu söyledi. Ama herkes ona Red diyordu. Bana başını salladı, "İş mi arıyorsun?" diye sordu. Ben evet dedim. "Jelly Jordan bakar o konuya," dedi. "Bizim yöneticimizdir. Arthuro Sombra'nın da sağ koludur. Herhalde büro binasında bulursun onu." Binanın yerini tarif etti. Ben uzaklaşırken arkamdan uzun süre baktığını biliyordum...ama dönüp bakmadım.

Yoldan dolaşmaktansa alanın ortasından geçtim. Karşıma çıkan ilk karnavalcı kafasını eğmiş bana doğru gelen iri yarı bir adamdı. Ellerini ceplerine sokmuştu. Böyle kusursuz, altın bir gün için, fazla yenik bir hali vardı. Boyu kesinlikle bir doksan beşin üzerinde olmalıydı. Koskoca omuzlar, kaim kollar, yüz otuz kilo yağsız kas en azından. Kambur da yürüse etkileyici bir tipti. Başını fazla eğdiği için suratım hiç göremiyordum. Onun da beni görmediğini biliyordum. Dağınık aletlerin, kabloların üzerinden aştı. Dalgındı. Onu ürkütmeye çekiniyordum. Bu yüzden, pek burun buruna gelmeden önce, "Ne güzel bir gün, değil mi?" diye seslendim. İki adım attı, sözümün kendisine olduğunu sanki o zaman anladı. Aramızda iki metre kaldığında başını kaldırıp yüzüme baktı, iliklerimi donduran suratını gösterdi. *İblisi* diye geçirdim içimden.

Neredeyse çizmemdeki bıçağa uzanacaktım.

"Ah, Tanrım, olamaz...hay ir...bir iblis daha!

"Bir şey mi dedin?" diye sordu.

İlk şoku adattıktan sonra adamın iblis olmadığını fark ettim. En azından, ötekilerin türünde iblis değildi. Kabus gibi bir suratı vardı. Ama içinde domuz, köpek falan yoktu. Ne etli burun, ne sivri dişler, ne titreyen, çatallı dil. İnsandı ama hilkat garibesiydi. Kafa biçimi öyle yamru yumruydu ki, Tanrının da anlaşılmaz, sıkıntılı günleri olduğunun kanıtı gibiydi. Hem aslında...

Kendinizi ilahi bir heykeltıraş olarak düşünseniz, etle, kanla, kemikle çalışıyor olsanız, o gün akşamdan kalma ve hayli keyifsiz olsanız... Yaptığınız heykelin çenesi kulaklara doğru içeri girmek istemeyebilir o gün. Frankenstein filmindeki o canavarın çenesi gibi iki kemik çıkıntısıyla son bulabilir. O çıkıntılarını tam üstüne buruşuk lahana yaprağı gibi iki kulak taksanız, fırıncı küreğinden ilham almış bir ağız yerleştirseniz, içine dört köşe iri dişler taksanız, ama gereğinden fazla taksanız... birbirinin üstüne çıksalar hepsi... renkleri sapsarı olsa, yarattığınız canlı, insan içinde ağzını açmaya utansa... Tanrıya karşı birikmiş tüm öfkelerinizi boşaltıp deşarj olmanıza yeter mi? Hayır. Demek daha da Öfkeli olmalısınız ki, bütün bunların üzerine zırh kaplaması kadar kalın bir alın yaratasınız. Öyle kalın ki, etleri gözlerin üzerine doğru sarkıyor. Alttaki göz çukurlarını mağara gibi gösteriyor. Diyelim ki öfkeniz dinmedi, bu et yığını alnın ortasına bir de çukur oyuyorsunuz. Sağ gözün üzerine. Ama biraz daha şakağa doğru. Ve oraya, irisi, gözbebeği olmayan üçüncü bir göz takıveriyorsunuz. Koyu turuncu renkli oval bir leke. Bunlar da bitince, iki ayrıntı daha ekliyorsunuz ki hışım dolu bir dehanın esas belirtisi de onlar. Bu suratın ortasına son derece biçimli ve soylu bir burun oturtuyorsunuz. Yaratığımıza öbür ihtimallerin de varlığım hatırlatabilmek için. Soma alttaki iki göz çukuruna bir çift kahverengi, sıcak bakışlı, zeki, güzel, *normal* göz takıyorsunuz. Son derece ifadeli gözler. Onlara bir bakan, ya hemen gözlerini kaçırsın ya da acıyıp hıçkıra hıçkıra ağlasın, bu vücuda tıkılmış o duygulu ruhun acısını kendi içinde hissetsin diye. Dinliyor musunuz hâlâ beni? Herhalde artık Tanrı'cılık oynamak istemiyorsunuzdur. Ne oluyor ona arada bir acaba? Merak etmiyor musunuz? Eğer böyle bir yaratık, canı sıkkın bir görünüm ürünüyse, ya gerçekten sinirli gününde neler yapmaz? Hani cehennemi yaratıp asi melekleri oraya tıktığı gün gibi bir günde?

Karşımdaki Tanrı kurbanı tekrar konuştu. Sesi yumuşacık, anlayış doluydu. "Özür dilerim, bir şey mi dedin? Dalgındım da..."
"Şey...ben...güzel bir sabah dedim."
"Evet, öyle herhalde. Sen yenisin, değil mi?"
"Şey...ben Carl...Slim."
"Carl Slimmi?"

"Hayır... yani...Slim MacKenzie," derken başımı kaldırıp ona baktım.
"Joel Tuck," diye tanıttı kendini.

Sesinin o tok ve yumuşak tonuna uyum sağlayamıyordum. însan ona ilk baktığında, kırılan camlar gibi, parçalanan kayalar gibi bir ses bekliyordu. Buz gibi bir düşmanlıkla dolu.

Elini uzattı. Tutup sıktım. Herkesin eli gibiydi. yalnız daha iriydi. ' ,
"Ben onda bir'in sahibiyim," dedi.
"Ya," dedim. Konuşurken o turuncu göze bakmamaya çalışıyor, yine de bakıyordum.

Onda bir, yan gösterilerden biriydi. Genellikle hilkat garibeleri gösterilirdi orada. En az on tane. Aynı çadırda.

Joel Tuck, "yalnız sahibi değil, aynı zamanda baş artistiyim," dedi.
"Kuşkusuz," diye karşılık verdim.

Bir kahkaha patlattı. Utancımdan kıpkırmızı kesildim. Ama özür dilememe izin vermedi. Biçimsiz kafasını sallarken koca ellerinden birini omzuma attı, sırıttı, gücenmediği konusunda bana güvence verdi.

Konuşkan bir adam olması şaşırtıyordu beni. Devam etti. "Aslına bakarsan, ilk defa karşılaştığın bir karnavalcının duyduğu şoku böyle açıkça ifade etmesi hoş bir şey. Genellikle çadıra gelen müşteriler parmaklarıyla beni gösterir, karşımda durup hakkımda konuşurlar. Pek azı o çadırdan daha iyi bir insan olarak çıkar. Pek azı kendi güzel talihine şükreder. Bir tomar yüzeysel, akılsız...eh, bilirsin müşterilerin nasıl insanlar olduğunu. Ama karnavalcılar...bazen onlar da yeterince kötü olabiliyor."

Başımı salladım. Sanki ne demek istediğini anlamışım gibi. Üçüncü göze bakmamayı beceriyordum artık. Ama bu sefer de o kürek ağızdan gözümü alamıyordum. Koca ağız açılıp kapanıyor, tokmak kemikler gıcırdıyor, bir şişip bir iniyordu. Aklıma Disneyland geldi. Babam ölmeden bir yıl önce hepimizi California'ya götürmüştü. Disneyland'a. Orası yeniydi henüz. Ama audioanimatronik robotlar dedikler şeyler o zaman da vardı. İnsan suratlı, hareketleri insan gibi, her şeyleri inandırıcı... bir tek ağızları dışında. Ağızlarında doğal hareket yoktu. Öylece açılıp kapanıyordu. Joel Tuck bana o robotları hatırlatmıştı. Disneyland teknisyenlerinin şaka diye yaptığı, Walt Amca'nın gözüne girmek için kullandığı robotları.

Bu kadar duygusuz davrandığım için Allah affetsin beni. Ama iğrenç görünen bir adamın düşüncelerinin, sözlerinin de iğrenç olmasını bekliyordum nedense.

Adam devam etti. "Karnavalcılar hoşgörü ve kardeşlik geleneğine öyle bağlıdırlar ki, aşırı diplomatça davranışları tedirgin edici olmaya başlar. Ama *seni* Sen en doğal tepkiyi gösterdin. Sahte acıma sesleri çıkaran meraklılar gibi de davranmadım, aşın diplomatlığa da özenmedin. Duyduğun şok normaldi. İçgüdüsel tepkilerden utanmadın. Terbiyeli bir çocuksun ama merakın, dürüstlüğün de var. İşte sen böyle birisin Slim MacKenzie. Seni tanıdığıma sevindim."

"Ben de."

Beni böyle tahlil etmesi daha da kızarmama yol açtı. Ama o görmemezlikten geldi. "Eh, benim gitmem gerek," dedi. "On birde gösteri var. Cadın açmam gerek. Karnavala müşteriler girdi mi, buralarda suratım açık gezmem. İstemeyenlere bu suratı göstermek doğru olmaz. Hem ne diye parasız seyretsinler, değil mi?"

"Görüşürüz," dedim. Bakışlarım yine üçüncü gözüne kaydı. O göz bir kere kırpıldı. Sanki bana göz kırptı.

Adam iki adım attı. Elli bir numara pabuçları kum topraktan toz bulutları

kaldırdı. Sonra tekrar bana döndü. "Karnavaldan istediğin nedir, Slim MacKenzie?"

"Efendim? Yani...Bu karnavaldan mı?"

"Genel olarak hayattan."

"Yatacak bir yer."

Çenesi açıldı, kapandı. "Bulursun."

"Günde üç öğün yemek."

"Onu da."

"Cep harçlığı."

"Daha iyisini becerirsin. Gençsin, zekisin, çeviksin. Bunların hepsini görebiliyorum. Başarılı olursun. Daha başka?"

"Yani...başka ne mi istiyorum?"

"Evet. Başka ne?"

İçimi çektim. "îsimsizlik."

"Ya." Yüz ifadesi, ya sır paylaşan bir gülümseme, ya da yüz buruşturma olabilirdi. O surattaki ifadeyi her zaman doğru yorumlamak kolay değildi. Ağzı hafif aralık, dişleri eskimiş bir çitin
lekeli taşları gibiydi. Beni süzdü, cevabımı tarttı, sanki yeni sorular sorup öğüt vermeye niyetlendi...ama karnavalcılar başkalarının işine burunlarını sokmazlardı. "Ya," demekle yetindi tekrar.

"Sığınacak yer" dedim. Burnunu sokmasını istiyor gibiydim. Birden ona sırlarımı açma isteği uyanmıştı içimde. Ona iblisleri, Denton enişteyi anlatmak istedim. İlk iblisimi öldürdüğümden beri aylardır sağ kalmak için güçlü, amaçlı, karakterli davranmak zorunda kalmıştım. Bunca yolculuklarım sırasında içi benim gibi bir ateşle kavrulan kimseyi görmemiştim. Şimdi Joel Tuck'da, ıstırabı, benimkinden daha fazla olan bir kardeş ruh bulduğumu hissediyordum. Kabul edilemeyecek bir şeyi olağanüstü bir kuvvet ve zarafetle kabul etmiş bir adam. Sürekli kabus içinde yaşamanın ne demek olduğunu anlayabilirdi o. Canavar suratına rağmen, babacan bir yanı vardı.

Ona yaslanıp gözyaşlarımın akmasına sonunda izin vermek istedim. Gözükmeden ortalıkta dolaşan iblisleri anlatmak istedim ona. Ama özkontrol benim en baş niteliğimdi. Kuşku denilen şey de...sağ kalışımı borçlu olduğum şeydi. İkisini de kolay kolay bir yana bırakamazdım.
"Sığınacak bir yer," diye tekrarlamakla yetindim.

"Sığınacak yer," dedi o da. "Sanırım onu da bulacaksın. Umarım bulursun, çünkü...bence ihtiyacın var, Slim MacKenzie. Bence çok ihtiyacın var ona."

Bu söz diğer konuşmalarından o kadar farklıydı ki, beni sarstı.
Bir an birbirimize baktık.

Bu sefer o kör turuncu göze değil, öteki gözlerine baktım, O gözlerde merhamet görür gibi oldum.

Adamın psikolojik olarak bana uzandığını, sıcaklık sunduğunu hissettim. Ama aynı zamanda, ilk bakışta belli olmayan bir sır saklama eğilimi de hissettim. Gösterdiğinden fazlasını saklıyormuş gibi. Bir bakıma bu adam belki de...tehlikeliymiş gibi.

İçimde korkunç bir ürperti dolaştı. Ama...ondan mı korkmam gerek, yoksa onun başına gelecek bir kötülükten mi...orasını anlayamadım.
Derken o garip an son buldu.
"Görüşürüz," dedi bana.

"Evet," dedim. Ağzım öyle kurumuş, boğazım öyle kasılmıştı ki, başka bir şeyi istesem de söyleyemezdim.
O, dönüp uzaklaştı.

Gözden kaybolana kadar arkasından baktım. Red Morton'un demin bana baktığı gibi.

Karnavaldan ayrılmayı, işaret ve belirtilerin bu kadar güçlü olmadığı bir yer bulmayı tekrar geçirdim aklımdan. Ama cebimde birkaç kuruş ancak kalmıştı. Yollardan.usanmıştım. Yalnızlıktan da. Bir yere ait olma ihtiyacı duyuyordum. Hem insan ne kadar istese kaderinden kaçamayacağını

bilecek kadar aklım vardı.

Sombra Kardeşlerin karnavalı hilkat garibelerinin yerleşip rahat edebileceği bir yerdi besbelli. Joel Tuck'la ben. Hilkat garibeleri.

GÜNEŞİN KIZI

KARNAVAL ana bürosu üç tane parlak karavandaydı. Üçü de beyaz üstüne gökkuşağı desenliydi. Eksik bir kare biçiminde dizilmişlerdi. Ön kenar yoktu. Bulundukları yerin çevresinde acele kurulmuş bir çit göze çarpıyordu. Bay Timothy "Jelly" Jordan'ın çalışma odası, soldaki uzun karavandaydı. Aynı karavanda muhasebeciyle sabah biletleri dağıtan kadın da vardı.

Marley tabanlı odada ben yarım saat beklerken, kel kafalı muhasebeci Bay Dooley de bir yığın kağıt üzerinde hani harıl harıl çalışmaktaydı. Bir yandan çalışırken bir yandan da önündeki tabaktan turp, siyah zeytin, taze biber atıştırmaktaydı. Soluğu baharat kokuyor, koku odayı esir alıyor, ama içeri girenlerden hiçbiri bundan rahatsız olmadığı gibi, farkına bile varmıyordu.

Bir bakıma, içeriye birinin dalmasını karnavalcılardan birinin kaybolduğu haberini getirmesini bekler gibiydim. Ya da Çarpışan Otolar pavyonu yakınlarında ölü olarak bulunduğunu söylerdi belki. O zaman herkes dönüp bana bakacaktı. Çünkü yabancıydım ben. Yeni gelendim. Sanık sayılırdım. Bakınca suratımda suçluluk ifadesi göreceklerdi. Ondan sonra da...ama kimse öyle bir haber getirmedi.

Sonunda Bay Jordan'ın beni göreceğim bildirdiler. Odasına girdim. Oda karavanın dibindeydi. Kapıdan girdiğim anda ona neden böyle bir isim takılmış olduğunu hemen anladım. Boyu bir seksen dolaylarındaydı. Yani

Joel Tuck'dan on beş santim kadar kısa. Ama kilosu Tuck kadar olmalıydı. En azından yüz otuz kilo. Muhallebi gibi bir suratı vardı. Yuvarlacık burnu sanki solgun bir erikti. Çenesi ise lokma gibi, biçimi belli olmayan bir çeneydi.

Ben odaya girerken, bir oyuncak araba adamın çalışma masası üzerinde dönüp durmaktaydı. Üstü açık bir araba. İçinde dört palyaço oturuyordu. Araba yürüdükçe palyaçolar sırayla oturup kalkıyorlardı.

Adam yeni bir oyuncağı kurarken, "Şuna bak hele," dedi. "Daha dün aldım. Harika bir şey! Harika!"

Masaya koydu. Madenden bir köpekti. Eklemli bacakları, peş peşe taklalar atmasını sağlıyordu. Adam onu seyrederken gözleri sevinçten pırıl pırıldı.

Çevreme baktığımda her yanda oyuncaklar gördüm. Bir duvar kitap raflarıyla kaplıydı ama hiç kitap yoktu orada. Yalnızca renk renk minyatür arabalar, kamyonlar, bebekler, bir de küçük yel değirmeni. Herhalde değirmenin kolları dönüyor olmalıydı. Bir köşede duvardaki çengelden iki bebek sarkıyordu. Öbür köşede bir vantrilog kuklası dikkatle bir tabureye oturtulmuştu.

Tekrar masaya döndüğümde köpeğin son taklayı pek yavaş attığını gördüm. Ondan sonra arka bacaklarından aldığı güçle oturup ellerini havaya kaldırdı. Sanki numaralarına alkışlanması için yalvarıyordu.

Jelly Jordan sırıtarak bana baktı. "Dünya harikası değil mi şimdi şu?" diye sordu.

"Nefis," dedim.

"Demek Sombra Kardeşler'e katılmak istiyorsun, öyle mi?" Ben sandalyelerden birine oturur oturmaz o da arkasına yaslanmıştı.

"Evet, efendim,"

"Herhalde kendi çadırın ve numaran yoktur. Sahada kirayla yer istiyor değilsindir."

"Hayır efendim. Henüz on yedi yaşındayım."

"Bana gençliği özür diye gösterme! O yaşta çadır sahipleri bilirim. Hele bir tanesi on beş yaşında, kilo tahmincisi olarak başladıydı. Müşterileri çekmesini iyi bilirdi. Kısa zamanda imparatorluğuna birkaç oyun daha kattı, derken kendine ördek vurma çadırı aldı. O kız senin yaşına geldiğinde, ördek vurma çadırının sahibiydi O çadırlar da ucuzdu o sıra. Otuz beş bin dolara aldıydı galiba."

"Eh, onunla ölçerseniz ben hayatta yenik biri sayılırım."

Jelly Jordan sırıttı. Pek tatlı sırıtıyordu. "O halde sen Sombra Kardeşler'de personel işi arıyorsun."

"Evet, efendim. Eğer çadır sahipleri herhangi bir iş için yardımcı arıyorlarsa..."

"Herhalde kaba kuvvetten başka şeyin yoktur. Bol kas. RollerCasterle dönme dolabı monte eder, taşınırken kamyonları yükler, sırtında ağır eşya taşırsın. Haklı mıyım? Terden başka sunacağın şey yoktur, ha?"

Sandalyemde öne eğildim. "Her türlü atış oyununu işletir, yönetirim. Boş yok türü oyunları da hepsini. Fareyi kovalayıp deliğine sokmakta üstüme yoktur. Ağzım laf yapar. Gördüğüm herkesten iyi. Sizin gibi kuruluşlara gelen en iyi karnavalcılardan sayılmam ama, 'suya düşür' oyununda hedef olmayı bile kabul ederim, çünkü ıslanmak bana vız gelir. Ayrıca müşterilere laf attığımda çirkin konuşmam, komik konuşurum. Komiğe daha iyi tepki gösterirler. Çok şey gelir elimden."

"Bak sen," dedi Jelly Jordan. "Galiba bugün Sombra Kardeşler'in şanslı günü. Tanrı bize her işe yarayan birini yollamış. Harika! Nefis!"

"İstediğiniz kadar eğlenin. Bay Jordan, ama lütfen bana bir iş bulun. Sizi hayal kırıklığına uğratmayacağıma yemin ederim."

Ayağa kalkıp gerindi, göbeği sallandı. "Eh, Slim, galiba Rya Raines'le konuşmam gerekir senin için. Çadır sahibidir. Yumruk gücü oyunu için birine ihtiyacı var. Hiç yaptın mı o işi?"

"Tabii."

"İyi. Eğer Rya senden hoşlanırsa, sen de onunla geçinebilirsen, işin yolunda demektir. Onunla geçinemezsen geri gel,beni gör. Sana ya başkasını bulurum, ya da Sombra Kardeşler bordosuna alırım."
Ben de ayağa kalktım. "Bu Mrs. Raines..."
"Mis."
"Siz söyleyince düşündüm de..geçinmesi çok zor biri mi?"

Adam gülümsedi. "Göreceksin. Gelelim yatma yeri konusuna. Besbelli buraya kendi karavanınla gelmedin. Yatakhane karavanlardan birinde kalmak isteyeceksin. Kimin oda arkadaşına ihtiyacı varmış, soracağım. İlk haftanın kirasını Carl Dooley'e öde. Öteki odada gördüğün muhasebeciye."

Kıpırdandım. "Şey...benim uyku tulumumla sırt çantam dışarıda... açık havada yatmayı tercih ederim. Daha sağlıklı."

"Burada ona izin yok," dedi. "İzin olsa bir yığın kabadayı yerlerde yatıp uyur, kafa çeker, kadınlardan başıboş kedilere kadar her şeyle çiftleşirdi. Bu da bizi biraz garip bir kuruluş olarak gösterirdi, oysa değiliz. Klas bir kuruluşuz biz."
"Ya."

Başım yana eğdi, gözlerini kıstı, bana baktı. "Paran mı yok?"
"Şey..."
"Kiraya çıkışmıyor mu?"
Omuzlarımı kaldırdım.

"İki hafta biz karşılarız," dedi. "Ondan sonra sen de herkes gibi kiranı ödersin!
"Ah, teşekkür ederim. Bay Jordan."
"Aramıza katıldığına göre artık bana Jelly de."

"Sağol, Jelly. Ama kirayı bir tek hafta karşılaşanız yeter. Ondan sonra param olur nasılsa. Şimdi dosdoğru Yumruk Gücü'ne mi gideyim? Yerini biliyorum. Saat on birde gösterilerin başlayacağını da biliyorum. Yani kapıların

açılmasına on dakika var."

Kısık gözleriyle hâlâ bana bakıyordu. Göz kenarlarındaki etler kat kattı. Burnu kırışmış, hoşaflık eriğe dönüşüyordu. "Kahvaltı ettin mi sen?" diye sordu.

"Hayır, efendim. Aç değildim."

"Neredeyse öğlen oluyor."

"Haâ aç değilim."

"Ben hep açımdır. Dün gece yemek yedin mi?"

"Ben mi?"

"Sen."

"Tabii."

Kuşkuyla kaşlarını çattı, elini cebine daldırdı, iki tane birer dolarlık kağıt para çekti, masanın çevresinden dolanıp bana uzattı.

"Yo, hayır. Bay Jordan..."

"Jelly..."

"...Jelly. Kabul edemem."

"Borç veriyorum," deyip elimi kaptı, parayı avucuma tıkıştırdı. "Ödersin. Orası kesin."

"Ama o kadar da parasız değilim. Biraz param var."

"Ne kadar?"

"Şey...on dolar."

Yine sırıttı. "Göster bana." ' "Hı?"

"Yalana. Kaç paran var?"

Başımı eğip ayaklarıma baktım."

"Doğruyu söyle bana," dedi uyarı dolu bir sesle.

"Şey...ımmm....on iki sent."

"Ha, evet, anlıyorum. Ha Rockefeller, ha sen! Ulu Tanrım, sana borç vermeye kalktığım için kendimden utanıyorum. On yedi yaşında, zengin bir genç. Besbelli Vanderbilt servetine varis!" Bana iki dolar daha verdi. "Şimdi

beni iyi dinle, pis zengin zampara. Buradan çıkınca Sam Trizer'in sandviç standına gideceksin. Atlı karıncanın yanında. Karnaval alanındaki en iyi yiyecekleri o satar. Karnavalcılar yesin diye de biraz erken açar. Adam gibi bir öğle yemeği ye, sonra da Yumruk Gücü'ne gidip Rya Raines'i gör."

Başımı salladım. Yoksulluğumdan utanmıştım. Stanfeuss'lar bir başka Stanfeuss dışında kimseye güvenmek adetinde değillerdi. Küçük düşmüştüm, kendimden utanıyordum, ama aynı zamanda şişman adamın bu neşeli yardımı için ona minnet de duyuyordum.

Kapıya varıp açtığımda arkamdan, "Dur bir dakika," diye seslendi.

Dönüp baktım, beni değişik bir bakışla süzmekte olduğunu gördüm. Ölçüp biçiyordu beni. Karakterimi, yeteneklerimi, sorumluk duygumu zaten baştan beri ölçmüştü. Ama bu sefer at satın almaya gelmiş müşteri gibi bakıyordu. "Güçlü kuvvetli bir gençsin," dedi. "Pazuların iyi. Omuzların iyi. Hareket edişin de iyi. Tatsız bir durumda kendini koruyabilecek birine benziyorsun."

Bir cevap vermek şarttı. "Eh...yaparım, evet," dedim.

Ona şu ana kadar dört iblis öldürdüğümü söylesem ne derdi acaba? Dört tane domuz suratlı, köpek dişli, yılan dilli canavar. Kırmızı gözleri, pençeleri de caba.

Bir an bana sessizce baktı, sonra konuştu. "Bak, eğer Rya'yla geçinebilirsen, ona çalışacaksın. Ama yarın özel bir iş için sana *benim* ihtiyacım var. Herhalde kavga falan çıkmaz. Ama ihtimal de yok değil. En kötü ihtimalle, biriyle kapışman gerekebilir. Sanırım gerek olmaz. Öylece durup tehlikeli görünmen yetecek."

"Nasıl isterseniz," dedim.

"İş nedir diye sormayacak mısın?"

"Yarın anlatırsınız."

"Reddetme fırsatı istemiyor musun?"

"Hayır."

"Bazı tehlikeleri var ama."

Bana verdiği dört doları havaya kaldırdım. "Rizikodan korkmayan birini satın aldınız siz kendinize."

"Ucuzmuşsun."

"Beni satın alan yalnız bu dört dolar değildi, Jelly. Gösterdiğin iyilikti."

Bu iltifat üzerine ne yapacağını bilemedi. "Şimdi cehennem ol, yemek ye, sonra da kira paranı kazanmaya koyul. Bu işyerinde miskinlerden hoşlanmayız."

Kendimi aylardır hissetmediğim kadar iyi hissederek odadan çıktım. Cash Dooley de bana, bir karavanda yer bulununcaya kadar eşyalarımı ona emanet bırakabileceğimi söyledi. İki lokma bir şey yemek üzere Sam Trizer'in sandviç standına gittim. Buralara sandviççi demelerinin nedeni oturacak yer olmamasındandı. Yiyeceğinizi kapıp yolda yiyorsunuz. Ama tadı nefisti. Mükemmel iki sosisli sandviç, kızarmış patates, vanilyalı milkshake seçtim, sonra da yola koyuldum.

Kasaba panayırlarını bilen biri olarak, buranın ortalamanın üzerinde olduğunu söyleyebilecek durumdaydım. Enikonu büyüktü. Ama Milwaukee'deki, St. Paul'deki, Topeka'daki, Pittsburgh'taki, Little Rock'daki o dev panayırlar kadar da büyük değildi. Oralarda iyi bir günde bilet paraları bile çeyrek milyon dolan aşardı. Ama yine de, perşembe günü hafta sonuna yakın sayılırdı. Mevsimlerden de yazdı. Okullar tatildi. İnsanların çoğu iznini almıştı. Hem doğu Pennsylvania'da böyle bir karnaval heyecan vericiydi. Elli, altmış mil uzaktan müşteriler geliyordu görmeye. Kapılar daha yeni açıldığı halde bini aşkın müşteri doluşmuştu içeri. Oyunlar başlamaya hazırdı. Yöneticileri tamtam haykırışlarına başlamıştı bile. Dönen oyuncaklardan çalışıyordu. Havada patlamış mısır kokuları vardı. Dizel yağıyla başka kokular da araya karışıyordu. Hayal dünyası canlanmaya yeni başlıyordu ama birkaç saate kalmadan dolu dizgin gideceği belliydi. Binlerce egzotik ses, ışıklar, hareket giderek artacak, burası kendi başına bir evren

olacaktı. Karnaval alanının dışında bir başka dünya olduğuna inanmak zorlaşacaktı.

Çarpışan Otoların önünden geçerken bir bakıma orada polisleri, dehşet dolu bakışlarını platforma dikmiş seyircileri görmeye bile hazırdım. Ama bilet gişesini açmışlardı orada. Arabalar çalışmaya başlamıştı. Müşteriler bağrışıyorlardı ama ancak birbirine bağırmaktaydılar. Çarpıştıkça. Pavyonun tahta tabanındaki yeni lekeleri fark eden olmuşsa bile kan olduğunu anlamamıştı.

Gizli yardımcımın cesedi nereye götürdüğünü merak ettim. Acaba sonunda ortaya çıkıp kendini bana tanıtacak mıydı? Tanıtırsa... sessizliğini sürdürmek için ne isteyecekti benden?

Yumruk Gücü makinesi birinci yol üzerinde, biraz ilerdeydi. Bir yanında balon oyunu, öbür yanında falcının ufacık, çizgili cadın vardı. Makine basitti aslında. Vuruş etkisini ölçmek üzere hazırlanmıştı. Yaylara monte edilmiş elli santimetrelik yedi metre yüksekliğinde bir termometreye benzeyen bir sütunu o termometrenin tepesinde de bir çıngırağı vardı. Kız arkadaşına gösteriş yapmak isteyen erkeklerin elli sent vermesi yetiyordu. O paranın karşılığında yöneticiden balyozu alıyor, o hedefe savuruyorlardı. O zaman küçük, tahta bir tokmak termometre üzerinde yükselmeye başlıyordu. Termometre beş bölüme ayrılmıştı: NÎNE, DEDE, DELİKANLI SERT ERKEK, HEMAN. Eğer yeterince Heman'seniz, tahta tokmağı ta tepedeki çıngırağa çarptırabiliyorsanız, yalnız sevgilinizi etkilemekle kalmıyor, gün sona ermeden onunla yatma ihtimalinizi attırdığınız gibi, aynı zamanda bir de içi doldurulmuş oyuncak hayvan kazanıyordunuz.

Kuvvet makinesinin yanındaki rafta bir dizi tüylü oyuncak ayı göze çarpıyordu. Genellikle bu tür yerlerde verilen oyuncaklar kadar adi ve ucuz değildi bunlar. Rafın yanındaki tabureye de ömrümde gördüğüm en güzel kız oturmuştu. Kahverengi, fitilli kadife bir pantolon, kırmızı kahverengi kareli bir gömlek giymişti. Vücudunun ince ve heyecan verecek kadar biçimli

olduğunu hayal meyal fark ettim ama doğrusunu söylemek gerekirse o sıra dikkatim vücudunun nasıl göründüğüne dönük değildi. O daha sonra geldi. İlk gördüğümde beni asıl etkileyen, Saçları ve gözleri olmuştu. Gür, yumuşak, ipek gibi pırıl pırıl saçlar. Kumral denemeyecek kadar san, sarışın denemeyecek kadar kumral. Onları yandan ayırıp taramış, bir gözünün üzerine düşürmüştü. Veronica Lake'i hatırlatıyordu bana. Bizden önceki çağın film yıldızı. Eğer o güzelim yüzde bir tek kusur varsa, o da kusursuz-luğun kıza biraz soğuk, dalgın ulaşılmaz havası vermesiydi.

Gözleri, mavi ve parlaktı. Güneş üstüne döküldüğünde onu köhne bir tabure üzerinde değil de, sahnedeymiş gibi gösteriyordu. Güneşin onu aydınlatışı çevredeki başka insanları aydınlatışı gibi değildi. Onu seviyordu bu sıcak ışıklar. Kızına gülümseyen bir baba gibi gülümsüyordu ona. Saçlarım parıldatıyor, teninin porselen gibi düzgünlüğünü ortaya çıkarıyor, inanılmaz elmacık kemiklerini, sanatsal burnunu, esrarengiz gözlerini daha güzelleştiriyordu.

Sersemlemiş gibi durup bir iki dakika onu seyrettim. O işine devam etti. Durup seyreden müşteriler arasından biriyle şakalaştı, adamın elli sentini aldı, tokmağı DELİKANLI düzeyinden yukarıya çıkaramamasına anlayış gösterdi, üç vuruş daha yaparsa yalnızca bir dolar alacağım söyleyip onu kandırdı. Oyuna müşteri kazanmak için tüm kuralları çiğniyordu Sesini hiç yükseltmiyor, müşterilere seslenmiyor, bağırmıyor, yine de sesi, falcının çadırından gelen müziğe rağmen, çok iyi duyuluyordu. İşin en garip yani, kızın tabureden hiç kalkmamasıydı. Dramatik hareketler yapmıyor, komik dans adımları atmıyor, yüksek sesli şakalara kalkışmıyor, cinsellik kullanmıyor, cinaslı espriler yapmıyor, yani Standard tekniklerin hiçbirini kullanmıyordu. Konuşması sinsice eğlendirici, görünüşü bir harikaydı. Bu da yetiyordu. Kendisi de zaten yettiğini bilecek kadar zekiydi.
Soluğumu kesmişti.

Güzel kızlar yanında zaman zaman duyduğum çekingenliğe rağmen yanma yaklaşmayı başardım. Önce beni de müşteri sandı. Ama ben, "Hayır, Bayan Rainess'i arıyorum," dedim.
"Neden?"

"Jelly Jordan yolladı beni." "Sen Slim misin? Rya Raines benim."

"Ya," dedim. Şaşırmıştım. Ufacık bir kız gibiydi. Benim yaşımdan pek de fazla sayılmazdı. Emrinde çalışacağım kurnaz, işbilir işletmeci tipine oturmuyordu.

Kaşlarında hafif bir çatıklık belirdi ama güzelliğim bozmadı. "Kaç

yaşındasın?"
"On yedi."
"Daha ufak duruyorsun."
"Neredeyse on sekiz olacağım," dedim kendimi savunurcasına.
"Genellikle on yediden sonra on sekiz gelir zaten."
"Ne?"
"Daha sonra da on dokuz, yirmi falan gelir. îstesen de durduramazsın.
"Sesindeki alaycı ton pek az belli oluyordu.
Bu kızın itaatten çok cesareti seveceğini sezdim. Gülümsedim.
"Herhalde size öyle olmamış. Görünüşe göre on ikiden hop diye doksana sıçramışsınız."
Bu söze gülümsemedi. Soğukkanlılığı geçmediyse bile, kaşlarındaki çatıklık geçti. "Konuşmayı bilir misin?"
"Konuşuyorum ya!"
"Ne demek istediğimi anlamışsındır."
Cevap vermek yerine balyozu aldım, vuruş levhasına indirdim, çıngırağı çaldırdım, en yakındaki müşterilerin dikkatini çektim, konuşmaya başladım. Birkaç dakika dolmadan üç dolar para topladım.
"Başaracaksın," dedi Rya Raines. Bunları söylerken dosdoğru gözlerime baktı, o bakışlar beni Ağustos güneşinden daha fazla ısıttı. "Tek bilmen gereken, oyunun hileli olmadığı. Zaten kendin de kanıtladın. Seni suç ortağı diye tutmuyorum. Hileli oyunlarla yalancı tanıklara izin yoktur Sombra Kardeşler karnavalında. İzin olsa da ben yapmazdım. O zili çaldırmak kolay değildir. Hatta bir hayli zordur. Müşteri bu işi başarırsa, ödülü alır. Numara yok."
"Tamam."
Beline bağladığı önlük gibi para torbasını bana uzattı. General Motors şirketindeki genç müdürler gibi ciddi bir sesle konuştu. "Saat beşte birini yollarım. Sen beşten sekize kadar boşsun. Yemek ye, istiyorsan yat, uyu.

Sekizde geri gelip burası kapanana kadar çalışacaksın. Paraları gece karavana getirirsin. Aşağıdaki çayırda. Airstream marka. En yeni model. Tanıması kolay. Takıldığı araba yepyeni, kıpkırmızı bir Chevrolet pikap. Dürüst davranırsan, kendine para sızdırmak gibi bir budalalığa kalkış-mazsan, benimle güzel güzel çalışırsın. Başka oyunlarım da var burada. Sorumluluk alacak birini de hep arıyorum. Her akşam gündeliğin verilecek. Ortalamanın üzerine çıkacak kadar iyi bir elemansan, yükselttiğin kârdan pay alırsın. Bana kazık atmaya kalkmazsan, kimse sana benden daha iyi teklif yapamaz. Ama... Dinle de anla...eğer beni dolandırmaya kalkarsan, ahbap sana hayatı dar ederim. Birbirimizi iyi anladık mı?"
"Evet."
"îyi."

Jelly Jordan'ın sözlerini hatırladım. Kilo tahminiyle başlayıp on yedi yaşında burada birkaç oyun sahibi olan bir kızdan söz etmişti."Şey, oyunlarından biri ördeğe atış mı?" diye sordum.

"O da var, kilo tahmini oyunu da var, şişe vurma da var, pizza satan bir baraka da var, küçük çocuklara özel bir atlı karınca da var, ayrıca Hilkat Garibesi Hayvanların da yüzde yetmiş beşi benim," dedi gevrek bir sesle. "Yaşıma gelince, on iki de değil, doksan da değil. Yirmi bir yaşındayım. Kısacık zamanda sıfırdan başlayıp çok yol aldım. Bunları budalalıklar yaparak başaramazdım. Müşterilere benzemem ben. Bunları unutmazsan iyi geçiniriz, Slim."

Başka sorum olup olmadığım sormaksızın dönüp uzaklaştı Her çevik adımıyla biçimli kalçasın sımsıkı pantolonu içinde kıvrıldığı gözüküyordu.

Gözden kaybolana kadar arkasından baktım. Derken birden yerimi hatırladım, para torbasını belime bağladım, makineye dönüp balyozu elime aldım, yedi kere savurdum, altısında çıngırağı çaldırdım, yüzümü müşterilere dönmek için ereksiyonumun geçmesini bekledim.

* * *

Öğleden sonra vuruş gücü makinesinde keyifle çalıştım. Müşteriler önce dere, sonra nehir gibi akmaya başladı, alan dolup taştı. Ben de onların cebindeki pırıl pırıl yarım dolarları yankesici kolaylığıyla kazandım.

Saat ikiyi birkaç dakika geçe günün ilk iblisini gördüğüm zaman bile keyfim ve hevesim o kadar kaçmadı. Haftada yedi sekiz iblis görmeye alışkındım. Kibarları çeken bir yerde çalışırken, ya da kalabalık kentlerden geçerken, daha da sık karşılaşırdım onlarla. Her dört beş yüz kişiden bir tanesinin insan kılığında iblis olduğuna çoktan karar vermiştim zaten. Yani yalnız ABD'de yarım milyon kadar. Onları her yerde görmeye kendimi alıştırmasam, Sombra Kardeşlere gelmeden çok önce delirmiş olurdum. Kendileri için oluşturduğum özel tehlikeyi onların fark edemediğini de biliyordum. Benim içlerinde ne olduğunu görebildiğini anlamıyor, bu yüzden bana önem vermiyorlardı. Ne zaman bir tanesini görsem öldürmek geliyordu içimden. Çünkü bu yaratıkların insanoğluna düşman olduklarını tecrübeyle biliyordum. Dünyaya sefalet ve acı getirmekten başka amaçları yoktu. Ama onlarla karşılaştığım zaman genellikle saldırmaya elverişli, tenha yerlerde olmuyorduk. Kodese girmek istemiyorsam, bu iğrenç yaratıkları tanık önünde öldüremezdim. O kalabalık anlamazdı onların insan kılığında şeytan olduğunu.

İkiyi biraz geçe vuruş makinesinin önünden geçen iblis de müşteri kılığındaydı. İriyarı, koca kafalı, açık ifadeli, iyi huylu bir çiftlik çocuğu havasındaydı. On sekiz veya on dokuz yaşındaydı. Kolsuz siyah tişört giymiş, bacağına paçaları kesilmiş bir blucin geçirmiş, ayağına da sandaletler giymişti. Yanında yaşıtı olan iki genç daha vardı. İkisi de iblis değildi. İnsan ona baksa, ne masum bir vatandaş, derdi. Şakalaşıyor, eğleniyordu. Ama o insan kılığının içindeki iblis, ateş saçan gözlerle bakmaktaydı çevreye.

Çiftlik çocuğu bizim makineye uğramadı. O geçene kadar konuşmalarımı

tekdüze bir tonda tuttum. On dakika geçmeden bir ikinci iblis belirdi. Bu seferki tıknaz, kır saçlı, elli beşlik bir adam kılığındaydı. Ama içindekini açık seçik görebiliyordum.

Bu gördüğümün plastik et içine yerleştirilmiş fiziksel bir iblis olmadığını biliyordum. O insan vücudu gerçekti. Herhalde benim gördüğüm şey ya iblisin ruhu, ya da biçim değiştirebilen biyolojik potansiyeliydi.

Üçü çeyrek geçe iki tanesine daha rastladım. Dıştan bakınca iki güzel genç kız. Karnavaldan gözleri kamaşmış iki piliç. Ama içlerinde o titreyen domuz burnu, o canavar biçim belliydi.

Saat dört olduğunda kırk iblis geçmişti vuruş makinesinin önünden. İki tanesi dump gücünü de denemişti. Bu arada benim de keyfim iyice kaçmıştı tabii. Bu karnavala gelen halk arasında altı ya da en çok sekiz iblis bulunması doğal sayılabilirdi. Sekiz bin kişi ancak vardı karnavalda. Bu kadar çok iblis, normal oranın hayli üzerindeydi.

Bir şeyler oluyordu. Sombra Kardeşler karnavalında o gün öğleden sonra bir olay bekleniyor olmalıydı. Bu iblislerin bir ortak amacı vardı... acıya tanık olmak, ıstırabı seyretmek. Bundan yalnız zevk almakla kalmıyor, sanki bununla besleniyorlardı. Tek besinleri bizim acılarımızmış gibi. Bu kadar kalabalık halde görünmeleri ancak bir trajedinin yer aldığı günlerde olurdu. Birkaç yıl önce, benim kendi kentimde dört genç futbolcunun bir otobüs kazasında feci şekilde ölmeleri gibi. Colorado'daki o korkunç zincirleme araba kazası gibi. Chicago'daki bir yangın gibi. Karşımda ne kadar çok iblis görürsen, o Ağustos sıcağında üşümem o kadar artıyordu.

Aklıma bir açıklama gelene kadar gerginliğim öyle artmıştı ki, çizmemdeki bıçağı çekip kullanmayı bile düşünmüştüm. Hiç değilse bir tanesini biçer, sonra da kaçardım. Ama o sırada olayı kavradım. Bunlar Çarpışan Otolar pavyonunda yer alacak kazayı görmeye gelmişlerdi. Orada birinin yaralanmasını veya ölmesini bekliyorlardı. Evet.. Tabii. Dün gece o serserinin rüyeti böyle bir şey olmalıydı. Bir sabotaj. Ama ben onu

engellemiş, öldürmüş, kazayı da önlemiştim. Düşündükçe doğru açıklamayı bulduğundan emin oluyordum. Niyeti o olmalıydı. Küçük arabalardan birinin motoruna eğilmişti çünkü. Onu öldürmekle zavallı müşterinin birini elektrik çarpmasından kurtarmıştım.

İblisler arasında haber çabuk yayılmıştı: *Ölüm, acı, korkunç sahneler, büyük isteri. Yarın karnavala gelin. Bu harika gösteriyi kaçırmayın! Karınızı, çocuklarınızı da getirin! Kan ve yanan etler! Tüm aileye göre bir show!* Bu haberi duyan gelmişti. Ama vaadedilen acı sahne gösterilemeyecekti onlara. Kaza falan olmamıştı. Bu yüzden ortalıkta dolaşıyor, neyin ters gittiğini anlamaya çalışıyorlardı. Belki de benim öldürdüğüm iblisi arıyorlardı.

Saat dörtten beşe kadar, yani nöbeti devralacak arkadaş gelinceye kadar, keyfim yeniden, adım adım yükseldi. Artık iblis göremez olmuştum çünkü. Nöbeti devredince kalabalık arasında yarım saat dolaştım, hepsinin umudu kesip gitmiş olduklarım anladım.

Sen Trizer'in yerine dönüp akşam yemeği yedim. Kamım doyunca kendimi daha da iyi hissettim. Yatacağım yeri sormak üzere yönetim karavanına giderken kendi kendime ıslık çalıyordum. Atlı karıncanın yanında Jelly Jordan'a rastladım.

"Nasıl gidiyor?" diye sordu bağırarak.

"Harika."

Bilet gişesinin yanına geçtik, müşterilerin yolu üzerinde çekildik.

Jelly elindeki çikolata kaplı açmayı yiyordu. Dudaklarını yaladı, "Bakıyorum Rya senin kulağını, parmağını falan ısırıp koparmış değil," dedi.

"Tatlı bir insan."

Jelly kaşlarını kaldırdı.

"Öyle ama," dedim kendimi savunurcasına. "Belki biraz sert. Açık sözlü olduğu da su götürmez. Ama bunların altında dürüst bir hanımefendi var.

Duygulu. Tanımaya değer."

"Onda haklısın. Kesinlikle. Bu söylediklerin beni şaşırtmadı. Yalnızca onun o sert dış görünüşünün altında yatan bu kadar çabuk görebilmene şaşırdım. Çoğu kimse onun iyiliğini görme zahmetine katlanmaz. Bazıları da hiçbir zaman göremez."

Psişik sezgilerimin onaylandığım görünce keyfim daha da arttı. Rya'nın iyi biri olmasını istiyordum. O Rus Kraliçe imajının altında iyi bir insan bulunmasını istiyordum. Tanımaya değer biri olmasını istiyordum. Yani kısacası... ben onu istiyordum. İstediğime göre de, cadalozun teki olması işime gelmiyordu.

Jelly, "Cash Dooley sana karavan buldu," dedi. "Moladayken git de yerleş." "Öyle yapayım."

Ona arkamı dönmeye başladığımda kendimi harika hissediyordum. Ama tam o anda gözümün ucuyla gördüğüm şey ruhen yıkılmama yol açtı. Tekrar Jelly'ye döndüm. İnşallah o görüntüyü hayal etmişimdir, diyordum içimden. Ama hayal değildi. Görüntü hâlâ karşımdaydı. Kan. Jelly Jordan'ın suratı kanla kaplıydı. Gerçek kan değil tabii... anlıyorsunuzdur. Adam karşımda çikolatalı açmasını yiyordu hâlâ. Sapasağlamdı. Acısı falan yoktu. Benim geleceği sezme yeteneğim, onun başına ilerde gelecek bir şiddet olayını gösteriyordu. Jelly'nin canlı yüzünün üzerinde ölü yüzünü görebiliyordum. Gözleri açık ama görmüyor, yanakları kanlar altında görünmüyordu. Yaralanmaya doğru gitmiyor, ölüme doğru gidiyordu Jelly.

Gözlerini kırpıştırarak bana baktı. "Ne var?"

"Şey..." Ve Sezgilerin izlenimi bitti.

"Bir terslik mi var, Slim?"

Görüntü büsbütün silindi. , Ona nasıl anlatır, inanmasını nasıl sağlardım? înandırsam bile, geleceği değiştiremezdim ki.

"Slim?"

"Hayır," dedim. "Bir terslik yok. yalnız..."

"Evet?"

"Size bir kere daha teşekkür etmek istedim."

"Amma minnet dolu bir çocuksun. Böyle civcivlere hiç dayanamam."

"Kaşlarını çattı. "Yıkıl karşımdan artık."

Kararsızdım. Kafamdaki karışıklığı, içimdeki korkuyu maskelemek için, "Bu da senin Rya Raines taklidin mi?" diye sordum.

Gözlerini tekrar kırpıştırdı. Sonra bana sırıttı. "Evet. Nasıldı?"

"Yeterince gaddar değildi."

Ben uzaklaşırken o gülüyordu. Yürürken kendi kendime önsezilerin her zaman doğru çıkmadığım tekrarlayıp duruyordum...

(oysa doğru çıkıyorlardı)

...ölecekse bile çabuk olmaz diyordum...

(oysa çok çabuk olacağım seziyordum)

...çabuk olsa bile, herhalde ben bir çaresini bulur, önlerim, diyordum. Bir çare.

Herhalde vardı bir çare.

GECE ZİYARETÇİSİ

MÜŞTERİLER seyrekleşmeye başladı, gece yarısı olunca da karnavalın kapatılma çalışmalarına girişildi. Ama ben vuruş gücü makinesini saat yarıma kadar çalıştırdım, son geçen birkaç müşteriden de birkaç yarım dolar koparmayı başardım. îlk iş gününde DELİKANLI kazancı değil, HEMAN kazancı götürmek istiyordum patrona. Sonunda makineyi kapatıp alanın

arkasındaki çayıra doğrulduğumda karnavalcıların çoğu seyyar mahallelerine varmışlardı bile. Saat biri geçiyordu.

Ben alandan ayrıldığım anda arkamda panayır ışıkları da sönüverdi. Sanki bütün eğlence benim için düzenleniyormuşçasına.

Çayırın aşağısına doğru, ormanla çevrili geniş alanda, yaklaşık üç yüz karavan park etmişti. Düzenli sıralar halindeydiler. Çoğu karnavaldaki oyunların sahiplerine ve ailelerine aitti. Ama birkaçı da Sombra Kardeşler kuruluşunun malıydı. Karnavalcılara kiraya veriliyordu içerdeki yataklar. Kalacak yeri olmayanlara. Bu seyyar mahalleye bazıları "Seyyar Gibtown" diyorlardı. Kışın karnaval kurulmadığı zamanlar bu insanların çoğu güneye, Florida'nın Göbsonton kentine dönüyorlardı. Oralılar kendi kentlerine kısaca Gibtown demeye alışmışlardı. Zaten hemen hemen sırf karnavalcıların oturduğu bir yerdi orası. Onların cennetiydi Gibtown. Güvenilir sığınaklarıydı. Gerçekten yuva sayabilecekleri tek yerleriydi. Ekim ortasından Kasım sonlarına kadar, hepsi ülkenin her yanından dereler gibi Gibtown'a doğru akarlardı. İrili ufaklı tüm panayır, lunapark ve karnavallardan. Florida güneşine kavuşunca ya karavanlarını park edecekleri güzel ve bakımlı bahçelerine kavuşurlar, ya da daha iyi bir karavanın beton temeller üzerine oturtulduğu evlerine yerleşirlerdi. Bahar gelip yeni turne başlayana kadar orada yaşarlardı. Tatil aylarında bile birbir-leriyle olmayı, dış dünya halkından uzak kalmayı yeğlerlerdi. Dış dünya halkını fazla yüzeysel, sıkıcı, soğuk, akılsız ve kural budalası sayıyorlardı. Yollara düştüler mi, iş kendilerini nereye götürürse götürsün, Gibsonton idealine sımsıkı sarılıyorlar, geceleri işleri bitince de bu tanıdık yere, "Seyyar Gibtown"a dönüyorlardı.

Modern Amerika'nın onlar dışındaki kesimi parçalanma eğiliminde gibiydi. Etnik gruplardaki, kiliselerdeki, bir zamanlar toplumun tutkalı sayıları diğer kuruluşlardaki tutarlılık değersiz ve baskı yaratıcı sayılıyordu. Sanki kumaşlarımız evrenin mekanizmasında kendilerine çekici gelen bir

kaos buluyorlarmış, onunla birleşmek istiyorlarmış gibi... o birleşme yok olmak anlamına gelse bile. Ama karnavalcılar arasında güçlü ve sevindirici bir topluluk bilinci vardı. Yıllar geçtikçe hiç azalmayan bir beraberlik duygusu.

Yokuş aşağı inen patikada ilerlerken arkamdaki karnaval alanında sesler kesilmiş, çalılardaki ağustosböceklerinin cırcırı duyuluyordu. Karavanların pencerelerindeki sarımsı ışıkların hayalet gibi bir niteliği vardı. Nemli havada titreşiyor gibiydi o ışıklar. Sanki elektrik ışığı değil de kamp ateşleri ya da yağ kandilleriymiş gibi. Daha ilkel bir topluluğun simgesi. Gerçekten de, modern çizgilerini karanlıklar örtünce, bu yerde arkasından gelen ışıklarla burası çingene arabalarının konakladığı bir meydanı andırmaktaydı. Avrupa'da, ondokuzuncu yüzyılda bir yer sanki. Ben yaklaşıp karavanlar arasında ilerlerken karnavalcıların bazıları yatmaya hazırlandığından, ışıklar da sönmeye başlıyordu.

Karnavalcıların komşuya saygı ilkesini yansıtan bir sessizlik egemendi burada. Kimse radyosunu, televizyonunu fazla açmamış, kimse ağlayan bebeğini ilgisiz bırakmamıştı. Kimse tartışmıyor, kavga etmiyor, köpekler havlamıyordu. Oysa saygın muhit sayılan yerlerde bile böyle şeyleri beklemek doğaldı. Gün doğunca da bu karavanların arasındaki yollarda çöp veya atık görülmeyeceği kesindi.

Daha önce işe ara verdiğinde eşyalarını,.üç başka karnavalcıyla paylaşacağım karavana getirmiştim. Getirirken de biraz bakınmış, Rya Raines'in Airstream'inin yerini öğrenmiştim. Para torbamda şıkır şıkır bozuk paralar ve kâğıt dolarlarla hemen oraya doğruldum.

Kapı açıktı. Rya’nın koltukta oturmakta olduğunu görüyordum. Yanı başımdaki okuma lambasının ışığı altında, Karşısındaki cüceyle konuşuyordu.

Açık kapının kenarına tık tık vurdum, o hemen, "Gel, Slim," diye seslendi.

Ben üç madenî basamağı çıkarkan cüce kadın dönüp bana baktı. Yaşının ne olduğu anlaşılmıyordu. Yirmi de olabilirdi, elli de. Boyu bir metre kadardı.

Gövdesi normal, kolları ve bacakları kısacık, kafası iriydi. Tanıştık. Mini kadının adı İrma Lorus'tu. Rya'nın hesabına, *şişeler* zedeoyununu işletiyordu. Ayağında çocuk mağazasından alınmış tenis pabuçları, üzerinde siyah pantolon ve şeftali rengi, kısa kollu bir bluz vardı. Siyah Saçları gür, parlak, kuzgun gibiydi. Mavi ışıklar yansıtıyordu. Çok güzel Saçları vardı, bundan gurur duyduğu belliydi zaten.

"Ha, evet," dedi İrma. Ufacık elini bana uzattı, el sıkıştık. "Seni duydum, Slim MacKenzie. Kocasıyla birlikte Bingo Sarayı'nı işleten Bayan Frazelli, senin kendi başına yaşayamayacak kadar genç olduğunu, ev yemeğine, anne sevgisine çok ihtiyaç duyduğunu söylüyordu. Hary Seveen de senin için ya askerden kaçıyor, ya da polis onu saçma bir suçtan yakalayacak diye onlardan kaçıyor, dedi. Belki birinin arabasını habersiz alıp gezmek gibi bir suç. Ama ne olursa olsun, seni beğenmiş. Karnavalcıların hepsi müşteri çekmesini iyi bildiğini, biraz tecrübe kazanınca alanın en yaman işletmecisi olabileceğini söylüyorlar. Atlı Karıncanın sahibi Rob Veyland biraz kaygılı. Çünkü kızı sana pek bayılmış, onu farketmezsen öleceğini söylüyormuş. Kız on altı yaşında, adı da Tina. Fark edilmeyecek gibi de değil. Madam Zena'ya gelince, onu bazıları Bayan Fearl Yamelle diye de tanır... çingene falcımızdır... ona göre sen boğa burcundanmışsın, gösterdiğinden beş yaş daha büyükmüşsün, acı bir aşk serüveninden kaçıyormuşsun."

Bol sayıda karnavalcının bana bir göz atmak amacıyla vuruş makinesinin oradan geçmiş olması beni şaşırtmadı. Burası sıkı fıkı bir toplumdu, ben de yeniydim. Merak etmeleri doğaldı. Ama Tina Veyland'ın çocuksu aşkıyla Madam Zena'nın hakkındaki "psişik" izlenimleri beni pek eğlendirdi. "Eh, aslında gerçekten Boğa burcundanım, İrma," dedim. "Yaşım on yedi. Kalbimi kırabilecek bir kızım olmadı bile. Bayan Frazelli'ye gelince, eğer aşçılığı iyiyse ona söyle, ev yemeği özleminden her gece ağlayarak uyuyorum."

"Benim eve de gelebilirsin," diye gülümsedi İrma. "Gel de kocam Faulie'yle tanış. Hattâ pazar akşamı sekizde bizde ol. Turnenin gelecek durağını kararlaştırır kararlaştırmaz. Sana çili soslu piliç pişirir, üstüne de ünlü kara orman pastamı ikram ederim."
"Gelirim," diye söz verdim.

Karnavalcılarla ilgili tecrübelerimin gösterdiğine göre, cüceler en çabuk dost olanlardı. Bir yabancıyı en önce onlar kabul eder, ona açılır, ilk güvenen, ilk gülümseyen onlar olurdu. Başlangıçta bu evrensel dostluklarını, cüsselerinin dezavantajına yorumlamıştım. İnsan ufacık olursa, zorbaların, sarhoşların, soyguncuların kolay hedefi haline gelmemek için dostluk göstermek zorunda, demiştim. Ama bu küçük insanlardan bir kaçını tanıdıktan sonra, yaptığım basit analizin bir haksızlık olduğunu anladım. Grup, olarak, hattâ tek tek ele alındığında, cüceler son derece iradeli, istediğini elde etmeye tutkun, kendine güvenen kimseler oluyorlar. Hayattan duydukları korku, normal cüssede birinin duyduğundan fazla değil. Bunların dışa dönüklüğü daha başka nedenlere dayanıyor, bu nedenler arasında hayli önemli bir tanesi de, acıdan doğan bir merhamet. Ama o gece Rya Rainess'in Airstream'inde, hâlâ öğrenme evresindeki bir genç olarak, henüz onların psikolojisini bu kadar anlamış değildim.

O gece Rya'yı da anlayamadım zaten. Ama iki kadının ruhsal durumları arasındaki o büyük çelişki beni pek etkiledi. İrma sıcacık ve dışa dönüktü. Rya Raines ise buz gibi, içine kapanık davranmayı sürdürüyordu. İrma'nın ışık gibi gülümsemesini sık kullanmasına karşılık Rya o kristal mavisi gözleriyle beni süzdü, hiçbir duygu belirtmedi, iradesizliğini korudu.

Koltukta yalınayak otururken bir bacağını karşıya uzatmış, ötekini kıvırmıştı. Genç bir erkeğin rüyalarına girebilecek bir kızdı. Beyaz şort, açık sarı bir tişört giymişti. Çıplak bacakları güneşten yanmış, bilekleri incecik, baldırları biçimli, kahverengi dizleri düzgün, oylukları sımsıkıydı. Elimi o bacaklar üzerinde kaydırmak, oylukların kas yapışım hissetmek

geldi içimden. Hemen ellerimi önlüğün ceplerine soktum, titrediklerini saklamaya çalıştım. Ağustos sıcağında hafif nemlenmiş tişörtü göğüslerine baştan çıkarıcı biçimde sarılıyordu. İncecik pamuklunun altında meme başlarını görebildim.

Rya ile İrma müthiş bir çelişki oluşturmaktaydılar gerçekten. Genetik güzellik ve genetik kaos. Biyolojik hayaller merdiveninin iki ucu, Rya Rainess dişi fizikselliğe dikilmiş bir anıttı. Çizginin ve biçimin kusursuzluğunu simgeliyor, gerçekleşen bir hayale, doğa tarafından kendisine verilmiş bir sözün tutulmuş haline benziyordu. Ama İrma'nın hatırlattığı şey de, tüm yüzyılların tecrübesine ve onca girift mekanizmasına rağmen doğanın Tanrı tarafından verilmiş görevi pek de başaramadığıydı. *Onları bana benzer yarat,* dememiş miydi Tanrı doğaya? Eğer doğa ilâhî bir icatsa, ilhamım Tanrı'dan almış bir mekanizmaysa, yani durum Büyükannemin dediği gibiyse, o zaman neden dönüp onarmıyordu lanet olası şeyi? Besbelli potansiyeli olan bir makineydi çünkü. Rya Raines'den belliydi öyle olduğu.

"On yedi gösteriyorsun zaten," dedi cüce kadın. "Ama çok daha büyükmüş gibi hareket ediyorsun ve herhalde kendini çok daha büyük hissediyorsun."

Ne diyeceğim bilemedim. "Şeyyy...," deyip kaldım.

"On yedi yaşında olabilirsin ama, erkeksin bal gibi artık. Bob Weyland'a senin Tina için fazla büyük olduğunu söyleyeyim bari. Kesinlikle öylesin. Bir sertlik var sende."

Rya, "Karanlık bir şey de var," dedi.

İrma, "Evet," diye atıldı. "Karanlık bir şey. O da var."

Meraklanmışlardı. Ama karnavalcıydılar ne de olsa. Bana neye benzediğini söylemekte bir sakınca görmüyorlardı ama ben yol açmadıkça soru sormaya asla cesaret edemezlerdi.

İrma çıkıp gitti, ben mutfak masası üzerinde paraları Rya'ya saydım.

Kazancın normalden yüzde yirmi fazla olduğunu söyledi, gündeliğimi nakit olarak verdi, yüzde yirmilik artış payının da yüzde otuzunu verdi. Doğrusu iyi pazarlıktı benim açımdan. Burada birkaç hafta çalışmadan önce kârdan pay almayı beklemiyordum.

Hesapları bitirdiğimizde önümdeki önlükle para torbasını çıkardım, çıkarırken de utangaçlık çekmedim. Demin gizledikleri ereksiyon yok olmuştu çünkü artık. Rya masanın başında, tam yanımda duruyordu. Güzel göğüslerinin yetersiz örtülmüş hatlarını hâlâ görebiliyordum, yüzü hâlâ soluğumu kesiyordu ama vücut biyolojim deminki iş atmosferinin ve o mesafeli davranışın etkisiyle ritmini yavaşlatmıştı.

Jelly Jordan'ın yarın bir iş yapmamı istediği söyledim ona. Vuruş makinesinin basına ne zaman dönebileceğimi bilmediğimi anlattım. Ama Rya bunu daha önceden duymuştu.

"Jelly Jordan'la işin bitince makineye git, Marco'dan nöbeti devral," dedi. "Bugün sen dinlenirken çalışan adamdan. Sen yokken yine o bakacak."

Paralar için teşekkür ettim, kendimi kanıtlama fırsatı tanıdığına sevindiğimi söyledim, hiç cevap vermedi. Kendimi bir garip hissederek kapıya döndüm.

"Slim," dedi arkamdan.

Durup tekrar ona döndüm. "Evet?"

İki elini kalçalarına dayamış, kaşlarını çatmış, gözlerini kısmış, meydan okur gibi bir hali vardı. Her nedense beni azarlayacak gibi geldi. Ama Rya, "Aramıza hoş geldin," dedi. Sanırım görünüşünün ne kadar sert olduğunun farkında değildi. Ya da başka türlü görünmeyi bilmiyordu.

"Sağol," dedim. "Bir yere ait olmak hoş bir duygu."

Özel yeteneklerim, bu kızda tatlı bir şefkat duygusu olduğunu hissetmeme yol açıyordu. Kendini dünyadan korumak için geliştirdiği o sert zırhın altında özel bir kırılabilirlik. Jelly'ye dediğim doğruydu. Bu sert Amazon'un içinde gerçekten de duygulu bir kadının yaşadığım

hissetmekteydim. Ama ben kapıda durup ona bakarken, masanın yanında, paraların yanında öyle meydan okur gibi duruyordu ki... bir başka şey daha hissettim. Daha önce fark etmediğim bir hüzün. Derin, saklı, müzmin bir melankoli. Bu psişik algılar belirsiz olmakla birlikte beni derinden derine etkiledi. Yanına dönmek, kollarımı ona sarmak istedim. Cinsel niyetlerle değil... onu avutmak için... esrarengiz acılarını ve ıstıraplarını biraz gidermek için.

Yanma gitmedim. Onu kucaklamadım. Bu hareketin yanlış anlaşılacağını biliyordum. Herhalde kasığıma diziyle vurur, beni kapıdan dışarı fırlatır, yüzükoyun toprağı öptürür, işimden de kovardı.

"Yumruk makinesinde bu kadar iyi iş çıkarmayı sürdürürsen orada takılıp kalmazsın," dedi. "Seni daha iyi bir işe geçiririm."
"Elimden geleni yapacağım."

Demin oturduğu koltuğa dönerken, "Gelecek yıla bir iki oyun daha satın alacağım," dedi. "Büyük oyunlar. Onları işletecek güvenilir insanlara ihtiyacım var."

Gitmemi istemiyordu, anladım. Beni çekici bulduğundan değil. Dayanılmaz biri gibi gördüğünden hiç değil. Rya Raines yalnızca şu anda yalnız kalmak istemiyordu. Genellikle hoşlanıyordu yalnızlıktan, evet. Ama şu anda değil. Konuğu kim olsa, gitmesin diye asılırdı. Bu sezgime göre davranmadım. Zaten yalnızlığının ne kadar belli olduğunun faikında değildi herhalde kendisi. Sertlik altındaki gerçeğin bir anlığına bile belli olduğunu anlasa, utanırdı. Öfkelenirdi. Kızgınlığım da tabii benden çıkarırdı.

"Umarım sizi hiçbir zaman hayal kırıklığına uğratmam," demekle yetindim, gülümseyip başımı salladım, "Yarın görüşürüz," diyerek kapıdan çıktım.

Bana seslenmedi. Ergenlik sonrası, ateşli, olgunluktan uzak, romantik kalbimdeki hayal, şu anda onun bir şey söylemesi, benim de dönünce onu karavanın kapısında, arkadan gelen yumuşak ışıkta bir siluet gibi

görmemdi. Yavaşça bana baştan çıkancı bir söz söylemesini, birlikte yatağa girip ihtiraslı bir gece geçirmenizi hayal ediyordum. Ama gerçek hayatta bu işler hiç böyle olmuyor.

En alt basamağa geldiğimde ben dönüp baktım. Gerçekten arkamdan bakıyordu. Ama hâlâ karavanın içindeydi. Koltuğa oturmuştu yeniden. O kadar erotik bir görünüm oluşturuyordu ki, o anda bir iblis gözlerinden ateşler saça saça üzerime gelse yine yerimden kıpırdayamazdım. Çıplak bacakları ileri uzatılmış, birbirinden hafif ayrılmıştı. Masa ışığı altın tenine yağlı gibi bir parlaklık veriyordu. Işık yukardan geldiği için göğüslerinin altına gölgeler düşürmekte, biçimlerini vurgulamaktaydı. ince kolları, narin boynu, kusursuz suratı, sarı kumral Saçları parıldıyordu. Altın gibi. İnanılmaz. Işık onu yalnız göstermekle, sevgiyle okşamakla kalmıyor, aynı zamanda ışığın esas kaynağı oymuş gibi gösteriyordu. Ortalığı lamba değil de o aydınlatıyormuş gibi. Gece olmuş, ama güneş onu yine de yalnız bırakmamıştı.

Açık kapıya arkası döndüğümde yüreğim atıyordu. Üç adım atıp gecenin karanlığına daldım, karavanların arasından ilerledim... birden Rya Raines'i karanlıklar arasında karşımda görür gibi oldum, şoka kapılıp durdum. Bu sefer Rya'nın üzerinde blucin ve lekeli bir bluz vardı. Önce karşımda titrek, sıvımsı bir hayal olarak belirdi. Renksiz. Dalgalanıp duran bir çarşaf üzerine yansıtılmış projeksiyon gibi. Bir iki saniyede somutluk kazandı, gerçeğinden ayrılmaz oldu... oysa kesinlikle gerçek değildi tabii. Bu Rya erotik de değildi. Yüzü hortlak gibi bembeyazdı. Dolgun dudaklarının bir köşesinden kanlar sızıyordu. Bluzundaki lekenin kan olduğunu anladım. Boynu, omuzları, göğsü, kamı kandan kararmıştı. Kanlı dudaklarından pervane kanadı gibi titrek bir ses çıktı. *"Ölüyorum... ölüyorum... ölmeme izin verme..."*

"Vermem," dedim. Sesim hayaletinkinden bile hafif çıktı. Rya'nın hayalini kucaklamak, avutmak üzere budala gibi ilerledim. Gerçek Rya'nın karşısındayken aynı cesareti gösterememiştim. "Ölmene izin vermem."

Rüyalara özgü bir tutarsızlıkla karşımdan yok oldu. Gece yine boş kaldı.

Onun az önce durduğu yere ilerleyip nemli hava kütlesinin içinden geçtim.

Diz üstü çöktüm, başımı eğdim.

Bir süre öyle kaldım.

Bu hayalin anlatmaya çalıştığım kabul etmek istemiyordum. Ama ondan kaçamıyordum da.

Üç bin mil yoldan gelip kaderin bana yeni bir yuva seçmesine izin verişim, yeni dostlar edinişim, o dostların bilinmez bir felâketle yok olmasını izlemek için miydi yoksa?

Tehlikenin ne olduğunu bir anlayabilsem, Rya'yı da, Jelly'yi de, tehlikedeki başka insanları da uyarabilirdim. Güçlerime onları inandırmayı başarırsam, belki gerekli adımları atar, ölümden kurtulurlardı. Çevremdeki titreşimleri algılayabilmek için olanca çabayı gösterdim ama yaklaşan felâketin ne olduğu konusunda en küçük bir şey bile sezemedim.

İblislerle ilgili olduğunu biliyordum.

Yaklaşan kayıpların beklentisi içimi bulandırıyordu.

Orada ne kadar bir süre öyle diz üstü durup beklediğimi bilemiyorum ama sonunda ayağa kalktım. Kimse beni görmemiş, kimse sesimi duymamıştı. Rya karavanın kapısına yürümemiş, dışarı bakmamıştı. Ay ışığı ve ağustos böceği sesleri arasında yalnızdım. Dik duramıyordum. Midem kıvrandırıyor, sancılanıyordu. Ben içerdeyken karavan ışıkları sönmeye devam etmişti. Bazıları yeni yeni söndürülüyordu. Birisi bu geç saatte soğanlı yumurta pişiriyor olmalıydı. Kokusu beni acıktırdı... ama midem çok kötü olduğu için tedirginliğim daha da arttı. Sendeleyerek kendi kalacağım karavana ilerledim.

Daha sabahleyin umut doluydu içim. Yeraltındaki tuvaletten karnaval

alanına çıktığımda, burası gözüme parlak ve vaatkâr gözükmüştü. Az önce karanlık bastırınca, benim içimi de karanlıklar bürümüştü nedense.

Karavanıma varmak üzereyken üzerimde göz hissettim. Görünürlerde kimseler yoktu. Ya arkamda, ya başka bir taraftan, ya karavanların birinden, birisinin beni gözlediğinden emindim. Bunun iblisin cesedini Çarpışan Otolar pavyonundan kaldıran kişi olduğu konusunda da yan yarıya emin sayılırdım. Cesedi ortadan kaldırdıktan sonra beni yine gözlemişti gizlice.

Aldırış edemeyecek kadar şaşkın ve umutsuzdum. Karavana girip yatağıma doğruldum.

Burası küçük bir mutfak, bir salon, bir banyo ve iki yatak odasından oluşuyordu. Odaların her birinde iki yatak vardı. Oda arkadaşım Bamey Quadlow adında bir gençti. Kabadayı tipli, çok iri, kafası yavaş çalışan, hayatta bugünü yaşamakla yetinen, turnelerde eşyaları taşıyamayacak kadar yaşlandığı zaman halinin ne olacağına aldırış etmeyen bir tipti. Karnavalın ona o zaman da bakacağına güveniyordu besbelli. Bakardı da. Onunla gündüz karşılaşmış, biraz konuşmuştum. Fazla değil. Çok iyi tanımıyordum ama dost davranışlı gibiydi. Onu altıncı duyumla yok-ladığımda, daha önce hiç rastladığım kadar yüzeysel bir karakter bulmuştum karşımda.

Herhalde Çarpışan Otolar pavyonunda öldürdüğüm iblis de Bamey gibi hamaldı burada. Bu yüzden kaybolması fazla patırtı koparmamıştı. Hamallar pek güvenilir elemanlar olmazlardı. Çoğu yolculuklara âşık olduğundan girmişti bu işe. Turnelerin hızı onlara yetmezdi zaman zaman. Çıkıp gidiverirlerdi.

Bamey uyuyordu. Derin soluklar alıp vermekteydi. Onu uyandırmamak için dikkatli hareket ettim. Soyunup iç çamaşırlarımla kaldım, giysilerimi katladım, bir sandalyenin üzerine koydum, yatağa uzandım. Pencere açıktı.

Tatlı bir rüzgâr odaya doluyor, ama sıcağı hafifletemiyordu.

Uyumayı beklemiyordum. Bezginlik bazen yorgunluk gibi hissedilir. Zihnin üzerinde bir ağırlık oluşturur. İşte o ağırlık çok kısa zamanda, bir dakika bile dolmadan içimin geçmesine yol açtı.

Gecenin mezar gibi sessiz, tabut içi gibi karanlık bir anında, yarı uyanır gibi oldum, kapı eşiğinde koca bir gölgenin durmakta olduğunu hissettim. Işık yanmamıştı. Karavanın içi zaten kat kat gölgelerle doluydu. Hepsi siyahın farklı tonlarındaydı. Bu yüzden, orada duranın kim olduğunu anlayamadım. Uyanmayı canım istemiyordu. Bamey Quadlow'dur, dedim kendi kendime. Ya banyoya gidiyor, ya banyodan geliyor olmalıydı. Orada bir an durmuş, bakıyordu herhalde. Ama Bamey'in ağır solukları bitişik yataktan duyulmaktaydı. Belki öbür odadaki iki gençten biridir, dedim... ne var ki onlarla tanışmıştım. İkisi de bu kadar iri değildi. Uykunun bulandırdığı zihnim, karşımdakinin ölüm olduğuna karar verdi. Kendisi kalkıp gelmişti. Canımı alacaktı. Paniğe kapılmak yerine, gözlerimi yumup tekrar uykuya daldım. Ölüm beni tek başıma korkutmuyordu. Uykuya dalarkenki bezgin durumumla karşılaştırıldığında, Ölüm'ün çıka gelmesine o kadar da karşı olamazdım zaten... tabii gelen gerçekten oysa.

Oregon'a döndüm. Evime, yuvama ancak böyle dönebiliyordum artık. Rüyalarda.

Dört buçuk saatlik bir uyku uyudum. Benim için bu süre uzun bir dinlenme süresi sayılırdı. Altı buçukta uyandım. Cuma sabahıydı. Bamey hâlâ uyuyordu. Öteki odadakiler de derin uykudaydı. Kapıdaki gölge gitmişti... eğer bir ara sahiden gelmişse bile.

Sessizce kalkıp temiz bir tişörtle külot çıkardım, bir çift temiz çorap aldım. Yapış yapıştım. Duş yapmaya hevesliydim. Yeni eşyaları çizmelerimden birinin içine tıktım, blucinimi almak üzere sandalyeye

yürüdüm, lacivert kumaşın üzerinde iki beyaz kâğıt gördüm. Onları oraya koyduğumu hatırlamıyordum. Bu loş odada okuyamazdım. Tek elimle hem onları, hem blucinimi alıp koridordan banyoya ilerledim. Kapıyı kapayınca ışığı yakıp çizmeleri, blucini elimden bıraktım.

Birinci kâğıda baktım, sonra ötekine baktım.

Kapıdaki karanlık gölgenin hayal olmadığı belliydi. Bana ilginç gelebilecek iki şey bırakmıştı odaya.

Sombra Kardeşler biletleri. Bedava, ikram biletleri. Karnaval'ın geldiği her kentte yetkililere ve önemli kişilere kova kova dağıtılan bedava biletlerden.

Biri Çarpışan Otolara biniş biletiydi.

Öteki de dönme dolap bileti.

ÖĞLEYİN BASAN KARANLIK

SOMBRA Kardeşlerin turnesinde bir sonraki durak Yontsdown adlı küçük kentti. İşletilip tüketilmiş eski kömür madenlerinin doldurduğu bir bölgede, hayatım bir tek demirçelik fabrikası ve bir de bölge demiryolu üretim merkeziyle sürdüren, hep iniş halinde olduğu halde bunun farkına varamayan, yoldaki levhaya göre 22.450 kişilik nüfusa sahip bir Pennsylvania kenti. Cumartesi gecesi buradaki anlaşma süresi bittiğinde tüm tesisler ve çadırlar sökülecek, arabalara yüklenip yüz mil uzağa götürülecek, Yontsdown Eğlence Alanı denilen yere kurulacaktı. Maden işçileriyle

demiryolu üretim işçileri, akşamlarını ve hafta sonlarını televizyon karşısında, mahalle tavernalarında ya da kilisenin düzenlediği toplantı veya danslarda geçirmeye alışkındılar orada. Buranın çiftçileri karnavalı nasıl hevesle karşıladılarsa, orada da öyle olacağı belliydi.

Cuma sabahı Jelly Jordan ve Luke Bendingo ile birlikte Yontsdown'a gittim. Arabayı Luke kullanıyordu. Ben önde, Luke'un yanında oturmaktaydım. Patronumuz arka kanepede yalnız oturuyordu. Pek şık giyinmişti. Siyah pantolon, kahverengi yazlık gömlek, balık sırtı ceket. Karnavalcıdan çok, besili taşra ağalarına benziyordu. Jelly'nin hava tertibatlı lüks Cadillac'ından, rutubetli Ağustos manzarasının zengin yeşilliğini seyrede seyrede çiftliklerin arasından geçtik, tepelere tırmanmaya başladık.

Yontsdovvn'a karnaval konvoyunun yolunu kolaylaştırmaya, ön temaslarını yapmaya gidiyorduk. Pazar sabahı erken saatlerde oraya varacaktı konvoy. Ama bizim kolaylaştırmaya çalıştığımız yol, karnaval konvoyunun geçeceği yol değildi. Biz Yontsdown'ın seçimle gelmiş resmî görevlileri ve memurlarıyla arayı bulmaya gidiyorduk.

Jelly, Sombra Kardeşler Karnavalının genel müdürüydü. Zor ve sorumluluk isteyen bir görevi vardı. Önemli adamdı. Ama aynı zamanda gerekli her türlü "ayarlamayı" yapmak da ona düşüyordu. Bu görevi genel müdürlükten bile daha önemliydi. Resmî yetkililere rüşvet verecek bir adam her karnavalda bulunurdu. Karnavalın önü sıra o gider, polislerle, belediyelerle, diğer kilit kimselerle işleri ayarlardı. Onlara hediyeler, deste deste paralar, aileleri için beleş biletler dağıtırdı. Bir karnaval rüşvetsiz çalışmaya kalkarsa, polis hemen orayı basar, hıncım alırdı çünkü. En masum ve dürüst karnavalı bile. Şarkıcı kızları bile kodese tıkar, sağlık kontrol yasasını bahane tutup sandviç stantlarını kapatır, biletle binilen oyunların tehlikeli olduğunu iddia eder, sonunda mutlaka boyun eğdirirdi karnavala. Jelly'nin görevi bu tür bir felâketin Yontsdown'da yer almaşım engellemekti.

Bu işe uygun bir adamdı. Görevi üstlenen kişinin sevimli, çekici,

nükteden, hoş biri olması gerekirdi. Jelly'de bunların hepsi vardı. Güzel konuşmak, etkilemek, rüşvetleri rüşvet değilmiş gibi vermeyi becermek şarttı. Ne veriyorsa, bunu bir dosttan gelen armağanmış havasına sokmalıydı ki, yüksek memurlar özsaygılarını, gururlarını koruyabilsinler. Ayrıca o kişilerin hayatıyla ilgili ayrıntıları da hatırlamak gerekirdi. Polis müdürlerinin, şeriflerin, belediye başkanlarının ve diğerlerinin karılarıyla, çocuklarıyla ilgili, tanıyan birinin sorabileceği soruları sormalıydı. Adlarını bilmeliydi aile üyelerinin. Onlara ilgi göstermeli, yeniden görüştüğüne sevindiğini belli etmeliydi. Ama fazla yüzgöz de olmamalıydı. Karnavalcıydı o ne de olsa. Oysa bu insanlar saygın insanlardı. Onu küstah bulabilirlerdi. Bazen sert, bazen diplomatça davranmalı, rüşvet isteği çığrından çıkınca hayır demeyi bilmeliydi. Tel cambazlığından beterdi bu görev.
Yozlaşmış görevimizi yapmak üzere Pennsylvania çayırları arasında ilerlerken Jelly beni ve Luke Bendingo'yu arkası kesilmez esprileriyle eğlendiriyor, kelime oyunları yapıyor, yollara ilgili, ömrü boyunca biriktirdiği komik fıkraları ardarda ortaya döküyordu. Her fıkrayı keyifle anlatıyor, her şiiri sinsi bir üslup ve zarafetle okuyordu. Onun gözünde kelimelerin, kurnaz kafiyelerin, şaşırtıcı esprilerin de yeni yeni oyuncaklar olduğunu anladım. Öteki oyuncakları yanında olmadığı zaman, bunlarla oynayabiliyordu. Etkin bir genel müdürdü, milyonlarca dolarlık bir işi ustaca yönetiyordu, zor durumlarda kendini ustalıkla idare edebilen biriydi ama, içindeki büyümeyen çocuğun da hakkını vermeden edemiyordu. Mutlu bir çocuk. Kırk beş yıllık haşin tecrübelerin ve kat kat yağların altından dünyaya hâlâ şaşkın bakışlarla bakan bir çocuk.

Kendimi rahat bırakıp zevk almaya çalıştım, bunu biraz da başardım. Ama Jelly’nin kanla kaplı suratını, görmeden bakan gözlerini unutamıyordum. Bir keresinde annemi psişik güçlerimin gerçekliği konusunda ikna etmiş, uçacağı uçağı değiştirmesini sağlamış, bu sayede onu ölümden veya ağır yaralanmaktan kurtarmıştım. Şu anda Jelly'nin

karşılaşacağı tehlikenin de ne biçim bir şey olduğunu görebilsem, belki onu da ikna edip kurtarabilirdim. Daha ayrıntılı vizyonlar da gelir zamanla, dedim kendi kendime. Yeni bulduğum dostumu elbet kurtarırdım sonunda. Kopkoyu bir karamsarlığa sürüklenmeyecek kadar bir umudu yaratmayı başardım. Hattâ Jelly'nin mizahına katıldım, birkaç panayır fıkrası da ben anlattım. Jelly o fıkralara hak ettiklerinden daha büyük kahkahalar attı.

Yola çıktığımız andan bu yana, atmacalara benzeyen Luke ancak tek kelimelik cümlelerle konuşuyor, *evet, hayır, ya, Tama*m'dan başka bir şey söylemiyordu. Galiba bildiği kelimeler dört taneden ibaretti. Başlangıçta canımın sıkkın olduğunu, ya da soğuk bir insan olduğunu sanmıştım. Ama güldü mü benim kadar gülüyordu o da. Davranışı soğuk veya mesafeli değildi. Sonunda tek kelimeden daha uzun konuşmalara kalktığımda, adamın kekeme olduğunu anladım. Az konuşması bu yüzdendi.

Fıkraların ve şakaların arasında Kelly bize biraz da Lisle Kelsko'yu anlattı. Yontsdown'un polis müdürüydü Kelsko. İşimizin çoğu onda bitecekti. Kelly bilgileri sanki hiç önemli veya ilginç değilmiş gibi, öylesine anlatıyormuş gibi aktarıyordu. Ama sonunda ortaya berbat bir tablo çıktı. Jelly'ye göre, bu Kelsko denen adam cahil serserinin tekiydi. Ama budala değildi. İş rüşvete geldi mi iki büklüm bir herifti üstelik gururluydu da. Hasta bir yalancıydı. Buna karşılık, başkalarının yalanlarını yutmazdı. Oysa yalancıların çoğu başkalarının yalanlarını da yutar. Bu adam her nasılsa, yalanla gerçeğin arasındaki farkı gözlemleme yeteneğini kaybetmemişti. Yalnızca kendisi o farka saygı duymuyordu. Kelsko kötü ruhlu, sadist, küstah, inatçı biriydi, Jelly'nin ömründe iş yapmak zorunda kaldığı adamların da en zor geçinilebileniydi. Sombra Kardeşler'in on eyaleti dolaşıp durduğu düşünülürse, az şey değildi bu.

"Sorun mu bekliyorsun?" diye sordum.

"Kelsko yemi alır, fazlasını ver diye de tutturmaz," dedi Jelly. "Ama arasıra bize uyarıda bulunacağı tutar."

"Ne gibi uyarı?" dedim.

" Adamlarından birkaçına bizi tepeletmek ister."

"Sen... dayaktan mı söz ediyorsun?" derken sesim tedirgindi.

"Kavrama yeteneğin müthiş, evlât."

"Ne kadar sık oluyor bu?"

"Kelsko polis müdürü olalı biz buraya dokuz yıldır geliyoruz. Altısında oldu."

Luke Bendingo koca eklemli ellerinden birini direksiyondan ayırdı, sağ şakağından kıvrılarak inen yara izini gösterdi.

"Kelsko'nun adamlarıyla kapışırken mi oldu o?" diye sordum.

"Evet," dedi Luke. "Eşşşşşoğlu bbbeşkulaklar."

"Bizi uyarıyorlar diyorsunuz," dedim. "Uyarıyorlar ne demek? Ne zırvalık bu?"

Jelly anlattı. "Kelsko bize, rüşvetimizi alabileceğini, ama yine zart zurta razı olmayacağını anlatmaya çalışıyor."

"Niye ağzıyla söylemiyor?"

Jelly kaşlarını çattı, kafasını iki yana salladı. "Evlât, burası kömür madeni bölgesi. Gerçi artık topraktan fazla kömür çıkardıkları yok ama burası her zaman kömür madeni bölgesi olarak kalacaktır, çünkü o madenlerde çalışmış adamlar hâlâ buradadır ve o insanlar değişmez. Asla. Değişir diyen çıkarsa Allah belâmı versin. Madencilik zor ve tehlikeli bir hayattır. Zor ve tehlikeli adamlar yetiştirir. Asık suratlı, inatçı kimseler. İnsanın madene inmek için ya hiç başka umudu kalmaması, ya budala olması, ya da erkeklik diye tutturup madenden daha zalim hale gelmiş olması gerekir. Ömründe madeni inmemiş olanlar bile... sert tavırlarım ve tutumlarını kendi büyüklerinden almışlardır. Bu tepelerde oturan insanlar kavgaya bayılır. Zevk için kavga eder. Kelsko bizi tersleyip kovsa ya da sözle uyarsa, eğlencesinden olmuş sayılır."

Belki benim korkumdan, hayalimdeki sopalardan, coplardan

kaynaklanıyordu ama... yükseklere tırmandıkça havadaki parlaklık azalıyor gibi geldi bana. Ortalık daha az parlak, daha az sıcak, daha az vaatkâr olmuştu. Ağaçlar benim Oregon'dan bildiğim, hatırladığım çamlar, meşeler kadar güzel değildi. Koyu renk, zarafetten uzak bir yaşlılık sergiliyorlardı. Bezginlikten gelen bir hainlik mi, ne? Duygularımın gördüklerimi değişik bir renge boyamasına izin veriyordum herhalde. Bu diyarların da kendine göre bir güzelliği vardı elbette. Oregon gibi. İnsan duygulanın ve niyetlerini doğaya yansır gibi görmekte mantık yoktu, farkındaydım. Ama yine de çevremizdeki dağların bizim geçişimizi seyretmekte olduklarını, bizi yutup yok etmeye niyetlendiklerini hissetmeden edemiyordum.

"Ama Kelsko'nun adamları bize saldırırsa onlarla dövüşemeyiz," dedim. "Polis onlar çünkü. Hele de karakolda saldırırlarsa! Görev başındaki memura saldırıdan kendimizi kodeste buluruz."

Jelly arka kanepeden konuştu. "Yo, merkezde falan olmayacak. Adliye binasının yakınlarında da değil. Oraya da gidip meclis üyelerinin ceplerini yağlamalıyız çünkü. Hattâ il sınırları içinde bile olmayacak. Kesinlikle hayır. O kadarım garanti edebilirim. Ayrıca bize saldıracak adamlar Kelsko'nun yasa adamları oldukları halde, üniforma falan da giymezler. Onları sivil olarak izne yollar. Biz kentten çıkarken yolda beklerler. Sessiz bir yerde. Ya yolumuzu keserler, ya da başka türlü durdururlar. Üç kere bizi yoldan bankete attılar."

"Kavga?" diye sordum.

"Evet."

"Siz de onlara mı vuruyorsunuz?"

"Hem de nasıl!" dedi Jelly.

Luke da konuştu. "Bir keresinde JJJelly birinin kkkolunu kırdı."

"Yapmamam gerekirmiş," dedi Jelly. "Fazla ileri gitmişim. Belâyı davet etmişim."

Koltuğumda dönüp şişman adama yepyeni, daha saygılı bir gözle

baktım. "Ama mademki geri vurmamıza izin var, madem ki bu iş resmî açıdan polis dayağı değil, niye yanında birkaç ızbandut karnavalcı getirip heriflerin suyunu çıkarmıyorsun? Niye Luke'la beni alıyorsun?

"Yo, öyle şeyden hoşlanmazlar," dedi Jelly. "Bizi biraz hırpalamak, biraz da kendileri dayak yemek istiyorlar, çünkü o zaman gerçek bir kavga olduğu kanıtlanıyor, tamam mı? Babaları gibi sert taşra çocuğu olduklarım kendi kendilerine ispat etmek istiyorlar. Ama dayaktan geberme riskini istemezler. Ben buraya yanımda Bamey Quadlow ya da Deke Deeny gibi birileriyle gelirsem... Kelsko'nun adamları hemen çekilir, hiç kavga etmezler."

"Ee, ne kötülüğü var bunun? Sen bu kavgaları seviyor olamazsın!"

"Yok canım!" dedi Jelly. Luke de aynı duyguyu bir ünlemle onayladı. Jelly devam etti. "Ama bak, eğer kavga edilmezse, eğer Kelsko'nun uyarısını bize aktarma fırsatı bulamazlara, biz gelip karnavalı kurduktan sonra sorun çıkarırlar."

"Yani kavgayı bitirip başımızdan defettikten sonra bir daha artık işinize karışmıyorlar mı?"

"Şimdi anladın işte."
"Yani sanki... bu kavga kente giriş vizenizmiş gibi."
"Bir bakıma, evet"
"Çılgınlık bu," dedim.
"Kesinlikle."
"Manyaklık! Çocukça bir şey!"
"Dedim sana. Buraları kömür madeni diyarı."
Bir iki dakika sessizce yol aldık.

Acaba Jelly'nin başına gelecek tehlike bu mu, diye düşündüm. Belki de bu yılki kavga çığırından çıkardı. Belki Kelsko'nun Adamlarından biri farkına varılmamış bir psikopat olurdu. Jelly'ye vurmaya başladıktan sonra kendini

tutamazdı. Belki herif öyle kuvvetli olurdu ki, iş işten geçene kadar onu Jelly'den ayırmaya gücümüz yetmezdi.
Korkuyordum.

Derin soluklar aldım, her an içimde, üzerimde dolanıp duran psişik güçlere nüfuz etmeye uğraştım, en kötü korkularımın onaylanmasını, Jelly Jordan'ın ölümle randevusunun Yontsdown'da olduğuna dair bir işaretin gelmesini bekledim. Yararlı hiçbir şey sezemedim. Belki böylesi iyiydi. Eğer Jelly'nin olayı burada olacaksa, en azından bir işaret alırdım.

İçimi çekerek, "Herhalde ben tam senin ihtiyaç duyacağın fedaiyim," dedim. "Canımı fena yakmalarına izin vermeyecek kadar büyük, ama kanım akmadan kurtulamayacak kadar da küçüğüm."

"Biraz kan görmeleri iyidir," diye kabullendi Jelly. "Onları memnun eder."
"Tanrım."
"Dün seni uyardım ama," dedi Jelly.
"Biliyorum."
"İşin ne olduğunu bilmen gerekir demiştim sana."
"Biliyorum."

"Ama işe alındığına öyle minnet duyuyordun ki, nereye düşüyorum diye bakmadan fırlatıp attım kendini. Şimdi tam havada,yan yoldayken aşağı bakıyorsun, seni kaçmak üzere bekleyen kaplanı görüyorsun."
Luke Bendingo güldü.
"Herhalde çok değerli bir ders öğrendim," dedim.

"Kesinlikle," diye karşılık verdi Jelly. "Hatta o kadar değerli bir ders ki, sana bu iş için para vermekle aşın cömertlik ediyormuşum gibi geliyor."
Gökyüzü bulutlanmaya başlamıştı.

Otoyolun iki yanındaki serpme çamlı yamaçlar birbirine yaklaşıyordu artık. Çamların arasına çınarlar da karışmıştı. Kıvrılarak büyümüş, gövdeleri kara, üstleri mantar kaplı çınarlar.

Terkedilmiş bir madenden geçtik. Yola uzaklığı yüz metre kadardı. Yan yıkılmış kapısında ot bürümüş bir dekovil hattı görünüyordu. Sonra birkaç ev çıktı ortaya. Gri, boyaları soyulan, berbat durumda evler. Sağda solda çürüyen birkaç otomobil, altlarında lastik yerine dört blok beton. Bunlardan öyle çok vardı ki, insan çimenlerin üzerine bilhassa konmuş heykeller sanırdı. Başka mahallelerdeki alçıdan kuş heykelleri falan gibi.

"Seneye bence Tuck'u da getir, Kelsko'nun odasına sokuver," dedim.

Luke, "Amma yyyaman olur," deyip tek eliyle ön panele bir tokat indirdi.

Ben devam ettim. "Joel'i yanına alırsın. Öyle dursun yanında. Bir şey söylemesin. Tehdit falan etmesin, düşmanca tavırlar takınmasın, hattâ gülümsesin bile. Dostça gülümsesin. Üçüncü gözünü Kelsko'ya diksin. O boş, turuncu gözünü. Dönüşte kimsenin yolumuzu kesmeyeceğine bahse girerim."

"Elbette kesmezler," dedi Jelly. "Hepsi polis merkezinde, donlarını temizlemekle meşgul olurlar."

Güldük. Gerilimimiz biraz azaldı, ama keyfimiz eski düzeyine ulaşmadı, çünkü birkaç dakika sonra Yontsdown'm il sınırına girdik.

Barındırdığı yirminci yüzyıl sanayiine rağmen, yani uzaktan dumanı tüten demirçelik tesisine rağmen, Yontsdown'da bir ortaçağ havası vardı. Demir rengi bulutların hızla örtmekte olduğu yaz gökleri altında, dar sokaklardan ilerledik. Sokakların birkaçı resmen eğri büğrü taşlarla döşenmişti. Çevredeki bomboş dağlara, onca araziye rağmen, evler birbirinin burnuna girmişti. Çoğu grimsi san bir toz örtüsünün altında mumyalanmışa benziyordu. En azından üçte birinin ya boyaya, ya çatı aktarılmasına, ya da sarkan ön balkonunun onarılmasına ihtiyacı vardı. Dükkânlar, bakkallar, işyerleri hep kasvetliydi. Zenginlik yansıtan hemen hiçbir şey yoktu burada. Ekonomik kriz döneminden kalma kara bir demir köprü, çamurlu nehrin iki yakasını birbirine bağlıyordu. Cadillac'ın lastikleri

köprünün madenî tabanında karanlık bir ezgi çalarak döndü. Birkaç yüksek bina vardı, onlar da altı ya da sekiz kattan fazla değildi. Tuğla ve granit karışımı oluşları ortaçağ havasına katkıda bulunuyordu, çünkü benim gözümde küçük boyutlu şatolara benziyordu bunlar. Perdesiz pencereleri, şatoların ok delikleri kadar dardı. İçeriye çekilmiş kapılarının granit yapısı, taşıdıklar ufacık kanatlar için fazlaydı. Öyle koruma altında, öyle itici kapılardı ki, oradan biri burnuma bir tüfek doğrultsa şaşmazdım. Sevmemiştim burayı.

Harap halde iki katlı bir tuğla binadan geçtik. Binanın bir ucu yangından hasar görmüştü. damın bir kısmı çökmüş, pencereler patlamış, ayakta kalan duvarları zaten yıllar önce fabrikanın kirlettiği havadan rengini kaybetmişti. onarım başlamıştı artık. İşçiler biz geçerken iş başındaydı.

Jelly arka kanepeden, "Burası kentin tek ilkokulu," dedi. "Geçen nisan ayında, kalorifer geçerken kazanı patlamış. Oysa sıcak bir günmüş ve kalorifer yanmıyormuş bile. Neden olduğunu sonunda saptayabildiler mi, bilemiyorum. Korkunç bir olay. Ben gazetelerde okudum. Yedi küçük çocuk yanarak ölmüş. Felâket. Öğretmenler arasında birkaç kahraman çıkmasa, durum daha da beter olacakmış. Kırk ya da elli çocuk kaybetmeyişleri bir mucize. Hattâ belki yüz çocuk."

"Tt"tanrım, korkunç!" dedi Luke Bendingo. "Ufffacık çocuklar." Başını iki yana salladı. "Dddünya bazen pek kkkkötü."

"Ne kadar doğru," dedi Jelly.

Okulu geçmiştik ama dönüp tekrar baktım. O yanık yapıdan bana kötü titreşimler geliyordu. Gelecekte buranın daha büyük felâketlere gebe olduğu yolunda bir duygu uyandı içimde.

Kırmızı trafik ışığında durduk. Bir kahvenin önündeydik. dükkanın kapısında bir gazete satış makinesi duruyordu. Yontsdown gazetesinin manşetini okuyabildim: BOTULİZM KİLİSE PİKNİĞİNDE DÖRT ÖLÜME YOL AÇTI.

Manşeti Jelly de görmüş olmalıydı. "Bu hazin kentin karnavala her yerden çok ihtiyacı var," diye mırıldandı.

İki blok daha gittik, belediye binasının arkasındaki otoparka, birkaç siyah beyaz polis arabasının yanına park edip Cadillac'dan indik. Hem il idaresinin, hem de polis teşkilâtının yeri olan dört katlı, kumtaşı ve granit karışımı yapı, gördüklerimiz arasında ortaçağı en çok hatırlatandı. Fazla geriye çekilmiş, daracık pencerelerinde bir parmaklıklar vardı. Yassı damının çevresinde bir korkuluk dolaşıyordu. Diş diş bir parmaklık. Tam şato.

Yontsdown belediye binası yalnız mimarî olarak korkunç olmakla kalmıyordu. Kötülük her yanından taşmaktaydı. Sanki bilinci vardı binanın. Arabadan inerken bize bakıyordu. O binaya girmek, bir ejderhanın ağzından içeri girmek gibiydi.

Bunlar psişik işaretler miydi, yoksa hayal gücüm çığrından mı çıkmıştı, karar veremiyordum. Bazen farkını anlayamam zaten. Belki de paranoya krizi geçirmekteydim. Belki tehlikeli, acıyı ölümü, var olmadığı yerde görüyordum. Bazen öyle tutar benim paranoyam, bunu itiraf etmem gerek. Benim gördüğüm şeyleri görebilseniz, siz de paranoyak olurdunuz. Aramızda dolaşan o insanlık dışı yaratıkları...

"Slim?" dedi Jelly. "Ne oldu?" ,, "Ihh... hiç."
"Rengin solgun görünüyor."
"Bir şeyim yok."
"Bize burada saldıracak değiller."
"Ona kaygılanmıyorum," dedim.
"Söylemiştim sana... kentin içinde asla sorun olmaz."

"Biliyorum. Kavgadan korkmuyorum. Benim için üzülme. Ömrüm boyunca bir kere bile kavgadan kaçmış değilim, bu sefer de kaçmam."
Jelly kaşlarım çattı. "Kaçarsın demedim."
"Gidip Kelsko'yu görelim," dedim.

Binaya arkadan girdik, çünkü rüşvet vermeye gelenler ön kapıdan girip

de resepsiyoncuya adım vermez, niye geldiğini deftere yazdırmaz. Önce Jelly girdi. Luke onun hemen arkasındaydı. En son ben girdim, bir an kapının kanadını tutup arkaya, san Cadillac'a baktım. Bu kasvetli manzaranın içinde tek parlak nesne oydu. Hattâ hoşuma gitmeyecek kadar parlaktı. Rengârenk kelebeklerin güzelliklerinden ötürü nasıl kelebek yiyen kuşları üstlerine çektikleri geldi aklıma. Cadillac bir an için gözüme masumiyetin, çaresizliğin, çelimsizliğin simgesi gibi göründü.

Arka kapı bir servis koridoruna açılıyordu. Sağda da yukarı çıkan merdivenler vardı, Jelly çıkmaya başladı, biz de onu izledik.

Öğlen olmuştu. Saat on ikiyi iki dakika geçiyordu. Kelsko'yla öğle tatilinde randevumuz vardı. Ama birlikte yemek falan yiyecek değildik. Çünkü karnavalcıydık biz. Doğru dürüst insanların çoğu bizim gibilerle yüzgöz olmak istemezdi. Hele de rüşvet verdiğimiz doğru dürüst insanlar.

Nezarethaneyle polis merkezi giriş katındaydı ama Kelsko'nun odası başka taraftaydı. Beton basamaklardan altı dizi çıktık, üçüncü kata vardık, yolda kimseyle karşılaşmadık. Bu kattaki koridor, koyu yeşil mozaik taş döşenmişti. Parlak cilalıydı. Ortalık tatsız tatsız dezenfektan kokuyordu. Üç kapıdan geçtikten sonra polis müdürünün odasına vardık. Kapısının üst yarısında saydam olmayan camlar vardı. Adı yazılmıştı cama. Kapı açık duruyordu. Girdik.

Avuçlarım sırılsıklam kesildi. ' '

Yüreğim davul gibi vuruyordu.

Nedenini bilmiyordum.

Jerry ne derse desin, bir tuzaktan kuşkulanmaktaydım... ama şu anda beni korkutan o da değildi.

Başka bir şey. Başka... gizli...

Dış büroda ışık falan yanmıyordu. Bir tek parmaklıklı pencere vardı. Dışarıda bir zamanlar mavi olan yaz gökleri, doluşan kara bulutlarla iyice

örtülmüş olduğundan, jaluzilerin dilimleri de yan inik duruma getirildiğinden, odadaki ışık mâdeni dosya dolaplarını, köşedeki elektrik ocağıyla kahve demliğini, boş portmantoyu, kocaman bir ilçe haritasını ve duvara dizilmiş üç sandalyeyi görebilmeye ancak yetiyordu. Sekreter masası gölgelerdeydi. Üzeri derli topluydu ama şu anda masada oturan yoktu.

Lisle Kelsko herhalde sekreterini bir şeyler duymasın diye erkenden öğle yemeğine yollamıştı.

İç büronun kapısı aralık duruyordu. O kapının gerisinde ışık vardı. Besbelli hayat da vardı. Jelly hiç kararsızlık göstermeden loş odadan geçti, aralık kapıya doğru yürüdü, biz de peşinden ilerledik.
Göğsümde baskı artıyordu.
Ağzım öyle kurumuştu ki, toz yemişim gibi hissediyordum.
Jelly iç kapının kanadını tıkırdattı.

Dar aralıktan cevap geldi. "Girin, girin." Bariton bir sesti. O iki kelimecikte bile otorite ve kibir vardı.

Jelly girdi, Luke hemen arkasından daldı. Jelly'nin sesinin, "Merhaba, merhaba Komiser Kelsko," dediğini duydum. "Yeniden görüşmek ne büyük zevk." Son olarak ben girdiğimde, şaşılacak kadar basit bir oda buldum karşımda. Gri duvarlar, beyaz jaluziler, ancak gerekli eşyalar. Duvarlarda ne resim, ne de fotoğraf vardı. Cezaevi hücresi kadar kuru bir yerdi. Derken Kelsko'yu gördüm. Kocaman bir madeni masaya oturmuş, bize saklamadığı bir nefret ve tiksintiyle bakıyordu. Soluğum boğazıma tıkandı. Çünkü Kelsko'nun kimliği uydurmaydı. O insan kalıbının içinde, ömrümde rastladığım en hain iblisi görüyordum.

Yontsdown gibi bir yerde yetkililerin iblis olacağım belki de tahmin etmem gerekirdi. Ama bu yaratıkların gaddar *yönetimi* altında yaşayan

insanların bulunduğunu düşünmek öyle dayanılmaz bir şeydi ki, kafamdan itmiştim bu fikri.

Duyduğum şoku saklamayı nasıl becerdin, bilemiyorum. Kelsko'nun sırrını bildiğimi belli etmedim. Luke'un yanında aptal aptal dururken ellerim iki yanımda yumruk olmuştu. Kıpırdayamaz hale gelmiştim ama korku beni bir yandan da yay gibi geriyordu. Kediler sırtını kaldırıp kulaklarını arkaya yatırarak durum nasıl belli olursa, benim de öyle belli olmalıydı. Kelsko'nun duyduğum tiksintiyi derhal fark edip nedenini de anlayacağını düşünüyordum. Ama anlamadı. Bana ve Luke'a ancak gözünün kuyruğuyla bakıp geçti, dikkatini Jelly üzerine topladı.

Kelsko ellisini yeni geçmiş gibiydi. Boyu bir doksan dolaylarında, oldukça da yapılıydı. Yirmi kilo kadar fazlası vardı. Haki üniforma giymişti ama tabanca taşımıyordu. Silahlarda kullanılan madenin rengindeki fırça traşlı Saçlarının altında, dört köşe, sert ifadeli suratı, ortada bitişen çalı kaşları, kemerli burnu, ince bir yarıktan ibaret olan ağzı göze çarpıyordu.

Kelsko'nun içindeki iblis de bakmaktan zevk duyulacak bir matah değildi. Gerçi o yaratıkların iğrenç olmayanını henüz görmüş değilim ama bazıları biraz daha az iğrençtir. Gözleri o kadar ateş saçmayan dişleri o kadar keskin olmayanları vardır. Bir kısmının yüz ifadesi daha az yamyamsıdır. (Bana göre, iblisler arasında gördüğüm bu farklar onların gerçek olduğunu, benim hasta zihnimin hayalleri olmadığını kanıtlayan işaretlerdi. Eğer onları hayalimde uyduruyor olsam, bu iblisler bir delinin ilkel korkularının ürünü olsa, hepsi birbirinin aynısı olurdu. Olmaz mıydı?) Kelsko'nun içindeki şeytansı yaratığın kırmızı gözleri yalnız nefretle değil, nefretin eriyik halindeki ana maddesiyle tutuşuyordu. O güne kadar gördüğüm iblislerin hepsinden daha delici bakışları vardı. Gözlerinin çevresindeki böcek yeşili deriler yarık yarık ve kalınlaşmıştı. Yara dokusu gibiydi. Domuz burnunun o ayıp sayılacak titreşimi yetmiyormuş gibi, burun deliklerinin çevresindeki gevşek deriler, her soluk alışında içeri dışarı oynayan nemli ve pembe,

kulak memesini andıran o sarkıntılar korkunçtu. Belki yaşlılıktan böyleydi. Gerçekten de bu canavardan aldığım psişik titreşimler çok eski bir kötülüğü yansıtır gibiydi. İnanılmayacak kadar eski. Bunun yanında piramitler modern kalırdı. Kötü duyguların ve hain niyetlerin zehirli bir karışımı, çağlar boyunca yüksek sıcaklık derecesinde bir arada pişirilmiş, herhangi bir masum düşünce belirmesi ihtimali çoktan ortadan kalkmış gibi.

Jelly minnettar müşteri rolünü çok başarıyla oynuyor, Lisle Kelsko da sert, inatçı, yozlaşmış taşra polisi gibi görünmeye çalışıyordu. Jelly inandırıcıydı ama Kelsko rolüne çıkan Oscar'a layıktı. Zaman zaman oyunu öyle kusursuzlaşıyordu ki, dışındaki insan kalıbı benim gözümde bile saydamlığını kaybediyor, iblis soluklaşıyor, bir gölge gibi kalıyor, onu tekrar görebilmek için kendimi zorlamam gerekiyordu.

Biz içeri girdikten bir dakika kadar sonra bir polis gelip odaya girdi, kapıyı kapadı, ondan sonra ben durumu daha da dayanılmaz bulmaya başladım. O da iblisti. İnsan kabuğu otuz yaşlarında, uzun boylu, ince, geriye taranmış kumral saçlı, yakışıklı İtalyan yüzlüydü. İçindeki iblis ise korkunçtu... ama tabii Kelsko'nun içindeki yaratık kadar iğrenç olamazdı.

Kapı arkamızdan çarparak kapandığında yerinden sıçradım. Biz girdiğimiz zaman bile yerinden kalkmamış olan, Jelly'nin dostane sohbetine karşılık çelik bakışlardan ve tatsız cevaplardan başka tepki göstermemiş olan Lisle Kelsko o zaman bana göz attı. Yüzümdeki ifade pek bir garip olmalıydı, çünkü Luke Bendingo da bana garip garip baktı, sonra işlerin yolunda olduğunu anlatmak istemişçesine göz kırptı. Genç polis ilerleyip karşı du vara, benim görebileceğim bir yere dikildi, kollarını göğsünde çaprazladı. O zaman bir dereceye kadar rahatladım... ama fazla değil.

Daha önce iki iblisle aynı odada bulunmamıştım. Hele de polis olan iki iblisle! Biri silah taşıyan iki iblisle. Üstlerine atılmak istiyordum. İğrenç suratlarına yumruklar indirmek istiyordum. Çizmemden bıçağımı çekip

Kelsko'nun gırtlağına saplamak istiyordum. Bağırmak, kusmak, genç polisin silahını kapıp kafasını uçurmak, bu arada Kelsko'nun göğsüne de birkaç kurşun gömmek istiyordum. Oysa Luke'un yanında kuzu kuzu durmak, gözlerimden ve yüzümden korkumu belli etmemek, tersine, kendimi korkunç göstermek zorundaydım.

Toplantı on dakika bile sürmedi. Jelly'nin tarif ettiği kadar kötü de olmadı. Kelsko bizi aşağılamıyor, bize meydan okumuyor, bizi terslemiyordu. Jelly'nin hikâyelerindeki Kelsko gibi arsızca isteyen, habire alay eden, kaba, küfürbaz, kavgacı veya tehditkâr değildi. Soğuktu, evet, küstahtı, evet, içi bize karşı nefret doluydu, o da kesin. Şiddet süperşarjı almış bir adamdı. Yüksek gerilim hattı gibiydi. İzolasyonunu delersek, yani ona hakaret eder, ters cevap verir veya kendimizi ondan üstün bulduğumuzu birazcık belli edersek, bize unutamayacağımız bir voltaj aktaracağı kesindi. Ama biz uysal, itaatkâr, memnun etmeye istekli durumumuzu koruduk, o da kendini tuttu. Jelly içi para dolu zarfı masaya koydu, bedava biletleri verdi, bu arada habire espriler yaptı, komiserin ailesinin hatırını sordu. Yani kısaca, geliş amacımızı yerine getirdik, sonra da odadan çıktık.

Üçüncü kat koridorundan arka merdivenlere geldik, dördüncü kata çıktık. Yemek saati olduğundan o kat boştu. Bir koridordan bir koridora saptık, sonunda belediye başkanının odasına vardık. Yürürken ayak seslerimiz marley tabanda takırdı yor, Jelly giderek daha kaygılı görünmeye başlıyordu.

Bir ara, iblisler arasından sıyrılmanın memnunluğu içinde,Jelly'nin arabada söylediklerini hatırlayarak, "Eh, o kadar kötü değildi," dedim.

"Evet, beni kaygılandıran da bu," dedi Jelly. Luke, "Bbbeni ddde," diye ona katıldı. "Ne demek istiyorsunuz?" diye sordum. "Fazla kolaydı," dedi Jelly. "Kelsko'yu tanıdığımdan beri işbirliğine bu kadar yatkın

görmedim. Bir terslik var." "Ne gibi?" dedim.

Jelly, "Keşke bilsem," diye karşılık verdi. "Bbbirtterslikvar." "Var," diye onayladı Jelly.

* * *

Belediye başkanının odası, polis müdürününki kadar çıplak değildi. Pek şık maun bir masası vardı. Mobilyaları zarif ve pahalıydı, İngiliz erkek kulüpleri havasında. Yeşil kanepe, tüylü halılar, duvarlarda fotoğraflar... sayın başkanın halk yararına faaliyetlerinden sahneler.

Albert Spectorsky görevine seçimle gelmişti tabii. Uzun boylu, renkli bir adamdı. Lacivert takım, beyaz gömlek, lacivert kravat. Kısaca tutucu ve kibar bir giyim. Yüz ifadesi hoşgörü dolu. Mehtap suratı, güzel yemeklere tutkunluğunu açığa vuruyordu. Dolgun bir ağzı, kat kat çenesi vardı. Yanaklarındaki belirgin damarlar da iyi cins viskiye düşkünlüğünün kanıtıydı. Kocaman, patlıcan burun, alev fışkıran ten de öyle. Adamın davranışında sekse tutkunluk, cinsel sapıklıklara yatkınlık buram buram tütmekteydi. Seçimi kazanmasına sıcak gülüşü, sevimli tavırları ve karşısındakini dikkatle dinlemesini bilmesi yol açmış olmalıydı. Konuşanı, dünyanın en önemli insanıymış gibi dinliyordu. Şakacı, espriler yapan, insanın sırtını tıpışlayan, samimi biri. Ve bunların hepsi de sahteydi. Çünkü aslında bu adam da iblisti.

Belediye Başkanı Spectorsky, Luke'la beni Kelsko gibi horlamadı. Elini bile uzattı.

Onunla tokalaştım.

Dokundum ona! Yine de kontrolümü kaybetmedim. Kolay olmadı tabii. Çünkü ona dokunmak, son dört ay içinde öldürdüğüm dört iblise dokunmaktan da beterdi. Şeytanla burun buruna gelmiş de el sıkışmak zorunda kalmışım gibi. Onun içinden boşalan salgılar ve zehirler değme noktasında bana bulaşıyor, beni mikropluyor, kirletiyor, içimi

bulandırıyordu. Onun da içinden bir nefret şimşeği yayıldı, el temasından bana geçti, nabız atışlarını en azından yüz elliye çıkardı.

"Tanıştığımıza sevindim," diyerek neşeyle sırıttı. "Çok sevindim. Karnavalın gelmesini her zaman hevesle bekleriz."

Bu iblisin sahne becerisi de Lisle Kelsko'nunkine taş çıkarıyordu. İnsan taklidinde ondan geri kalmıyordu. Kelsko gibi bu da türünün en iğrenç örneklerinden biriydi. Derisi bozuk, gözleri çirkin, üstelik çağların eskittiği bir örnek daha. Işık saçan kıpkırmızı gözleri sanki rengini döktüğü okyanuslar dolusu insan kanından alıyordu. Ya da bizim türümüze çektirdiği kıpkızıl acılardan.

Jelly ile Luke bu görüşmeden çıktıklarında kendilerini biraz daha iyi hissetmeye başlamışlardı. Belediye Başkam Spectorsky'nin her zamanki gibi davrandığım söylüyorlardı.

Oysa benim korkum artmıştı.

Jelly bir terslik var derken haklıydı.

Derin, garip bir titreşim tüm vücudumu sarıyordu. Kemiklerimin içinde buzlar donuyordu.

Bir terslik vardı. , Büyük bir terslik.

Tanrı yardımcımız olsun.

* * *

Yontsdown adliye binası aynı sokakta, karşı kaldırımdaydı. Mahkeme salonlarından başka, yönetimle ilgili çeşitli yetkililerin odaları da oradaydı. Sıralanmış odalardan birinde, İl Meclis Başkam Bayan Mary Vanaletto bizi bekliyordu.

O da iblisti.

Jelly'nin ona davranışı, Kelsko ile Spectorsky'ye davranışından farklıydı.

Kadının iblis olduğunu, insandan aşağı veya farklı bir varlık olduğunu sezdiğinden değil... ama kadın olduğu için, ayrıca, güzel olduğu için. Kırk yaşlarında görünüyordu. İnce bir esmer. Gözleri iri, dudakları şehvetli. Jelly cazibesini sergileyince kadın öyle ustaca tepki gösterdi ki! Utandı, kızardı, flört etti, kıkırdadı, iltifatlara zevklendi... derken Jelly de yaptıklarını daha içtenlikle yapmaya başladı. Kadını gerçekten etkilediğine inanıyordu. Oysa ben kadının Jelly'den daha iyi rol yaptığını görebiliyordum. O zeki insan kalıbının Jelly'yi öldürmekten daha kötü bir isteği yoktu, tabii bizi de birlikte... Her iblisin bunu her zaman hevesle istediğini iyice görüyordum. insanları öldürmenin zevki. Birbiri ardından. Ama peş peşe veya bir arada değil. Bir tek katliamda da değil. Bir paket cinayet, sonra bir daha. Perakende. İnsan kanından ve sefaletinden alınan zevki artırmak için. Mary Vanaletto'da da aynı sadist ihtiyaç vardı. Jelly onun elini tutar, omzunu okşar, iltifatlar yağdırırken, onu yakalayıp çekmemek, "Kaç buradan!" diye bağırmamak için kendimi zor tutuyordum.

Mary Vanaletto'da tüylerimi diken diken eden şey yalnızca kadının iblis olması değildi. Daha önce hiç rastlamadığım bir durumla yüz yüze gelmiştim. Kâbuslarımda bile aklıma gelmeyen bir şey. İnsan kalıbının içinde bir iblis değil, dört iblis görebiliyordum. Bir yetişkin iblis... ona alışkındım zaten. Ayrıca dört de ufacık iblis. Gözleri henüz kapalı, vücutlarının biçimi yeni oluşmakta olan ufacık iblisler. Bu küçükler, kendini Mary Vanaletto diye yutturmaya çalışan büyük iblisin içindeydi. Fetüs pozisyonunda kıvrılmış, yatıyorlardı. Hareketsizdiler. Bu korkunç, iğrenç, hain, tehlikeli yaratık... *gebeydi.*

İblislerin üreyebileceği hiç aklıma gelmemişti. Zaten varlıklarına dayanmak bile zordu. Doğmamış iblis nesillerini düşünmek, insan türüne onların da eziyet edeceğini bilinçlendirmek dayanılacak şey değildi. Ben onların cehennemden geldiğine ya da bir başka dünyadan indiğine inanmaktan yanaydım. Kaç tanelerse o

kadar kalacaklarını varsaymak istiyordum. Esrarengiz ve kendine özgü bir kavramdı iblisler benim gözümde.
Ama artık öyle olamayacaktı.

Jelly kadınla şakalaşır, sohbet ederken Luke da sırıtarak onları dinliyordu. Yanımdaki koltukta oturmaktaydı Luke. Köpek ağızlı bir erkek iblisin, deforme penisini kırmızı gözlü, domuz burunlu dişiyle birleştirmesini düşünmek içimi bulandırıyordu. Bu dayanılmaz hayali gözümün önünden uzaklaştırmayı başardığımda, daha beter bir hayal belirdi karşımda. Yeni doğmakta olan iblisler. Ufacık, tenleri düzgün ve parlak... nemli... çılgın gözleri de parlak. Minik pençeleri keskin, dişleri henüz fazla uzamamış. Üç tane. Analarının rahminden yeni çıkmış.
Olamaz.

Ah, Tanrım, lütfen, olamaz. Bu düşünceyi hemen kafamdan kovmazsam elim çizmemdeki bıçağa gidecekti neredeyse. Meclis üyesini Jelly'nin ve Luke'un gözü önünde yok edecektim. Ondan sonra da hiçbirimiz bu kentten sağ çıkamazdık elbette.

* * *

. Her nasılsa dayandım.

Her nasılsa o odadan aklımı kaçırmadan çıkabildim. Bıçağım da hâlâ çizmemin içindeydi.

Binadan çıkarken yankılar yaratan bir holden geçtik. Yerleri mermer, tavanı kemerliydi. Büyük mahkeme salonu buraya açılıyordu. Aralıktı kapı... içgüdüsel bir merakla o büyük kapıya yanaştım, içeriye bir göz attım. İçerde duruşma devam etmekteydi. Yargıç iblisti. Savcı iblisti. Mübaşir, iki nöbetçi, zabıt katibesi insandı ama jüri üyelerinden üçü yine iblisti.
Jelly, "Ne yapıyorsun, Slim?" diye sordu.

Duruşma salonunda gördüğüm beni daha da sarsmıştı. Elimle irip hafif

araladığım kapıyı kapadım, Jelly ile Luke'un yanını döndüm. "Hiiiç," dedim. "Merak yalnızca,"

Sokağa çıkıp karşıdan karşıya geçerken diğer insanlara, trafik ışığı için durmuş arabaları sürmekte olan kimselere baktım. Kırk kişiye baktımsa, ikisi iblisti. Bu oran normalin yirmi katı sayılırdı. Rüşvetlerimizi vermiş, işimizi bitirmiştik. Belediye binasının arkasındaki otoparka doğrulduk. San Cadillac'la aramızda sekiz metre kaldığında, "Bir dakika," dedim. "Benim bir şeye bakmam gerek." Geri dönüp ters yönde ilerledim.

Jelly arkamdan, "Nereye gidiyorsun?" diye seslendi.

"Bir dakika," deyip koşmaya başladım.

Yüreğim gümbür gümbür atarak, ciğerlerim daralarak belediye binasının çevresini dolaşıp ön kapısına vardım, granit basamaktan çıktım. Camlı kapıdan o binanın orta holüne girdim. Adliye binasının holü kadar şatafatlı değildi tabii. İlk katta çeşitli yerel yönetim görevlilerinin bürolarıyla solda polis merkezi vardı. Ceviz çerçeveli, camlı kapıların birkaçını açıp geçtim, çevresi tahta rayla çevrili bir süite girdim.

Nöbetçi çavuşun masası yerden altmış santim yüksek bir setin üzerine konmuştu. Çavuş iblisti.

Bir elinde tükenmez kalemini tutuyordu. Başını kaldırıp bana baktı. "Size yardımcı olabilir miyim?"

Adamın arkasındaki açık kapının gerisinde, bir düzine kadar masa daha vardı. Büro. Köşede kendi başına çıtırdayan bir teleks makinesi. Orada çalışmakta olan sekiz memurun üçü iblisti. Ortada üç üniformalı polis dolaşıyordu. Üçü de iblisti.

Yontsdovvn'da iblisler yalnızca normal vatandaşların arasına karışmakla, onları arasıra avlamakla kalmamışlardı. Bu kentte türler arasındaki savaş iyice örgütlenmiş durumdaydı. En azından, iblisler açısından. Yasayı onlar uyguluyordu burada. O yasaları en sudan nedenle bile ihlâl edenin vay halineydi.

Çavuş, "Ne istemiştiniz?" diye sordu tekrar.
"Şey..." dedim. "Sağlık Müdürlüğünü arıyordum."
Sabırsız bir sesle, "Koridorun karşı tarafında," dedi.

Dönüp çıkarken kırmızı gözleri sırtımda hissettim. San Cadillac'a döndüm. Jelly ile Luke merak içinde, ama dünyanın farkında olmaksızın, beni bekliyorlardı.
"Neler karıştırıyorsun?" diye sordu Jelly.
"Bu binanın ön girişine dikkatle bir bakmak istedim."
"Niçin?"
"Mimariye çok meraklıyımdır."
"Ya, öyle mi?"
"Öyle." ,; "Ne zamandan beri?"
"Çocukluğumdan beri."
"Hâlâ çocuksun."

"Sen değilsin, ama oyuncaklara bayılıyorsun. Mimariye tutkun olmaktan çok daha garip."

Bir an yüzüme baktı, sonra gülümsedi, omuzlarım kaldırdı. "Herhalde hakkın var. Ama oyuncaklar daha eğlenceli."

Arabaya bindiğimizde, "Valla, bilemem," dedim. "Mimari çok ilginç olabiliyor. Bu kentin binaları da Gotik ve ortaçağ mimarisinin harika örneklerini sergiliyor."

Luke kontağı çevirirken Jelly, "Ortaçağ mı?" dedi. "Yani... karanlık çağ mı?"
"Evet."

"Doğrusu o noktada haklısın. Bu kent tam Karanlık Çağ'dan fırlama, o kesin."

* * *

Kentten çıkıp bir yanı yanık ilkokul binasına doğru ilerledik. Yedi çocuğun geçen Nisan ayında yanarak öldüğü binaya yaklaşırken titreşimleri algılamaya başladım. Buradan ilk geçişimde, yeni felâketlerin yaklaşmakta olduğunu hissetmiştim. Bu sefer patlamış pencerelere, isli duvarlara yaklaştığımızda geleceği daha net gördüm. Altıncı duyum olacakları net biçimde algılıyordu. Öyle çok acılar çekilecek, ıstıraplar yaşanacaktı ki! Bu bina yalnızca karanlık örtülere sarınmış değildi. Ölüm denizinin ortasında yüzen bir sal gibiydi. İçimi bir korku sardı. Bir dalgaydı yaklaşan. İçinden psişik bir enerji aktı, bana ulaştı. Çocukların korkulu çığlıklarını kulaklarımla duydum. Yangın homurdanıyor, tıslıyor, çıtırdıyor, sanki sadistçe gülüyordu. Uzaktan siren sesleri duyulmaktaydı. İnanılmaz facialar görüyordum. Mahşer günüydü sanki. Bir öğretmenin Saçları alev almıştı. Çocuklar dumanların arasında boğula boğula ilerlemeye çalışıyorlardı. El yordamıyla. Bir kısmı sınıflardaki sıraların altına saklanmaya uğraşmaktaydılar. Tavandan üstlerine parçalar düşüyordu. Gördüklerimin bir kısmı geçmiş yangının sahneleriydi ama bir kısmı da henüz olmamış bir yangındandı. Geleceğe ait bir kâbustan. Her iki olayda da yangının kendiliğinden veya kaza sonucu çıkmadığını, ihmalden de kaynaklanmadığını, iblislerin işi olduğunu anlıyordum. Çocukların çektiği fiziksel acıyı içimde duymaya başladım. O sıcağı. Duydukları korkuyu da yaşıyordum. Psişik dalga üzerime çöktü, bastırdı, kabardı, karardı, deprem dalgası gibi ağırlaştı, beni ezmesine ramak kaldı. Buz gibi de soğuktu. Vücudumdaki bütün hayat sıcağım emip götürüyordu. Gözlerimi yumdum, yaklaşmakta olduğumuz yanık duvarlara bakmamaya çalıştım. Altıncı duyumun çevresine zihinsel bir zırh örmeye uğraştım. Davetsiz gelen kehanet titreşimlerini durdurmaya, zihnimi okuldan uzaklaştırmaya uğraştım. Annemi, ablalarımı, Oregon'u, oradaki ağaçları düşündüm... Rya Raines'in özenle oyulmuş bir heykel güzelliğindeki yüzünü, güneşin okşadığı Saçlarım düşündüm. Rya'nın anıları ve hayalleri beni o koca psişik dalgaya karşı korudu, dalga beni

parçalamadan, sürüklemeden üzerimden aştı.

yarım dakika daha bekledim. Hiçbir paranormal belirti duymayana kadar. Ondan sonra gözlerimi açtım. Okul arkamızda kalmıştı. Demir köprüye yaklaşıyorduk. Fosilleşmiş kara kemiklerden yapılmış gibi duran köprüye.

Jelly yine arka kanepedeydi, Luke da tüm dikkatini direksiyona vermişti. Herhalde trafik yasasına aykırı en küçük bir hareketinin, Kelsko'nun adamlarını daha büyük bir hışımla üzerimize çekeceğinden korkuyordu. İkisi de benim bir dakika boyunca geçirdiğim krizi fark etmemişler, nasıl kelimesiz kaldığımı, nasıl çaresiz duruma düştüğümü hissetmemişlerdi. Açıklama yapmak zorunda kalmayışıma sevindim. Konuşursam sesim normal çıkmayacaktı.

Bu lanet olası yerin *insan* halkına fena halde acımaya başlamıştım. Bir okul yangını kentin tarihine geçmişti bile. Daha beter bir tanesi de yaklaşmaktaydı. En yakın itfaiye merkezine gitsem, orada ne bulacağımı biliyordum: iblisler. Demin yerel gazetenin manşetini okumuştuk, onu hatırladım: BOTULÎZM KİLİSE PİKNİĞİNDE DÖRT KİŞİNİN ÖLÜMÜNE YOL AÇTI. Kiliseye uğrasam, papazın nasıl biri olacağım da biliyordum. Siyah entarisi, düz beyaz yakasıyla, bir şeytansı yaratık daha. Öldürücü bakteriyel toksinleri patates salatasına, fırına girecek fasulyeye karıştırırken nasıl keyifle gülmüştü kim bilir. Okulu alevler sarmaya başlayıp ilk düdükler duyulduğunda ne büyük bir iblisler kalabalığı toplanmış olmalıydı dışarıya. Sahte bir dehşetle seyretmişlerdi besbelli faciayı. Ve ondan zevk almış, adetâ insan acısıyla beslenmişlerdi. Bizim kamımızı doyurmak için McDonald's hamburgercisine gidişimiz gibi. Her çocuk çığlığı, Big Mac'dan koca bir lokma. Her yeni acı, çıtır çıtır bir kızarmış patates. Kimi resmî görevli kılığında morga girmiş, çocuklarının cesedini teşhise gelen babaları seyretmiş olmalıydılar orada. Üzgün dost rolü yaparak. Taziyelere de gitmiş, yaslıları da avutmuş, ama bu arada hep bu acılardan psişik zevk almışlardı. Şimdi de kilise pikniğinde zehirlenenlerin aileleri çevresine toplanmış

olmalıydılar. Cenazeler herhalde her zaman kalabalıktı Yontsdovm'da. Ailesi ister saygın olsun, ister olmasın. İblis doluydu burası. İblislerin yuvasıydı adetâ. Nerede bir üzüntü olsa oraya dolacakları kesindi. Kader onlara yeter sayıda kurban vermiyorsa, onlar da biraz kendileri ekliyorlardı. Okulu yakıyor, büyük bir trafik kazası düzenliyor, demirçelik fabrikasında veya demiryolu atölyesinde sanayi kazası kurguluyorlardı...

Yontsdown'da keşfettiklerimin en korkuncu, burada iblislerin bu kadar yoğun biçimde toplanmış olması da değildi. Asıl felâket, örgütlenmek ve insanların kuruluşların ellerine geçirmek konusundaki istekleri ve becerileriydi. Şu ana kadar iblisleri hep tek tek hainler olarak görürdüm. Toplumun içine serpilmiş, avlarını ve kurbanlarını rasgele seçen, içlerinden geldiği gibi öldüren kimseler. Oysa Yontsdovvn'da dizginleri onlar ele almıştı. Korkunç bir amaçlılık kazanmışlardı burada. Tüm kenti ve çevre-sindeki alanı kendilerine özel bir av sahası haline getirmişlerdi.

Üstelik de burada, Pennsylvania dağlarında *ürüyorlardı.* Kimsenin gözünün ilişmediği bu kömür diyarında.

Ürüyorlardı.

Tanrım!

Dünyanın diğer kuytu köşelerinde daha böyle kaç vampir yuvası olduğunu merak ettim. Vampirdiler, orası kesin. Kendilerine göre vampirdiler onlar da. Çünkü esas besinlerim kandan aldıklarını hissediyordum. Kandan, acıdan, korkudan.

Kentten uzaklaşırken, gelirkenki kadar çene çalmıyorduk. Jelly ile Luke, Kelsko'nun adamlarının kuracağı tuzağı bekliyorlardı. Bana gelince, hâlâ gördüklerimin etkisiyle, Yontsdown ilkokulundaki çocukların gelecekte çekeceklerinin düşüncesiyle... sessizdim.

Kent sınırından çıktık.

Üzerleri kara mantar kaplı çınarları, çamları geçtik.

Kimse üzerimize atılmadı.

Kimse bizi yoldan çıkarmaya çalışmadı.

"Neredeyse," dedi Jelly.

Kentten bir mil uzaklaşmıştık.

onarıma ihtiyaç gösteren tek tek evleri geçtik, dört beton blok üzerinde duran arabaları geçtik.

Hâlâ bir şey olmuyordu.

Jelly ile Luke daha da gerginleştiler.

"Bizi fazla kolay bıraktı," dedi Jelly. Kelsko'dan söz ediyordu. "Şu son yarım mil içinde bir yerde..."

Kenti bir buçuk mil geride bırakmıştık.

Jelly, "Bize sahte bir güven duygusu vermek istedi," dedi. "Sonra bir ton güçle üzerimize çullanacak. Niyeti o. Ezecekler bizi. Bu kömür diyarı insanları zevklerinden asla vazgeçmezler."

îki mil.

"Zevklerinden vazgeçmek onlara göre değil. Her an karşımıza çıkabilirler..."

İki buçuk mil.

Jelly bu sefer, sorunun terkedilmiş madende patlayacağım söyledi. Hayalet binalarla dolu o yerde.

Ölmüş sanayinin kalıntıları ortaya çıktı, onların da yanından olaysız geçtik.

Üç mil.

Dört.

Kentle aramız on mil olunca, sonunda Jelly içini çekti, gevşedi. "Bu sefer bir şey yapmadan gitmemize izin verdiler," dedi.

Luke kuşku dolu bir sesle, "Niye?" diye sordu.

"Hiç olmamış şey değil. Geçmişte de iki kere olmuştu," diye açıklama yaptı Jelly. "Nedenini hiç açıklamadılar. Bu yıl... eh... belki de okul yangınından, dün kilisede yer alan felâketten ötürüdür. Belki Lisle Kelsko bile gördüğü felâketlere doymuştur, bizi tatsızlık çıkarmadan salıvermeye karar vermiştir. Dedim ya, buranın zavallı halkı bu yıl karnavala her yıldan çok ihtiyaç duyuyor."

Pennsylvania toprakları üzerinde yolumuza devam ederken, bir yerde durup geç bir öğle yemeği yemeye, Sombra Kardeşler Karnavalına akşama doğru varmaya karar verdik. Jelly ile Luke'un keyifleri yerine gelmeye başladı. Ama bana öyle bir şey olmadı. Kelsko'nun her zamanki kavgadan neden vazgeçtiğim biliyordum. Gelecek haftaya daha beter bir şey planlıyordu da ondan. Karnaval gelip Yontsdovvn'a kurulunca olacaktı olanlar. Dönme dolap. Ne zaman olacağım tam bilmiyordum, nasıl bir şey planladıklarını da bilmiyordum, ama iblislerin dönme dolaba sabotaj yapacakları kesindi. İçimdeki duygular, vizyonlarımdaki kanların yakında gerçekleşeceğini fısıldıyordu.

ÇELİŞKİLER

GEÇ yediğimiz öğle yemeğini bitirmiş, tekrar yola koyulmuş, bir buçuk saat daha yol almıştık ama Yontsdown anılarının ağırlığı hâlâ üzerimden kalkmamıştı. Sohbete katılmak, Jelly'nin esprilerine gülmek zor geliyordu. Oysa esprilerinden bazıları gerçekten çok komikti. Kendimi kurtarmak için uyuyor taklidi yaptım. Yerimde kıvrıldım, kafamı yandaki cama dayadım. Kafamdan tatsız düşünceler geçiyordu.

Neydi bu iblisler? Nereden geliyorlardı?

Her iblis bir kuklacı mıydı. Bir başkasının vücudunu esir alıp zihninin kontrolünü mü ele geçiriyordu. O vücudu kendi vücudu gibi mi kullanıyordu? Yoksa vücutlar insan taklidi miydi? Bizim elbiselerimizi giydiğimiz gibi kolayca giyip çıkarıyorlar mıydı onları?

Epey zamandan beri bu soruları ve bunlara bezer daha binlerce soruyu düşünüp duruyordum. Sorun başkaydı. Cevaplar pek çoktu. Herhangi biri doğru olabilirdi. Ama ben hiçbirini bilimsel olarak kanıtlayamazdım. Hiçbir cevap benim birazcık rahatlamamı bile sağlayamazdı.

Ben de uçan daire filmlerine herkes kadar gitmiştim. Benim de kovamı daldırabileceğim bir garip fikirler havuzum vardı. İlk iblisimi gördükten sonra, pek çok kurgubilim kitabı okumaya başlamıştım. Yazarlardan biri belki bu durumu düşünmüş, benim de işime yarayacak bir açıklama bulmuştur diye. Romanlar bana düşünülecek pek çok kuram vermişti. İblisler uzaklardaki bir dünyadan gelme uzaylılar olabilir, buraya bir kaza sonucu inmiş

olabilir, veya bizi zaptetmeye gelmiş olabilirlerdi. Belki de bir galaksi yönetimine katılıp katılamayacağımızı anlamak için bizi sınamaya

gelmişlerdi. Belki tek istekleri, bizim uranyumumuzu çalmak, onu kendi uzay gemilerinde kullanmaktı. Belki bizi tüplere sokacaklar, uzayın derinlerine yapacakları gezilerde yiyecek diye kullanacaklardı. Bunları da, daha başka ihtimalleri de düşündüm. Hiçbirini olmaz diye reddetmedim. Ne kadar çılgın veya saçma olursa olsun. Ama kurgubilim romanlarının bana sunduğu çözümlerin hepsini de kuşkuyla karşıladım. Bir kere, onca ışık yılı uzaktan gelebilecek bir ırkın, uzay gemisini yere indirirken parçalayacağına inanmak zordu. Onların makineleri kusursuz olurdu herhalde. Bilgisayarları da hiç hata yapmazdı. Ayrıca, eğer böyle üstün bir ırk bizi fethetmek istiyorsa, savaş yarım günde biterdi. Kısacası, o kitaplar bana saatler süren eğlence ve keyif sunmaktaydı ama, kötü anlarımda sarılabileceğim bir umut salı vermemekte, iblisleri daha iyi anlamamı sağ-lamamakta, hele de onlara karşı ne yapacağımı, onları nasıl alt edebileceğimi hiç öğretmemekteydi.

İkinci akla gelen kuram, bunların cehennemden yukarı tırmandığı, şeytanın da bunlara insan zihnim karıştırabilme yeteneği verdiği olabilirdi. Biz onlara baktıkça, insan görüyorduk karşımızda. Ben Tanrı'ya inanırdım. Daha doğrusu, kendi kendime inandığımı tekrarlayıp dururdum. Onunla aramdaki ilişki zaman

zaman (en azından benim açımdan) o kadar tatsızlaşırdı ki, cehennem gibi berbat bir yeri de yaratmış olabileceği konusunda pek kuşku duymazdım. Ailem Lutheran mezhebindendi. Beni, Sarah'yı, Jenny'yi her pazar kiliseye götürürlerdi. Küçükken bazen oturduğum sıranın üzerine çıkıp papaza haykırmak isterdim:

"Eğer Tanrı o kadar iyiyse, neden insanların Ölmesine izin veriyor? Neden iyi yürekli Bayan Hurley'i kanser etti? Madem o kadar iyiymiş, Thompson'ların oğlunu niçin Kore'de öldürdü?"

Yani inanç biraz benim de üstüme bulaşmış olmakla birlikte,mantık yeteneğimi engelleyecek kadar esir almamıştı beni. Tanrının bağışlayıcı

oluşuyla, bize yarattığı evrenin gaddarlığı arasındaki çelişkiyi hiçbir zaman tam anlamıyla kabullenememiştim.

Böyle olunca, cehennemin, zebanilerle şeytanların varlığı da hiç imkânsız gelmiyor, tam bu evrenin mimarının aklına gelebilecek bir plana benziyordu.

Evet, cehenneme ve şeytanlara inanıyordum. Ama iblislerin o mitolojiyle açıklanabileceğine pek inanmıyordum. Cehennemden gelmiş olsalar... bunların *komik* bir yanı olurdu. Yaptıkları işlerde bir Tanrısal güç, davranışlarında ve amaçlarında bir bilgelik... oysa çevreye yaydıkları sefil titreşimlerde bunların hiçbirini hissedemiyordum. Lucifer'in askerleri güçlü olmalıydı. Oysa bunlar birçok bakımdan benden bile güçsüzdü. Benim üstün sevgilerim ve yeteneklerim onlarda yoktu. Şeytan olarak, doğrusu pek kolay alt ediliyorlardı. Öyle baltayla, bıçakla, tabancayla şeytanın askerlerini avlamak, akla gelecek şey miydi?

Eğer domuza biraz daha az, köpeğe biraz daha fazla benzeseler, bunların kurtadam olduğuna inandıracaktım kendimi. Yalnız dolunayda değil, herhangi bir zamanda karşıma çıkabilmelerine rağmen hem de. Tıpkı o anlatılan kurtadam gibi bunlar da şekil değiştiriyor, insan kılığını ustaca taklit edebiliyor, gerekirse kendi kılıklarına da dönebiliyorlardı. Çarpışan Otolar pavyonunda olduğu gibi. Gerçek anlamda kan içerek besleniyor olsalar, vampir kuramına sığınacaktım. O zaman adımı değiştirir. Dr. Van Helsing yapar, kum dallar toplayıp yontarak kalplerine sokacağım tahta hançerleri hazırlamaya koyulurdum. Ama kafam bunların hiçbirine tam yatmıyordu. Herhalde psişik yetenek sahibi başka kimseler de yüzyıllar önce bu iblisleri görmüş olmalıydılar. Bundan emindim. Zaten insanın başkalaşım geçirmesi, kılık değiştirmesi efsaneleri de bundan kaynaklanıyor olmalıydı. Yarasa olabilen adamlar, Transilvanya'nın ünlü Drakula'sı falan da herhalde aslında iblisti. İnsanların acı çekmesinden zevk alan kimselerdi. İblislerin de ortak özelliği oydu benim gözlemleyebildiğim kadarıyla.

O gün öğleden sonra, san Cadillac'la Yontsdown'dan dönerken kendi kendime hep aynı soruları sorup durdum, bir şeyler anlamaya çalıştım, ama hiçbir ışığa kavuşamadım. Eğer birkaç gün sonraki geleceğe bakabilsem, bunca zahmete girmeme gerek kalmazmış, çünkü iblislerle ilgili gerçeği öğrenmeye o kadar yaklaşmışım. Henüz farkında değildim ama, merak ettiğim şeyi, karnavalın Yontsdown'da sondan bir önceki gecesinde öğrenecekmişim. İğrenç iblislerin nereden ortaya çıktığını ve niyetlerinin ne olduğunu öğrenince de, bana mantıklı gelecekmiş. Keşke hiç öğrenmeseydim, diyecekmişim. Elmayı yiyip cennetten atılan Adem gibi. Ama şu anda uyku taklidi yapıyordum. Ağzım açık, vücudum arabanın ritmiyle sarsılarak kendimi bırakmış, kafamı çatlarcasına çalıştırıyor, bir açıklama bulmayı özleyip duruyordum.

* * *

Sombra Kardeşler Karnavalına cuma öğleden sonra, saat beş buçukta döndük. Karnaval alanı hâlâ yaz güneşi altında pırıl pırıldı ama ışıkların da hepsi yanıktı. Müşteri doluydu her taraf. Hemen yumruk makinesine koştum, görevi Marco'dan devraldım. Ben yokken yerime bakıyordu çocuk. İşe koyuldum, önümden geçenleri tahrik edip ceplerindeki madeni ve kâğıt paraları bizim tarafa aktarmaya çalıştım.

Akşam boyunca önümdeki yoldan bir tek iblis bile geçmedi. Ama bu da beni sevindirmeye yetmedi. Yontsdown'da kurulduğumuz zaman bol bol iblis gelip geçecekti nasılsa. Ortalık onlarla dolup taşacaktı. Hele de dönme dolabın çevresi. Suratlarında sadist beklentilerin pırıltılarıyla dikilip duracaklardı orada.

Marco sekizde nöbeti almak üzere döndü, ben bir saatlik yemek molasına çıktım. Pek aç sayılmazdım. Büfeye doğrulacağım yerde, alanı biraz dolaştım. Birkaç dakika sonra Joel Tuck'ın çalıştırdığı Şokkent'in önünde buldum kendimi.

Çadırın önüne gerilmiş bez ilânda: DÜNYANIN HER YANINDAN HİLKAT GARİBELERİ diye yazılıydı. Resimler de vardı. Jack Dörtel (iki fazla kolu olan Hintli), Dövmeli Kadın Lila, 375 kiloluk Gloria Neames (dünyanın en şişman kadını) ve diğerleri. Kimi doğuştan hilkat garibesi, kimi sonradan olma.

Herhalde bunların bazılarım David C. (Snap) Wyatt yaratmış olmalıydı. Bu çadırın kazancına bakılırsa, Wyatt gibi bir makyajcıyı tutmaya Jcel'in parası rahat rahat yeterdi.

Akşam yaklaşırken oraya büyük bir kalabalık birikmeye başladı. Resimlere bakıyor, tanıtıcının haykırışlarını dinliyorlardı. Kimi homurdanıyor, kimi sakatların gösteride kullanılmasının ayıp olduğunu söylüyordu ama erkeklerden çoğunun niyeti çadıra girmekti. Kadınlar kendilerine ısrar edilmesini bekliyor, içeriye girmeye zorla razı edilmiş görünmek istiyorlardı. Sonuçta kalabalığın tümü ağır ağır bilet gişesine doğru akmaya başladı.

Bir güç beni de oraya çekiyordu.

Müşterileri çeken o hain merak değil.

Daha... karanlık bir şey. Çadırın içindeki bir şey, gel beni gör diye çağırıyordu sanki. Sombra Kardeşler Karnavalı benim yuvam olacaksa, o şeyi görmem gerektiğinden emindim.

Buz gibi bir önsezi enseme yapışmış, vücudumun sıcaklığım emiyordu.

Oraya bedava da girebilirdim ama iki dolar verip bilet aldım. O günler için epey yüksek bir fiyat. Sonra çadıra girdim.

Çadırın içi dört uzun odaya bölünmüştü. İple ayrılmış bir koridor dört odayı dolaşıyordu. Her odada üç ayrı platform, üzerinde bir sandalye, sandalyede de bir hilkat garibesi vardı. Joel Tuck'un çadırı müşteriler için iyi fırsattı. Tanrı'nın iyi niyetinden kuşku duymaları için nedenler sunuyordu burası onlara. Her hilkat garibesinin arkasındaki panoda o kişinin kökü, tarihçesi, kusurunun tıbbi açıklaması yazılıydı.

Müşterilerin çadır dışındayken ve çadır içindeyken sergiledikleri davranışlar arasındaki çelişki akıl durduracak türdendi. Buraya girmeden önce, bu tür bir gösteriye prensip olarak karşıymış gibi görünüyorlardı. Hattâ bu fikirden tiksiniyor, fakat merak onları yine de buraya çekiyormuş gibi davranıyorlardı. Ama bir kere içeriye girdikten sonra, o uygar inançlardan eser kalmıyordu. Belki de inanç değildi onlar. Gerçek vahşi insan tabiatım saklamak için kullanılan sahte bir örtüydü. Şimdi artık seyre geldikleri sakatları parmaklarıyla birbirine göstererek gülüyorlardı. Sanki platformlarda oturan kişiler yalnız deforme değil, aynı zamanda sağırmış gibi, ya da hakaretleri anlamayacak kadar aptalmış gibi. Bazı müşteriler tatsız şakalar yapmaktaydılar. En nazikleri, ancak sessiz kalabiliyordu. Gülenlere sus diyemiyordu. Bence bu çadırdaki gösteriler, eski büyük ressamların eserlerinin gezilmesindeki gibi saygı isterdi. Hayatın anlamına bunlar da bir Rembrandt, bir Matisse, bir Van Gogh kadar ışık tutuyorlardı. Yüce sanat eserleri gibi bu sakatlar da insanın yüreğine dokunuyor, bize ilkel korkularımızı hatırlatıyor, kendi dertlerimize şükretme ilhamı veriyordu. Evrenin bu haline duyduğumuz öfkeyi artırıyordu. Ama müşterilerde bu tepkilerin hiçbirini göremedim. Belki de onlardan çok fazla şey bekliyordum. Çadıra gireli iki dakika dolmadan, asıl hilkat garibeleri oradaki müşterilermiş gibi gelmeye başladı bana.

Her ne olursa olsun, paraların karşılığını aldılar. Birinci platformda Jack Dörtel oturuyordu. Gömleği yoktu. Dört kolunun çıkışları da gözüküyordu. İki fazla kolu daha kısaydı. Ama işe yaramaz değildi. Normal kollarının biraz altından, biraz arkasından çıkıyordu onlar da. Daha deforme, daha zayıftılar. Ama! onlarla bir gazeteyi tutmuş, okuyor, normal elleriyle de meşrubat| içip fıstık yiyordu. Bir sonraki platformda Lila vardı... dövmeli kadın. Kendi kendini garipleştirmiş bir yaratık. Lila'dan sonra Flippo geliyordu. Fok çocuk. Sonra her ayağında, her elinde altı parmağı olan Bay Altı, Timsah Adam ve lastik Kadın Roberta. Onun ardından Hayalet diye

anıları bir albino ile diğerleri. Bunların hepsi, "hayatın esrarengizliğine karşı soru soran bir zihne ve sağlıklı bir meraka sahip olanların eğitimini sağlamak ve şaşkınlıklarını artırmak" için sunuluyordu dışarıdaki çığırtkanın dediğine göre.

Yavaşça bir platformdan ötekine giderken, kalabalığın arasındaki sessiz kişilerden biriydim. Her birinin önünde durduğumda, beni buraya çekenin o olup olmadığını anlayacak kadar zaman harcıyordum.
o çekiş gücünü hâlâ hissetmekteydim.
Şokkent'in daha içerlerine ilerledim.

Bu sefer karşıma çıkan hilkat garibesi, müşteriler tarafından diğerlerinden daha büyük bir ilgiyle karşılanmaktaydı. Bayan Gloria Neames. 375 kiloluk kadın. Dünyanın en şişman leydisinin bu olduğu söyleniyordu. Bu konuyu tartışacak değildim. Ne şişmanlığını, ne de leydiliğini. Gerçi gargantua kadar kocamandı ama onda bir kibarlık, bir zarafet olduğu da hemen hissediliyordu. Kendisi için özel yapılmış, kocaman bir sedirde oturmaktaydı. Ayağa kalkmakta zorluk çekiyor olmalıydı. Yardımsız yürümesi ise hiç düşünülemezdi. Soluk alıp vermesi bile bir ıstıraptı. Çıkardığı sesler öyle gösteriyordu. Kırmızı kaftan giymiş bir dağ kadın. Kocaman bir göbek, üzerinde de müthiş bir göğüs. O kadar büyük ki, bir anatomik işlevi olduğu belli bile değildi artık. Kolları gerçek dışıydı. Çenesi kat kat, boynunun altına kadar iniyordu. Göğüs kemiğine değmesine ramak kalmıştı. Aydede gibi yüzü. Buda heykelleri kadar huzurlu, inşam şaşırtacak kadar da güzeldi. İnsan bir bakışta, üst üste getirilmiş iki fotoğraf gibi, hem bu dağ kadım, hem de bir zamanların incecik ve güzel Gloria Neames'ini görebiliyordu adetâ.

Müşterilerden bazılarının Gloria'yı sevmesinin nedeni, yanlarındaki kız arkadaşlarına veya kanlarına takılma fırsatı yaratığı içindi. "Bu kadar şişmanladığın gün sen de böyle bir işe girersin, yavrum... çünkü artık benimle kalamayacağını kesin." Bir yandan şaka yapıyormuş gibi

görünürken bir yandan da lâf çakıştırmak. Bu ültimatomu alan tombulca zevcelerle sevgililerin de Gloria'yı sevmelerinin nedeni, onun yanında kendilerini çok ince ve biçimli bulmalarıydı. Onunla ölçülürse Jelly bile açlıktan kınlan Afrikalı çocuklar gibi kalırdı. Herkesin ortak olarak hoşlandığı bir nokta da, Gloria'nın kendileriyle konuşmasıydı. Diğerlerinin pek çoğu bunu yapmıyordu. Gloria onların sorularına cevap veriyor, yersiz sorular geldiğinde zarafetle başını çeviriyor, soruyu soran eşeği de, kendini de utandırmıyordu.

Şişman kadının karşısında dururken, onun hayatımda önemli bir rol oynayacağını hissettim. Ama beni buraya çekenin Gloria olmadığını da biliyordum. O mıknatısın gücünü hâlâ hissetmekteydim. Daha başka bir kaynağa doğru ilerledim.

Son platform on ikincisiydi. Orada Joel Tuck vardı. Lahana kulakları, fırıncı küreği ağzı, sapsan dişleri, Frankeştayn alnı, üçüncü gözüyle dev hilkat garibesi, iş adamı ve düşünür. Elinde tuttuğu kitabı okumaktaydı. Etrafında olup bitenlerin farkında değilmiş gibiydi. Benim de. Ama öyle bir poz almıştı ki, müşteriler yüzünü görebiliyor, her açıdan rahatça inceleyebiliyorlardı.

Buydu işte beni çeken. Başlangıçta çekim gücünün Joel Tuck'dan kaynaklandığını sandım... belki birazı gerçekten ondan geliyordu. Ama hepsi değil. Mıknatısın birazını yaratan da bu yerdi. Platformun toprak tabanlı zeminiydi. İple ayrılan kısmın gerisinde, iki metre eninde bir toprak şerit vardı. Joel Tuck'ın oturduğu tahta sahne ondan sonra başlıyordu. Gözlerim oradaki kumlu, tozlu toprağa dikildi. Oradan bir sıcaklık yayılıyordu. Hissediyordum. Koku yoktu. Ama çiftliklerdeki gübre yığını gibi belliydi oradan bir şey yükseldiği. Aklıma ölümü getiren bir şey. Çürüyen bir cesedi getiren bir şey. Bunun ne anlama geldiğini bilemedim. Yoksa burası gizli bir mezar mıydı? Kendi mezarım mı olacaktı bir gün? Orada dururken, gerçekten de bu toprağın yakında bir gece yarısı buranın açılacağını, içine

bir ceset sokulacağım kuvvetle hissediy...

"Aaa, Cari Slim gelmiş," dedi Joel birden. Beni yeni fark etmişti. "Yo, özür dilerim, yalnızca Slim, öyle değil mi? Slim MacKenzie."

Şakalaşıyordu benimle. Gülümsedim. Toprak şeritten gelen titreşimler çabucak silindi, soldu.

Müşteriler ırmağı bir an için akmayı kesti, kendimi Joel'le yalnız buldum." İşler nasıl?"

O tok, tatlı sesiyle cevap verdi. "İyidir. Hemen hemen her zaman iyidir." Sırf klasik müzik çalan bir radyo istasyonunun spikeri gibi konuşuyordu. "Ya sen? Karnaval sana beklentilerini sağlıyor mu?"

"Yatacak bir yer, günde üç öğün doyurucu yemek ve cep harçlığıydı, değil mi... evet, oldukça iyi sağlıyor."

"İsimsizlik?" diye sordu.

"Onu da, sanırım"

"Huzur?"

"Şimdilik, evet."

Bu garip adamda bir babaca hava seziyordum yine. İnsanı rahat ettirecek, dostluk sunacak, rehberlik verecek biri. Ama aynı zamanda tehlike de vardı. Tanımı zor bir tehdit. Bunun ikisini birden nasıl kendinde toplayabildiğini hiç anlayamıyordum. İnsan ya dost olurdu, ya düşman. Her ikisi nasıl olurdu? Ama bu adamda ikisini de hissediyordum. Bu yüzden ona içimden geldiği kadar açılmıyordum.

"Kızı nasıl buldun?" diye sordu oturduğu yerden.

"Hangi kızı?"

"Başkası da mı var?"

"Yani... Rya Raines mi?

"Sevdin mi onu?"

"Tabii. îyidir."

"O kadar mı?"

"Ne olsun?"

"Şu karnavalda kime istersen sor bakalım Rya Raines hakkında ne düşünüyorsun diye. yarım saat susmadan yüzünü ve vücudunu anlatır, bir yarım saat da kişiliğinden söz eder. Ama hiçbiri "İyidir" deyip de susmaz."

"Hoş kız."

"Kaptırmışsın sen gönlünü," derken koca adamın çenesi garip garip oynadı, san dişleri her sessiz harfte birbirine çarptı.

"Yo, hayır... ben mi?" dedim.

"Yutturamazsın."

Omuzlarımı kaldırdım. Turuncu gözü, görmeyen, ama beni yerime mıhlayan bir bakışla üzerime çakılmıştı. Öbür iki gözü şakacı bir sabırsızlıkla fırıl fırıl dönüyordu. "Hadi hadi, bal gibi öyle. Kapılmışsın. Hattâ belki daha da ciddi. Belki âşık oluyorsun.

"Eh, aslında benden büyük," dedim tedirgin bir sesle.

"Birkaç yaş, o kadar."

"Ama büyük yine de."

"îş tecrübeye, zekâya ve becerikliliğe gelirse, sen de yaşından çok büyüksün. En azından ona denksin. Benimle mücadele etmekten vazgeç, Slim Mackenzie. Kapılmışsın. Kabul et."

"Eh, doğrusu çok güzel kız."

"Ya güzelliğin altında?"

"Hı?"

"Altında?" diye tekrarladı.

"Yani güzelliği teninden içeri de gidiyor mu, diye mi soruyorsun?"

"Gidiyor mu?"

Beni ne kadar kolaylıkla konuşturabildiğine şaşarak cevap verdim. "Eh, kendini sert biriymiş gibi göstermek istiyor... ama içinden... bir takım şeyler seziyorum ki yüzü kadar güzel."

Başım salladı. "Aynı kanıdaydım."

Çadırın arka tarafından bir müşteri grubu gülüşerek yaklaştı.

Joel yalnız kalabildiğimiz son anları değerlendirmek ister gibi sandalyesinde öne eğildi, hızlı hızlı konuştu." Ama biraz da... hüzün var o kızda, biliyorsun."

Dün gece Rya'dan ayrılırken onu ne halde bıraktığımı hatırladım. Yalnızlık ve umutsuzluk duygularıyla baş başa. O duygular onu bir kara çukura çekiyormuş gibi. "Evet, farkındayım," dedim. "O hüzün nereden geliyor, anlamı ne, bilmiyorum. Ama var olduğunun farkındayım."

"İşte sana düşünecek bir şey," dedi, sonra kararsızlık geçirir gibi oldu. "Nedir?"

Yüzüme öyle bir bakışla baktı ki, onun da psişik gücü varmış, ruhumu okuyormuş gibi hissettim. Sonra içini çekti. "Onunki gibi güzel bir yüzey, altında da başka güzellikler... bu kadarını zaten kabul ettik. Ama onun da altında görülmeyen bir icat daha olması mümkün değil mi?"

Başımı iki yana salladım. "Onun kandırıcı biri olduğunu sanmıyorum."

"Hepimiz kandırırız, dostum. Hepimiz. Bazılarımız bütün dünyayı kandırırız. Her karşılaştığımız insanı. Bazılarımız ancak seçtiğimiz kimseleri, kanlarımızı, sevgililerimizi, anamızla babamızı kandırırız. Bazılarımız da yalnızca kendimizi kandırırız. Ama hiçbirimiz her zaman herkese karşı tam dürüst değilizdir. Lanet olsun, bu kandırma ihtiyacı bizim türümüzün dayanmak zorunda olduğu kusurlardan biri işte."

"Bana bu kız hakkında ne söylemeye çalışıyorsun?" diye sordum.

"Hiçbir şey," dedi. Gerilimi birden azalmış gibi oldu. Sandalyesinde arkasına yaslandı. "Hiçbir şey."

"Niye bu kadar kuşkucusun?"

"Ben mi?"

"Kuşkucusun."

"Niye öyle bulduğunu anlayamadım." Suratında ömrümde gördüğüm en

muammalı ifade vardı.

Müşteriler on ikinci platforma varmışlardı. Yirmi yaşını yeni geçmiş iki çift vardı. Kızların Saçları kabarık taranmış, yüzleri aşın makyajlıydı. Erkekler kareli gömlek, kareli pantolonlar giymişlerdi. Taşra kibarları. Kızlardan biri Joel Tuck'u görünce bir korku çığlığı attı. Öteki kız da, arkadaşı bağırdı diye bağırdı. Erkekler korumak istercesine kollarını kızların omzuna attılar. Sanki kızlar gerçekten tehlikedeymiş, sanki Joel Tuck sahneden üstlerine atlayıp onlara saldıracak, ya ırzlarına geçecek, ya da onları yiyecekmiş gibi.

Müşteriler yorumlarını yaparken Joel Tuck kitabını eline aldı, tekrar okumaya koyuldu. Ona sorular sorduklarında hiç oralı olmadı. Hemen hemen elle tutulacak kadar somut bir gurur havasını benimsedi. Bunu müşteriler bile hissettiler, az sonra saygılı bir sessizliğe gömüldüler. Başka müşteriler de geliyordu. Biraz daha durup Joel'i seyrettim. Sonra sahnenin ön tarafındaki toprak yere tekrar göz attım, oradan yine ölüm ve çürüme titreşimleri aldım. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, o karanlık titreşimlerin anlamını çözemiyordum. Bir tek... bu toprağın bir kürekle açılıp bana mezar olabileceğini hissediyordum.

Buraya yine geleceğimden emindim. Gece karnaval kapanınca. Hilkat garibeleri buradan gidince. Çadırda kimse kalmayınca. Yine gelip bu toprak yere bakacaktım. Ellerimi sürecektim oraya. Daha somut uyanlar almaya çalışacaktım. Yaklaşan tehlikeye karşı kendimi güçlendirmem, hazırlamam gerekiyordu. Tehlikenin ne olduğunu iyice bilmeden bunu yapamazdım.

Çadırdan ayrıldığımda akşam göklerinin rengi, tıpkı benim gözlerimin rengi gibi olmuştu.

* *

Bu kentte sondan bir önceki gecemiz olduğu, Cuma'ya da rastladığı için, müşteriler daha geç saatlere kadar kalıyor, gitmiyorlardı. Yumruk

makinesinin ödülleri olan oyuncak ayıları dolaba kilitlediğimde saat bir buçuk olmuştu. Cebim her adımımda şıkırdayan bozuk paralarla dolu, çayıra doğru ilerledim, Rya Raines'in karavanına yürüdüm.

Bulutlara ayın ışığı arkalarından vuruyordu. Dantel gibi kenarları gümüş rengine dönüşmekteydi.

Rya diğer stantlarına bakanlarla hesaplarını bitirmiş, beni beklemekteydi. Yine dün geceki gibi bir kılıktaydı. Açık yeşil şort, beyaz tişört. Mücevher takmıyordu. Ona ihtiyacı yoktu. Kendi sade güzelliği daha parlaktı. Pırlanta gerdanlıklar bile bir şey kalamazdı ona.

Konuşmak istemiyordu bu gece. Ancak cevap veriyor, onda da tek hecelik cevaplar veriyordu. Parayı aldı, dolaba koydu, bana yarım gündeliğimi verdi. Alıp blucinimin cebine yerleştirdim.
O bu işleri yaparken ben de onu dikkatle inceliyordum.

Yalnız güzel olduğu için değil... dün geceki vizyonu unutmamış olduğum için. Bu karavanın hemen dışında gördüğüm vizyonu. Kanlar içinde bir Rya. Dudağının köşesinden kırmızı bir iz sızan Rya. Bana 'ölmeme izin verme' diye yalvaran bir Rya. Onu tekrar karşımda gördüğüm zaman bu vizyonun biraz daha ayrıntılı hale geleceğini, bana ancak o derin hüzün duygusunu verdi... bir de beni cinsel olarak heyecanlandırdı.

Paramı aldıktan sonra artık oralarda oyalanmak için bir özrüm yoktu. Veda edip kapıya yürüdüm.

Ben dışarıya ilk adımımı atamadan, "Yarın çok meşgul bir gün olacak," dedi.
Dönüp baktım. "Cumartesileri hep öyledir."
"Yarın üstelik burada son günümüz... her şeyi topluyoruz."

Pazara da Yontsdown'a kuracaktık hepsini. Ama onu düşünmek istemiyordum.

Yine konuştu. "Cumartesileri o kadar iş olur ki, cuma akşamları uykum

kaçar."

Bana sanki her gece uykusu kaçıyormuş gibi geliyordu. Sabahları hiç de dinlenmiş uyanmadığını hissediyordum.

"Ne demek istediğim anlıyorum," dedim.

"Yürümek iyi geliyor," diye devam etti. "Bazen cuma geceleri karnaval alanına gidip karanlıkta dolaşırım, enerji fazlamı atarım. Sakinliğin içime dolmasını özlerim. Kepenkler inince huzurlu bir yer olur orası. Müşteriler gidip ışıklar sönünce. Gündüzkü halinden daha bile iyi olur. Eğer kurulduğumuz alan böyle açıklık bir yerdeyse, yakındaki tarlalarda dolaşırım. Hattâ orman varsa, ormana girerim. Mehtap varsa tabii."

Yumruk makinesinin nasıl çalıştırılacağını anlattığı ciddi söylevi dışında, ondan duyduğum en uzun konuşma bu olmuştu. Benimle yakın ilişki kurmaya ilk defa adım atıyordu. Ama sesi yine mesafeli, yine iş kadını sesiydi. Hattâ iş saatlerindekinden daha bile soğuktu. Çünkü bu sefer para kazanmaya çalışan iş kadınının heyecanı yoktu sesinde. Yamyassı, ilgisiz bir sesti. Tüm amacı ve anlamı kaçmış da, ertesi günkü iş saatine kadar dönmeyecekmiş gibi. Yorgun, bezgin bir ses. Altıncı duyum olmasa, kızın bana doğru uzanmakta olduğunu, bana dostluk gösterdiğini, ama bunun ona hiç de kolay gelmediğini anlayamazdım bile.

"Bu gece ay var," dedim.

"Evet."

"Tarlalar da buraya yakın."

"Evet."

"Ormanlar da var."

Başını eğip kendi çıplak ayaklarına baktı.

"Ben de yürüyüşe çıkmayı planlıyordum," dedim.

Benimle göz göze gelmeksizin koltuğuna yürüdü. Tenis pabuçlarını oraya bırakmıştı. Ayağına giyip bana yaklaştı.

Yürüdük. Karavan kentinin geçici sokaklarından, otluk kırlara çıktık. Otlar

ve çalılar ayın ışığında gümüş rengiydi. Diz boyuydu. Herhalde çıplak bacaklarını gıdıklıyorlardı. Ama yakınmadı. Bir süre sessizce yürüdük. Başlangıçta rahatça sohbet edemeyecek kadar ürkektik birbirimize karşı. Daha sonra da konuşmak önemsiz görünmeye başladı.

Çayırın ucuna varınca kuzeybatıya döndük, dizi halindeki ağaçları izledik. Sırtımıza tatlı bir rüzgâr vuruyordu. Ulu ağaçlar karşısında kule gibiydi. Ne ağacı olduktan belli bile olmuyordu. Yarım mil kadar gittikten sonra, dar bir toprak yolun ormanın içine girdiği bir yere geldik. Yolun sonu gecenin karanlığına gidiyordu.

Birbirimize tek kelime söylemeden o yola girdik, yürümeyi sürdürdük. İki yüz metre gittikten sonra Rya konuştu. "Rüya görür müsün?"
"Bazen," dedim.
"Ne görürsün?"

"İblisler," dedim açık sözlülükle. Ama ayrıntı isterse yalan söylemeye hazırdım.
"Kâbus mu?" diye sordu.

"Rüyalarının çoğu kâbus mudur?"
"Evet."

Bu Pennsylvania dağlarında gerçi göz alabildiğine geniş manzaralar, çağlar öncesinde de buraların böyle var olduğu duygusu veren o genel hava pek yoktu. Yani Siskiyon'larda olduğu kadar yoktu. Ama yine de ıssız yerlere özgü o insana kendini küçük hissettiren sessizlik vardı. Katedrallerde bile eşi bulunmayan o heybetli sessizlik. İnsanı alçak sesle konuşmaya zorlayan, fısıldamaya zorlayan bir etki. Dinleyecek kimse olmadığı halde.
"Benim de," dedi. "Kâbuslar. Arasıra değil. Her sefer."
"İblisler mi?" diye sordum.
"Hayır."

Başka bir şey söylemedi. Kendi istediği zaman söyleyecekti, biliyordum.

Yürüdük. Orman iki yandan bize doğru kapanıyordu. Toprak yolun üzerine vuran ay ışığı orayı kül gibi gösteriyordu. Tanrı'nın arabası bu ormandan geçmiş de, tekerlekleri burayı yakıp bu yolu açmış, külleri kalmış gibi.
Az sonra Rya, "Mezarlıklar," dedi.
"Rüyalarında mı?

Rüzgâr kadar alçak sesle, "Evet," dedi. "Hep aynı mezarlık değil. Bazen düz arazide, bir ufuktan bir ufuğa uzanan bir mezarlık. Kitabe arkasından kitabe. Hepsi de birbirinin tıpkısı." Sesi daha da hafifledi. "Bazen tepe yamacında, karlarla kaplı bir mezarlık. Yapraksız ağaçlar, kara kara dallar. Bunda mezar taşları hep değişik. Mermeri var, graniti var, nice kışların aşındırdığı çarpılmış heykelleri var... ben mezarlığın aşağısına doğru yürüyorum. Tepenin dibine. Mezarlıktan çıkan yola doğru. Oralarda bir yol olduğundan eminim. Ama onu bulamıyorum." Sesi yalnız alçak değil, ölgündü. Omurgamda buz gibi bir duygu kaydı. Sanki sesi tenime bıçak değdiriyordu. "Başlangıçta heykellerin arasından ağır ağır geçiyorum. Karda

kayıp düşmekten korkuyorum. Ama biraz aşağıya inip hâlâ yolu göremeyince...daha hızlanıyorum... sonra daha da... çok geçmeden koşmaya başlıyorum. Sendeleyerek, tökezleyerek, düşüp sonra yine kalkarak, tekrar koşarak, taşların üzerinden sıçrayarak, tepenin eteğine doğru iniyorum..." Bir duraklama. Bir soluk. Kısacık. Sonra o soluğu korkuyla salarken birkaç kelime daha ekledi. "Ne buluyorum, biliyor musun?"

Bildiğimi sanıyordum. Alçak tepenin doruğuna varıp aşağıya doğru yolumuza devam ederken, "Bir taş görüyorsun, üzerinde senin adın yazılı," dedim.

Ürperdi. "O mezarlardan biri benim. Bunu her rüyada hissediyorum. Ama onu bulamıyorum. Keşke bulsam, diyeceğim geliyor. Bana öyle geliyor ki, eğer bulursam... kendi mezarımı bulursam... o zaman bu rüyalar kesilecek..."

Çünkü uyanmayacaksın, diye düşündüm. Gerçekten ölmüş olacaksın. Öyle olurmuş derler. İnsan rüyada ölmeden önce uyanamazsa... rüyasında ölürse... bir daha uyanmazmış.

Rya konuştu. "Tepenin hayli aşağısına indiğim zaman bulduğum şey... aradığım yol... ama artık yol değil orası. Asfalta bile insanlar gömmüş, taşlar dikmişler. Sanki o kadar çok ölü varmış ki, mezarlığa sığmamış da, nerede yer varsa oraya gömmek zorunda kalmışlar gibi. Yüzlerce taş. Dörderli sıralar halinde. Yol boyunca. Yani... anlıyorsun ya... yol artık bir çıkış, bir kurtuluş değil. O yolun ilerisinde de ölü ağaçlar, heykeller devam ediyor. Tâ aşağılara doğru. Göz alabildiğince. İşin en kötü yanı da... bütün bu insanların ölüm sebebi..."

"Nedir?"

"Benim yüzümden," dedi sefil bir sesle. "Çünkü onları ben öldürmüşüm."

"Gerçekten suçluluk duyuyormuş gibi konuşuyorsun," dedim.

"Duyuyorum."

" Ama bu yalnızca rüya."

"Uyandığım zaman... devam ediyor... rüya olamayacak kadar gerçek. Anlamı bir rüyadan çok daha fazla. Bu bir... işaret
belki de."

"Ama sen katil değilsin."

"Değilim."

"O halde ne anlama geldiğini söyle bana. Ne demek, anlat.

" Yapamam," dedi.

O konuşurken içimde bir duygu, bu rüyanın anlamım bildiğini, şu anda bana yalan söylemeye başladığını fısıldıyordu. O bana rüyalarımdaki iblisleri sorarsa ben nasıl yalan söyleyeceksem, aynen öyle.

Toprak yoldan tepeyi çıkmış, sonra inmiş, çeyrek millik bir kavis çizmiştik. Çınarların arasına vardığımızda ayın ışığı daha az geliyordu. Sonunda yolun sonuna ulaştık, kendimizi ormanın çevrelediği küçük bir gölün başında bulduk.

Yumuşak yamaçlar suya yaklaşırken gür otlarla örtülüyordu. Göl kocaman bir yağ birikintisine benziyordu. Ay ışığı kıpırtılı sulara yansımasa, hiç gözükmeyecekti. Bir mil genişliğinde vardı. Rüzgâr otları kıpırdatıyordu. Karavan kentinin gerisindeki çayırda olduğu gibi.

Rya otların üzerine oturdu, ben de yanına oturdum.

Yine sessizlik istiyor gibiydi.

İsteğine uydum.

Gecenin kucağında oturup cırcır böceklerinin sesini dinledik. Konuşmaya gerek yoktu. Onun yanında olmak yetiyordu bana. Aramız bir kol boyu bile değildi.

Bu yeri bugünü geçirdiğim diğer yerlerle karşılaştırınca aradaki tutarsızlık beni sarstı. Yontsdown. Fabrika bacalarıyla, ortaçağ binalarıyla, felâket önsezileriyle... sonra karnaval. Zoraki neşe ve akın akın müşteriler. Oysa şu anda, dünyada insan varlığına tek tanık, demin üzerinde yürüdüğümüz

toprak yoldu. Ona da arkamızı dönmüştük. Ben o yolu unutmaya uğraştım. Yaratılış olarak konuşkandım ama zaman zaman insanlardan uzak olmayı isterdim. İnsanlar beni iterdi. İblisler nasıl tiksindiriyorsa, tıpkı öyle. Bazen de kadınların, erkeklerin birbirine zalim davrandığını, örneğin bugün öğleden sonra Joel Tuck'un çadırındaki gibi davrandıklarını gördüğümde, iblisleri hak ediyoruz, diye düşünürdüm. Kusurlu bir ırktık biz. Varlığımızın mucizesini anlayamıyor, değerini bilemiyorduk. Değersiz ve kötü davranışlarımızla iblisleri üzerimize çekmiştik. Ne de olsa, taptığımız Tanrıların bir çoğu hayli zalim şeyler yapabiliyorlardı. Belki de iblisleri bize günahlarımızın cezası olarak yollamışlardı. Ama burada, ormanın sessizliği içinde, beni yıkayıp arındıran bir şey geçti üzerimden. Yavaş yavaş kendimi daha iyi hissetmeye başladım. Mezarlıklardan, kâbuslardan söz etmiş olmamıza rağmen.

Bir süre sonra Rya'nın ağlamakta olduğunu fark ettim. Ses çıkarmıyordu. Vücudunun da sessiz hıçkırıklarla sarsıldığı yoktu. Psişik sezgilerin bana onun ne kadar üzgün olduğunu hissettirdiği zaman anladım durumu. Yan gözle baktığımda, yanağından aşağı süzülen yaş damlasının pırıltısını gördüm.

"Ne oldu?" dedim.

Başını iki yana salladı.

"Konuşmak istemiyor musun?"

Başını yine salladı.

Avutulmak istediğini güçlü biçimde hissediyordum. Bana| avutulmak için gelmişti. Ama onu nasıl avutacağımı bilemediğimden, gözlerimi ondan ayırdım, tekrar gölün kara sularına baktım. Mantık dizimi saptırıyordu, lanet olsun. Tanıdığım herkesten farklıydı. Şaşırtıcı bir derinliği, karanlık sırları vardı. Ben de başkasına gösterdiğim kadar hızlı ve açık tepki gösteremiyordum ona. Kendimi bir uzaylıyla ilk defa temas eden astronot gibi hissediyordum. Aramızdaki uçurumdan korkuyor, beni yanlış anlar

korkusuyla adım atmaktan çekiniyordum. Bu yüzden hiç tepki gösteremez olmuştum. Hareket edemiyordum. Aramızdaki soğukluğu ısıtma hayalleri kurmanın hatâ olduğunu söyledim kendime. Onunla sıcak bir ilişki kurabileceğimi düşünmek budalalıktı. Çiğneyemeyeceğim bir lokma ısırıyordum. Bu sular fazla karanlık, fazla yabancı sulardı. Onu hiçbir zaman anlayamayacaktım ve...

... tam o sırada o beni öptü.

Kavisli dudaklarını benimkilere bastırdı, ağzı açıldı, ben de onu daha önce tatmadığım bir ihtirasla öptüm. Dillerimiz birbirini aradı, birbiri içinde eridi, onunkini benimkinden ayırt edemez oldum. İki elimi onun o harikulade Saçları arasına soktum. Gündüzleri kızıl kumral, şimdi ise gümüş rengi olan Saçları arasına. Saçlar ellerimin arasından aktı. Ay ışığım gümüş iplik haline getirseler, o da böyle bir duygu verirdi. Yüzüne dokundum. Teninin dokusu beni ürpertti. Ellerimi aşağıya, boynuna kaydırdım, omuzlarını tuttum. Öpüşmemiz derinleşirken göğüslerine doğru kaydım.

Beni ilk öptüğü andan beri titriyordu. Bunun erotik heyecan titremesi olmadığını sezdim. Bir kararsızlık, bir çekingenlik, bir reddedilme korkusu vardı bunda... bendeki duyguların aynısı. Birden çok daha güçlü bir titreme geçti vücudundan. Beni itip ayrıldı, "Hay Allah," dedi.

"Ne var?" dedim soluk soluğa.

"Niçin..."

"Ne?"

"... iki insan..." '. "Ne?"

Yanaklarından yaşlar boşalıyordu. Sesi titriyordu. "... rahatça birbirine uzanamıyor..."

"Uzandın sen. Ben de uzandım."

"... ve o engeli yana itemiyor..."

"Engel yok. Artık yok."

İçindeki hüznü hissediyordum. Bir yalnızlık kuyusu. Fazla derin. Bir gri

renk. Bir uzaklık. Bu duyguların en kötü anda onu esir alacağından korktum. Ürktüğü yalnızlığı ona zorla kabul ettireceğimden korktum.

Rya, "Her zaman..." dedi. "Her zaman var o... gerçek temas... çok zor... gerçek temas..."

"Kolay," dedim.

"Zor."

"Yarı yolu aştık."

"... çukur... uçurum..."

Yumuşak, sevgi dolu bir sesle, "Sus," dedim, ona tekrar sarıldım, öptüm.

Artan bir heyecanla öpüştük, birbirimizi okşadık, bu ilk keşifte kararlı olduğumuzu gösterdik. Otların üzerinde belki beş, belki on dakika oturmuştuk ama bütün günü boşa geçirmişiz gibi bir his duyuyorduk. Tekrar benden uzaklaştığında itiraz etmeye çalıştım. Ama o, "Sus," dedi. Bunu öyle bir sesle söyledi ki, uymak zorunda olduğumu anladım. Ayağa kalktı, mesele etmeden, havayı kaçırmadan, düğmelerle, fermuarlarla boğuşmadan elbiseleri üzerinden düştü, Rya karşımda akıl durduracak bir güzellikle durdu.

Gece karanlığında, bu ormanın içinde bile güneşin kızıydı yine. Ne de olsa, ay ışığı da güneşin yansımasından başka bir şey değildi. Şimdi bu elden düşme ışığın her demeti onu arıyor, onu buluyordu. Teni yan saydam gibi görünmekteydi. Zarif kavisleri, düzlükleri, kıvrımları belli oluyordu. Kusursuzdu vücudu. Süt gibi ışık tam üzerindeydi. Tanrısal bir varlık gibi, zarafetle indi, alçaldı, gür otların üzerine uzandı.

Soyundum.

Onunla sevişirken ellerim, dudaklarım, dilim yardımcı oldu. Aşkta çok usta değildim. Hattâ hiç değildim. Bu konudaki tecrübem daha önceki karnavallarda rastladığım iki kadınla sınırlıydı. Ama altıncı duyum bana ne yapmamın istendiğini fısıldıyor, neyin hoşa gideceğini söylüyordu. Dünya

geri plana çekildi. Tek varlıktık. Her şey bizdik. Yalnızdık.

Heyecanın doruğunda, dört, beş dakikanın sonunda, içimdeki volkanın patlamak üzere olduğunu hissettim. Çekilmeye çalıştım. Gebelik tehlikesini ortadan kaldırmak zorundaydım. Rya bana sarıldı. "Ziyanı yok, Slim. Ziyanı yok. Zaten bebeğim olamaz. Bebek diye bir şey yok. Ziyanı yok. Çekilme. Gel bana." Bu sözle birlikte orgazm onu sarstı. Vücudunu bana doğru kavislendirdi, göğüslerini göğsüme bastırdı, titredi, birden bendeki düğüm çözüldü, boşaldım.

Çevremizdeki dünyayı fark etmemiz uzun sürdü. Ayrılmamız daha bile çok zaman aldı. Sonunda yan yana uzandık, gece göklerine baktık. Eldeydik. Sessizdik. Çünkü artık her şey kelime kullanmaksızın söylenmişti.

Belki beş uzun dakika geçti, ondan sonra Rya, "Sen kimsin, Slim MacKenzie?" diye sordu.

"Benim işte."

"Çok özel biri."

"Dalga mı geçiyorsun? Özel, ha? Kendimi kontrol etmeyi bile beceremedim. Havaî fişek gibi patlayıp söndüm. Tanrım! Gelecek sefere daha çok kontrol vaat ediyorum sana. Yaman bir âşık sayılmam. Casanova değilim, o kesin. Ama genellikle daha dayanıklıyımdır."

"Yapma," dedi yavaşça. "Böyle küçültme. Dünyanın en doğal şeyi değilmiş gibi söz etme ondan. En doğal, en heyecanlı, en... En! Çünkü öyleydi. Öyleydi."

"Ama ben..."

"Yeterince sürdü. Tam yeterli... artık sus."

Sustum.

Bulutlar dağılıyordu. Gökyüzü kristal gibiydi. Mehtap parlak bir küre olmuştu. Hem de inanılmaz yoğunlukta güzellikleri getirmişti. Yontsdown'un iblisleri. Onlara karşı da Rya Raines. Sefil bir kentin griliği. Sonra... şu

karşımdaki ay ve yıldızlar. İlkokulda alevlerin ve ölümün vizyonu. Sonra da mehtabın öptüğü o vücudun çimenlere uzanışı. Rya olmasa o gün inanılmaz bir boşluk ve umutsuzluk günü olurdu. Şu kara gölün başında Rya, ilâhi mimarın planının iyi de gidebileceğinin tanığıydı. O sıra Tanrı'yı bulabilsem, başına belâ olur, bir türlü yakasını bırakmaz, sonunda ilk sefer bozuk yarattığı evreni yeniden düzgün yaratmak için Rya Raines'i model diye kullanmaya razı ederdim.

Joel Tuck yaralıyordu. Ona kapılmış değildim.

Âşıktım ona.

Tanrı yardımcım olsun, gerçekten âşıktım. O sıra farkında değildim ama, sırf sağ kalmak için bile Tanrı'nın yardımına şiddetle ihtiyaç duyacağım zaman yaklaşıyordu... ona aşkım yüzünden.

Bir süre sonra elimi bıraktı, doğrulup oturdu, dizlerini karnına çekti, kollarını dizlerine sardı, ışıksız göle doğru baktı. Gölde bir balık, bir anlığına sıçradı, başka hareket olmadı. Ben de yanına oturdum. Konuşmaya balıklardan fazla ihtiyacımız yoktu.

İlerden bir şıpım daha duyuldu.

Suyun kenarındaki otlar hışırdadı.

Bir böcek öttü.

Kurbağaların gamlı çiftleşme sesleri duyuldu.

Az sonra onun yine ağlamakta olduğunu hissettim.

Elimle yanağına dokundum, parmağım ıslandı.

"Ne var?" dedim.

Bir şey söylemedi.

"Söyle bana," dedim.

"Yapma."

"Neyi?"

"Konuşma."

Sustum.

O da sustu.

Sonunda kurbağalar da sessizleşti.

Rya konuştuğunda, "Su davetkâr görünüyordu," dedi.

"Bana yalnızca ıslak görünüyor."

"Çekici."

"Herhalde yosun doludur. Dibi de çamurdur."

"Bazen mevsim sona erdiğinde," dedi Rya, "Gibtown Florida'da plaja iner, uzun yürüyüşler yaparım. Denize girip ileriye doğru yüzmek, yüzmek, hiç dönmemek ne güzel olur diye düşünürüm."

Onda şok yaratıcı bir ruhsal ve duygusal bezginlik, bir melankoli vardı. Acaba çocuğu olamayacağı için mi, diye düşündüm. Ama kısırlık yeterli neden değildi bunca karamsarlığa. Şu anda sesi, yüreğini paslandıran hüznü katıksız asit gibi gösteriyordu.

Yine konuştu. "İnsanın gidebildiği kadar uzağa yüzmesi, daha yüzmesi, kolları kurşun kesilene kadar, bacakları ağırlaşana kadar hep ileriye doğru yüzmesi hoş bir şey değil mi?

"Hayır," dedim. Sesim sertti. Yüzünü avuçlarımın arasına aldım, kendime çevirdim, bana bakmaya zorladım onu. "Hayır, hoş bir şey değil. Hiç hoş değil. Neler diyorsun sen? Neyin var böyle? Niye böylesin?"

Ne dudaklarında, ne de gözlerinde cevap vardı. Altıncı duyumun bile sızamadığı bir boşluk, ulaşamayacağım bir yalnızlık. Bunu görünce içimde bir korkunun düğümlendiğini hissettim. Yüreğimin vuruşları koflaştı, gözlerime yaşlar yükseldi.

Çaresizlik içinde onu otlara yatırdım, öptüm, tekrar onunla seviştim. Başlangıçta isteksizdi. Sonra cevap vermeye başladı. Çok geçmeden yine tek varlık olmuştuk. Bu sefer, o intihar sözlerine rağmen, umutsuzluğunun nedenini bana anlatmamasına rağmen, deminkinden

daha iyi birleştik. Eğer onu gömüldüğü karamsarlıktan geri çekecek tek ip ihtirassa, hiç değilse ihtirasının yeterince dayanıklı olduğunu bilmek güzeldi.

Yorgun düştük, sarılarak yattık. Ortak sessizliğimizin kalitesi karamsarlık içinde boğulmadı bu sefer. Neden sonra giyindik, orman yolundan karnavala doğru yürümeye başladık.

Bu akşam yaptığımız başlangıç beni coşturuyordu. İçim geleceğe dönük umutlarla doluydu. İlk iblisimle karşılaştığımdan bu yana, bu kadar umut dolmamıştı içime. Bağırmak, başımı arkaya atıp aydedeye gülmek istiyordum. Ama öyle bir şey yapmadım. Çünkü attığımız her adımda korku duyuyordum. Onun yine karamsarlığa kaçacağından, bu sefer ışığa dönmeyeceğinden korkuyordum. Unutamadığım o kanlı vizyon da korkutuyordu beni. Garip bir duygular karışımı vardı yani içimde. Bastırması zor. Hele de on yedi yaşında bir çocuk için. Ailesinden uzakta... sevgiye hasret, amaca aç, dengeye muhtaç. Bereket versin Rya yol boyu hep iyimser kaldı. Karavanına vardığımızda, Horida denizlerinde tükenene kadar açılmayacağı yolunda umut besleyebilecek haldeydim.

Vizyona gelince... eh, onu tehlikeden korumak için bir yol bulmak zorundaydım. Gelecek, geçmişe benzemezdi. Gelecek değiştirilebilirdi.

Kapıda öpüştük.

Rya, "Seni hâlâ içimde hissedebiliyorum," dedi. "İçim hâlâ yanıyor. Yatağıma böylece girip kıvrılacağım, kötü rüyalar benden uzak kalacak. Bu gece mezarlık yol, Slim. Bu gece yok."

Sonra karavana girip kapıyı kapattı.

* * *

Uyanıkken bana paranoya korkuları veren, uyurken uykumu kâbuslarla bozan iblisler sayesinde, uykusuzluğa aşılanmıştım artık. Yıllardır pek az uykuyla yaşıyordum. Her gece birkaç saat. Bazı geceler, hiç. Zamanla metabolizmam buna alıştı. Bu gece de hiç uykum yoktu. Gecenin dördü olmuştu. Ama bu sefer uykusuzluğumda korku kadar neşe de vardı.

Karnaval alanına doğru yürüdüm.

Rya'yı düşünerek orta yoldan ilerledim. Rya kafamda Öyle canlıydı ki, başka türlü düşüncelere yer yok sanıyordum. Ama az sonra... yürümeyi kesmiş olduğumu fark ettim. Yumruklarım iki yanımda sıkıtıydı. Ürperiyordum. Joel Tuck'ın Şokkent'i önünde durmaktaydım. Bir amaçla gelmiştim oraya. Bez üstene yazı, hilkat garibelerinin resimleri... bunlar şu anda daha bile rahatsız ediciydi. Tanrı'nın yaptığından daha beterini yaratmıştı insan eli. Bilinci Rya ile meşgulken bilinçaltım beni buraya sürüklemişti. On ikinci platformdaki o toprağı inceleyeyim diye. Ölüm işaretleri aldığım o toprağı.

Belki de kendi ölümüm.

İçeri girmek istemiyordum. Buradan uzaklaşmak istiyordum.

Çadırın kapısına yürürken uzaklaşma isteğim koşarak kaçma isteğine dönüştü.

Ama geleceğimin anahtarı buradaydı. Öğleden sonra beni ,buraya neyin çektiğini bilmeliydim. O sahnenin önünde hangi ölüm enerjisinin bulunduğunu anlamalıydım.

Çadırda korkacak bir şey yok, dedim kendi kendime. Hilkat garibeleri burada değildi. Karavanlarında uyuyorlardı. Burada olan varsa bile, bana bir zarar vermezdi. Hem kötü titreşimler yayan, çadırın kendisi değildi ki! Burada hayaletler dolaşmıyor, olsa olsa binlerce salak müşteri dolaşıyordu.

Ama yine de korkuyordum.

Korka korka, giriş kapısının iplerini çözdüm.

Titreyerek adımımı attım, girdim.

MEZAR

NEMLÎ karanlık. Çadır bezinin kokusu. Talaş tozu.

Şokkent'in içinde, hareketsiz, kulağım kirişte, durdum. Koca salon sessizdi. Ama garip bir çınlaması vardı. Dev bir deniz kabuğu gibi. Kulağımda kanunin deniz dalgalarına benzer sesini dinledim.

Sessizliğe ve saatin geç olmasına rağmen, burada yalnız olmadığımı hissediyordum. Saçlarım diken diken olmak üzereydi.

Gözlerimi kısarak çevreye bakındım, çizmemdeki bıçağı çektim, elime aldım.

Bıçağın elimde olması güven duygumu artırmadı. Saldırının hangi yönden geleceğini bilmedikçe, bıçak pek bir işe yaramazdı.

Bu çadır, alanın dış çevresine yakındı. Elektrik buraya ana hattan kolayca alınmıştı. Bu nedenle karnavalın jeneratörüne bağlı değildi. Işığı açmak için dizel motorunu çalıştırmadım. Sol taraftan elimle şöyle bir yokladım, sonra sağ tarafı denedim. Çevirecek bir düğme arıyordum. Ya da çekilecek bir zincir. , Tehlike konusundaki psişik sezgilerim daha güçlendi.

Saldın ihmali her geçen saniyeyle biraz daha yaklaşıyordu.

Ne cehennemdeydi düğme?

Aradım. Elime tahta bir direk geldi. Çevresine gevşek bir , kablo dolanmıştı.

Sert, hışırtılı soluklar duyar gibi oldum.

Olduğum yerde dondum.

Dinledim.

Ses yoktu.

Birden anladım. O soluklar benim soluklarımdı. Bir an, içimde tedirgin edici bir duygu belirdi... ne kadar budala olduğumu fark ettim. Aval aval, utanç içinde, durdum. Bu duygu herkese tanıdık gelir herhalde. Hani çocukken uyanık yatıp yatağın altındaki canavardan korkan, sonra cesaretim toplayıp bakınca canavar falan olmadığını, yatağın altında belki bir çift eski tenis pabucu olduğunu gören herkese.

Ama psişik sezgilerimin önerdiği şiddet uyarıları azalmadı. Tam tersine. Çevremdeki nemli, küf kokulu havayı daha yoğunlaşıyordu tehlike.

Titreyen parmaklarımla kabloyu kör gibi izledim, bağlantı buatını buldum... işte, düğme. Çevirdim. Tepemde sıralanmış çıplak ampuller yandı.

Bıçak elimde, ilerledim. Jack Dörtel'in dün çıktığı platformu geçtim, sonra diğerlerinin yanından da birer birer geçip ikinci odaya girdim, oradan üçüncüye, dördüncüye geçtim. Joel Tuck'ın gösteriye çıktığı odaya. Ölüm tehdidi burada aşın yoğundu. Havadaki kötü akımlar beni elektriklendiriyordu.

Joel Tuck'ın sahnesini çevreleyen iplere yürüdüm.

Sahneyle aramdaki toprak şerit gözüme ışık saçıyormuş gibi parlak görünüyordu. Plütonyumdu sanki. Ama çevreye yaydığı, kesinlikle gamma ışınları değildi. Ölüm imajlarıydı. Kokular ve sinsi sesler yoktu. Herkeste var olan beş duyunun dışında, kendi altıncı duyumun Geiger sayacını uyaran etkiler. Hissediyordum. Açık mezarlar. Zamanın çürüttüğü kemikler. Kurukafalar. Yeni kazılıp altüst edilmiş toprağın kokusu. Bir lahitin kaydırılan ağır kapağı. Formaldehit kokulu odalarda, sedyeler üzerinde cesetler. Kesme çiçeklerin, karanfillerin, güllerin çürüme kokusu. Bir mezarın karanlığı. Tabutun kapanışı. Yüzüme değen buz gibi ölü parmakları.

"Tanrım," dedim buz gibi bir sesle.

Anılara bağlı imajlar dolaşıyordu aklımda. Gerçek durumla değil de, ölümü ilgilendiren *tüm* anılarımla ilgili şeyler. Dün öğleden sonra geldiğimde bu kadar güçlü hissetmemiştim bunları.

Elimi kaldırıp suratımı sildim.

Buz gibi ter dökmekteydim.

Kafamdaki karmaşık imajları anlamlı bir düzene sokmaya çalışıyor, bir yandan da onların baskısı altına girmemeye savaşıyordum. Tek bacağımı ipin üzerinden attım, sonra ötekini de attım, kendimi sahnede buldum. Kehanet imajları arasında kendimden geçmemeye, bilincimi kaybetmemeye çalışıyordum. Pek zayıf bir ihtimaldi ama bir iki kere olmuştu. Saatler sonra, korkunç başarılarıyla uyanmıştım. Burada bayılamazdım. Nice tehlikeler kol geziyordu çevremde. Düşersem... ölürdüm. Öldürülürdüm. Bundan emindim.

Sahnenin kenarındaki toprak zemine diz çöktüm.

Git, kaç, çık buradan, diye uyardı içimden bir ses.

Sağ elim bıçağı öyle sıkı tutuyordu ki, tenim bembeyaz kesilmişti. Toprağın üzerindeki talaş örtüsünü sol elimle sıyırdım. Alttaki toprak ayakla ezilmişti ama pek de sıkıştırılmış değildi. Çıplak ellerimle kolayca kazabiliyordum. İlk üç santimlik tabaka, öbek öbek kalktı. Daha alttakiler iyice gevşekti. Yani olması gerekenin tam tersi bir durum vardı. Son bir iki gün içinde buraya biri bir delik açmıştı.

Hayır. Delik değil. Delik olur mu? Bir *mezar.*

Ama *kimin* mezarı? Kimin cesedi vardı altımda?

Bilmek zorundaydım.

Toprağı kaldırmayı sürdürdüm.

Ölüm imajları yoğunlaştı.

Bir yandan kazarken, bir yandan da açtığım bu deliğin kendi mezarım olabileceği sezgileri güç kazanmaktaydı. Oysa olamazdı. Besbelli bir başka

ölü getirilip konmuştu buraya. Belki de psişik işaretleri yanlış yorumluyordum. Olabilirdi. Çünkü altıncı duyuma gelen titreşimlerden anlam çıkarmayı her zaman da beceremezdim.

Bıçağı yana bıraktım, toprağı kaldırmak için her iki elimi kullanmaya başladım. İki dakika kadar geçtiğinde, bir metre uzunluğunda, altmış santim eninde, yirmi santim derinliğinde bir çukur açmıştım. Gidip kürek bulmam gerektiğini biliyordum. Ama toprak oldukça gevşekti. Küreği nerede arayacağımı da bilemiyordum. Hem artık duramazdım. Bir an bile duraklamadan kazmaya *mecburdum.* Çılgınlık ama...bu mezardaki ölü ben mi olacaktım? Son toprağı kaldırınca kendi suratım mı bakacaktı bana? Korkunç psişik imajlarla boğuşarak deliler gibi kazdım. Alnımdan, yanaklarımdan terler damlıyordu. Hayvanlar gibi homurdanıyordum. Ölüm duygusu daha bir derinleşti. Koku gibi. Koku olamazdı ama. Ceset daha yeniydi. O kadar bozulamazdı. Telâşlı bir hayvan gibiydim. İkiye bölünmüştüm. Bir yanım kazıyor, öbür yanım ona uzaktan, acaba deli mi, dermişçesine bakıyordu.

Bir el.

Solgun.

Hafif mavimsi.

Toprağın arasında duruyordu. Gevşek pozda. Tırnaklarında kanlar kurumuştu. Eklemlerinin üzerindeki deri katlarının aralarına da girmişti kanlar.

Gerçek ve nesnel ölümle temas kurduğum anda, psişik ölüm imajları solmaya başladı.

Kırk beş, elli santim kadar kazmıştım toprağı. Eğilip dikkatle bir avuç daha kaldırdım, öbür eli de buldum. Diğeriyle üst üste...ve bilekler...ve kolların bir kısmı...anlaşılan cesedi buraya geleneksel pozda yatırmışlardı. Sırtüstü, kolları göğsüne kıvrılmış, elleri yan üst üste getirilmiş. Soluğum bir kesiliyor, bir hızlanıyorduk. Ellerin yukarı tarafındaki topraklara

yöneldim.
Bir burun.
Geniş bir alın.
Vücudumda bir ürperti dolaştı.

Daha fazla toprak kaldırmama gerek yoktu. Bu kadarını görünce anlamıştım. Önceki gece Çarpışan Otolar pavyonunda öldürdüğüm adam...yani iblis. Gözleri kapalıydı. Kapaklarında mor gölgeler vardı. Sanki biri onu gömmeden önce göz kapaklarına far sürecek kadar sapık bir mizah sergilemiş gibi. Üst dudağının bir köşesi kıvrıktı. Dişlerinin arasına toprak dolmuştu.

Gözümün kuyruğuyla çadırın bir başka tarafında hareket gördüm.

Solumayı kestim, hemen döndüm. Müşterileri ayıran ipin gerisinde kalan koridora. Ama kimse yoktu. Oysa bir şey gördüğümden emindim. Bakmak üzere mezardan çıkmama kalmadan, hareketi tekrar gördüm. Bir gölge, talaş tozu kaplı yerden yükseldi, sonra yine indi. Peşten bir inilti ona eşlik etti. Hayaletler mi kovalıyordu beni? İşte, bana doğru yaklaşıyordu. Aramız birkaç metre kalmıştı. Ama görünmüyordu.
Joel Tuck mıydı?

Besbelli iblisi Çarpışan Otolar pavyonundan alıp buraya gömen oydu. Bunu neden yaptığı hakkında zerre kadar fikrim yoktu. Bana yardım etmek için mi? Kafamı karıştırmak için mi? Beni korkutmak için mi? Karar veremezdim. Dostum da olabilirdi, düşmanım da.

Gözümü o taraftan ayırmadan, elimi arkaya attım, bıçağı bulmaya çalıştım.

Gölge bir daha sıçradı, inilti de ona eşlik etti. Ama inilti sandığım şeyin rüzgâr olduğunu anladım. Gölge de rüzgârın işiydi. Hızlanan rüzgâr çadır eteğinden içeriye giriyor, tepedeki ampuller dizisini sallıyordu.

Rahatlamıştım. Bıçağı aramaktan vazgeçtim, dikkatimi tekrar cesede

çevirdim.

Gözleri açıktı.

Yüreğim bir takla attı. Ama sonra, gözlerim yine cansız olduğunu fark ettim. Üzerindeki süt gibi mat tabaka hâlâ vardı. Ölünün eti hâlâ gevşekti. Ağzı aynı ifadeyi koruyordu. Boğazında aynı bıçak yarası vardı. Soluk alıp vermiyordu. Canlı olmadığı kesindi. Göz kapaklarının açılması, ölüm sonrasındaki kas kasılmasından başka bir şey olamazdı. Tıp öğrencilerinin ve acemi otopsicilerin her seferinde ödünü koparırdı bu olay. Evet. Tabii. Ama...buna karşılık...bu kas kasılmaları ölümden iki gün sonra olur muydu? Yoksa ancak birkaç saat sonrasına kadar mı olabilirdi? Eh, belki de toprağın ağırlığı kapalı tutmuştu göz kapaklarım. Şimdi o ağırlık kalkınca, kapaklar da açılmışa.

Ölüler dirilmezdi.

Yürüyen ceset gördüğüne ancak deliler inanırdı.

Ben deli değildim.

Değildim.

Cesede baktım, solumam yavaş yavaş düzene girdi, yüreğimin atışları da normale döndü.

Neyse. Böylesi daha iyiydi.

Joel Tuck'ın neden cesedi benim adıma gömdüğünü düşünmeye başladım tekrar. Madem gömdü, neden söylemiyor, teşekkür beklemiyordu? Zaten başlangıçta neden yapsındı ki böyle bir şeyi? Neden cinayete ortak olsun? Meğer ki...Joel Tuck benim öldürdüğüm adamın aslında insan olmadığım biliyor olsun. Bu mümkün müydü? Belki de üçüncü gözüyle iblisleri görebiliyor, benim öldürmeme hak veriyordu. Olabilir miydi?

Ne olursa olsun, şimdi bunu düşünmenin sırası değildi. Devriye arabası her an Şokkent tarafına sapabilir, ışıkların yanık olduğunu görebilirdi. Gerçi artık karnavalcıydım, iki gece önceki gibi yabancı değildim...ama yine de,

kendi çalıştığım yerin dışında ne işim olduğunu bilmek isteyeceklerdi. Mezarı, ya da daha beteri, cesedi bulurlarsa, karnavalcı oluşu beni tutuklanmaktan, yargılanmaktan, ömür boyu hüküm giymekten kurtaramazdı.

Çıkardığım toprakları iki elimle avuçlayıp tekrar mezara atmaya başladım. Islak topraklar ölünün elleri özerine düşerken elin biri kıpırdadı, birkaç toprak zerreciğini bana geri fırlattı. Suratıma. Öteki el de yaralı bir yengeç gibi titreyip kıvrıldı. Kataraktlı gözlerin kıpıldığım gördüm. Sırtüstü devrilip yeniden doğrulduğum sırada ceset de kafasını kaldırıyor, kendini mezardan yukarı çekmeye hazırlanıyordu.

Vizyon falan da değildi bu.

Gerçekti.

Bağırdım. Ama sesim çıkmadı. Kafamı hızla sağa sola salladım, bu imkânsız manzaradan kurtulmaya, onu inkâr etmeye uğraştım. Herhalde cesedin canlanması, benim birkaç dakika önce böyle bir sahneyi hayal etmemden ötürüydü. Bu çılgın düşünce nasılsa gerçekleşivermişti. Sanki hayal gücüm lambanın ciniymiş, her dediği olurmuş gibi. Eğer durum böyleyse, cini tekrar lambaya tıkabilir, bu sahnenin olmasını istemediğimi belirtebilir, kendimi kurtarırdım.

Ama başımı ne kadar sert sallarsam sallayayım, gördüğümü inkâr etmeye ne kadar uğraşırsam uğraşayım, ceset tekrar yatıp ölmeye yanaşmadı. Solgun elleriyle mezarın kenarını aradı, tutundu, doğrulup oturdu, dosdoğru bana baktı. Gömleğinden topraklar dökülüyordu. Saçları dolaşıktı.

Oturduğum yerde geri geri kaymıştım. Sırtım bu platformu diğerinden ayıran çadır bezine dayalıydı. Ayağa fırlayıp ipin üzerinden aşmak, buradan kaçmak istedim. Ama bağıramadığım gibi, kıpırdayamıyordum da.

Ceset sırıttı, açık ağzından topraklar döküldü, yalnız dişlerinin arasında

kaldı. En büyük korku filminin en müthiş sahnesi sönük kalırdı bunun yanında. O kansız dudaklar, o çamurlu dişler!
Dizlerimin üzerinde doğrulmayı başardım.

Ceset dilini kıpırdattı, ağzından biraz daha toprak boşalttı, hafif bir inilti sesi çıkardı. Tehditten çok bezginlik sesi.

O sesle birlikte çıkardığı pis hava beni sanki yerimde yükseltti. Doğruldum. Tek gözümün ucundaki tuzlu terleri silerken kendimi çömelik durumda buldum. Sırtım bükülmüş, omuzlarım kamburlaşmış, kafam içeri çekilmişti. Maymun gibi.

Ama bundan sonra ne yapacağımı bilemiyordum. Tek bildiğim, koşamayacağımdı. Bu nefret verici yaratıkla her nasılsa başa çıkmalı, onu tekrar öldürmeli, bu sefer bu işi doğru dürüst yapmalıydım. Tanrım...eğer işini bitirmezsem mezardan çıkacak, gidip en yakındaki diğer iblisleri bulacak, kendisine neler yaptığımı anlatacaktı. O zaman içyüzlerim görebildiğimi anlayacaklardı hepsi. Başka iblislere de söyleyeceklerdi. Çok geçmeden tüm iblisler ırkı bilecekti beni. Örgütlenip peşime düşeceklerdi. Çünkü başka hiçbir insanın oluşturmadığı bir tehdit oluşturuyordum onlar için.

Cesedin gözlerindeki kataraktın gerisinde hafif bir kırmızı ışık görür gibi oldum. İblis gözü ışığı. Minik bir pırıltı. Eskisi kadar güçlü değil. İblisin başka çizgilerini henüz göremiyordum. Domuz burnu, köpek ağzı, sürüngen derisi henüz ortada yoktu. Bir tek, o iğrenç gözlerin getirdiği ilham. Canavar ölüme doğru daha çok yol almış olduğundan, hemen gelip insan kalıbını dolduramamıştı. Ama bu kadarı bile mümkünse...yine şaşmak gerekirdi. Gırtlağı yarılmıştı, kalbi durmuştu Çarpışan Otolar pavyonunda. Soluğu da durmuştu. İki gündür toprağın altındaydı. Hiç solumamıştı. Hoş şimdi de soluduğu yoktu görebildiğim kadarıyla. Çok kan kaybetmiş olduğundan, dolaşım sistemini besleyemiyordu.

Kendini yan açık mezardan çekip çıkmaya uğraşırken yüzündeki sırıtma

ifadesi daha da genişledi. Ama vücudunun alt kısmını kaldırmakta zorluk çekiyordu. Elinden geleni yaptığı kesindi.

Onu Çarpışan Otolar pavyonunda ölü bırakmıştım ama besbelli biraz hayat kıvılcımı kalmıştı içinde. Demek onun ırkı, ölümden geri gelebiliyordu. Birazcık bir hayat kıvılcımı kalmışsa, onu tekrar güçlendirebiliyordu. Ya sonra? Acaba ölmesine ramak kalmış bir iblis, zamanla tam hayata da dönebilir miydi? Parçalanan vücudunu onarabilir miydi? Ben şu mezarı açmasam, bu ceset kendini onarabilir, gırtlağını tamir edebilir, kanını yeniden çoğaltabilir miydi? Birkaç hafta sonra, karnaval buradan gidince, Lazarus olayındaki gibi mezarı içerden açıp çıkabilir miydi?

Psikolojik bir uçurumun kenarında hissettim kendimi. Şu anda deli değilsem bile deliliğe hiçbir zaman bundan çok yaklaşmadığım kesindi.

Solumayan, ama hareket edebilen kadavra, çok güçlü görünmemesine rağmen, vücudunun alt kısımlarındaki toprağı eliyle dışarı atmaya başladı. Bunu yaparken gözleri bir an bile benden ayrılmadı. Evet, güçlü değildi. Ama ben bakarken bile her an biraz daha güç kazanıyordu. Toprakları kazış hızı giderek artıyor, gözlerindeki kırmızı ışıklar da daha parlaklaşıyordu. Bıçak.

Silahım mezarın yanındaydı. Rüzgâr, ampulleri tekrar kıpırdatınca ışıklar oynamış, bıçağın çeliği gözüme parlamıştı. Sihirli gibi. O anda benim için sihirli bir bıçak kadar değerli olduğu da gerçekti. Ama ona ulaşmak için...şu cesede beni yakalayabileceği kadar yaklaşmak zorundaydım.

Ceset yarık gırtlağından derin, tiz, ıslak bir gürültü çıkardı. Belki de gülme sesi. Lânetlilerin kahkahası.

Bir bacağım hemen hemen kurtarmıştı.

Âni bir ilham gelmiş gibi öne fırladım, bıçağa doğru atıldım.

Bunu tahmin etmişti. Kolumu savurdu, bıçağı benden uzağa fırlattı. Bıçak tangır tungur yuvarlandı, Joel Tuck'ın sahnesinin kenarından dışarı kaydı. Talaş tozlarının arasına düştü, görünmez oldu.

Çıplak elle mücadeleyi düşünemezdim bile. Bir hortlağı boğamayacağımı, yumrukla öldüremeyeceğimi biliyordum. Evet, yavaş hareket ediyordu, güçsüzdü ama...dayanırdı bu yaratık. Benden çok dayanır, karşı koyar, ben iyice tükenince de ağır yumruklarla işimi bitirirdi.
Bıçak Benim tek şansımdı.

Mezarın üzerinden atladım. Ceset buz gibi eliyle tek bacağıma sarıldı, kendi soğukluğunu blucinimden benim vücuduma geçirdi. Ben onu tekmeledim. Çizmemi kafasının yan tarafına savurdum, kendimi kurtardım. Sahnenin kenarına ulaşıp kendimi dizüstü yere attım, sonra yüzükoyun yattım. Bıçak oralara bir yere düşmüştü. Oradaki aralık on iki santim kadar vardı. Kolumu sokabilirdim. Dalışa geçtim. Toprak. Çakıllar. Talaş. Kıvrılmış bir çivi... ama bıçak yoktu. Arkamda cesedin garip sesler çıkardığını, hâlâ toprakları dışarı attığım duyuyordum. Bacaklarım mezardan dışarı çektiğini sesinden anladım. Homurdandı, debelendi. Durup geriye bakmadım. Yere daha çok yapıştım, daha derinlere uzandım, parmak uçlarımla görmeye çalıştım. Bir küçük tahta parçasıyla bir şeker kâğıdından başka bir şey gelmedi elime. Demek yeterince derine uzanamıyordum. Herhalde elim bıçağım bir iki santim yanından geçiyordu. Bunu seziyor, üzülüyordum. Biraz daha, Tanrım, ne olur! Uzandım. Bıçak yoktu. Biraz sola kaydım, sonra sağa kaydım, boşlukları avuçladım. Arkamdan kıkır kıkır bir gülme sesi, bir de adım sesi geldi. Dişlerim birbirine vurdu. Engelleyemedim. Bir santim daha! Bir şey baş parmağıma battı. İşte! Bıçağın sivri ucu! Onu baş parmağım ve işaret parmağım arasına sıkıştırdım, çektim, elimde çevirdim...ama ben yerimde dönemeden ceset eğildi, beni ensemden ve pantolonumun kıçından yakaladı, beklemediğim bir kuvvetle kaldırdı, çevirip fırlattı. Yüzükoyun mezarda buldum kendimi. Burnuma bir toprak kurdu değdi, ağzıma topraklar doldu.

Öğürdüm, biraz toprak yuttum, birazını tukurdum, yerimde sıçrayarak sırtüstü döndüm. O anda ceset de mekanik vücudunu mezarın kenarına

getirmişti. Öfkeyle bana baktı. Buzlu ve alevli gözler. Gölge bir gidip bir geliyordu gözlerinde.

Bıçak atacak kadar uzaklık yoktu. Ama onun niyetini sezdim. Bıçağı yerden yukarı, dik olarak tutum, vücudumu kastım, omuzlarımı, dirseklerimi, bileklerimi kilitledim. O iki kolunu açıp sırıtarak budala gibi kendini üzerime attığında bıçağım da hazırdı. Şişe geçer gibi geçti, kollarım onun ağırlığı altında büküldü, soluğum kesildi.

Bıçak kabzasına kadar onun o çarpmayan yüreğine girmişti. Ama o yine de durmuyordu. Çenesi omzumdaydı. Soğuk, yağlı yanağını benimkine bastırmıştı. Kulağıma anlamsız bir şey mırıldandı. Kolları ve bacakları titredi, elleri seyirdi.

Tiksinti ve korku içinde onu ittim, tekmeledim, vurdum.

kıvrıldım, pençe attım, sonunda yaratığın altından kurtardım kendimi. Birlikte döndük. O altta, ben üstteydim artık. Dizimi kasığına dayamıştım. Öbür dizim topraktaydı. Yarım kelimeler halinde anlamsız küfürler sıralıyordum. Onun çıkardığı sesler kadar anlamsız. Bıçağı kalbinden çektim, tekrar sapladım. Sonra bir daha. Boğazına, göğsüne, kamına...defalarca. Tuğla boyundaki yumruğunu amaçsızca ve hevessizce savurdu bana.

Yumruklardan zar zor kaçabiliyordum. Omzuma, kollarıma gelen birkaçı etkiliydi. Sonunda bıçağım istediğim sonucu verdi. Bu yapay hayatı onun vücudundan ayırdı. Ceset hareketsiz kaldı. Bir ara kendi dilini ısırdığım gördüm. Kolları sarktı, ağzı açıldı, gözlerindeki kırmızı ışık söndü.

Onu öldürmüştüm.

Bir kere daha.

Ama öldürmek yetmiyordu. Ölü kalacağından emin olmalıydım. Çarpışan Otolarda gırtlağında açtığım öldürücü yaranın iyileşmeye başladığım görebiliyordum. İblislerin de Avrupa folklorundaki vampirler gibi hortlayabildiğinden haberim yoktu. Artık öğrenmiştim acı gerçeği. îşi şansa bırakmayacaktım. Vücudumdaki fazla adrenalin salgısı bitmeden, umutsuzluk

üzerime bir kere daha çökmeden, yaratığın kafasını kestim. Kolay iş değildi. Ama bıçağım keskindi. Deminki öfkenin verdiği güç de geçmemişti daha. Bu kasaplık kansız oldu. Çünkü iki gün olmuştu ben bu herifi öldüreli.

Dışarıda rüzgâr uğuldayarak çadıra saldırdı, çadır gıcırdadı, etekleri ses yaptı.

İri kara pervaneler uçuyordu etrafta. Onların gölgesi de ampullerin sallantısına karışıyordu.

Kafayı vücuttan ayırma işi bitince, önce cesedin iki bacağının arasına koymayı düşündüm. Sonra da mezarı örterdim. Ama bu da tehlikeli ve eksik bir iş olurdu belki. Cesedin elleriyle o kafayı kavrayıp yerine takacağım, yaraları iyileştireceğim düşündüm. Böyle bir şeyi kolaylıkla gözümün önüne getirebiliyordum artık. Başı kenara koyup yalnızca gövdeyi gömdüm. Toprağı sıkıştırıp bastırdım, üzerine talaş tozlarını elimden geldiği kadar serptim.

Başı Saçlarından yakalayıp elime aldım. Kendimi vahşi hissediyor, bu duygudan hiç hoşlanmıyordum. Hızla Şokkent'in kapısına yürüyüp ışıkları söndürdüm.

Demin çözdüğüm çadır kapısı rüzgârdan bir açılıp bir kapanıyordu. Dikkatle aralıktan bakıp çevreyi gözden geçirdim. Hareket yoktu. Ay batmakta olduğundan ışığı hafiflemişti. Bir tek rüzgâr, o kadar.

Dışarıya süzüldüm, kafayı yere koydum, kapıyı bağladım, kafayı tekrar elime aldım, iki pavyon arasına dalıp arkaya doğru ilerledim. Jeneratörlerin yanından, tahta sandıkların arasından geçtim, boş alana çıktım. Çevreyi üç yandan saran ormanın en yakın koluna doğru ilerledim. Her adımda elimdeki kafanın tekrar canlanacağından korkuyordum. Gözlerde yine ışık belireceğinden, dudakların kıpırdayacağından, dişlerin birbirine değeceğinden... onu kendimden uzak tuttum. Bacağımı falan ısırmasın diye.

Ölmüştü tabii. Hayat tümüyle çıkmıştı ondan artık. Ses çıkarması, kıpırdaması hep benim hayalimdi. Hayal gücüm herkesinkine göre dörtnala

gidenlerdendi. Yansırdı. Kâbusları hiç eksik bırakmazdı. Ağaçların altında çalılar bulunan yere geldim. Bir kovuk buldum, kafayı yandaki bir taşın üzerine bıraktım. Batan ayın solgun ışığı bile, korkularımın boşuna olduğunu bana göstermeye yetti. Ölmüştü artık iyice.

Yanı başımda bir dere vardı. Kenarındaki kum yumuşacıktı, elle kazılabilirdi. Ben çukuru açarken ağaçlar da çevremde nöbet tuttu, beni sakladı. Kafayı gömdüm, kumu bastırdım, üzerine ölü yaprakları, çam dallarını çektim.

Bu sefer Lazarus gibi dirilebilmek için cesedin önce mezarından çıkması, sonra etrafını göremediği halde ormana kadar gelip bu ikinci mezarı bulması gerekirdi. Gerçi şu son bir saat boyunca iblis ırkının gücüne saygım hayli artmış olmakla birlikte, dirilmek için bu kadar imkânsız şeyleri gerçekleştirebileceklerine de inanamazdım. Ölmüştü yaratık. Ve ölü kalacaktı.

Karnavaldan ormana gelişim, çukuru kazışım, kafayı gömüp yerini saklayışım hep panik içinde yaptığım hareketlerdi. Ayağa kalktığımda bir an durdum, kollarımı iki yanıma sarkıttım, sakinleşmeye çalıştım. Kolay olmadı.

Oregon'daki Denton enişteyi düşünüyordum. Tabutunun içinde o da yaralarını geçiştirmiş miydi? Kapağı patlatıp ortaya çıkmış, ben kaçtıktan birkaç hafta sonra insanlar arasına mı karışmıştı acaba? Annemle ablalarının hâlâ oturmakta olduğu çiftliğe bir ziyaret mi yapmıştı? Stanfeuss ailesinden öç almaya mı kalkışmıştı? Onlar da iblis kurbanı mı olmuşlardı benim yüzümden? Hayır. Olacak şey değildi. O suçluluğun yükü altında yaşayamazdı. Denton geri dönmemişti. Bir kere, o kanlı günde peşine düştüğümde, öfkeme hakim olamamış, baltayla onu fena halde parçalamıştım. Öldüğünü anladıktan sonra bile kaç kere indirmiştim baltayı! Kendini tekrar onarabilecek durumda değildi. Hem dirilmeyi basarsa bile, herhalde Siskiyou dağlarına, Stanfeuss'ların evine, onu tanıyanların yanına

dönemezdi. Hortlaması tüm dikkatleri üzerine çekerdi. Onun hâlâ tabutu içinde, çürümekte olduğundan emindim. Mezarında değilse bile, Oregon'dan çok uzaklardaydı herhalde. Başka masumlara eziyet ediyordu, benim aileme değil.

Çalıların arasından geçip ormandan çıktım. Karnavala kadar olan yolun yarısını aldığımda, ağzımda hâlâ toprak tadı olduğunu fark ettim. Bu ayrıntı, geçirdiğim bir saatin tüm korkularım bana yeniden yaşattı, işime devam etmemi sağlayan uyuşmuşluk zihnimden kalktı. İçim bulanmaya başladı birden. Ellerim ve dizlerim üzerine çöktüm, başımı eğdim, otlara kustum.

Bulantım geçince birkaç adım emekleyip sırtüstü yattım, gözlerimi kırpıştırarak yıldızlara baktım, soluk aldım, yoluma devam edecek gücü kazanmaya uğraştım.

Saat gecenin dört buçuğuydu. Turuncu şafağa fazla kalmamıştı. Bunu düşününce Joel Tuck'ın görmeyen turuncu gözü geldi aklıma. Cesedi Çarpışan Otoların oradan alıp başka yere gömmüştü. Bu hareket, iblisleri bilen birinin bana yardım etmek istemesi olabilirdi. Ben uyurken karavana gelip bana iki bilet bırakan da Joel Tuck'du herhalde. Çarpışan Otolar ve Dönme Dolap için. Bana bir mesaj iletmeye çalışıyordu. Çarpışan Otolarda olup biteni bildiğini, Dönme Dolapta olacakları da, tıpkı benim gibi sezdiğini anlatmaya çalışıyordu. İblisleri o da görüyor, dönme dolabın tehlike titreşimlerini o da alıyordu, ama belki onun psişik yetenekleri benimki kadar güçlü değildi.

Daha önce ömrümde psişik yeteneği olan kimseyle karşılaşmamıştım. İblisleri görebilen birine de rastlamamıştım tabii. Bir an içimde bir kardeşlik duygusu uyandı. Dokunaklı, özlediğim bir duygu. Gözlerime yaş doldu. Yalnız değildim.

Ama Joel neden saklıyordu durumu? Neden paylaştığımız kardeşliği bana açıklamaktan kaçınıyordu? Besbelli bana kendini belli etmek istemiyordu. Ama neden? Çünkü...dost değildi. Birden anlar gibi oldum. Joel

Tuck, insanlarla iblisler arasındaki savaşta kendini tarafsız sayıyordu. Normal insanlar ona iblislerden bile kötü davranmaktaydılar zaten. Toplum onu dışarı itiyordu. Karnaval'ın dışında hayat hakkı yoktu ona. Belki bu yüzden, insan düşmanlara daha sık, iblis düşmanlara daha seyrek rastladığı için, aradaki savaşa karışmasına gerek kalmıyordu. Eğer durum böyleyse, Çarpışan Otolarda bana yardım etmesi, dönme dolap tehlikesi konusunda da beni uyarmak istemesi, bu tehlikeler karnavalcılara yönelik olduğu içindi herhalde. Bu gizli savaşta onun sadık olduğu bir tek karnavalcılar vardı. Bana açılmayışı, benim iblislerle savaşımın karnaval sınırları içinde kalmadığını anlamış olmasındandı. Bu savaşa ancak kendini ilgilendirdiği zaman katılmak niyetindeydi.

Bir kere yardım etmişti bana. Ama her zaman yardım edecek değildi. Yani işin aslım ararsanız, hâlâ yalnız sayılırdım.

Ay batmıştı. Gece çok karanlıktı.

Yorgun argın otların üzerinden kalktım, yeraltı tuvaletine döndüm, ellerimi sabunladım, onbeş dakika uğraşıp parmaklarımın arasından toprakları temizledim, duş yaptım. Sonra çayırdaki karavana yürüdüm.

Oda arkadaşım Bamey Quadlow fena halde horluyordu.

Soyunup yatağına girdim. Hem fiziksel, hem zihinsel olarak, tümüyle uyuşmuştum.

Rya Raines'den aldığım ve ona verdiğim rahatlama duygusu soluk bir anı olmuştu. Oysa daha iki saat önce birlikteydik. Son saat daha canlıydı zihnimde. Eski sevinci bastırıyordu. Rya ile geçirdiğim zamanı düşününce, ancak onun huysuzluğunu, üzgünlüğünü hatırlayabiliyordum. Rya'nın yakında yeni bir kriz konusu olacağım, o krizle de başa çıkmak zorunda kalacağım biliyordum.

Ne çok ağırlık vardı omuzlarımda!

Çok fazla.

Daha on yedi yaşındaydım.

Oregon için, kaybettiğim ablalarım için, uzak kaldığım anne sevgisi için sessizce ağladım.

Uyumak istiyordum.

Biraz dinlenmeye çok ihtiyacım vardı.

Yontsdown'a iki gün kalmıştı.

SÖKÜLME GECESİ

CUMARTESİ sabahı sekiz buçukta, yani iki saatten biraz fazla uyuduktan sonra, daha önce görmediğim kadar kötü bir kâbustan uyandım.

Rüyamda geniş bir mezarlıktaydım. Bir bayırdan aşağıya doğru, giderek alçalan tepeler boyunca uzanıyordu. Her boy ve biçimde granit ve mermer heykellerle doluydu. Kimi çatlamış, kimi aşınmıştı. Sonu gelmeyen sıralar halindeydiler. Sayısız! Rya'nın rüyasındaki mezarlıktı bu. Rya da oradaydı. Benden kaçıyordu. Karların arasında, çıplak ağaçların dalları altında. Ben onu kovalıyordum. İşin garip yam, ona karşı hem sevgi, hem de nefret duymaktaydım. Yakaladığım zaman ona ne yapacağımı tam olarak bilmiyordum. Ruhumun yarısı onu kucaklamak, yüzünü gözünü öpmek, onunla sevişmek istiyor, diğer yarısı da gırtlağını sıkmak, gözleri yuvasından uğrayana, yüzü masmavi kesilene, bakışlarına ölümün donukluğu gelene kadar sıkmayı sürdürmek istiyordu. Sevdiğim birine yönelik bu vahşi öfke beni korkutuyordu. Birkaç kere duraklıyordum rüyada. Ama ben durdukça o da duruyor, biraz aşağıdaki heykeller arasında bekliyordu. Sanki kendisini yakalamamı istiyormuş gibi. Bunun bir aşk oyunu olmadığı konusunda onu uyarmaya çalışıyordum. Bir terslik vardı bende. Onu yakaladığım zaman kontrolümü kaybedebilirdim. Ama dilim kıpırdamıyor, kelimeleri

söyleyemiyordu. Ben durdukça o eliyle bana koşmam için işaret ediyor, ben de az sonra tekrar onu kovalıyordum. O zaman bende ne terslik olduğunu anlıyordum birden. İçimde bir iblis olmalıydı benim de! Onlardan biri içime girmiş, kontrolü ele geçirmiş, zihnimi ve ruhumu yok etmiş, geriye bir tek etim kalmıştı...o da artık onun etiydi. Ama Rya bunun farkında değildi. O yalnızca Slim'i görüyordu. Sevgilisi Slim MacKenzie'yi. Nasıl bir tehlikeyle karşı karşıya olduğunu anlayamıyor, Slim'in artık ölmüş gitmiş olduğunu, bu vücudun artık bir canavara hizmet ettiğini bilemiyordu. O canavar onu yakalarsa boğacaktı. Yaklaşıyor, arayı kapatıyordu zaten. Rya dönüp bana baktı. Gülüyordu. Öyle güzel, öyle güzeldi ki! Aramız üç metre kalmıştı. İki buçuk. İki. Bir buçuk. Sonunda onu yakalayıp kendime çeviriyordum...

...o anda uyandım. Demir mengene gibi ellerimde onun boynunu hâlâ hissedebiliyordum.

Yatakta doğrulup oturdum, yüreğimin çılgın vuruşlarını dinledim, kafamı kâbustan sıyırmaya uğraştım. Sabah ışığında gözlerimi kırpıştırdım. Bu sahne ne kadar canlı olursa olsun, rüyaydı yalnızca, bir sezgi, bir kehanet değildi. Buna kendimi inandırmaya çalıştım.

Kehanet değil.

Lütfen.

İş on birde başlıyordu. İki saat kadar zamanım vardı. Kendimi meşgul edecek bir şeyler bulmazsam, kendi elime de bulaşmış olan kanları düşünmeye başlayacaktım. Karnavalı kasabanın hemen dışına kurmuştuk. Yedi sekiz bin nüfuslu bir yerdi. Kasabaya inip dükkânların birinde kahvaltı ettim, sonra erkek giyim eşyaları satan bir mağazaya girdim, kendime iki blucinle iki gömlek aldım. Yol boyu karşımıza hiç iblis çıkmadı. Öyle de güzel bir Ağustos günüydü ki, içim yavaş yavaş rahatladı, her şeyin yoluna gireceğine inanmaya başladım. Rya ile ilişkilerimiz de, Yontsdown'daki

hafta da...yeter ki aklımı başımda tutayım, umudumu kaybetmeyeyim.

On buçukta karnaval alanına döndüm, karavana uğrayıp yeni blucinimle gömleğimi giydim. On bire çeyrek kala alana çıkmıştım. Gösteri zili çalmadan, yumruk makinesini hazırladım. Tabureme yeni oturmuştum ki Rya belirdi.

Altın kız. Çıplak bacakları yanık. Sarı şort. Sarının dört tonunda enine çizgili tişört. İçine sutyen takmıştı. Çünkü yıl daha 1963'tü. Karnavalda sutyensiz gezmek müşterileri şoka sürüklerdi. Ama Seyyar Göbtovn'da izin vardı tabii. Aramızda. Saçlarını yüzünden geri çekip sarı bir bant takmıştı. Işık gibiydi.

Kalktım, kollarımı onun omuzlarına koymaya, yanağını öpmeye niyetlendim, ama o elini göğsüme dayadı, beni durdurdu. "Yanlış anlama istemiyorum," dedi.

"Ne konuda?"

"Dün gece."

"Onu nasıl yanlış anlayabilirim?"

"Anlamını."

"Neymiş anlamı?"

Kaşlarını çattı. "Senden hoşlanıyorum demek."

"İyi."

"Aynı zamanda, birbirimize zevk verebiliriz demek."

"Yani farkına vardın!"

"Ama senin kızın falan değilim."

"Doğrusu kıza benziyorsun."

"Karnaval içinde hâlâ patronunum."

"Ya."

"Sen de içmişsin."

"Ha."

Tanrım, diye düşündüm.

Rya, "Karnaval alanında alışılmadık...samimiyetler istemiyorum," dedi.

"Tanrı korusun. Ama karnaval dışında alışılmadık samimiyetler yine de olacak mı?"

Tavrının ve ses tonunun ne kadar kinci olduğunun hiç farkında değildi. Karşısındakini nasıl küçük düşürdüğünü de anlayamıyordu. Bu yüzden, benim zıpçıktı cevaplarımı da doğru yorumlayamadı. Yine de hafiften gülümsemeyi göze aldı. "Öyle," dedi. "Karnaval dışında istediğin kadar alışılmadık samimiyet göstermeni istiyorum."

"Galiba iki görevim var öyleyse. Beni çığırtkan olarak mı işe aldın...yoksa vücudum da dahil mi?"

Gülümsemesi sarsıldı. "Çığırtkan olarak tabii."

"Çünkü bu zavallı işçiyi istismar ettiğini düşünmeni istemem, patron."

"Ben ciddiyim, Slim."

"Fark ettim."

"O halde neden espri yapıyorsun?"

" Sosyal kabul gören bir alternatiftir espri."

"Ha? Neyin alternatifi?"

"Haykırmanın, bağırmanın, hakaret etmenin."

"Bana kızdın."

"Güzel olduğun kadar, gözlemlerin de kuvvetli, patron"

"Kızmam gerektirecek bir şey yok."

"Yo, herhalde ben hırçın yaratılışlıyım."

"Aramızdaki durumu düzene koymaya çalışıyorum."

"Tam bir iş kadım. Hoşuma gitti."

"Bak, Slim, benim tek dediğim...özel olarak aramızda olup bitenler başka, burada, karnaval alanında olanlar da başka."

"Ulu Tanrım! Ben de şurada, uluorta yapalım diyecek değildim ki!"

"Çok zorlanıyorsun."

"Oysa sen diplomasinin ustasısın."

"Bak, bazı erkekler...patronla ilişki kurunca, artık işin yükünü taşımasalar da olur sanıyorlar."

"Ben öyle birine mi benziyorum?" diye sordum.

"Umarım değilsindir."

"Kulağa pek güven oyu gibi gelmedi."

"Bana kızmanı istemiyorum," dedi.

"Kızmadım." Oysa kızmıştım.

İnsanlarla teke tek ilişki kurmakta zorluk çektiğimi biliyordum. Psişik sezilerim sayesinde o olağanüstü hüznünü, yalnızlığını, güvensizliğini de biliyordum. Bunlardan kaynaklanan sert davranışları, karakterini tamamlıyordu işte. Bir yandan kızarken bir yandan da acıyordum ona.

"Kızdın," dedi. "Kızgınsın."

"Ziyanı yok," dedim. "Şimdi artık alışmam gerek." Önümden geçen yolun ucunu gösterdim. "İşte, müşteriler geliyor."

"Anlaştık mı? diye sordu.

"Evet."

"Emin misin?"

"Evet."

"Görüşürüz," dedi.

O uzaklaşırken arkasından baktım. Hem seviyor, hem nefret ediyordum. Ama daha çok seviyordum bu yürek burkan Amazon'u. Ona kızmaktan bir yarar gelmezdi. Kaçınılmaz bir doğal güçtü o. Rüzgâra, kış soğuğuna, yaz sıcağına kızmaktan farksız olurdu. Öfkeyle onları da, Rya'yı da değiştirmek mümkün değildi.

* * *

Saat birde Marco gelip nöbeti otuz dakikalığına devraldı, beşte de üç

saatliğine azat etti beni. Her iki seferinde de aklımdan Şokkent'e gidip esrarengiz Joel Tuck'ı ziyaret etmek geçti, ama acele hareket etmek istemedim. Bugün en büyük günümüzdü. Müşteriler hafta içindekinin üç, dört katı kadardı. Joel'e söyleyeceklerim müşteri önünde söylenemezdi. Ayrıca, fazla bastırırsam onun çenesini kapatacağından korkuyordum. Hattâ öyle olacağından emindim. İblislerle, gece yarısı gömülen cesetlerle ilgili hiçbir şey bilmediğini söyleyebilirdi bana. O zaman ne yapardım? Joel'in potansiyel bir dost ve müttefik olduğuna inanıyordum. Dost, müttefik ve...garip ama, bir baba imajı. Hesapsız bir yaklaşım onu benden uzaklaştırır diye çekiniyordum. Beni biraz daha iyi tanımasına fırsat vermeliydim. Bir karara varmalıydı hakkımda. Gördüğü iblisleri görebilen birine o da ilk defa rastlıyordu herhalde. Tıpkı benim gibi. Er geç merakı çekingenliğini yenecekti. O zamana kadar sabırlı olmam gerekiyordu.

Akşam yemeği olarak bir şeyler atıştırdıktan sonra çayıra, kendi karavanıma doğruldum, iki saat kadar uyudum. Bu sefer kâbus görmedim. Rüya göremeyecek kadar yorgundum.

Saat sekizden önce yumruk makinesinin başında hazırdım. Son beş saatimiz çabucak geçti, kârlı oldu, kahkahalarla, eğlencelerle doldu. Ben habire konuşarak, önümden geçen müşterilere lâf atarak onları makineme çekiyordum. Saat birde ortalık tenhalaşmaya başladı.

Karnavalcılar için bu gece 'sökülme gecesiydi. Bu geceyi hevesle beklerlerdi. İçlerinde biraz çingenelik vardı çünkü. Hepsinde. Karnavalın bir kentten ayrılışı, bir bakıma yılanın eski derisini atmasına benziyordu. Yılan deri değiştirirken yenilenirdi. Karnavalcıyla karnaval da öyle. Yeniden doğmuş gibi olurlardı yeni bir kente giderken.

Marco günlük kazancı almaya geldi. Ben makineyi sökecektim. O sıra sayısız karnavalcı da iş başındaydı. Bir tek, çocuklar ve çocuklara bakanlar karavanlarına çekilmişlerdi. Tırmanan treni söküyorlardı ilerde. Gezgin karnavallarda tırmanan tren pek bulunmazdı. *Çank çunk* sesleri kıyamet

gibiydi. Başlangıçta rahatsız ediyordu ama çok geçmeden garip, atonal bir müzik gibi gelmeye başladı. Sonunda benimsedik, onu hiç duymaz olduk. Eğlence evinin tepesindeki palyaço suratı da sökülüyordu. Dört parça halinde indirildi. Dördüncüsü kocaman, san burnuydu. Öteki parçalar indikten sonra o bir süre yukarda tek başına kaldı, sırıtan dev bir Cheshire Kedisinin burnu gibi gözüktü. Alis'in Harikalar Ülkesin'de rastladığı efsanevi kuzuni gibi, o da parça parça kayboluyordu. Dönme dolaptan da dev lokmalar ısırılıp eksiltilmekteydi. Şokkent'te garibelerin resimlerini indirdiler. Aşağıda karnavalcılar hummalı bir çalışma temposu içinde, şakalaşarak iş görüyorlardı. İndiriyor, bağrışıyor, aralarında göz kırpıyor, espriler yapıyor, indirdiklerini katlıyor, kaldırıyor, yenisini indiriyorlardı. Ben yumruk makinesini söküp ambalajladığımda dönme dolap da çok ufalmıştı. Gidip Rya Raines'in malı olan diğer oyunların sökülmesine yardım ettim, sonra ortalıkta dolaştım, nerede yardıma ihtiyaç varsa oraya el uzattım. Kontrplak duvarları indirdik, çadırları katladık, direkleri kamyonlara doğru yuvarlayan iki fili kafeslerine aldık, birkaç şarkı söyledik. Aralarında dört yıl önce ölmüş oları Buddy Hollu'nin şarkıları bile vardı. Vidaları açtık, çivileri söktük, ipleri çözdük, elektrik kablolarını kangalladık, sonunda dönme dolaba baktığımda, yok olduğunu gördüm. Tek bir kemiği bile kalmamıştı.

Sombra Kardeşlerin baş teknisyeni Rudy 'Red' Morton kendi ekibinin başındaydı. Gordon Alwein ise hepimizin kel kafalı, sakallı şefiydi. Gordy eşyaların yüklenmesinden sorumlu kişi olarak başa geçti. Sombra Kardeşler kırk altı vagon ve dokuz koca kamyonla yolculuk yaptığından, işi ve sorumluluğu çoktu.

Sonunda karnaval alanı, voltajı tükenen bir lamba gibi sönüverdi. Yorgundum. Ama içimde bir birlik ruhu coşuyordu. Çayırdaki karavanlara döndüm. Bazı karavanlar Yontsdown'a doğru yola çıkmışlardı bile. Bazıları ise yarından önce gitmeye niyetli değillerdi.

Kendi karavanıma gitmedim.

Rya’nınkine doğruldum.
Beni bekliyordu.
"Geleceğim umuyordum," dedi.
"Geleceğimi biliyordum."
"Demek istediğim..."
"Gereği yok,"
"...özür dilerim."
"Çok pisim."
"Duş yapmak ister misin?"
İstiyordum. Yaptım.
Ben kurulanana kadar da beklemek zorunda kaldı.
Uyumaktan başka bir şey yapamayacağımı sanıyordum. Ama yatağa girince çok yavaş ve tatlı bir sevişme süresi yaşadık. İç çekişleriyle, mırıltılarla, yumuşacık okşamalarla, hülyalı hareketlerle dolu. Az sonra gölgelikli, ama tehlikesi olmayan bir yere doğru kayıyormuş gibi hissettik kendimizi. Kusursuz ve kalıcı bir birliğe gidiyorduk biz ikimiz. Bir tek varlık olacaktık sonunda. İkimizinkinden de farklı, yeni bir ortak kimlik geliştirecektik. Bunu çok istiyordum. Bütün kötü anılardan, sorumluluklardan, Oregon'un kaybından kurtulmak. Uzansam ulaşacaktım böyle bir duruma. Kalp atışlarımın temposunu onunkine uydurduğum anda. Bunu da az sonra başardım. Doruğa vardığımda tohumumla birlikte kalp tempomu da aktardım ona. Tatlı bir ürpertiyle, solan bir iç çekişiyle, kendim yok oldum.

Rüyamda mezarlığı gördüm. Zamanın yıprattığı taşlar, aşınmış mermer heykeller. Rya koşuyordu. Ben kovalıyordum. Öldürecektim onu. Öldürmek istemiyordum. Ama anlamadığım bir nedenle, başka çarem yoktu. Rya koşarken karda bıraktığı ayak izlerine kan doluyordu. Yaralı değildi. Kan ondan akmıyordu. Demek bu da bir işaretti. Yaklaşan katliamın işareti. Rollerimizdeki kaçınılmazlığı gösteren bir belirti. Katil ve kurban. Av ve avcı.

Ona yaklaştım. Saçları arkasında uçuyordu. Uzanıp onu Saçlarından yakaladım. Birlikte mezar taşlarının arasına yuvarlandık. Onu altıma aldım, hırlayarak gırtlağına doğru eğildim. İnsan değil de hayvanmışım gibi. Dişlerim onun şahdamarını arıyordu. Kanlar fışkırdı. Kıpkırmızı, ılık...

Uyandım.

Doğrulup oturdum.

Kan tadı ağzımdaydı.

Başımı iki yana salladım, gözlerimi kırpıştırdım, ayıldım.

Ağzımda hâlâ kan tadı vardı.

Ah Tanrım.

Hayal olmak zorundaydı. Rüyadan kalma bir etki.

Ama geçmiyordu.

Başucu lambasının düğmesini bulmaya çalıştım, yaktım ışık fazla haşin ve suçlayıcı geldi.

Gölgeler küçük odanın köşelerine doğru kaçıştı.

Elimi ağzıma götürdüm, titreyen parmaklarımı dudaklarına bastırdım. Elime baktım. Kan gördüm.

Yanıbaşımda Rya tek bir çarşafa sarınmış bir topaktı. Duygulu bir polisin cinayet yerinde çarşafa sardığı bir ceset gibi. Bana arkası dönüktü. Yalnız Saçlarının tepesini görebiliyordum. Kıpırdamıyordu. Soluk alıyorsa bile, belli olmayacak kadar yavaş alıyordu.

Zorlukla yutkundum.

O kan tadı. Bakır gibi. Eski bir madeni parayı emer gibi.

Hayır. Uyurken onun gırtlağım ısırmamıştım. Ah, Tanrım. İmkânsız. Deli değildim ben. Katil veya manyak değildim. Sevdiğim birini öldüremezdim.

Ama hırslı inkârlarıma rağmen içimi bir korku bürüdü. Sanki telaşlı bir kuş içimde kanat çırptı. Çarşafı açıp Rya'ya bakacak cesareti bulamadım. Avuçlarımı yüzüme kapadım.

Son birkaç saat bana iblislerin gerçek olduğunu, benim hayalimde olmadığını gösteren kanıtlar sunmuştu. Aslında için için bilmem, kuşkularıma karşı bir kanıt değildi. Ancak şimdi, Joel Tuck'ın da iblisleri gördüğünü öğrenince emin olabilmiştim. Hortlayan bir ölüyle boğuşmuştum. Rast gele bir insanın cesedi değildi o. Bu kanıtları deli olmadığıma inanmak için kullanabilirdim.

Ama yine de yüzümü ellerime gömmüş oturuyordum. Uzanıp ona dokunamıyordum. İçimden gelmiyordu. Yapmış olabileceğim şeyden korkuyordum.

Kan tadı midemi bulandırdı. Ürperip derin bir soluk çektim. O soluğu saldığımda kan kokusu yayıldı.

Son iki yıldır, zaman zaman dünyanın saçma bir oyuna sahne olsun diye yaratılmış, boşluk ortasında dönüp duran bir toptan başka bir şey olmadığına inanıyordum. Şimdi de o inancı duydum. İnsanlar kesilmek, öldürülmek için yaratılmıştı. Birbirimizi öldürüp duruyorduk, iblislere yem oluyorduk. Ya da kaderin cilvelerine yem oluyorduk...kanserlere, depremlere, hortumlara
beyin urlarına, yıldırımlara...bunlar da Tanrının bu sahne eserine renkli katkılarıydı. Bazen bana, hayatımız kanla çiziliyor gibi geliyordu. Ama bu karamsarlıklardan kendimi her seferinde kurtarmayı başarmış, iblislere karşı savaşıma devam etmiş, hayatlar kurtarmıştım. Günün birinde, aramızda canavarlar dolaştığı konusunda diğer insanları da ikna edecektim. Kafamdaki bu umut senaryosuna göre, insanlar o zaman aralarında kavga etmeyi kesecek, birbirini incitmekten vazgeçecek, dikkatlerini asıl savaşa çevireceklerdi. Ama eğer kendimi bilmeden Rya'ya saldırıp onu öldürmüşsem, sevdiğim birini öldürebiliyorsam...o zaman ne kendimle, ne de gelecekle ilgili hiçbir umudum kalmazdı.

O sırada Rya uykusunda titredi.

Soluğum boğazıma tıkandı.

Rya kendi kâbusu içinde kıpırdadı, başını çevirdi. Çarşafın altından dışarı kaydı. Yüzü, sonra da boynu açığa çıktı. Derken Rya daha hareketsiz, ama yine huzursuz bir uykuya daldı. Yüzü yine hatırladığım kadar güzeldi. Yaralı değildi. Isırılmamıştı. Çürümemişti bile. Yalnızca kaşları çatıktı. Ağzında rahatsız bir ifade vardı. Boynunda iz yoktu. Kan da görünmüyordu.

Sevinçten gücüm kesildi, Tanrıya tekrar tekrar şükrettim. Yarattıklarına duyduğum öfke bir an için silindi.

Çıplak, kararsız, korku içinde, yataktan sessizce kalktım, banyoya girdim, kapıyı kapayıp ışığı yaktım. Önce dudağıma sürdüğüm elime baktım. Kan hâlâ parmaklarımdaydı. Sonra gözlerimi aynaya doğru kaldırdım, çenemdeki kam gördüm. Dudaklarımda, dişlerimde de vardı.

Ellerimi yıkadım, yüzümü temizledim, ağzımı çalkaladım, ilaç dolabından bir dezenfektan aldım, onu kullandım. Herhalde uykumda dilimi ısırmıştım. Ama ilaç ağzımı yakmadı. Dikkatle incelediğimde, bir kesik falan bulamadım.

Her nasılsa, rüyamdaki kan gerçekten maddeye dönüşmüştü. Kâbus dünyasından gerçek dünyaya geçmişti. Oysa buna imkân yoktu.
Aynadaki hayalimin Akşam Gözlerine baktım. '
"Ne demek bu?" diye sordum kendime.
Aynadaki hayal cevap vermedi.
"Ne haltlar gelecek başımıza?" diye sordum.
Aynadaki dostum ya bilmiyordu, ya da sırrımı sakladı.
Yatak odasına döndüm.

Rya Kâbustan hâlâ kurtulamamıştı. Yan örtülü, yan açıkta yatıyordu. Bacakları koşar gibi makas yapmaktaydı. "Lütfen, lütfen," diye inledi, sonra "Ahh," dedi, çarşafları avuçladı, başım sağa, sola savurdu, ardından sakin bir aşamaya geçti. Rüya küçük, anlaşılmaz kelimelerle, arasıra hafif çığlıklarla sürdü.
Yatağa girdim.

Rüya konusuyla ilgilenen doktorlar bize rüyalarımızın süresinin şaşılacak kadar kısa olduğunu söylerler. Kâbuslar bize ne kadar uzunmuş gibi gelirse gelsin, araştırmacı raporlarına göre baştan sona birkaç dakikayı geçmiyor, daha çoğu yirmi saniye ile altmış saniye arasında olup bitiyor. Besbelli Rya Raines bu uzmanların raporlarını okumamıştı. Çünkü gecenin yarısı boyunca onları haksız çıkarmaya çalışır hali vardı. Rüyası dizi dizi hayalet düşmanların, hayali kavgaların, kovalamacaların arasında dolandı durdu.

Başucu lambasının altın ışığında onu yarım saat kadar seyrettim, sonra ışığı söndürüp karanlıkta yatarak bir saat dinledim. Onun da uykusunda benim gibi hiç dinlenmediğini anladım. Bazen sırtüstü döndüğünde, şilte onun korku dolu titremelerini bana kadar getirdi.

Acaba şu anda mezarlıklarından birinde mi, diye merak ettim. Acaba yamaçtaki mezarlıkta mı, diye merak ettim.

Onu taşlar arasında kovalayan şeyin ne olduğunu merak ettim. ' Acaba ben miyim, diye merak ettim.

12 EKİM ANILARI

KAMYONLARIN açık duran kapılarından sandıkların açık duran kapaklarından yavaş yavaş karnaval dışarı süzüldü, İsviçleri oyuncak ustalarının o hayranlık uyandıran sihirli oyuncakları gibi, adım adım yeniden kuruldu, yeniden doğdu. Bu sefer Yontsdovm Panayır Alanına. Pazar akşamı yedide, sökme gecesi hiç yaşanmamış gibiydi. Sanki biz hep aynı yerde kalıyorduk, kentler birbiri ardından bize geliyordu. Karnavalcılar seyahat etmeye bayıldıklarını söylerler. Bir haftadan fazla aynı yerde kalmaya dayanamayız derler. Karnavalcılar kendilerini göçebe çingenelerle bir tutarlar. Toplumun tehlikeli sınırlarında yaşanmış hayatlarla ilgili, duygulu ve dokunaklı hikâyelere bayılırlar. Ama nereye giderlerse gitsinler, karnavalcılar kendi kentlerini çantalarında beraber götürürler. Kamyonları, karavanları, otomobilleri, bagajları ve cepleri, hayatlarının alışkın oldukları hazineleriyle doludur. Geleneğe duydukları saygı da, en tutucu yerleşik kasabalarınkine taş çıkarır. Aslında hiçbir şeyleri değişmez. Kuşaklar boyunca hep aynı kalır. Karnavalcılar sökme gecesini hevesle beklerler, çünkü o olay onların özgürlük ifadesidir. Oysa müşteriler hep aynı yerde kalıp sıkıcı bir hayat sürmek zorundadırlar. Ama yolda bir gün geçirdikten sonra, karnavalcılar gerginleşir, kendilerini güvensiz hissederler. Gerçi yol aşkı çingene ruhunun ayrılmaz parçasıdır, ama yolun kendisi düzenli toplumun eseridir. O yollardan geçen, ancak toplumun izin verdiği yerlere gidebilir. İşte bunu farkında olmadan sezmek, karnavalcıların her yeni yeri sevinçle karşılamalarına yol açar. Her zaman söküldüğünden hızlı kurulur karnaval. Hiçbir gece, yeni yerdeki ilk gece kadar keyifli değildir. Yol özlemi tatmin edilmiştir, altı koca gün boyunca yerleşik hayat yaşanacaktır. Gösteri

çadırları çakılıp kurulduktan, süsler yerlerine takıldıktan sonra, her zamandan daha derin bir huzur duyarlar.

Pazar akşamı, İrma ile Paulie Lorus'un çadırına, akşam yemeğine davetliydik. Rya ile ikimizi evde pişmiş yemek tadalım diye çağırmışlardı. Herkesin keyfi yerindeydi. Programımızın bizi herhangi bir kente değil, iblisler tarafından yönetilen bir kente getirmiş olduğunu neredeyse unutacaktım. Paulie kısa boyluydu ama karısı gibi cüce değildi. Çok iyi taklit yapabiliyordu. Artistlerin, politikacıların, Kennedy ile Nikita Kruşçev arasındaki bir konuşmanın bile taklidini yaptı bize. Zenciydi Paulie. Lastik suratının nasıl biçim değiştirdiğini seyretmek hoştu. Kime isterse ona benziyordu.

Aynı zamanda usta bir sihirbazdı da Paulie. Tom Catsbank'ın sihirbaz çadırında çalışıyordu. Boyuna göre elleri çok iriydi. Konuşurken elleriyle çok ifadeli jestler yapıyordu. Onu çabucak sevdim.

Rya'nın buzları biraz eridi, hatta şakalara bile biraz karıştı. Gerçi büsbütün değişti diyemem. Mesafe koymak onun tarzıydı. Ne de olsa, burası da işçilerden birinin eviydi, gösteri sahiplerine ait değildi. Ama Rya akşam boyunca kesinlikle canımızı sıkmadı.

Yemekten sonra karaorman pastamızı yiyip kahvelerimizi yudumlarken İrma, "Zavallı Gloria Neames," dedi.

Rya, "Neden?" diye sordu. "Ne oldu?"

İrma bana baktı. "Onu tanıyor musun, Slim?"

"Şu...ağır leydi mi?" dedim.

Paulie elleriyle havada bir küre çizerek, "Şişman," dedi. "Gloria'ya şişman dendiği zaman alınmaz. Şişman olmaktan hoşlanmıyor tabii, zavallıcık. Ama kendinin ne olduğunu biliyor. Monroe ya da Hepburn falan sandığı yok."

İrma, "Eh, elimden bir şey gelmez, bu yüzden de kendini savunmasına gerek yok," dedi. Yine bana baktı. "Salgıları bozuk."

"Sahi mi?" dedim.

"Yo, biliyorum," dedi İrma. "Domuzlar gibi yiyor da suçu salgılara yüklüyor sanıyorsun. Ama Gloria olayında salgı hikâyesi doğru. Peg Secton, Gloria ile oturur. Ona bakar. Anlarsın, yemeklerini pişirir, Gloria dolaşmak istediği zaman iki Izbandut bulur. Peg'e göre Gloria da senden benden çok yemiyormuş. Üç yüz yetmiş beş kiloyu besleyecek kadar asla yemiyormuş. Gizli gizli yese Peg bilirdi, çünkü alışverişi de o yapıyor. Gloria zaten Peg bilmeden pek çıkamaz."

"Kendi başına yürüyemiyor mu?" diye sordum.

Paulie, "Yürür ama kolay değil," dedi. "Düşmekten de fena halde korkar. İki yüz kiloyu geçince, kim olsa korkar zaten. Gloria bir düşerse asla kendi başına kalkamaz."

İrma, "Aslına bakarsan, yardımla da kalkamaz," dedi. "Sandalyeye oturduğunda kendisi kalkabiliyor ama yere sırtüstü serilirse başka olur. Son düşüşünde kaç adam yetmedi kaldırmaya."

Paulie, "Üç yüz yetmiş beş kilo epey yük," diye anlattı. "Gerçi kemikleri kırılmayacak kadar yastıklı. Ama küçük düşme duygusu feci olur. Biz bizeyken bile."

İrma başını üzgün üzgün sallayarak, "Korkunç bir şey," dedi.

Rya, "Geçen düşüşünde yanına kamyon getirip vinci çalıştırdılar," diye söze katıldı. "O zaman bile, Gloria'yı doğrultup ayakta tutmak kolay olmadı."

İrma bana, "Komik sanırsın ama hiç komik değildi," dedi.

"Gülmüyorum ki," dedim. Şişman kadının dayanmak zorunda olduğu bu dertlere şaşıp kalmıştım.

Tanrı'nın bizler için düzenlediği korkular listesine bir madde daha ekledim: kanser, deprem, hortum, beyin uru, yıldırım...ve *salgı bozukluğu."*

Rya, "Bunların hiçbiri yeni haber sayılmaz," dedi. "Bir tek, belki, Silm

için yeni. Niçin *Zavallı Gloria* dedin de bu konuyu açtın?"
İrma, "Bu gece canı çok sıkkın," dedi.
Paulie, "Aşın hızdan polis ceza yazdı," diye atıldı.
Rya, "Derdi o olsun," diye güldü.
Paulie, "Onu üzen ceza değil ama," dedi.

İrma sözü tamamladı. "Polisin davranışı asıl." Bana döndü. "Gloria'nın boyuna göre yapılmış bir Cadillac'ı var. Gövde saçı çelik gibi. Arka kanepe çıkartılmış, ön koltuk tâ arkaya itilmiş. El freni, el pedalları. Koskoca kapılar...kolayca binip inebilsin diye. En güzel oto radyosu onunkidir. Minik bir buzdolabı bile var. Meşrubat koyuyor içine. Bir küçük ocak, hattâ tuvaleti var. Hepsi arabanın içinde. Çok sever arabasını."
"Pahalı bir şeye benziyor," dedim.

"Eh, tabii. Ama Gloria hali vakti yerinde bir insandır," diye açıkladı Paulie. "îyi bir haftada, şu New York'da geçirdiğimiz son hafta gibi olursa, altı günde sırf biletle gelen müşteriler yedi sekiz yüz bin kişi eder. Bunların bir yüz elli bin kadarı da Şokkent'e girer."
Şaşırmıştım. "Adam başına iki dolardan mı?" diye sordum.

Rya, "Haftada üç yüz bin dolar," diyerek demliği aldı, kendine yine kahve doldurdu. "Joel Tuck kazancı paylaşır. Yarısını kendi alır, ondan Sombra Kardeşlere yüklü bir kira öder, genel giderleri de karşılar. Öteki yan da on bir göstericisi arasında eşit paylaştırılır."

Paulie, "Böylece Gloria'ya da bir tek haftada on üç bin doların üzerinde para düşer" dedi. İfadeli elleri bu sefer kâğıt paraları sayıyordu. "Bir değil, iki ısmarlama Cadillac'a bile yeter. Her hafta böyle iyi gitmez tabii. Bazı haftalarda yalnızca iki bin kazanır. Ama sanırım ortalamayı beş bine falan getiriyordur. Tabii nisan ortasından ekim ortasına kadar."

İrma sözü devraldı. "Önemli olan Cadillac'ın kaç para olduğu değil, Gloriya'ya ne kadar özgürlük sağladığı. Tek serbest hareket edebildiği zaman, o arabaya bindiği zaman çünkü. Ne de olsa karnavalcıdır Gloria.

Karnavalcılar için özgür olmak, hareketli olmak son derece önemli."

Rya, "Hayır," diye itiraz etti. "Önemli olan arabanın ona sağladığı özgürlük değil. Önemli olan şu ceza kesilmesi hikâyesinin bitmesi. Eğer anlatacaksanız tabii."

"Şeyy," dedi İrma. "Gloria bu sabah buraya doğru geliyormuş. Peg de pikapla karavanı getiriyormuş. Gloria daha ilk sınırından yeni girdiğinde, yarım mil bile gitmeden, şerifin polislerinden biri onu durdurmuş, aşın hız yapıyorsun, demiş. Oysa Gloria yirmi iki yıldır araba kullanır ve bir kere bile kaza yapmadığı gibi ceza da yememiştir."

Paulie tek eliyle çaresiz bir hareket yaptı. "îyi şofördür, dikkatli şofördür, çünkü o arabayla bir şaka yaparsa neler olacağım bilir. Cankurtaranın sağlık görevlileri onu asla arabadan çıkaramazlar. Dikkatli sürer ve hiç hız yapmaz."

İrma devam etti. "Neyse, bu Yontsdown polisi ona arabayı kenara çektirmiş. Gloria içinden, ya bir yanlışlık var, ya da acemi yabancılara tuzak kuruyorlar, diye düşünmüş. Tuzak olduğu belli olmaya başlayınca polise cezayı ödeyeceğini söylemiş. Ama adam bununla yetinmemiş. Ona kaba davranmış, hakaret etmiş, arabadan inmesini söylemiş. Gloria ise düşmekten korkmuş. Polis ona arabayla Yontsdown polis merkezine gelmesini emretmiş. Kendi de arkasından geleceğini anlatmış. Oraya vardıklarında Gloriya'yı arabadan indirmeye çalışmış. Zorla indirmiş, içeriye sokmuş. Sorguya çekip canına okumuşlar. Görevli polisin emrine uymamakla falan suçlamışlar."

Paulie pastasını bitirmişti. Çatalıyla işaretler yapa yapa sözü devraldı. "Zavallı Gloria'yı binanın bir ucundan öbür ucuna yürütüp durmuşlar, sonra geri götürmüşler. Oturmasına izin vermemişler. Duvarlara tutunmaya başlamış. Parmaklıklara, masaya...neyi bulduysa ona tutunmuş. Kendisi anlatırken, düşmemi istiyorlardı, diyor. Çünkü tekrar ayağa kalkmanın Gloria için ne kadar zor olduğunu biliyorlar. Hepsi gülüp alay ediyorlarmış

onunla. Tuvalete gitmesine de izin vermemişler. Kırarsın tuvaleti, demişler. Tahmin edebileceğiniz gibi, kalbi pek sağlam değildir. Öyle çarpıntı geçirmiş ki, titremeye başlamış. Telefon etmesine izin verilene kadar Gloria'nın gözlerine yaş çıkmış. Üstelik öyle kolay kolay kendine acıyan tiplerden değildir. Çabuk ağlamaz."

İrma başladı. "Gloria karnaval ofisine telefon etmiş, bizimkiler Jelly'yi telefona çağırmışlar. Jelly kente inmiş, onu kurtarmış. O zamana kadar Gloria o binada % *saat* geçirmek zorunda kalmış."

Rya, "Jelly'nin yaman bir arabulucu olduğuna her zaman inanmışımdır," dedi. "Böyle bir şeyin olmasını nasıl önleyememiş?"

Cuma günkü Yontsdown gezimizi onlara biraz anlattım. "Jelly işini gerçekten iyi yaptı," dedim. "Herkes payını aldı. Bu Mary Vanaletto denilen kadın...il teşkilâtına parayı o dağıtıyor. Jelly ona hem bir tomar nakit, hem de tüm çevresi için bedava giriş biletleri verdi."

"Belki kadın hepsini cebe atmış, diğerlerine bu yıl para gelmedi demiştir," dedi Rya. "Şimdi de şerifin adamlarıyla başımız derde girdi işte."

"Sanmıyorum," dedim. "Bence...her nedense bunlar...kavgaya hazırlanıyor."

"Neden?" diye sordu Rya.

"Eh, bilemem...ama Cuma günü edindiğim izlenim oydu."

Açıklamaktan kaçmıyordum. İrma başım salladı, Paulie de, "Jelly haberi yaydı bile," dedi. "Bu hafta davranışlarımıza, hareketlerimize çok dikkat etmeliymişiz. Çünkü bize dert açmak için. her bahaneyi kullanacaklarına inanmıyor. Belki karnavalı kapatmaya kalkarlar. Belki daha çok rüşvet verelim diye kolumuzu bükmek istiyorlardır."

Ben onların istediği şeyin para olmadığım biliyordum. Onların bizden beklediği, kan dökmemiz, acı çekmemizdi. Ama İrma'ya, Paulie'ye ve Rya'ya iblisleri anlatamazdım. Dünyanın en toleranslı insanları olan karnavalcılar bile, bu hikâyeleri yalnız eksantrik değil, delice bulurlardı.

Karnavalcılar eksantrik şeylere saygı duyarlar ama psikopat katiller konusunda normal insanlardan daha duyarlıdırlar. Yontsdown yetkilileriyle yaklaşan kapışma konusunda sıradan yorumlar yaptım, karanlık fikirlerimi kendime sakladım.

Aslında Gloria Neames'e yapılanların, savaşın ilk saldırısı olduğunu biliyordum. Bu iş daha beter olaylara gebeydi. Polisin karnavalı kapatmasından da beter şeylere. O andan başlayarak, iblisleri kafamdan uzaklaştıramaz oldum. Akşamın geri kalanı, başlangıcı kadar iyi geçmedi. Gülümsedim, güldüm, sohbete katıldım..ama rahat edemedim bir türlü.

* * *

Lorus'ların karavanından gece on biri biraz geçe ayrıldık. Rya, "Uykun var mı?" diye sordu.

"Yok."

"Benim de yok."

"Yürümek ister misin?" • "Hayır. İstediğim başka bir şey var." .:

"Evet," dedim. "Ben de isterim."

' "O değil," diye güldü yavaşça.

"Yo."

"Yani henüz değil."

"Neyse, bu biraz daha iyi."

Beni karnaval alanına götürdü.

Gün boyu havada çelik rengi bulutlar dolaşmış durmuştu. Şimdi de açık değildi gökyüzü. Ayla yıldızlar bulut duvarının ardında kalmıştı. Karnaval bir gölgeler inşaatı halindeydi. Direkler, karanlık duvarlar, eğik kara damlar, kara bayraklar ve dövizler! Abanoz, kömür, kurum, kükürt karası, anilin siyahı, alizarin siyahı, mangal kömürü, karbon, zift...kara kapılar ve daha kara yapılar.

Yol üstünden ilerledik, sonunda Rya dönme dolapta durdu. Yalnızca geometrik çizgiler belli oluyordu. Kara göklere karşı kara çizgiler.
Dev tekerden kötü psişik titreşimler alıp duruyordum. Tıpta geçen çarşamba öteki alanda olduğu gibi, bu sefer de ayrıntılı imajlar alamadım. Burada olacak belli bir trajediyi göremedim. Ama yaklaşan bir felâketin bu tekerde gizli olduğunu biliyordum. Elektrik nasıl aküden gelirse, bu da öyle.

Şaşkınlık içinde, Rya'nın çit kapısını açıp dönme dolaba yürüdüğünü gördüm. Başını çevirip bana baktı, "Celsene," dedi.
"Nereye?"
"Yukarı."
"Oraya mı?"
"Evet."
"Nasıl?"
"Maymun soyundan geliyormuşuz ya!"
"Ben maymun soyundan gelmiyorum."
"Hepimiz o soydan geliyoruz."
"Ben...memeli soyundanım."
"Seveceksin."
"Tehlikeli."

"Aslında kolay," diyerek tekerleğin bir çubuğunu yakaladı, tırmanmaya başladı.

Başımı kaldırıp ona baktım. Çocuk oyunu oynayan bir yetişkin. Hiç mutlu değildim.

Rya'nın kanlarla kaplı halini hatırladım. Ölümünün çok yakın olmadığından emindim. Bu gece güvenli geçecek gibiydi. Ama benim çarpıntımı hafifletecek kadar da güvenli değil.
"Geri dön," dedim. "Yapma."

Durakladı. Yerden beş metre yüksekteydi. Aşağıya, bana baktı. Yüzü

görünmüyordu.

"Haydi, gel," dedi.

"Çılgınlık bu."

"Bayılacaksın."

"Ama..."

"Lütfen, Slim."

"Tanrım!"

"Beni hayal kırıklığına uğratma," dedi, sonra döndü, tırmanmaya devam etti.

Dönme dolabın bu gece bize tehlike oluşturacağına dair bir önsezim yoktu. Felâkete daha birkaç gün vardı. Şimdilik koca tekerlek yalnızca bir tahta, demir ve yanmamış ışıklar yığınıydı.

İstemeye istemeye tırmandım, tırmanırken çubukların insana sandığından fazla tutunacak, basacak yer sunduğunu gördüm. Tekerlek kilitliydi. Hareket etmiyordu. Yalnızca iki kişilik sepetlerden bazıları rüzgârla hafif hafif sallanmaktaydı. Memeli soyundan geliyorum dememe rağmen, atalarının maymun olduğunu çabucak kanıtladım.

Bereket versin Rya en tepedeki sepete kadar tırmanmadı, onun iki gerisinde kaldı. Yerleşmiş, oturmuştu sepete. Ben girebileyim diye güvenlik çubuğunu da açık bırakmıştı. Ben korkunç biçimde titreyerek oraya vardığımda, karanlığın içinden bana sırıtıyordu. Ter içindeydim. Yandan aşıp onun yanına oturdum. Bu güzel gülümsemeyi görmek için tırmanmaya değermiş, diye karar verdim.

Ben girerken sepet pimlerinde sallandı, fırlayıp düşeceğim diye korktum. Çubuklara çarpa çarpa bir alttaki sepete, sonra onun altındakine.öyle öyle, yere kadar. Sepetin yanına tek elle sarıldım, öbürüyle koltuğun arkasını kavradım, sonunda başardım. Rya benim aşın bulduğum bir gözü peklikle, sepet sallanırken bile yalnızca tek eliyle tutunuyordu. Öne eğilip güvenlik çubuğunu aradı, buldu, çekip yerine taktı.

"İşte," dedi. "Güzel ve güvenli." Bana sokuldu. "Dedim sana hoş olacak diye. Motor kapalıyken, ışıklar sönükken dönme dolaba binmek kadar güzel şey yoktur."

"Buraya sık sık gelir misin?"

"Evet."

Uzun süre başka söz söylemedik. Gıcırdayan pimler altında, birbirimize sokulup oturduk, karanlık tahtımızdan güneşsiz dünyayı seyrettik. Konuştuğumuzda daha önce hiç açmadığımız konular çıktı ortaya. Kitaplar, şiir, sinema, sevdiğimiz çiçekler, müzik...daha önceki sohbetlerimizin ne kadar karanlık olduğunu o

zaman anladım. Sanki Rya buraya yükselebilmek için isimsiz bir ağırlığı geride bırakmıştı. Zincirlerinden kurtulan Rya, beklenmedik hafif bir mizah, duyulmadık neşeli gülüşler sergiliyordu. Rya'yı o esrarengiz hüzünden uzak gördüğüm birkaç seferden biri de o oldu.

Ama yine de, bir süre geçince yine aynı şeyi hissetmeye başladım. Melankoli dalgasının tam hangi anda tekrar onun içine sızmaya başladığını bilemeyeceğim. Birçok konudan, bu arada Buddy Holly'den konuştuk. Sökme gecesinde onun da şarkılarını söylemiştik. Mahvetmiştik şarkıların en güzel kısımlarını. Holly'nin zamansız ölümü ikimizin de aklından geçti. Belki de Rya'nın çoğu zaman benimsediği keyifsizlik düzeyine doğru inişe geçmesine ilk o yol açtı. Çünkü biraz sonra kendinizi James Dean'den konuşuyor bulduk. O öleli yedi yıl olmuştu. Hayatını bir otomobille değiş tokuş edivermişti. California otoyollarından birinde. Rya genç ölmenin haksızlığı üzerine yorumlar yapmaya başladı, yakındı durdu. Galiba hüzün o sıralar geri döndü ona. Ben konuşmanın yönünü değiştirmeye uğraştım. Rya bu gamlı konulardan adetâ zevk alır gibi konuşmaya başlamıştı çünkü.

Sonunda sesindeki tüm neşe yok oldu, Rya benden uzaklaştı. "Geçen Ekim ayında nasıldın sen?" diye sordu. "Kendini nasıl hissediyordum?" Bir an için, ne demek istediğini anlamadım.

Açıkladı. "Küba. Ekim. Abluka, roketler, gövde gösterileri. Eşiğine gelmiştik, dediklerine göre. Nükleer bir savaş. Mahşer. Neler hissettin?"

O Ekim ayı benim için bir dönüm noktası olmuştu. Sanırım o krizin ne anlama geldiğini anlayacak yaşta olan herkese de öyle olmuştu. Ben insanoğlunun kendini yeryüzünden silebileceğini ilk o zaman anlamıştım. O sıra birkaç yıldır görebildiğim iblislerin de, dünyadaki teknolojik ilerlemeden pek keyiflendiğini tahmin ediyordum. Çünkü bu durumda insanlara işkence edebilmek için yeni yeni fırsatlar geçecekti ellerine. Ya ABD'deki, SSCB'deki düğmeyi kontrol edecek kadar yüksek mevkie bir iblis yükselirse? Kendi türlerinin de bizimkiyle birlikte yok olacağını anlıyor olmalıydılar elbette. Kıyamet koptuğunda, bize yavaş yavaş işkence etme fırsatını bulamayacaklardı. Oysa bundan çok büyük zevk alırlardı. Bu yüzden, belki de roketleri atmazlar diye düşünüyordu insan. Ama...ah, o son günlerde ve saatlerde tadını çıkarabilecekleri ıstırap şöleni! Kentleri yerle bir eden patlamalar, yangın fırtınaları, radyoaktif yayılma! Eğer iblisler bizden gerçekten benim gözlemlediğim kadar nefret ediyorlarsa, isteyecekleri senaryo bu olacaktı. Kendileri de ölecek olsalar bile. Küba krizi yüzünden, er geç iblislere karşı harekete geçmek zorunda olduğunu anlamıştım. Tek kişilik bir savaş yetersiz olsa bile.

O kriz. O dönüm noktası. 1962 Ağustosunda Sovyetler Küba'ya gizli gizli nükleer füzeler yerleştirmeye başlamışlardı. Niyetleri ABD'ye bir sürpriz saldın ve ilk vuruş yapabilecek duruma gelmekti. 22 Ekim'de Başkan Kennedy, daha önce Ruslardan o füzeleri kaldırmalarını isteyip reddedilmiş olduğu için, Küba ablukasını emretmişti. Adayı karantinaya almış, hattı yarıp oraya gitmek isteyen gemilerin batırılacağını söylemişti. Sonra 27 Ekim günü de ABD.'nin U2 uçaklarından biri Sovyet hava sahasında yerden atılan füzelerle indirilmiş, bu arada (sonradan öğrendiğimize göre) ABD'nin Küba işgali de 29 Ekim'e planlanmıştı. Üçüncü Dünya savaşma birkaç saat kalmış gibi bir durura vardı. Ama Sovyetler sindiler. Abluka haftasında, Amerikalı

okul öğrencileri birkaç kere alarm uygulamasından geçti, birçok büyük kentlerde, hava saldırılarına karşı sivil savunma uygulamaları yapıldı. Sığınak yapımı ve satımı hızlandı, var olan sığınaklara yiyecek ve içecek stoku arttı, silahlı kuvvetler alarma geçirildi, korunma tedbirleri geliştirildi. Kiliselerde özel dua seansları düzenlendi, gidenlerin sayısı yükseliverdi. İblisler daha önce insan ırkım tümden yok etmeyi hiç düşünmemiş olsalar bile, Küba krizi bunu akıllarına sokmuş olmalıydı. O günlerde bizim kaygılarımızla beslendiler, mahşeri umutla bekleyip durdular.

Rya tekrar, "Neler hissettim?" diye sordu. İkimiz karanlık karnavalın tepesinde, dönme dolabın bereketsiz sepetinde oturuyorduk hâlâ.

Bu sohbetimizin önemini ancak birkaç gün sonra anlayabilecektim. O gece bu gamlı konuya rastlantı sonucu girdik gibi geliyordu bana. Psişik yeteneklerime rağmen, bu konunun onu ne derece derinden etkilediğini anlayamadığım gibi, niçin etkilediğini de sezememiştim.

Neler hissettin!

"Korktum," dedim.

"Neredeydin o hafta?"

"Oregon'da. Lisede."

"Olacağına inanıyor muydun?"

"Bilemiyorum."

"Öleceğini düşündün mü?"

"Pek hedef bölgede sayılmazdık"

"Ama radyoaktivite her yere ulaşırdı, değil mi?"

"Herhalde."

"Öleceğini düşündün mü peki?"

"Belki. Düşünmüştüm."

"Neler hissettin?" diye sordu yine.

"İyi şeyler değil."

"Hepsi o kadar mı?"

"Annemle ablalarım için kaygılandım, onlara ne olacağına üzüldüm. Babam bir süre önce ölmüştü. Evin tek erkeği bendim. Onları korumak için bir şeyler yapmam gerekir gibi geliyordu. Yaşamalarını sağlamak bana kalıyordu, anlıyorsundur. Ama aklıma bir şey gelmiyordu. Bu yüzden kendimi çok çaresiz hissediyordum...umutsuzluktan yan hasta gibiydim."

Hayal kırıklığına uğramıştı Rya. Sanki benden başka bir cevap bekliyordu. Daha gösterişli veya daha karanlık bir cevap.

"Sen o hafta neredeydin?" diye sordum.

"Gintown'da. Oraya yakın bir askerî tesis var. Birinci derecede hedef."

"Yani ölmeyi mi bekliyordun?"

"Evet."

"Neler hissettin?"
Sessiz kaldı.

"Eeee?" diye üsteledim. "Dünyanın sonu konusunda neler hissettin?"
"Merak," dedi.

Bu çok rahatsız edici, çok yetersiz bir cevaptı. Ama ben soru soramadan, uzaklarda çakan bir şimşeğin ışığını gördük. Batıda. "İnsek iyi olacak," dedim.
"Daha değil."
"Fırtına geliyor."

"Dünya kadar vaktimiz var." Oturduğumuz sepeti balkon kanepesiymiş gibi salladı. Pimler gıcırdadı. Rya beni üşüten bir sesle konuştu. "Savaş çıkmayınca kütüphaneye gittim, nükleer silahlarla ilgili tüm kitapları aldım. Olsaydı ne olurdu, onu öğrenmek istiyordum. Geçen kış Gibtovvn'da hep bunu okudum. Doyamıyordum okumaya. Harika bir konu, Slim."
Şimşek dünyanın kenarında tekrar çaktı.

Rya'nın yüzünde ışık yansıdı. Gök gürültüsü uzaktan duyuldu. Sanki alçalan gök, dağların tepelerine çarpmıştı. Sesi bulutlardan yuvarlanarak karnavalın üzerine kadar geldi.
"İnsek iyi olacak," dedim.

Bana aldırmadı. Dehşet dolu, net bir sesle konuştu. "Nükleer felâketin garip bir güzelliği olurdu, biliyor musun? Korkunç bir güzellik! Kentlerin pisliği bir anda mantar bulutlar arasında silinirdi. Gerçek mantarlar nasıl gübreden yetişiyor, gücünü ondan alıyorsa tıpkı öyle. Gökyüzünü düşünebiliyor musun? Kırmızı ve turuncu. Asit sisiyle yeşil, kükürtle san, yuvarlanıyor, dönüyor, garip bir ışıkla titreşiyor..."

Yukarılarda bir şimşek, cennetten atılmış âsî melek gibi çaktı, karanlıklarda kayboldu. Gök gürültüsü daha yakından geldi. Havada ozon kokusu vardı.

"Burası tehlikeli," dedim, güvenlik çubuğunun emniyet mandalına uzandım.

Elimi tuttu, konuştu. "Savaştan dört ay sonra inanılmaz güzellikte gurup saatleri olacaktı. Atmosferdeki kül ve diğer maddeler nedeniyle. Küller oturmaya başlayınca, onun da kendine göre bir güzelliği olacaktı. Ağır bir fırtına gibi. Yaşanmış tipilerin en uzunu. Aylarca. Kar bilmeyen balta girmemiş ormanlar bile o toz örtüsünün altında kalacaktı..."
Hava çok yoğun ve nemliydi.
Yukarılardaki savaş alanlarında silahlar gümbürdüyordu.
Elimi onunkinin üzerine koydum, ama o mandalı bırakmadı.

"Derken iki yıl geçtiğinde," diye anlatmayı sürdürdü. "Radyoaktivite azalacak, hayatî tehlike olmaktan çıkacaktı. Gökyüzü yine duru ve mavi olacaktı. Kül örtüsü görülmemiş yeşillikte ve zenginlikte otların yetişmesine yardımcı olacaktı. Hava da daha temiz olacaktı. Dünyayı böcekler yönetecekti. Onun da bir başka güzelliği olacaktı."

Bu seferki şimşek bize bir kilometrelik yerde çaktı, gecenin tenini yırttı.

"Neyin var senin?" diye sordum. Kalbim birden pek hızlı çarpmaya başlamıştı. Sanki bu şimşeğin elektriği bana değmiş gibi, bir korku makinesi faaliyete geçmişti içimde.

Rya, "Böcek dünyasında bir güzellik yok mu sence?" diye sordu.

"Tanrı aşkına, Rya! Oturduğumuz bu yer maden. Tekerleğin çoğu kısmı maden."

"Kelebeklerin parlak renkleri, böcek kanatlarının özgün yeşili..."

"Etrafta bizden yüksek yer yok. Yıldırım en yüksek noktaya düşer..."
"... uğur böceğinin kırmızı ve siyahı..."
"Rya, yıldırım düşerse diri diri ızgara oluruz burada!"
"Bir şey olmaz."
"Aşağıya inmemiz gerek."
"Daha değil, daha değil," diye fısıldadı.
Güvenlik çubuğunun mandalını bırakmıyordu.
Konuştu. "Geriye yalnız böcekler ve birkaç küçük hayvan kalınca, ne kadar

temiz olur! Ne kadar taze ve yeni! Etrafta kirletecek insanlar olmayınca..."

Öfkeli bir şimşek sözünü kesti, tam tepemizde gümbürtü koptu, ışık çatal çutal aktı gitti. Kükreme sesinden dönme dolabın tekeri titremeye başladı. Bir ikinci şimşek daha çaktı, kemiklerimin onları çevreleyen ete rağmen birbirine çarptığım hissettim.

"Rya, haydi, Allah kahretsin!" diye zorladım.

"Haydi," dedi. İlk sıcak yağmur damlaları düşmeye başlamıştı. Yüzünde çocuk sırıtmasıyla kötülükten zevk alma ifadesi arasında bir şey gördüm. Çubuğu açtı. "Yarış başlıyor," dedi. "Bakalım kim kazanacak? Biz mi, fırtına mı?"

Sepete son ben girdiğim için ilk ben çıkmak zorundaydım. Ayağa kalkıp çubuklardan birini yakaladım, bacaklarımı bir direğe doladım, bir buçuk metre kadar aşağıya kaydım. Enine bir çubuk beni durdurdu. Bir an başım döndü. Çok yüksekteydik. Demirlerin birleştiği noktaya sarıldım, bekledim. Koca yağmur damlaları suratımdan akıyordu. Baş dönmem büsbütün geçmedi ama Rya üzerimdeki çubuğa geldi, benim inmemi bekledi. Şimşek tekrar çaktı, bana tehlikeyi hatırlattı. Direği bırakıp bir alttaki enine çubuğu tuttum. Soluk soluğa, tekrar aşağıya kaydım. İnişin çıkıştan daha zor olacağı çok geçmeden anlaşıldı. Çünkü bu sefer geri geri gitmek zorundaydık. Yağmur hızlandı, rüzgâr sertleşti, ıslak demirleri tutmak giderek zorlaştı. Birkaç kere kaydım, elime gelen kablolara, tahtalara, neye olursa ona sarıldım. Beni taşıyacak kadar güçlü olsun veya olmasın. Bir tırnağım koptu, avucum sıyrıldı. Bazen tekerlek koca bir örümcek ağı gibi görünüyordu. Dev örümcek bir köşeden neredeyse üzerimize saldıracakmış gibi. Ama bazen de dev bir rulet gibi görünüyordu. Bir yandan yağmur, bir yandan rüzgâr, bir yandan o garip fırtına ışığı...üzerine de benim başımın dönmesi! Bunlar birleşince teker dönüyor gibi geliyordu bana. Rya ile ben iki fildişi topmuşuz, ruletin ortasına atılmışız, nereye gideceğimiz belli değilmiş gibi. Yağmur saçlarımı indirip gözlerime soktu. Islak blucinim ağırlıkdım, bu

sefer tutunacak bir yer bulamadım. Boşluğa fırlarken iki kolumu işe yaramaz kanatlar gibi iki yana açmış, güç almaya çalışmıştım. Ağzımdan korkmuş kuşların çığlığı gibi bir ses çıktı. Aşağıda sivri bir şeyin üzerine düşeceğimden emindim. Oysa kendimi çamurların içinde buldum. Soluğum kesildi ama bir yerime bir şey olmadı.

Sırtüstü dönüp yukarı baktım. Rya hâlâ tekerlekteydi. Yağmur onu dövüyor, Saçları sırılsıklam yapışıyor, rüzgâr onu uçurmaya çalışıyordu. Üç sepet yukarda, aşağı çubuktan kaydı, elleriyle asılı kaldı. Tüm ağırlığı o incecik kollarındaydı. Tekmeler savurdu, alttaki demiri bulmaya savaştı.

Çamurda debelenip ayağa kalktım, başımı arkaya attım, yüzümü yağmura çevirip soluk soluğa seyrettim.

Oraya tırmanmasına izin vermek için delirmiş olmalıydım.

Ne de *olsa...burada* ölecekti sonunda.

Vizyonum beni bu konuda uyarmıştı. Ona söylemem gerekirdi. Onu durdurmam gerekirdi.

Zor durumdaydı. Herhalde kolları acıyor, omuzlarından çıkacak gibi oluyordu. Ama yukarda güldüğünü duyar gibi oldum. Sonra, rüzgârın uğultusu, dedim. Rüzgâr olmak zorundaydı.

Şimşek... bu seferki yıldırımdı. Çevremde karnaval aydınlanıverdi. Dönme dolabın ayrıntıları kapkara ortaya çıktı. Bir an için yıldırımın oraya düştüğüne, milyarlarca voltun Rya'nın kemiklerine girdiğine inandım. Ama aydınlıkta bakınca onun ölmediğini, tersine, ayaklarının basacak yer bulduğunu gördüm. Yine inmeye başlıyordu.

İşe yaramayacağını bildiğim halde elimi ağzıma siper edip, "Çabuk ol!" diye bağırdım.

Enine çubuk, boyuna çubuk, derken yavaş yavaş, birer birer indi. Düşünce ölmeyecek kadar alçaldığı zaman bile çarpıntım hafiflemedi. Demirleri tuttuğu sürece, elektrik çarpması tehlikesi hâlâ vardı.

Sonunda yere iki buçuk metre kaldı. Rya yüzünü dışarıya çevirdi, tekeri

tek eliyle tuttu, atlamaya hazırlandı. Yeni bir aydınlık sardı etrafı. Elli metre kadar ilerden yayılıyordu. Gök gürültüsü onu tekerden fırlatıp atıyor gibi oldu. Rya ayak üstü düştü, sendeledi... hemen ona sarıldım, çamurlara yuvarlanmasını engelledim. O da bana sarıldı. Sımsıkı. İkimiz de titriyorduk. Kıpırdayamıyor, konuşamıyor, soluk bile alamıyorduk.

Gökyüzünden bir alev dil daha uzandı, bu seferki dönme dolabı buldu, her demiri ışık kesildi. Ardından öldürücü güç toprağa geçti, maden bağlantılardan ilerledi, yayıldı.

Fırtına birden daha beter oldu, sağnak hızlandı, ortalığı seller götürmeye başladı. Çadırlar sarsılıyor, madeni yüzeylerden türlü türlü sesler yükseliyordu.

Karnaval alanında koşmaya başladık. Çamurların içinden, ozon kokusunu soluyarak, fillerin yakınından geçtik, çayıra çıktık, karavanlara doğru yarıştık.

Peşimizde bir canavar, binlerce elektrik ayağıyla bizi izliyordu. Rya'nın karavanına girene kadar kendimizi güvende hissedemedik, kapıyı arkamızdan sımsıkı kapadık.

"Çılgınlıktı bu," dedim.

"Sus," dedi.

"Fırtınanın yaklaştığım gördüğün halde niye yukarda kalalım diye direndin?"

"Sus," diye tekrarladı.

"Eğlenceli mi buldun bunu?"

Mutfak dolaplarının birinden iki bardakla bir şişe brandy çıkarmıştı. Üzerinden sular damlayarak, gülümseyerek yatak odasına yürüdü. Peşinden ilerledim.

"Eğlenceli miydi, Tanrı aşkına?"

Odada bardaklara brandy koydu, birini bana verdi.

Bardak dişlerimde takırdıyordu. Brandy ağzımı ısıttı, boğazımı yaktı,

midemi kavurdu.

Rya tenis pabuçlarıyla çoraplarını ayağından çekip çıkardı, sonra ıslak tişörtünü de çıkardı. Çıplak kollarında, omuzlarında, göğüslerinde yağmur damlaları parıldadı.

"Ölebilirdin," dedim.

Şortuyla külotunu çıkardı, brandyden bir yudum daha aldı, bana yaklaştı.

"Ölmeyi mi umuyordun, Tanrı aşkına?"

"Sus," diye tekrarladı.

Titriyor, kendimi kontrol edemiyordum.

O sakin gibiydi. Tekerden inerken korkmuşsa bile, yere ayağını değdirdiği anda korkusu geçmişti.

"Neyin var senin?" diye sordum.

Cevap vereceği yerde beni soymaya başladı.

"Şimdi olmaz," dedim. "Zamanı değ..."

"Tam zamanı," diye direndi.

"Canım istemiy..."

"İstiyor."

"Yapara..."

"Yaparsın."

"Hayır."

"Evet."

"Hayır."

"Bak!"

* * *

Daha sonra bir süre mutlu bir sessizlik içinde yattık. Nemli çarşaflar üzerindeki vücutlarımız gece lambasının altın ışığıyla parlıyordu. Yağmurun

sesi karavanın damında, duvarlarında gümbürdüyordu. Kozamın madeni kabuğu içinde dinlerken bu ses öyle sakinleştirici bir etki yapıyordu ki!

Ama o tekerleği, o korkunç inişi unutamıyordum. Bir süre sonra, "Sanki yakardayken yıldırım düşmesini istiyordun," dedim.

Bir şey söylemedi.

Kıvrık parmağının eklemiyle onun çene çizgisini izledim, elimi açtım, göğüslerini okşadım. "Güzelsin, akıllısın, başarılısın. Neden böyle tehlikelere atılıyorsun?"

Cevap çıkmadı.

"Yaşamaya değecek her şeyin var."

Sessizdi hâlâ.

Özel hayata saygı konusundaki karnaval kuralları, neden ölme isteği taşıdığım açık açık sormamı engelliyordu. Ama gözüken belirtiler üzerinde yorum yapmak yasak değildi. Oradaki intihar eğilimiyle ilgili belirtiler de sır değildi zaten. "Neden?" diye sordum. Ardından, "Ölümün gerçekten...çekici bir yanı olduğuna mı inanıyorsun?" dedim. Onun sessizliğine aldırmadım. "Sana bir şey olmasını istemiyorum," dedim hemen sonra. "Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim."

Yan döndü, bana sarıldı, yüzünü boynuma gömdü, "Sarıl bana," dedi. Şu durumda umabileceğim cevapların en iyisi buydu herhalde.

* * *

Pazartesi sabahı yağmur hâlâ yağıyordu. Gökyüzü karanlık, elektrikli, kapanıktı. Öyle alçak görünüyordu ki, insan zıplasa değecek sanıyordu. Hava tahminlerine göre Salıya kadar düzelmeyecekti bu durum. Saat dokuzda gösterinin iptal edildiği duyuruldu. Yontsdown açılışı yirmi dört saat ertelendi. Dokuz buçukta iskambil oyunları, yün örme sohbetleri Seyyar Gibtown'da başlamış, hızını da almıştı. Ona on kala, uğradıkları para

kaybı hayallerinde öyle arttı ki, yağmur yağmasa herkesin milyoner olacağını sanırdınız. Ona beş kala da Jelly Jordan atlı karıncada ölü bulundu.

13

PENCERE PERVAZINDAKİ KERTENKELE

KARNAVAL alanına gittiğimde atlı karıncanın çevresine yüz kadar karnavalcı toplanmıştı. Bunların çoğuyla daha tanışmamıştım bile. Kimi san plastik yağmurluk giymiş, başlarına aynı renkte biçimsiz şapkalar geçirmişlerdi. Kiminin siyah deri taklidi pardösüleri vardı. Ayaklarda çizme, sandalet, galoş veya sokak pabuçları...kimi de yalınayaktı. Bazıları pardösülerini pijamalarının üzerine geçirmişlerdi. Aşağı yukarı yarısının şemsiyeleri vardı. Renk renk şemsiyeler kalabalığa bir neşe havası veriyordu. Kimi de fırtınaya göre bir kılıkta değildi. Korkunç haberi duyunca İnanamayarak karavanlarından fırlamış, havaya aldırış etmemişlerdi. İki yas birden. Hem elem, hem nem. İliklerine kadar ıslanmış, çamur içinde kalmışlardı.

Ben blucin, tişört ve dün geceden beri kurumamış olan pabuçlarla gelmiştim. Atlı karıncanın çevresindeki kalabalığa yaklaşırken sarsıldım. Beni

en çok sarsan, oradaki insanların sessizliği oldu. Kimse konuşmuyordu. Tek kelime bile. Hiç kimse. Gözyaşları da yağmur kadar hızlı inmekteydi. Duydukları acı, kül rengi suratlarında, çökmüş gözlerinde okunuyordu. Ama ses çıkarmadan ağlıyorlardı. Bu sessizlik Jelly Jordan'ı ne kadar çok sevdiklerinin, onun ölmesine nasıl hiç inanamadıklarının işaretiydi. Öyle afallamışlardı ki, onsuz dünyanın nasıl olabileceğini düşünüyorlardı şimdi. Daha sonra, ilk şok geçince, yakınma sesleri elbette yükselecek, hıçkırıklar duyulacak, bazıları isteriye kapılacak, dualar edilecek, belki Tanrı'ya öfkeli sorular yöneltilecekti. Ama şu an için elemleri, sesi taşımayan bir boşluk oluşturuyordu.

Onlar Jelly'yi benden iyi tanıyorlardı. Ama ben de kalabalığın dışında kalamadım. "Özür dilerim, pardon," diye diye kendime yol açtım, atlı karıncanın kenarına kadar geldim. Kırmızı beyaz çizgili bez damı yağmur dövüyor, pirinç borulardan aşağıya sızıyordu. Tahta atların yanı sıra ilerledim, Jelly Jordan'ın yolculuğunun apansız son bulduğu yere geldim.

Jelly atlı karıncanın tahta zemininde sırtüstü yatıyordu. Siyah bir aygırla beyaz bir kısrağın arasındaydı. Gözleri kendini burada bulduğuna şaşırmış gibi açıktı. Ağzı da açık duruyordu. Dudağı yarılmış, en azından bir dişi kırılmıştı. Sanki kırmızı bir kovboy eşarbı sarılmıştı yüzünün alt kısmına. Kandı aslında.

Düğmesiz bir yağmurluk giymişti. İçinde beyaz gömleği, koyu gri pantolonu vardı. Pantolonun sağ paçası dizine kadar sıvanmış, beyaz baldın kısmen ortaya çıkmıştı. Sağ pabuç ayağından çıkmıştı. Siyah aygırın üzengisine takılı duruyordu.

Cesedin yanında üç kişi vardı. Luke Bendingo, yani bizi cuma günü Yontsdown'a götüren sürücümüz, arkasını beyaz kısrağa dayamıştı. Yüzü de kısrağın rengindeydi. Bana baktığında gözlerini kırpıştırması, dudağının titremesi, duyduğu elem ve şokun kekelemesi gibiydi. Hiç görmediğim bir

adam yere çömelmişti. Altmışlık, kır saçlı, bıyıklı biri. Jelly'nin arkasına geçmiş, bileğini tutuyordu. Sihirden medet uman bir tedavici gibi. Vücudunu hıçkırıklar sarsmakta, yüzünden sefil gözyaşları boşalmaktaydı. Üçüncü kişi Joel Tuck'dı. Yerinden çıkarılan bir atın yerinde, eliyle pirinç borulardan birini tutmuş, bakıyordu. Picasso'nun kübist portreleriyle kâbus arası bir şey sayılabilecek suratındaki ifadeyi bu sefer yanlış anlamaya olanak yoktu. Jelly Jordan'ın kaybı, yıkmış, mahvetmişti onu.

Uzaktan siren sesleri duyuldu, yaklaştı, sonra bir iniltiyle kesildi. Hemen ardından iki polis arabası karnaval alanına girdi.
Tepelerinde ışıkları yanıp sönüyordu. Âtlı karıncanın yakınma çektiler, kapıların açılıp kapanma sesi duyuldu. Dönüp baktım. Dört Yontsdovn polisi. İçlerinden üçü iblisti.

Joel'in gözlerini üzerimde hissettim. Ona baktığımda, yüzünde hiç beklemediğim bir kuşku ifadesi görüp şaşaladım. Sanki psişik bir perde sarmıştı koca adamı. Onun da iblislere benim gibi ilgi göstermesini bekliyordum. Gerçi polislere şöyle bir baktı...yorgun bakışlarla...ama dikkati yine de benim üzerimde kaldı. O bakış, artı iblislerin gelişi, artı cesetten yükselen psişik etkiler...çok fazla geldi. Dayanamazdım. Oradan uzaklaştım.

Bir süre karnaval alanının arka taraflarında, atlı karıncadan mümkün olduğu kadar uzakta gezindim. Yağmur altında. Ama beni boğan yağmur değil, suçluluk duygusuydu. Joel beni Çarpışan Otolar pavyonunda adam öldürürken görmüştü. Bunu yapışımın nedenini, iblisleri kendisi gibi görebildiğime yorumlamıştı. Oysa şimdi de Jelly öldürülmüştü. Zavallı Timothy Jordan'ın içinde iblis falan yoktu. Joel şimdi beni yanlış anlayıp anlamadığını düşünüyordu. Belki ilk adamda da iblis görmemiş olduğumdan, benim rast gele bir katil olduğumdan kuşkulanıyordu. İkinci kurbanım da masum çıkmıştı işte. Oysa Jelly'ye ben bir zarar vermemiştim. Zaten

suçluluk duymama sebep olan Joel Tuck'ın kuşkusu değildi. Ben Jelly'nin tehlikede olduğunu biliyordum. Vizyonda suratım kanlar içinde görmüştüm. Ama onu uyarmamıştın.

Olayın tam ne zaman olacağım görebilmem gerekirdi. Nerede ve ne zaman olacağım, Jelly'nin nasıl öleceğini anlayıp engellemem gerekirdi. Psişik güçlerimin sınırlı olması özür değildi. Sezgilerimin karmaşık olması, benim onları kontrol edemeyişim de önemli değildi. Onu uyardığımda inanmaması da önemsizdi. Bütün dünyayı ve içindeki herkesi benim kurtaramayacağım da solda sıfır kalırdı. Yine de önlemeliydim bu olayı. Önleyebilmeliydim. Onu kurtarmalıydım.
Yapmalıydım bunu. Yapmalıydım.
* * *

İskambil oyunları, örgü örme toplantıları, diğer sohbetler birer yasa dönüştü. Karnavalcılar Jelly'nin ölümü konusunda birbirlerine yardımcı olmaya uğraştılar. Bazdan hâlâ ağlıyordu. Birkaçı dua ediyordu. Ama çoğu, Jelly ile ilgili hikâyeler, olaylar anlatmaya başlamışlardı artık. Çünkü anılar onu canlı tutardı. Karavanların salonlarında oturuyor, tombul oyuncak bebekleriyle, ilgili bir anı bitince, yenisini anlatmaya başlıyorlardı. Herkes sırayla anlatıyordu. Arada gülüşmeler bile oluyordu. Çünkü Jelly Jordan neşeli, eşi bulunmaz bir insandı. Yavaş yavaş o yoğun elem, acı tatlı bir hüzüne dönüştü. Buna dayanmak daha kolaydı. Yahudilerin geleneğindeki gibi bir davranış içindeydiler. Buraya girmeden ellerimi soğuk suya tutmam, kafama bone geçirmem istense girince herkesi de o kılıkta bulsam, pek şaşırmazdım.

Yağmur altında birkaç saat dolaştım, arasıra bir iki karavana uğradım, sohbetlere katıldım, her birinden birkaç yeni bilgi topladım. Öğrendiğime göre Jelly'nin elini tutup ağlayan kır saçlı adam Arturo Sombra'ydı. Sombra Kardeşlerden sağ kalan son kişi, bu karnavalın da tek sahibi. Jelly

Jordan onun mânevi oğlu sayılıyordu. İhtiyar ölünce karnaval Jelly'ye kalacaktı. Polisler yaşlı adamın işini daha da zorlaştırmışlardı. Çünkü katilin karnavalcılardan biri olmasından kuşkulanıyor gibiydiler. Hattâ polisler bu cinayete sebep olarak Jelly'nin karnavalda paraları kontrol ettiğini, belki bundan kişisel yarar sağladığım bile öne sürmüşlerdi. Katil Bay Sombra'nın kendisi bile olabilirdi onlara göre. Oysa böyle bir kuşku duymak için hiçbir neden olmadığı gibi, duymamak için çok neden vardı. İhtiyarı da, Cash Dooley'i de, Jelly'nin para çaldığını bilebilecek herkesi de sorularıyla hırpalıyor, zor anlar yaşatıyorlardı. Sorgulama sırasında nasıl kaba ve haşin davranılacağını çok iyi bilmekteydiler. Karavan kantinde herkes öfkeden kuduruyordu.

Hiç şaşırmadım. Polislerin bu insanları gerçekten katil sanamayacaklarını biliyordum. Ama içlerinden üçü iblisti. Olay yerine toplanan yüz kişinin üzüntüden nasıl felç olduğunu görmüşlerdi. Bu onları yalnız sevindirmekle kalmamış, daha fazla ıstırap yaratmak konusunda iştahlarını kabartmıştı. Acımızı artırmadan edemezlerdi. Arturo Sombra'yı da hepimizi de sonuna kadar hırpalayacaklardı.

* * *

Sonunda adlî tabibin geldiğim duyduk. Olay yerinde cesedi incelemiş, Arturo Sombra'ya birkaç soru sormuş, cinayet ihtimalini reddetmişti. Olayın kaza olduğuna karar verilince herkes belirgin biçimde rahatladı. Jelly'nin uykusu kaçtığında karnaval alanına gelip atlı karıncayı çalıştırdığını herkes biliyordu görünüşe göre. Müziği açmıyordu. Kendi kendine biniyordu atlardan birine. Aslında buguvugi onun en sevdiği oyuncaktı ama o fazla büyüktü. Jelly bu yüzden atlı karıncaya geliyor, atlardan birine biniyordu. O gece de, ya kötü hava nedeniyle para kaybedileceğine sıkılmış, ya da başka bir nedenle uykusu kaçmış olmalıydı. Belki de Lisle Kelsko'nun ne sorun çıkaracağını düşünüyordu. Siyah aygıra hareket halindeyken binmiş,

eliyle pirinç boruya tutunmuş, yağmuru dinleyerek, sırıtarak, çocuklar gibi dönmeye başlamıştı. Belki de ıslık çalıyordu. Zamanla kendini biraz daha iyi hissedince inmeye çalışmış, sağ pabucu üzengiye takılmış, ayağından çıkmış, Jelly de düşmüştü. Bu ufacık düşüş sırasında dudağım patlatmış, iki dişini kırmış...boynunu da kırmıştı.

Resmi bulgular bu merkezdeydi.

Kaza sonucu ölüm.

Kaza.

Budalaca, anlamsız, gülünç bir ölüm şekli...ama yine de acıklı bir kaza. Zırva.

Jelly Jordan'a tam ne olduğunu bilmiyordum ama onu bir iblisin bile bile öldürmüş olduğundan emindim. Cesedin başında dururken gelen kopuk, anlamsız imajlardan anlıyordum. Bir kere, atlı karıncada ölmemişti Jelly. Dönme dolabın dibinde ölmüştü. İblisin biri ona en az üç kere vurmuş, boynunu kırmış, sonra diğer iblislerin yardımıyla getirip kaza yeri diye bildiğimiz bu yere yatırmıştı. Bu kaza bir senaryoydu.

Bazı varsayımları yaparken insan hata yapmaktan korkmuyor. Jelly uyuyamayınca besbelli karanlıkta yürümeye çıkmıştı. Fırtınada. Ve görmemesi gereken bir şey görmüştü. Ne? Yabancılar...karnavalcı olmayan kimseler dönme dolabın orada bir şeyler yapıyorlardı. Herhalde bağırmıştı Jelly onlara. Onların normal insan olmadığım bilemezdi. Onlar da, kaçacakları yerde, dönüp ona saldırmışlardı.

Atlı karıncanın orada *üç* şeyi net olarak hissetmiştim. Üçüncüsü, dayanması en zor geleniydi. Zihninin içini görmüştüm. Ölürkenki son düşüncesini okumuştum. O düşünce cesedin yanında, benim gibi bir tarafından okunmayı bekliyordu. Ölüm anında Jelly üç ayıdan oluşan oyuncak aileyi düşünmekteydi. Baba ayı. Anne ayı, Yavru ayı. Annesi yedinci doğum gününde hediye etmişti ona o ayıları. Jelly onları çok sevmişti. Özel bir sevgisi vardı onlara. Tam uygun anda gelen tam uygun bir hediye.

Çünkü doğum gününden iki gün önce babasını kaybetmişti Jelly. Onun gözünün önünde, otobüs çarpmıştı adama. Baltimore'de. 'Çocuğa birdenbire fazla soğuk, fazla zalim, fazla tesadüfi görünen dünya, bu hediyelerin etkisiyle sıcaklaşmıştı bir dereceye kadar. Jelly ölürken, acaba ben Yavru ayı mıyım, gittiğim yerde Annemi ve Babamı mı bulacağım, diye düşünüyordu. Karanlık bir yere gidip orada yalnız kalmaktan korkuyordu.

Psişik güçlerimi kontrol edemem. Akşam Gözlerimi bu olaylara kapatamam. Yapabilsem, Jelly Jordan'ın o andaki korkusuna ve yalnızlığına asla bakmak istemezdim. Yağmurda yürürken hiç aklımdan çıkmıyordu. Karavanlara girip sohbet ederken de, dönme dolabın dibinde durup iblislere lanet okurken de. Zaten
daha sonra yıllarca aklımdan çıkmadı. Bugün bile, uykum kaçınca, canım sıkılınca, Jelly'nin ölürkenki duygularım hatırlarım. O duygular öylesine canlıdır ki, sanki benim kendi duygularımdır. Bugün artık onca şey gördükten, başımdan onca şey geçtikten sonra, neyle olsa başa çıkabilecek durumdayım. Ama o sıra Yontsdownda...daha on yedi yaşındaydım

* * *

Pazartesi öğleden sonra saat üç olduğunda, Jelly'nin cesedinin Yontsdovvn'a yakılmaya, götürüldüğünü bütün karavankent öğrendi. Külleri bir kap içinde ya yarın, ya da çarşambaya, Arturo Sombra'ya verilecekti. Gece karnaval kapanınca da cenaze töreni yapılacaktı. Atlı karıncanın yanında. Jelly orayı çok sevdiği için. Ayrıca. Öldüğü yer sözde orası olduğu için.

* * *

O akşam Rya'nın karavanında yemek yedik. Ben salatayı yaptım, o da peynirli omlet yaptı. Ama ikimiz de fazla yiyemedik. Pek aç değildik.

Akşamın geri kalanım yatakta geçirdik. Sevişmedik. Yastıklara yaslandık, elele tutuştuk, biraz içki içtik, biraz öpüştük, biraz konuştuk.

Rya birkaç kere Jelly Jordan için gözyaşı döktü, bu da beni şaşırttı. Acı duyma yeteneğinin varlığımdan kuşku duyuyor değildim. Ama şimdiye kadar onu yalnız kendi tarifsiz kederleri için ağlarken görmüştüm. Şimdi de, gözyaşları zorla, kendisi önlemek istediği halde çıkıyor gibiydi. Diğer karnavalcılara, kabullenmek, belli etmek istemediği, belki kendisinin de bilmediği bir bağla bağlı olduğunu zaten sezmekteydim. Bu gözyaşları, sezgimin doğru olduğunu gösteriyordu bana.

Ben daha önce hayli ağlamıştım ama şimdi gözlerim kuruydu. Öfke sarmıştı artık beni. Jelly'ye hâlâ üzülüyordum. Ama daha çok, onun öcünü almak istiyordum. Alacaktım da. Er geç birkaç iblis öldürecektim. Durumu berabere getirebilmek için. Şansım yaver giderse, belki Jelly'nin boynunu kıranları bulur, gebertirdim.

Zaten bu arada ilgim ölülerden sağlara kaymıştı. Rya'nın öngördüğüm, sezdiğim ölümünün de Jelly'ninki gibi beklenmedik bir zamanda yer alacağından emindim. İşte buna dayanmak mümkün değildi. Ona bir zarar gelmesine izin veremezdim, vermemeliydim, vermeyecektim, vermeye cesaret edemezdim. Aramızda benim daha önce tanımadığım bir yakınlık, bir bağ oluşturmaktaydık. Böyle bir şeyi bir daha bulamazdım. Eğer Rya Raines ölürse, benim de bir parçam ölürdü. İçimde yanıp bitmiş, boşalmış odacıklar oluşurdu. Bir daha onarılamayacak odacıklar.

Önleyici tedbirler almak gerekiyordu. Geceyi onun karavanında geçirmediğim zamanlarda, gizlice kapısının dışında nöbet tutacaktım. Uykusuz kalmaya zaten alışkındım. Bir yandan da altıncı duyumu yoklayacak, onu nelerin beklediği konusunda ayrıntı görmeye çalışacaktım. Krizin tam hangi anda patlayacağını bilirsem, tehlikenin nereden geleceğini arılarsam, koruyabilirdim Rya'yı. Jelly Jordan olayındaki gibi başarısızlığa uğramamalıydım.

Belki de Rya korunmaya ihtiyacı olduğunu içgüdüsel olarak biliyordu. Böyle bir durumda benim onu korumaya hazır olduğumu da seziyordu. Akşam ilerlerken kendisiyle ilgili bazı sırları bana açmaya başladı. Bunların kimseye anlatmadığı şeyler olduğunu hissettim. Her zamandan fazla içiyordu. Sarhoş değildi ama sabah uyandığında bana bunları anlattığı için kendini suçlamaya çalışıyor, içki içmiş olmayı özür olarak kullanmak istiyordu.

"Annemle babam karnavalcı değildi," derken sesinin tonu, konuşması için onu cesaretlendirmemi istediğini belli ediyordu.

"Nerelisin?" diye sordum.

"Ban Virginia. Annemle babam Batı Virginia dağlarındandı. Bir tepenin dibinde, derme çatma bir kulübede otururduk. En yakın kulübeyle aramız herhalde yarım mil vardı. Dağlılar nasıl

olur, bilir misin?

"Pek sayılmaz."

"Yoksul olur," dedi acı bir sesle.

"Bu utanılacak bir şey değil."

"Yoksul, cahil, eğitilmeye isteksiz, ketum, içine kapanık, kuşkucu. Kendi bildiklerinde inatçı. Dar görüşlü. İçlerinden bazıları...belki çoğu...içice evlenir. O tepelerde kuzenlerin evlenmesine çok sık rastlanır. Daha beteri de var. Daha beteri."

Yavaş yavaş, cesaretlendirilmeye ihtiyacı giderek azalırken, bana annesi Maralee Svveen'i anlattı. Maralee iki kuzenin yedi çocuğundan biriydi. O evlilik zaten ne papazın, ne de bir devlet yetkilisinin onayını almıştı. Doğal yasaların evliliğiydi. Svveen'lerin bütün çocukları güzeldi. Ama bir tanesi geri zekâlıydı, geri kalan altı tanenin de beşi oldukça aptaldı. Maralee de içlerinde en akıllı olanı değildi. Ama yedi kardeşin en güzeli oydu. Çarpıcı bir sarışındı. Işıklı yeşil gözleri vardı. Vücudu öyle güzeldi ki, on üç yaşını doldurduğu andan başlayarak dağdaki her delikanlı eteğini koklar olmuştu. Cazibesi

olgunlaşmadan çok önce Maralee'de epey bir cinsel deneyim birikimi olmuştu. Buna romantik birikim demek mümkün değildi elbette. Diğer kızların ilk defa bir erkek arkadaşla çıktığı, seksin tam ne olduğunu bilmediği yaşlarda, Maralee birlikte yattığı delikanlıların sayısını bile bilmiyordu artık. Otluklarda, ambarlarda, samanlıklarda, dağlıların bayıldığı o eski, elden düşme arabaların arka kanepelerinde. Bunu bazen isteyerek yapmış, bazen zorlanmıştı. Zaten genellikle de öyle olmuş, böyle olmuş, umurunda değildi. Bu yaşta masumiyetini kaybetmesi o dağlarda pek de şaşılacak bir şey değildi. Esas şaşılacak şey, on dördüncü doğum gününe kadar gebe kalmayışıydı.

Apalaş dağlarının yerel halkı, edepli toplumun ahlâk kurallarına aldırış etmezdi. Ama karnavalcılar gibi kendi yasalarını kendileri yaratmış da değillerdi. Amerikan edebiyatında 'soylu vahşi' diye bir kavram vardır. Bizim kültürümüz, uygarlığın kötülüklerinden uzak bir hayatın nedense daha sağlıklı, daha olgun bir hayat olduğuna inanmakta inat eder. İnsanlar uygarlıktan uzaklaştıkça, modern toplumun gereksiz baskılarından yavaş yavaş sıyrılırlar. Lüks arabalar, süslü evler, ünlü terzilerden giysiler, geceleri tiyatrolar, konserler yok olur. Belki daha basit bir hayatın gerçekten iyi olduğunu savunmak bir dereceye kadar mümkündür. Ama insanlar eğer uygarlıktan yeterince uzaklaşır, o uzak yerde yeterince uzun süre kalırlarsa, bir takım çekingenliklerinden de sıyrılırlar. Dinin, toplumun zorladığı çekingenlikler pek de budalaca, amaçsız, dar görüşlü şeyler değildir. Son zamanlarda öyle olduğunu savunmak moda olsa bile, o çekingenliklerin bazıları çok gerekli beka tedbirleridir. Uzun vadede da iyi eğitilmiş, daha iyi beslenmiş, daha varlıklı bir toplum yaratmaya katkıda bulunurlar. Kırsal yerler vahşidir ve inşam vahşiliğe teşvik eder. Vahşetin geliştiği ortamdır o yerler.

Maralee on dört yaşma geldiğinde gebeydi, okuma yazma bilmiyordu, hiç eğitim almamıştı, alabileceğe benzemiyordu, hayattan bir beklentisi

yoktu, hayal gücü kendi geleceği için korku duyamayacak kadar kısırdı, ömrü boyunca çok derin, korkunç bir uçuruma doğru ine ine yaşayacağını anlayamayacak kadar da aptaldı. Sakin sakin, ortaya birinin çıkmasını, kendisini ve bebeğini koruması altına almasını bekliyordu. Bebek Rya'ydı. Daha Rya doğmadan, birisi gerçekten Maralee Sween'i namuslu bir aile kadım yapmaya talip olmuştu. Bu belki de Tanrı'nın, sarhoşları nasıl hep koruyorsa, dağlı kızları da öyle koruduğunun kanıtıydı. Maralee Sween'in desti izdivacına talip olan kahraman şövalye, Abner Kady adında biriydi. Otuz sekiz yaşındaydı. Yani Maralee'den yirmi dört yaş büyüktü. Boyu bir doksan, kilosu yüz yirmiydi. Boynu hemen hemen kafası kadar kalındı. Bıçkınların hiç de az olmadığı bu diyarda o yine de herkesin korktuğu bir adamdı.

Abner Kady için, ay ışığım pişirip para kazanıyor denilebilirdi. Köpek besleyip satar, ufak tefek hırsızlık olaylarına karışır, bazen de büyük soygunlar yapardı. Yılda bir iki kere arkadaşlarıyla birleşip otoyoldan bir kamyon kaçırırlardı. İçinde viski veya sigara olanına rastlarlarsa, kazançları daha iyi olurdu. Çaldıklarını, Oarksburg'da bir yere satarlardı. Bu işte iddialı olsalar, ya zengin olur, ya kodesi boylarlardı ama onlardaki ihtiras küçük çaplıydı. Kady yalnız hırsız, zorba ve kavgacı olmakla kalmıyordu. Tecavüz konusunda da isim yapmıştı. Kadınları zorla ele geçirmeyi, fetihlerini biraz tehlike tuz biberiyle lezzetlendirmeyi severdi. Hapse hiç girmemesi, kimsenin ona karşı tanıklığa cesaret edememesindendi.

Maralee Svveen'e göre bu adam tam bir kelepirdi. Dört odak bir evi vardı. Yine kulübeydi ama...akar suyu vardı. Onun ailesinde kimse viskinin, yiyeceğin, giyeceğin kıtlığını çekmezdi. İhtiyacını bir yerden çalamazsa, öbür yerden çalardı Abner. Dağlık yörede bu iyi bir nitelik sayılırdı.

Maralee'ye iyi davranıyordu. Yani, ne kadar iyi davranabilirse. Sevmek elinden gelmezdi Abner'in. Onu sık sık azarlıyordu ama fiske vurmuyordu.

Bir kere, gurur duyuyordu Maralee'nin güzelliğinden. Vücudu ona heyecan veriyordu. Onu sakat ederse gurur duyamazdı.

Rya fısıltı düzeyine inmiş bir sesle, "Hem küçük eğlence makinesine de zarar vermek istemiyordu," dedi. Anneme öyle derdi. "Küçük eğlence makinem."

Bu sözün anlamının yalnız seksle ilgili olmadığını sezdim. Daha başka, daha karanlık bir şey vardı. O şey her neyse, Rya ondan söz etmek için yine cesaretlendirilmeye ihtiyaç duyuyordu. Boşalmaya, açılmaya istekli olduğunu hissediyordum. Kalkıp ona yeniden içki doldurdum, elini tuttum, tatlı sözlerle anılarım kolaylaştırmaya çalıştım.

Gözlerinde yine yaşlar parıldıyordu. Bu sefer Jelly'ye değil, kendine ağlıyordu. Aslında en sert davrandığı kişi kendisiydi. Sıradan insanî kusurlarına hoşgörü göstermiyor, asla kendine acımaya yanaşmıyordu. Bu yüzden gözlerim kırpıştırıp yaşları yok etti. Dura dura, kararsız bir fısıltıyla anlattı. "Bu sözün anlamı...bebek makinesi demekti...bebekler...eğlence demekti. Hele de...hele de...kız bebekler."

Bana bir Hansel Gretel masalı anlatmadığını o zaman anladım. Buradaki bebekleri cadı bir yere kapatıyor değildi. Korkunç anılar gizliydi bu işte. Bilmekten korkuyordum. Onu seviyordum. Jelly'nin ölümü onu yalnız üzmekle, korkutmakla kalmamış, ona kendi ölümlülüğünü de hatırlatmıştı. Yakın ilişki ihtiyacı duymuştu Rya. Dinlememi istiyordu. Anlamamı istiyordu. Ona yardım etmeye hazırdım. Ama sırlarının...canlı ve aç olacağından korkuyordum. Onlara karşılık benden de bir parça gideceğinden çekiniyordum.

"Ah...Tanrım...hayır," dedim.

"Kız bebekler," diye tekrarlardı. Bana bakmadığı gibi, odadaki herhangi bir şeye de bakmıyordu. Zamanın ötelerine dikmişti gözlerini. "Tabii erkek kardeşlerimi de ihmal etmiyordu. Onları da kullanacağı yerler vardı. Ama

kızları tercih ediyordu. Ben on bir yaşıma gelene kadar annem ona dört bebek vermişti. İki kız, iki erkek. Hatırlayabildiğim kadarıyla...üç yaşından beri...beni..."

"Elliyor muydu?" dedim boğuk bir sesle.

"Kullanıyordu," dedi.

Ölü bir sesle o korku, şiddet, istismar yıllarını anlattı. Bu hikâye içimi kapkaranlık etti.

"Bebekliğimden tek hatırlayabildiğim bu...onunla olmak... onun istediğini yapmak...ona dokunmak...ikisiyle yatakta yatmak...annem ve o...onlar sevişirken. Bunu normal sanmam gerekirdi herhalde. Başka bir şey bilmediğime göre. Her aileyi böyle sanmam gerekirdi...ama öyle olmadı. Bunun yanlış olduğunu biliyordum...hasta bir şey olduğunu...ve nefret ediyordum. Nefret ediyordum!"

Ona sarıldım

Onu kollarımda salladım.

Hâlâ yaşlar geri dönmemişti gözlerine.

"Abner'den nefret ediyordum. Ah...Tanrım...ne kadar nefret ettiğimi bilemezsin. Her aldığım solukla, her yaşadığım anla, durmaksızın. Bu kadar yoğun bir nefretin nasıl olduğunu anlayamazsın.

İblislere olan duygularımı düşündüm, acaba onun duyduklarına denk midir, diye merak ettim. Herhalde haklıydı. Onun tarif ettiği gibi katıksız bir nefreti bilemezdim. Çünkü o zamanlar o güçsüz bir çocuktu. Nefreti çok uzun yıllar boyunca beslenmişti içinde.

"Ama sonra...oradan kaçınca...aradan epey zaman geçince...daha çok annemden nefret etmeye başladım. O annemdi benim. Ben onun gözünde kutsal değil miydim? Benim bböyle kkkulanılmama nasıl göz yumdu?"

Verecek cevabım yoktu.

Bu konuda ancak Tanrı'yı suçlayabilirdim. Oysa genellikle ne Tanrıya, ne de iblislere ihtiyacımız vardır. Biz onlarsız da birbirimizi mahvetmeyi biliriz,

sağolun, teşekkürler.

"Çok güzeldi," diye devam etti. "Şık falan değil...ama tatlı. Onu melek sanırdım. Melekleri öyle sanırız. Bir ışık yayardı sanki. Ama sonunda onun ne kadar *kötü* olduğunu anladım. Bir kısmı cahilliğinden, aptallığından geliyordu tabii. Budalanın biriydi, Slim. Dağlı aptallığı. İki kuzenin çocuğu. Herhalde o iki kuzen de iki kuzenin çocuğuydu. Asıl benim aptal olmayışıma, ya da Joel Tuck'un göstericileri gibi çarpık çurpuk olmayışıma şaşmak gerek. Olmadım. Abner'e oynayacak çocuk falan da doğurmadım. Bir nedeni...bana yaptıklarıydı...ben çocuk doğuramam. Ayrıca, on bir yaşındayken oradan kaçtım."

"On bir yaşındayken mi? Nasıl?"

"Onu öldürdüm."

"İyi," dedim yavaşça.

"Kasap bıçağım alıp gırtlağına sapladım."

On dakika kadar onu bağrıma bastım, ikimiz de konuşmadık, içkilerimize uzanmadık. Hiçbir.şey yapmadan, öylece kucaklaştık.

Sonunda ben, "Çok üzgünüm," dedim.

"Üzülme."

"Öyle çaresiz hissediyorum ki kendimi." ,,

"Geçmişi değiştiremezsin."

Doğru, değiştiremezdim. Ama bazen geleceği değiştirebilirdim. Yaklaşan tehlikeleri görüp onlardan kaçınabilirdim. Rya bana ihtiyaç duyduğumda orada olmayı umuyordum.

Rya, "Ben hiç..." diyecek oldu.

"Kimseye söylemedin," diye onun sözlerim bitirdim.

"Asla."

"Sırrın bende güvende."

"Biliyorum. Ama... neden sana söylemeyi seçtim?"

"Tam zamanında buradaydım," dedim.

"Hayır, o kadar değil."
"Ne peki?"
"Biliyorum," dedi. Benden uzaklaşıp arkasına yaslandı, gözlerini kaldırıp yüzüme baktı. "Sende özel bir şey var. Farklı."
"Yok canım," dedim tedirgin bir sesle.
"Gözlerin öyle güzel ve rastlanmadık gözler ki! Bana... güven veriyor. Sende müthiş bir sakinlik var... Yo, sakinlik değil aslında...çünkü için sakin değil. Ama güçlüsün. Öyle güçlüsün ki! Çok da anlayışlısın. Ama yalnız gücün, anlayışın ve merhametin de değil. Bu...özel bir şey...tanımlayamadığım bir şey."
"Beni utandırıyorsun," dedim.
"Kaç yaşınasın, Slim MacKenzie?"
"Söyledim sana...on yedi."
"Olamaz."
"Olamaz mı?"
"Daha büyüksün."
"On yedi."
"Doğru söyle."
"Eh, pekâlâ. On yedi buçuk."
"Yarım yılla gerçeğe yaklaşamayız," dedi. "Bütün gece sürer. Ben sana söyleyelim kaç yaşında olduğunu. Biliyorum. Gücüne, sakinliğine, gözlerine bakarak...yüz yaşındasın diyebilirim. Yüz yıllık tecrübeye sahipsin."
"Eylülde yüz bir," diye gülümsedim.
Sırrını söyle bana," dedi.
"Sırrım yok."
"Haydi. Söyle."
"Ben sıradan bir serseriyim. Sen daha fazla bir şey olmamı istiyorsun, çünkü her şeyin aslında olduğundan daha iyi, daha soylu, daha ilginç

olmasından yanasın. Oysa ben yalnızca benim."
"Slim MacKenzie."

"Evet, öyle," diye yalan söyledim. O bana açılmıştı ama ben ona açılmak istemediğimden emindim. Utanıyordum. Onun dediklerinden ötürü değil. Yüzümün kızarması, onu kandırmaya bu kadar kolay karar verebilişimdendi.
"Slim MacKenzie, derin, karanlık sırları olmayan biri. Hattâ can sıkıcı. Ama sen sözünü bitirmedin. Onu öldürdükten sonra ne oldu?"

Sessizlik. O günlerin anılarına dönmek istemiyordu. Sonunda konuştu.
"Daha on bir yaşındaydım. Bu yüzden hapse girmedim. Hattâ yetkililer o kulübede olup bitenleri öğrenince, esas kurbanın ben olduğunu söylediler."
"Doğruda."

"Bütün çocukları annemden aldılar. Bizi birbirimizden ayırdılar. Kardeşlerimin hiçbirini bir daha görmedim. Kendimi bir devlet yetimhanesinde buldum."

Birden daha karanlık sırlarının da olduğunu anladım. O yetimhanede başına gelenlerin en azından Abner Kady olayı kadar korkunç olduğunu altıncı duyumla sezdim.
"Sonra?" diye sordum.

Gözlerini benden ayırdı, içkisine uzandı. "On dört yaşında oradan da kaçtım. Daha büyük gösteriyordum. Annem gibi ben de erken olgunlaşmıştım. Karnavala katılmam bu yüzden kolay oldu. Adımı Raines olarak değiştirdim, çünkü...yağmuru hep çok sevmişimdir. Seyretmeyi de, dinlemeyi de...Her neyse, o zamandan beri buradayım."
"Bir imparatorluk kurma peşinde."
"Öyle. Bir değerim olduğunu kendime kanıtlama peşinde."

bu arada yılların akıp geçtiğini hissediyordum. Ya geçmiş, ya da gelecek, koparılıp almıyordu benden. Ama hangisi, anlayamıyordum.

Işık seli boyunca, hayalime bakarken, içimde korkunç bir korku uyandı. Bu korku yorgunluktan ve üzüntüden doğuyordu. Bir tek ben gerçekten vardım. Tüm evren bendim. Başka her şey ve herkes benim hayalimdeydi. Ama son ışık da yok olurken bu duygu soldu. Cam yeniden saydamlaştığına, pervaza yakın yerde bir şey gördüm, hayallerin sonunu o getirdi. Küçük bir kertenkele. Kamı bana dönük, ince kuyruğu soru işareti gibi kıvrılmış. Demin kendi hayalime bakarken de oradaydı o. Ben yeni fark etmiştim. Bana her şeyin yalnızca yüzeyini gördüğümüzü hatırlattı. Derinleri görebiliyorduk. Derinler daha korkunçtu, karmaşıktı. Şu anda kertenkelenin gerisinde yağmuru, onun gerisinde başka şimşekleri gördüm. Yağmur perdesinin gerisinde de bir başka karavan vardı. Sonra daha başkası. Sonra karnaval alanı. Onun ötesinde kent..Yontsdown...onun ötesinde de... sonsuzluk...

Rya uykusunda mırıldandı.

Loş ışıkta yatağa döndüm.

Rya çarşafların üzerinde gölge gibiydi.

Yanında durdum, ona baktım.

Geçen cuma günü Joel Tuck'ın bana Şokkent'te sorduğu soru geldi aklıma. Rya'yı konuşuyorduk. "Çok güzel bir kız ve içi de güzel...onu kabul ettik bir kere...ama görebildiğim 'iç'in altında bir başka iç daha olamaz mı?"

Bu gece Rya bana açılana kadar, çocukluğunu anlatana kadar, ben onu camdaki hayal gibi yalnız üstten görmüştüm. Şimdi daha içini görüyor, kendimi onun tümünü görebildiğime inandırıyordum. Oysa şu anda tanıdığım Rya da gerçeğin yüzeyindeki daha zengin ayrıntılardı. Yüzeyden içeri yeni girmiş, ilk kata varmıştım. Yani pervazdaki kertenkeleye. Ama onun gerisinde de sayısız katlar vardı. İçeriye iyice sokulmadan Rya Raines'i kurtaramayacağını sezmekteydim.

Rya yine mırıldandı.

Yatakta debelendi.

"Mezarlar," dedi. "Ne çok...mezar..." : bir ara, "Slim," dedi. "Ah...Slim, hayır..."

Onun rüyası, benim rüyam. .' Aynı rüyayı nasıl gördürdük?
Ve neden? Ne anlama geliyordu bu?

Yanında durduğumda, gözlerimi kapadığım anda mezarlığı ben de görebiliyordum. Kâbusu onunla birlikte yaşayabiliyordum. Boğuk bir çığlıkla uyanacak mı diye bekledim. Gepgergindim. Rüyasında onu yakalayıp gırtlağını koparacak mıydım? Kendi rüyamdaki gibi? Eğer o ayrıntı da aynıysa, o zaman rastlantı olamazdı. Bir anlamı olmalıydı. Eğer ikimizin rüyasında da dişlerim onun gırtlağına gömülüp kan fışkırtıyorsa, şu anda yapabileceğim en iyi şey çıkıp gitmek olurdu. Hemen. Tâ uzaklara gitmek, onu bir daha asla görmemek.

Ama Rya bağırmadı. Rüyanın paniği geçti, tekmeler atmayı kesti, soluması normal bir tempoya oturdu, sessizleşti.

Dışarıda ölülere ağıt tutan yağmur ve rüzgâr, mezarlık gibi bir dünyada umut bulabilenlere de ağıt tutuyordu.

14

EN BÜYÜK AYDINLIK, KARANLIĞIN HEMEN ÖNÜ SIRA GELİR

SALI sabahı gökyüzü güneşsiz, fırtına şimşeksiz, yağmur da rüzgârsızdı. Damlalar yorgun gibi, dosdoğru aşağıya düşüyordu. Kilolarca, kentallerce, tonlarca...otları eziyor, karavan damlarında içini çekiyor, çadırların meyilli çatılarından kayıp yerde gölcükler oluşturuyordu.

Gösteri yine iptal edilmişti. Yontsdown panayırı yirmi dört saat daha ertelenmişti.

Sabah olduğunda Rya bana gece anlattıkları için sandığım kadar da pişman olmadı. Kahvaltı masasında, geçen haftaki Rya'ya göre daha kolay gülümsüyordu. Küçük sevgi ifadelerine de öyle çok başvuruyordu ki, bir gören olsa, sert iş kadım ününü hemen kaybederdi.

Daha sonra başka birkaç karavana ziyarete gittik. Nasıl vakit geçiriyorlar diye görmeye. İşte o zaman yine onların tanıdığı Rya oldu. Soğuk, mesafeli. Onların tanıdığı Rya da benimle olan Rya kadar değişse, sanırım hemen farkına varırlardı. Seyyar Gibtown, üzerine boğucu bir battaniye serilmiş gibiydi bugün. Bu yağmurdan kaynaklandığı gibi biraz da gelir kaybından, dün ölen Jelly Jordan'dan kaynaklanıyordu. O acı olaydan henüz tam sıyrılmış değillerdi.

Loruslara, Frazelli'lere, Cutshank'lara uğradıktan sonra, günün geri

kalanım Rya’nın karavanında baş başa geçirmeye karar verdik.Yolda dönerken önemli bir karar daha verdik. Rya birden durdu, benim şemsiyeyi tutan elime sarıldı."Slim!" dedi pırıl pırıl gözleriyle. "Ne var?" diye sordum. "Önce senin yattığın karavana gidelim, eşyalarını toplayalım, benim oraya taşıyalım." Bunu duyunca, "Ciddi olamazsın," dedim, içimden de, inşallah ciddidir diye dualar etmeye başladım. "İstemiyorum deme bana sakın," dedi. "Peki, demem," dedim. Kaşlarını çattı. "Hey, biliyorsun, şu anda konuşan patronun değil." Ben de, "Öyle bir şey düşünmemiştim zaten," diye karşılık verdim. "Sevgilin konuşuyor," dedi o. Ben de, "İyice düşündüğünden emin olmaya çalışıyorum," dedim. "Düşündüm," dedi. "Biraz fazla hızlı düşündün," dedim. Bu sefer, "Öyle göstermeye çalışıyorum, salak," diye patladı. "Beni hesapçı bir kadın sanmanı istemem" Ben, "Acele kararla yanlış bir şey yapmamı istemem," dedim. "Rya Raines hiç öyle şey yapmaz," dedi. "Herhalde haklısın, ha?" dedim. İşte o kadar kolay oldu. On beş dakika sonra, birlikte yaşamaya başlamıştık.

Öğleden sonra karavanın ufacık mutfağında bisküvi pişirdik. Dört tane fıstık ezmeli, altı tane de çikolatalı. Hayatımın en güzel günlerinden biri o gündü. Ağız sulandıran kokular, her kâse hazırlanınca kaşığı yalamalar, şakalaşmalar, takılmalar, paylaşılan bir emek. Bunlar bana Oregon'da, Stanfeuss mutfağındaki benzer anları hatırlatıyordu. Ablalarım ve annemle. Ama bu seferki daha bile iyiydi. Oregon'da böyle günlerden zevk almış, ama değerini asla bilememiştim. Altın günler yaşadığımı anlayamayacak kadar gençtim. Her şeyin bir sonu olduğunu bilemeyecek kadar toydum. Artık çocukluğa özgü sonsuzluk ve değişmezlik hayallerim kalmadığı için, ayrıca ev zevklerini bir daha tadamayacağıma da inanmaya başladığım için, Rya ile bir mutfakta geçirdiğim saatler yüreğimi sızlatacak kadar tatlı geldi.

Akşam yemeğini de birlikte hazırladık. Yemekten sonra radyo dinledik. Boston'un WBZ radyosuyla Pittsburgh'un KDKA radyosunu. Dick Biondi de

Chicago'da milleti kırıp geçiriyordu. O zamanın şarkıların çalışıyordu istasyonların hepsi... Chiffons'dan "He's so Fine"; Beach Boys'dan "Surfm' USA"; Cascades'den "Rythm of the Rain"; Drifters'den "Up on the Roof;Peter, Paul ve Mary'den "Blowin' in the Wind" ile "Puff (the Magiç Dragon)"; sonra "Limbo Rock" ve "Sugar Shack", "Rock Around the Clock"; "My Boyfriend's Black"...Leslie Hore'un, Four Seasons'm, Bobby Darin'in, Chantays'in, Ray Charles'ın, Little Eva'nın, Dion'un, Chubby Checker'in, Shireİles'in, Boy Orbinson'un, Sam Cooke'un, Bobby Lewis'in ve Elvis'in sarkılan...Hele Elvis...eğer o yıl da müzik açısından iyi bir yıl değilse, demek siz o yılı yaşamamışsınız

O gece sevişmedik. Ortak hayatımızın ilk gecesi olduğu halde. Ama sevişsek de daha iyi olamazdı zaten. O geceyi hiçbir şey olduğundan iyi kılamazdı. Hiç bu kadar yakın olmamıştık birbirimize. Sevişirken bile. Rya yeni sırlar açmadı, ben de sırrım yokmuş gibi davranmakta direndim, kendime bir yuva bulduğuma, sevecek birini bulduğuma ne kadar sevindiğimi saklamadım... birbirimizin yanında çok rahattık. Belki de sırlarımızı kafamızda taşıdığımız, kalbimizde taşımadığımız için.

Gece on birde yağmur kesildi. Sağnakken birden çiselemeye dönüştü, sonra birkaç iri damla düştü ve bitti. İki gün önce yine böyle başlamıştı zaten. Yatak odasının penceresinden dışardaki sel basmış dünyaya baktık. Yağmur yalnız dünyayı temizlemekle kalmamış, beni de yıkamış gibi geldi. Ama aslında beni yıkamış olan Rya Raines'di. Yok ettiği şey de yalnızlığımdı.

* * *

Yamaçtaki ölüler kentinde, mermer mezar taşları arasında ona sarılıp yüzünü kendime çevirdim. Gözleri korkuyla irileşmişti. Benim de içim acı ve pişmanlıkla doluydu. Ama işte boğazı meydandaydı. Pişmanlığıma rağmen oraya atıldım... Teninin yumuşak dokusunu dişlerimde hissettim...

Kan tadı ağzıma dolmadan uykumdan telaşla fırladım. Yatakta doğrulmuş, oturur buldum kendimi. Yüzümü yine ellerimin ardına saklamıştım. Karanlıkta bile...eğer uyanırsa...yüzümdeki ifadeyi görmesini istemiyormuşum gibi. Rüyamda ona neler yapmaya kalkıştığımı anlamasını istemiyormuşum gibi.

Yatağın yanında birinin durmakta olduğunu fark edip şaşırdım. Hâlâ kâbusun etkisindeydim. Ellerimi yüzümden çekip savunurcasına ileri uzattım, yatağın başucuma doğru geriledim.

"Silm?"

Rya'ydı. Yatağın yanında durmuş bana bakıyordu. Bu karanlıkta ben onu ne kadar görüyorsam o da beni ancak o kadar görebilirdi. Dün gece benim yaptığım gibi, bu sefer o benim mezarlık rüyamı izlemişti.

"Ah, Rya, sen misin?" dedim boğuk bir sesle. Göğsümdeki hapis kalmış havayı saldım. Yüreğim çarpıyordu.

"Ne oldu?" diye sordu.

"Rüya."

"Ama nasıl bir rüya?"

"Kötü."

"Senin iblisler mi?"

"Hayır."

"Yoksa... benim mezarlık mı?"

Bir şey söylemedim.

Yatağın kenarına oturdu.

"O muydu?" diye sordu.

"Evet. Nereden bildin?"

"Uykunda söylediklerinden."

Saatin fosforlu kollarına baktım. Üç buçuk.

"Ben de mi vardım rüyanda?" diye sordu.

"Evet."
Yorumlayamadığım bir ses çıkardı.
"Kovalıyordum..." dedim.

"Hayır!" dedi hemen. "Söyleme bana. Önemi yok. Artık duymak istemiyorum. Önemi yok. Gerçekten yok."

Ama önemli olduğu belliydi galiba. Bu paylaşılan rüyayı o benden iyi anlıyordu. Neden paylaştığımızı daha benden iyi biliyordu.
Ya da...belki uyku sersemliğiyle onun zihinsel durumunu yanlış yorumluyordum. Belki de korktuğu için bu konuyu konuşmak istemiyordu. Belki anlamım bildiğimden değildi.

Konuşmaya başladığımda beni susturdu, kollarıma atıldı. Seviştik. Daha önce hiç bu kadar ihtiraslı, bu kadar yumuşak, bu kadar ustalıklı davranmamıştı. Ama sevişmesinde yeni ve tedirgin edici bir şey sezdim. Sessiz bir umutsuzluk. Sanki sırf unutmak için bu yakınlığı ve zevki arıyormuş gibi. Dayanamadığı bir gerçekten kaçmaya uğraşıyormuş gibi.

Çarşamba sabahı bulutları rüzgâr sürüp götürdü, masmavi gökyüzü ortaya çıktı, kuşlar uçuşmaya başladı, karnaval alanında telaş tozları Ağustos güneşinde hızla kurudu. Karnavalcılar hepsi dışarı uğramıştı. Fırtınanın yapmış olabileceği hasara bakıyor, orayı burayı onarıyor, "para havası" diye bir kavramdan söz ediyorlardı. Öyleydi de gerçekten.

Gösteriye bir saat kala Joel Tuck'ı Şokkent çadırının arkasında buldum. Oduncu çizmeleri giymiş, pantolonunun paçalarını çizmelerin içine sokmuştu. Kırmızı kareli gömleğinin kolları sıvalıydı. Çadırın kazıklarını daha derine çakmaya uğraşıyordu. Elindeki balta değil, çekiçti ama, yine de Paul Bunyon'a benziyordu.
"Seninle konuşmam gerek," dedim.

"Taşınmışsın diye duydum," dedi o. Elindeki çekici bir kenara bıraktı. Gözlerimi kırpıştırdım. "Bu kadar çabuk mu duyuldu?"

"Benimle ne konuşmak istiyorsun?" diye sordu. Gerçi düşmanca davranıyor denemezdi ama...her zamanki gibi de değildi. Bir soğukluk gelmişti Joel Tuck'a.

"Bir kere. Çarpışan Otolar pavyonunu."

"Ne olmuş o pavyona"

"Orada olanları gördüğünü biliyorum."

"Anlayamadım."

"O gece bal gibi anlamıştın."

Bilmece gibi yüz ifadesi suratını bir seramik maske haline yetirmişti. Kırılmış da sonra tutkalla yapıştırılmış bir seramik maske gibi.

O cevap vermeyince ben konuştum. "Onu kendi çadırındaki toprağa gömdün."

"Kimi?"

"İblisi."

"İblis mi?"

"Ben onlara öyle diyorum. İblis. Belki sen başka bir isim takmışsındır. Sözlükte iblis, hayalî bir yaratık olarak geçiyor. Bazı mitolojilerde şeytan. Ama her zaman iğrenç ve insana karşı da her zaman kötü niyetli. Bir tanım bana yetiyor. Sen onlara ne isim takarsan tak. Ama onları görebildiğini biliyorum."

"Öylemi?İblislerimi?"

"Üç şeyi anlamam istiyorum. Bir, ben onlardan nefret ediyorum, fırsat bulunca da öldürürüm. Yani kendimi kurtarabileceğime inanırsan. İki, Jelly Jordan'ı onlar öldürdü, çünkü Jelly onları dönme dolaba sabotaj yaparken yakaladı. Üç, vazgeçecek değiller. Yine gelip dönme dolaba sabotaj yapacaklar. Onları durdurmazsak bu hafta burada korkunç şeyler olacak."

"Demek öyle?"

"Sen de biliyorsun. Yatak odama dönme dolap biletini sen bıraktın."

"Ben mi bıraktım?"

"Tanrı aşkına, benden ürkmene bir neden yok!" dedim sabırsız bir sesle. "O yetenek ikimizde de var. Müttefik olmamız gerek."

Tek gözünü kaldırdı, onun üzerindeki turuncu gözü kısılarak alttakine bir şaşkınlık ifadesi verdi.

"Karnavallarda gördüğüm onca falcının, kâhinin, sihirbazın arasında, duyu dışı sezgileri olan bir tek seni tanıdım," dedim.

"Beni, öyle mi?"

"İblisleri de benim gibi görebilen bir tek sensin."

"Demek öyle?"

"Öyle olmalı."

"Olmalımı?"

"Tanrım, insanı çileden çıkarırsın!"

"Çıkarır mıyım?"

"Bunu epey düşündüm. Çarpışan Otolar pavyonunda olanları gördüğünden, cesedi sakladığından eminim..."

"Ceset mi?"

"...sonra da beni dönme dolap konusunda uyarmaya çalıştın. Belki yaklaşan tehlikeyi sezememişimdir diye. Jelly ölü bulunacak biraz kuşku duydun. Benim psikopat olabileceğimi düşündün. Çünkü Jelly'nin iblis olmadığını biliyordun. Ama beni suçlamadın. Bekleyip görmeye karar verdin. Bu yüzden geldim sana. Aramızdaki pürüzleri gidermek için. Her şeyi açığa çıkarmak için. Onları görebildiğimi, onlardan nefret ettiğimi bilesin diye. O zaman birlikte onlara karşı çalışabiliriz. Dönme dolapta ne planlıyorlarsa, onu yapmalarını engellemeliyiz. Bu sabah oraya gittim, tekerden gelen psişik etkileri almaya çalıştım. Bugün bir şey olmayacağından eminim. Ama yarın veya cuma..."

Yüzüme boş boş bakıyordu.

"Allah kahretsin," dedim. "Niye bu kadar muammalı davranmakta

direniyordun?"
"Muammalı davranmıyorum," dedi.
"Davranıyorsun."
"Hayır, yalnızca şaşırıyorum."
"Ne?"
"Şaşırıyorum. Çünkü, Cari Slim, dünyada böyle şaşırtıcı bir konuşma duymadım. Dediklerinin de tek kelimesini anlamadım."
Joel Tuck'un duygusal bir sarsıntı içinde olduğunu seziyordum. Belki kafası karıştığından. Ama sözlerimin onu şaşırttığını hiç sanmıyordum. Ben de ona baktım.
Hâlâ bana bakmayı sürdürüyordu.
"Çıldırtıcı," dedim.
"Ha, anlıyorum," dedi.
"Neyi?"
"Bu bir tür şaka."
"Tanrım!"
"İleri düzeyde bir şaka."
"Senin de yanımda bulunduğunu bilmememi istiyorsan, bana yalnız olmadığını anlatmak niyetinde değilsen, o zaman cesedi neden gömdün?"
"Eh, hobimdir de ondan."
"Neden söz ediyorsun?"
"Ceset gömmek," dedi. "Benim hobim. Kimi posta pulu toplar, kimi model uçak yapar. Ben de nerede ceset bulsam hemen gömerim."
Başımı bezgin bir ifadeyle iki yana salladım.
"Bir nedeni de..." diye devam etti, "...çok tertipli bir insan olduğum için. Çöpe, pisliğe dayanamam. Çürüyen bir insandan pis şey de yoktur. Hele de iblisse. Bu yüzden, ne zaman böyle bir şey görsem hemen pisliği temizlerim ve..."
"Bu şaka değil!" dedim. Sabrım tükenmişti.

Üç gözünü birden kırptı. "Eh, ya şaka, ya da sen iyice hasta bir gençsin, Cari Slim. Şu zamana kadar senden hoşlandım. Deli olduğuna inanmak istemeyecek kadar. Sence bir sakıncası yoksa, bunu da bir şaka olarak kabul etmek istiyorum."

Ona arkamı dönüp yürüdüm, çadırın köşesini döndüm, orta yola çıktım. Nasıl bir oyun peşindeydi acaba?

* * 4:

Fırtına havadaki nemin çoğunu silip süpürmüştü. Gökler mavileştiği halde, Ağustos'un o vıcık vıcık sıcağı geri dönmedi. Gün sıcaktı, kuruydu, tatlı, temiz bir dağ havası karışıyordu içine. Öğlende kapılar açılınca müşteriler akın akın girmeye başladı. Hafta sonundan önce böyle kalabalık beklemiyorduk.

Karnavalda müşterileri çeken fantastik bir hava, egzotik bir görünüm, kendine özgü bir koku ve bir ses bileşimi vardı. Karnavalcılar olarak biz de iki günlük yağmurdan sonra böyle bir gün görmekten mutluyduk. Her yanda türlü müzikler çınlıyordu. Kadınlar, erkekler gülüyor, çocuklar bağırıp kıkırdıyor, çığırtkanlar onları tavlamaya uğraşıyordu.

Diğer karnavalcıların tersine, güzel günün şamatası beni kaygılarımdan kurtarmış değildi. İlk iblisin kapıdan girmesini bekleyip duruyordum. Ama vakit akşama yaklaştı, iblislerin hiçbiri gelmedi. Gelmeyişleri beni rahatlatmadı da, sevindirmedi de. Yonstadown onların yuvasıydı. Üreme merkeziydi. Buradaki müşteriler arasında her yerdekinden daha çok iblis olmalıydı. Neden gelmediklerim biliyordum. Haftanın ileriki günlerinde yer alacak *asıl* eğlenceyi bekliyordu onlar. Bu geceye bir facia planlamamışlardı. Kan ve ölüm yoktu programda. Yarını veya öbür günü bekleyecekti onlar. O zaman akın akın geleceklerdi. Hepsi dönme dolabın çevresine toplanacaktı. Başarmışlarsa, dönme dolapta bir teknik arıza olacaktı. Belki de

devrilecekti koca teker. Ya da çökecekti. İşte o olayın olacağı gün geleceklerdi karnavala.

* * *

O gece müşteriler çekildikten sonra alanın ışıkları söndürüldü, yalnız atlı karıncanınkiler yanık kaldı. Karnavalcılar orada Jelly Jordan'a son saygılarını sunacaklardı. Yüzlerce kişi atlı karıncanın çevresine biriktik. Ön sıralardakileri kırmızı, san ışıklar aydınlatıyordu. Katedral ışıklardan daha uygundu aydınlık. Arkalardakiler saygılı gölgeler arasındaydılar. Kimi diğer oyunların setlerine çıkmış, kimi yakındaki kamyonlara tırmanmıştı. Herkes sessizdi. Pazartesi sabahı olduğu gibi.

Jelly'nin küllerinin bulunduğu kap bir kerevetin üzerine kondu, iki yanda iki heykel nöbet durdu, atlı karıncanın atları bir kortej oluşturdu. Arturo Sombra motoru çalıştırdı, ama müziği açmadı.
Atlı karınca sessiz dönerken Cash Dooley bir şiir okudu. Jelly vasiyetnamesine bu şiiri istediğini yazmıştı. Sonra atlı karınca durduruldu. Atlar hareketsiz kaldılar. Işıklar söndürüldü. Evlerimize döndük. Jelly de evine döndü.

* * *

Rya yattığı anda uykuya daldı ama ben dalamadım. Uyanık yatıyor, Joel Tuck'ı düşünüyordum. Dönme dolaba kaygılanıyordum. Rya'nın kanlı yüzünü gördüğüm vizyona endişeleniyordum. Şu anda iblisler ne yapıyor diye merak ediyordum.

Gece ilerlerken, Akşam Gözlerime lanet okudum. Bazen keşke psişik yeteneklerim olmasaydı, diye düşünürdüm. Keşke iblisleri görmeseydim. En iyisi cehaletti. İblislerle farkında olmadan karışabilmekti. Belki de onların aramızda olduğunu bilmemek gerçekten daha iyiydi. Görmekten

iyi...kendini çaresiz hissetmekten, azınlıktan hissetmekten. En azından uykusuzluğa çareydi cehalet.

Ama tabii...eğer iblisleri göremesem çoktan ölmüş olurdum. Denton eniştenin sadist oyunlarına kurban gitmiş olurdum.

Denton enişte.

İşte o konuyu da konuşmanın zamanı geldi. İblislerin insanmış gibi aramıza sokulması, hattâ kendi aileme bile girmesi...baltanın bile soyamayacağı bir göstermelik kabuk içine saklanması.

Faula halanı önce Charlie Forster'le evlenmiş, Kerry adlı bir oğulları olmuştu. Benim doğduğum yıl doğmuştu o da. Ama Charlie kanserden ölmüştü. Kanser de kendi türünde bir iblisti işte. Onu yıllarca kemirmişti. Kerry ile ben üç yaşındayken toprağa verdik onu. Faula halanı on yıl bekâr kaldı, Kerry'yi tek başına büyüttü. Derken hayatıma Denton Harkenfıeld girdi, halanı da artık dul yaşamaya karar verdi.

Denton bizin vadinin yabancısıydı. Oregon'lu bile değildi. Oklahoma'lı olduğunu söylerdi. Ama doğrusu herkes ona çabucak ısındı. Buralıların üçüncü kuşak Oregon'lulara bile 'yeni gelenler' dediği düşünülürse, doğrusu yine çabuk kabul ettiler onu. Denton alçak sesle konuşan, yakışıklı, terbiyeli, alçak gönüllü, çabucak gülen biriydi. Çok güzel hikâye anlatırdı. Başından geçen ilginç tecrübeleri anlatırdı. Basit zevkleri olan bir adamdı. İddialı değildi. Olduğundan başka türlü görünmeye çalışmazdı. Parası var gibiydi ama öyle saçıp savurmaz, paranın kendisini başkalarından üstün kıldığına inanıyormuş gibi davranmazdı. Herkes severdi onu.

Ben hariç herkes.

Çocukluğumda iblisleri pek net göremezdim. Ama onların başka insanlardan farklı olduğunu bilirdim. Oregon'un kırsal kesimlerinde olmasa bile, bazen bir yerlerde rastladığım bazı insanların bir bulanık yanı olurdu. İçinde koyu renk, bulutlu, kıvrık bir şekil daha. Nedenini anlamasam da, bu tür insanlara karşı dikkatli davranmak gerektiğini sezerdim. Ama yeni

yetmelik yaşım gelip de hormon dengem değişmeye başladığında, iblisleri daha net gördüm. Zaman geçtikçe, görebildiğim ayrıntılar zenginleşti..

Denton Harkenfıeld Oklahoma'dan geldiğinde...ya da cehennemden, her neyse... ben de bazı insanların içindeki o şeyin psişik enerji olmayıp bir tür kuklacı ya da şeytan olduğunu yeni yeni kavramaktaydım. Denton benim halama kur yaparken, benim de ayrıntı görme yeteneğim gelişti. Düğün haftasında, halamın böyle bir hayvanla evlenmesi beni paniğe düşürdü, ama olayı önlemek için elimden bir şey gelmiyordu.

Denton Harkenfıeld gibi herkesin sevdiği, beğendiği birini bulmaktan ötürü halamın çok şanslı olduğuna inanılmaktaydı. En sevdiğim kuzenim Kerry bile, yeni üvey babasının aleyhinde tek kelime duymak istemiyordu. Denton önce *onun* kalbini kazanmıştı zaten. İlerde onu nüfusuna geçireceğine de söz vermişti.

Ailem benim kehanetlerim olduğunu, önsezilerimin ve psişik sezgilerimin ciddiye alınması gerektiğini biliyordu. B,ir keresinde annem uçakla Indiana'ya, kız kardeşimin cenazesine gidecekti. Eve gelmiş olan uçak biletinden aldığım titreşimler bozuktu. Uçağın düşeceğinden emindim. Öyle patım çıkardım ki, annem son anda uçuşunu erteledi, başka uçakta yer ayırttı. Gerçekten de ilk uçak düştü, daha havadayken yanmaya başladığından yolcuların pek çoğu dumandan boğuldu, üç tanesi de, pilot uçağı yere indiremeden tümüyle yandı. Annem uçakta olsa, dördüncü kurban mı olurdu, emin değilim. Ama ben o bilete elimi sürdüğüm zaman elime kâğıt değil, tabut kulpu gelir gibi olmuştu.

Yine de bazı insanların içinde dumanlı, kıvrık şekiller gördüğümü kimseye söylemedim. Bir kere, gördüğümün ne olduğunu ve ne anlama geldiğini bilmiyordum. İkincisi, o karanlık insanlardan biri, benim farkı sezdiğimi anlarsa, tehlikede sayılırdım, bunu hissediyordum. Bu konu benim sırrım olacaktı.

Paula halamın düğünü haftasında artık Bay Denton Harkenfield'in içindeki

iblisin her ayrıntısını görebilecek hale gelmiştim. Ama birdenbire insanların içindeki canavarlardan söz etmeye başlayamazdım elbette. Kimse inanmazdı. Gerçi kehanetlerimin ve sezgilerimin doğruluğu defalarca kanıtlanmıştı, ama birçok insan benim bu yeteneklerimi iyi bir şey saymıyordu. Az sözü edilen bu yeteneklerim beni 'garip' ve 'farklı' gibi göstermekteydi. Bizim vadide böyle tiplerin aklî dengesinin zayıf olduğuna inanılırdı. Nice kişi annemle babama, beni dikkatle kollamalarını, tutarsız davranışlarını yakalamalarını tavsiye etmişti. Annemle babam öyle lâflara önem vermezlerdi ama yine de yeteneklerimin benim için iyi olmaktan çok, kötü olabileceğine kaygılandıklarını sezerdim. Psişik yetenekle delilik arasındaki bağlantı, folklorun bir parçası olmuştur çünkü. Akşam Gözlü oluşumun bir şans olduğuna inanan büyükannem bile, o gücün kontrolünü elinden kaçıracağından, kendime zarar vereceğimden korkardı. Bu yüzden, iblislerden söz etmenin beni tımarhaneye tıktıracağını düşünüyordum. Zaten kendi akıl sağlığım konusunda kendim de kuşku duyuyordum. Kulaktan kulağa yayılan efsaneleri, folklorun parçası olan hikâyeleri ben de biliyordum. Anneme, babama verilen öğütlerden bazılarını da duymuştum. İblisleri görmeye başladığımda, acaba deliriyor muyum diye düşünmeden edemedim.

Beri yandan Denton Harkenfıeld'in içindeki iblisi, insanlara karşı duyduğu nefreti görebilsem bile, adamın Faula halama, Kerry'ye, ya da bir başkasına kötülük etmek niyetinde olduğunu kanıtlayamazdım. Denton Harkenfıeld'in davranışı kusursuzdu.

Ortalığı velveleye vermekten korkuşumun bir nedeni de, kimsenin inanmayacağını düşünmemdi. Yalnızca Denton'u uyarmış olacaktım. Kendi türü için bir tehlike oluşturduğumu anlayacaktı. Eğer hayal görmüyorsam, adam gerçekten canavarsa, onu uyarmak en istemeyeceğim şeydi. Canı istediği zaman öldürürdü beni.

Düğün oldu, Denton, Kerry'yi evlât edindi, aylar boyunca üçü bir arada

mutlu mutlu yaşadılar. İblis hâlâ içindeydi. Ama ben artık...acaba gerçekten kötü mü, yoksa yalnızca bizden farklı mı, diye merak etmeye başlamıştım.

Harkenfield ailesi mutlu mutlu yaşarken konu komşularının basına pek sık felâketler gelmeye başladı. Ama bu şanssızlığın nedenini Denton enişteye yormak hemen aklıma gelmedi. Bizden yarım mil uzakta yaşayan Whitbom adlı bir aile vardı. Harkenfield'lere uzaklıkları da bir mildi. Kalorifer kazanları patladı, evleri yandı. Altı çocuklarından üçü yangında öldü. Birkaç ay sonra, bu sefer Jenerette ailesinin kazanı tıkandı, eve zehirli gaz sızdırdı, aile beş üyesini kaybetti. Miles ve Hannah Norfron'un on üç yaşındaki kızları Rebecca Norfron, köpeği Hoppy ile yürüyüşe çıktığında kayboldu. Bir hafta sonra, yirmi mil uzakta, terkedilmiş bir kulübede buldular Uzun uzun işkence edildikten sonra öldürülmüştü. Hoppy hiç bulunamadı.

Derken felâketler bizim eve daha çok yaklaştı. Büyükannem evinin bodrum merdivenlerinde düşüp boynunu kırdı, bir koca gün düştüğü yerde kaldı. Ölümünden sonra büyükannemin evine gitmedim. Benim de vadideki nice felâketin Denton Harkenfield'in başı altından çıktığını geç keşfetmem o yüzdendi. O eve gidip merdivenlerin tepesinde dursam, sonra aşağıya, büyükannemin düştüğü yere inip baksam, Denton'un bu işteki parmağını sezer, başka insanlara zarar vermeden onu engellerdim belki. Yine de büyükannemin cenazesinde bana gelen psişik etkiler, bu işe bir şiddet karıştığını açıklıyordu. Bu etkiler öyle güçlüydü ki, düşüp bayıldım. Üzüntüden bayıldığımı sandılar. Ama aslında büyükannemin cinayete kurban gittiğini, korku içinde öldüğünü anladığım içindi. Onu kimin öldürdüğünü bilemiyordum. Cinayet olduğunu kanıtlamak için de elimde en küçük bir kanıt yoktu. Daha on dört yaşındaydım. Kimse dinlemezdi o yaşta bir çocuğu. Zaten beni biraz garip buluyorlardı. Bu yüzden çenemi kapalı tuttum.

Denton'un insandan fazla...ya da eksik...bir yaratık olduğunu

biliyordum. Ama cinayet konusunda hemen ondan kuşkulanamadım. Adamı hâlâ tam anlayamıyordum, çünkü Paula hala ile Kerry onu çok seviyorlardı, o da bana çok iyi davranıyordu. Benimle hep şakalaşıyor, okul derslerimle, sporumla ilgileniyordu. Güreşe meraklıydım o sıra. Denton'la Paula hala bana nefis noel hediyeleri getiriyorlardı. Doğum günümde Denton birkaç romanla yepyeni, gıcır gıcır bir beş dolar verdi. Her yaptığı iyiydi görünüşe göre. İçindeki nefreti seziyordum ama, ben mi hayal ediyorum diye kuşkulanıyordum. Normal bir insan kalkıp cinayetler işlese, vücudundan psişik titreşimler yayılırdı. Bunu er geç sezerdim. Ama iblisler nefretten başka bir şey yaymıyorlardı. Denton'dan suçluluk titreşimi alamadığım için, büyükannemi onun öldürdüğünü anlayamadım.

Dikkat ettiğim bir şey vardı ama. Birisi ölünce Denton enişte cenaze evinde aileden de, yakın dostlardan da daha uzun kalıyordu. Çok ilgili, anlayışlı davranıyor, onları avutuyor, ufak tefek işlerine yardımcı oluyor, olaydan sonra sık sık evlerine, ziyarete gidiyordu. İyi olup olmadıklarını görmeye, bir şeye ihtiyaçları var mı diye bakmaya. Herkes onun ilgisini, insanlığını çok takdir ediyordu. O da büyük bir alçak gönüllülükle bu iltifatları reddediyordu. Bu durum benim kafamı daha da karıştırmaktaydı. Hele de o taziyede bulunurken içindeki iblisin keyifli keyifli sırıtışını gördükçe. Asıl Denton enişte hangisiydi? İlgili dost olan mı, yoksa acıyı seyretmekten zevk alanı mı?

Sekiz ay sonra babam kendi John Deere marka traktörü altında ezilip öldüğünde, hâlâ bu konuda bir karara varamamıştım. Ekime hazırlamakta olduğu yeni tarladaki iri taşları çekmek için kullanıyordu traktörü. Akşam yemeğine gelmeyince, ablalarını onu aramaya çıkmış ve...bulmuşlardı. Ben güreş maçından ancak iki saat sonra döndüm, durumu o zaman öğrendim. Ablam Jenny bana sımsıkı sarılıp, "Ah, Cari," dedi. "Babamın o zavallı yüzü...kapkara ve ölü...o zavallı yüzü!" O zamana kadar Paula halamla Denton enişte bize gelmişlerdi bile. Denton kaya gibi sağlamdı. Annemle

ablalarım ona dayanıp güç aldılar. Denton beni de avutmaya çalıştı. Gerçekten üzülüyor gibiydi. Gerçekten avutuyor gibiydi. Ama içindeki iblisin sırıttığını, kırmızı gözleriyle bakıp durduğunu görüyordum. O iblisin hayalimde yarattığım bir şey olduğuna yarı yarıya inanmış durumdaydım ama...yine de Denton'dan uzak duruyor, elimden geldiği kadar ondan kaçınıyordum.

Başlangıçta şerif bu ölüm olayından kuşkulandı. Babamdaki bazı yaralar, devrilen traktörden olmuş olamaz gibi geliyordu. Ama kimsenin babamı öldürmek için bir sebebi de olamazdı. Başka bir kanıt da yoktu. Şerif sonunda babamın hemen ölmediğine, traktörün altından çıkmaya çalışırken kendini yaraladığına karar vermek zorunda kaldı. Cenazede yine saralı gibi kendimden geçtim. Yine aynı nedendendi. Psişik yeteneklerim bana bu olayın da şiddet sonucu olduğunu söylüyordu. Babam da öldürülmüştü. Ama kimin öldürdüğünü bilemiyordum.

İki ay sonra, babamın kaza geçirdiği tarlaya gidebilecek cesareti topladım. Tam olayın yer aldığı noktaya geldim. Kanının aktığı toprağa çömeldiğimde, Denton eniştenin elindeki kurşun boruyla babamın şakağına vuruşu belirdi gözümün önünde. Onu bayıltıyor, sonra traktörü üzerine deviriyordu. Babam sonradan kendine gelmiş, beş dakika kadar yaşamıştı. O üzerindeki traktörün ağırlığıyla mücadele ederken Denton Harkenfield de basına dikilmiş, bu sahnenin zevkini çıkarmıştı. Olayın dehşeti beni etkiledi, bayıldım. Birkaç dakika sonra korkunç bir baş ağrısıyla uyandığımda pençelerim ıslak topraklara sarılmıştı.

Bundan sonraki iki ayı dedektiflik yaparak geçirdim. Büyükannemin evi, o ölünce satılmıştı. Yeni sahipleri evde yokken oraya girdim. Bodrum penceresinden. O pencerede kilit olmadığını biliyordum. Aldığım psişik işaretler, Denton'un onu merdivenden ittiğini, sonra istediği sonucu alamayınca peşinden inip aşağıda boynunu kırdığını gösteriyordu. Son iki yıldır vadi halkının başına gelen felâketlerin sayısında bir gariplik bulmaya o

zaman başladım. Whitbom'ların yanık evinin enkazına gittim. Üç çocuk alevlerde kavrulmuştu orada...Jenerette'lerin evini satın alanlar evde yokken oraya da gittim. Bodruma girip elimi öldürücü gazlar yayan kalorifer kazanına dayadım. Her iki olayda da Denton Harkenfield'in rolünü sezdim. Güçlü biçimde. Annem bir cumartesi kasabaya, alışverişe indiğinde, ben sabah evden çıktım, Rebecca Norfron'un işkence görmüş cesedini buldukları eve kadar yürüdüm. Psişik gözüm orada da Denton Harkenfield'in işaretlerini aldı.

Bütün bunlara rağmen elimde yine de kanıt yoktu. İblisleri anlatsam, şimdi de kimse inanmazdı. Onu açık açık suçlasam, kanıt olmadığından, vadideki gelecek kaza kurbanı ben olurdum. Kanıt bulmak zorundaydım. Bir sonraki girişimini önceden sezersem bulabilirim, diye düşündüm. Nerede vuruşa geçeceğini bilirsem, orada tedbir alır, onu engellerdim. Kurbanı kurtulunca onun hakkında ifade verirdi. O da hapse girerdi. Böyle bir kar-şılaşmadan korkuyordum aslında. Kurbanla beraber ben de ölebilirdim. Ama başka umut da yoktu.

Denton enişte'nin yakınında daha fazla zaman geçirmeye başladım. Çifte kişiliği iğrenç ve iticiydi ama, yanımdayken işaretleri daha kolay alabilirim, diye düşünüyordum. Bir yıl hiçbir şey olmayınca hayli şaşırdım. Zaman zaman onda bazı şiddet eğilimleri sezmiyor değildim...ama yaklaşan cinayetin vizyonlarını göremiyordum. Vahşeti iyice kabardığı zamanlarda ya iş seyahatine, ya Paula halayla tatile, uzak bir yere gidiyordu. Döndüğünde içindeki öfke ve vahşet biraz dinmiş oluyordu. Gittiği yerlerde felâketler yarattığına inanmaya başladım. Buralarda sayıyı çok fazla yükseltmemek için. Bu yaptıklarıyla ilgili psişik imaj alamıyordum. Nereye gitmiş olduğunu bilmiyordum bir kere. O da gidene kadar, kime nasıl zarar vereceğini bilmiyordu zaten.

Vadimiz bir yıl huzur içinde yaşadıktan sonra, Denton'un savaşı yine buraya taşıyacağını sezmeğe başladım. Daha da beteri, Kerry'yi öldürmeye

niyetlendiğini hissettim. Kuzenimi. En yakın arkadaşımı. Kendi manevi evlâdım. Adını verdiği kişiyi. Eğer adamın içindeki iblis, insan ıstırabıyla besleniyorsa, ki öyle olduğunu düşünmeye başlıyordum, Kerry'nin ölümünden sonra hayatının şölenini bulacak demekti. Paula hala kocasını yıllar önce kaybedince Kerry'ye çok derin bir sevgiyle bağlanmıştı. Onu da kaybederse yıkılırdı. İblis de günde yirmi dört saat cenaze salonunda kalır, haftada yedi gün bunu böyle sürdürür, karısının ıstirabını içerek zevklenirdi. İblisin nefreti gün geçtikçe artıyordu. Altıncı duyum felâketin yaklaştığını fısıldamaktaydı. Telâşa kapıldım. Olayın yerini, zamanını göremiyordum.

Cinayetten bir önceki gece, Nisan sonlarında bir gece yarısı, gördüğüm kâbustan uyandım. Kerry, Siskiyou dağlarında, kocaman bir çam ağacının dibinde ölüyordu. Rüyamda yönünü kaybetmişti Kerry. Çevresini göremiyor, daireler çizerek dolaşıyordu. Ben elimde battaniye ve termosla ona doğru koşuyordum. Ama nedense o beni görmüyor, duymuyordu. Zayıf düşmüş olmasına rağmen arayı kapayamıyordum. Korku ve çaresizlik içinde uyandım.

Altıncı duyumla da yeni ayrıntılar sağlayamadım. Sabah olur olmaz Harkenfıeld'lerin evine, Kerry'yi uyarmaya koştum. Konuyu nasıl açacağımı bilemiyordum ama onu hemen uyarmam gerektiğinden emindim. Yol boyu yüzlerce yaklaşım düşündüm, hepsinden caydım. Oraya vardığımda evde kimseyi bulamadım.

iki saat kadar bekledim, sonra eve döndüm. Akşama doğru giderim diye planladım. Ama Kerry'yi bir daha sağ göremedim.

Öğleden sonra, Denton enişteyle Paula halanın Kerry'yi merak etmekte olduklarını duyduk. O sabah Paula hala kente inmişti. Bazı işleri vardı. Kerry de Denton'a dağlarda yürüyüş yapacağını söylemişti. Avlanacaktı. En geç ikide dönerim demişti. Ya da Denton öyle iddia ediyordu. Saat beş olduğunda Kerry'den hâlâ haber yoktu. Ben en kötü ihtimallere hazırdım, çünkü mevsim dışı ava çıkmak benim kuzenimin kişiliğine uymuyordu.

Denton'a tek başına dağlara çıkacağını söylediğine de inanmıyordum. Denton onu kandırıp götürmüş olmalıydı oraya. Bir bahane bulmuş olmalıydı. Götürünce de...öldürmüştü.

O gece arama ekipleri dağların eteğim taradı durdu. Bir şey bulamadılar. Gün ışıyınca daha kalabalık gruplar halinde yine aramaya çıktılar. Yanlarında av köpekleri vardı. Ben de vardım. Daha önce sezgi ve yeteneklerimi hiç böyle bir işte kullanmış değildim. İçimdeki gücü kontrol edemediğime göre, işe yarar bir şey öğrenemem sanıyordum. Zaten onlara yeteneklerimi kullanacağımı da söylemedim. Ama iki saat sonra, köpeklerden önce psişik işaretleri almaya başlayınca pek şaştım. Ağaçlar arasındaki dar bir aralığın sonunda, kayalık bir yamacın dibinde, cesedi bul-dum.

Kerry öyle kötü durumdaydı ki, bu yaraların hepsini kayalardan düşerek aldığına inanmak zordu. Durum biraz farklı olsa adlî tabip yapacağı incelemeyle cinayet olduğunu çözerdi. Ama ceset öyle tıbbi testlere dayanacak durumda değildi. Hele de köy patologunun yapacağı testlere. Gece vahşi hayvanlar, belki rakunlar, tilkiler, orman fareleri, sansarlar gelip onu parçalamıştı. Bir yaratık gözlerini yemişti. Biri de kamım oyup girmişti. Suratı parçalanmış, parmak uçlan kemirilmişti.

Birkaç gün sonra elimde baltayla Denton enişteye saldırdım. Nasıl canla başla dövüştüğünü hatırlıyorum. Kendi acıklı kuşkularımı da hatırlıyorum. Ama her şeye rağmen savurdum baltayı. Kararsızlık gösterirsem beni nasıl vakit kaybetmeden, keyifle öldüreceğini içgüdüsel olarak sezdiğim için. En iyi hatırladığım şey de, elimdeki silahın bana nasıl bir duygu verdiğiydi. Adaletti sanki o balta.

Harkenfıeld'lerden bizim eve dönüşümü hiç hatırlamıyorum. Bir an Denton'un cesedi başında dururken, bir an sonra kendimi evimizde buldum. Baltayı bahçede bulduğum bir bezle siliyordum. Transtan çıkınca baltayı

attım, çevreme bakındım, bu tarlalarla yakında ilgilenmek gerekeceğini düşündüm. Bahar geliyordu. Güzelleşecekti buralar. Renk renk olacaktı. O manzaraya belki son defa bakmakta olduğumu, altıncı duyuma gerek kalmadan biliyordum. Ufuktan yaklaşan bulutlar benim güneşsiz geleceğimin işaretiydi. Denton Harkenfield'in peşine düşmekle bunu kendim hazırlamıştım.

Şimdi aradan dört ay geçmişti. O yerden binlerce mil uzakta, Rya Raines'in yanında yatmaktaydım. Onun uyku soluklarını dinliyordum. Bu olaylardan kurtulmak için geçmişi hatırlamak zorunda hissetmiştim kendimi. Ürpererek, soğuk terler dökerek, Oregon'daki son saatimi yeniden yaşadım. Sırt çantamı hazırlıyordum. Annem korku dolu sorular soruyordu. Ben başımı neden derde soktuğumu anlatmayı reddediyorum. Ablalarımın gözlerinde sevgi ve korku vardı. Bana sarılmak, beni avutmak istiyorlardı ama giysilerimdeki kanlar durduruyordu onları. İblisleri anlatmaktan bir yarar gelmeyecekti. înansalar bile, yapabilecekleri bir şey yoktu. İblislere karşı açtığım savaşa onları bulaştırmak, sırtlarına yük yüklemek istemiyordum. Bunun sonu gelmez bir savaş olacağını hissetmeye başlamıştım artık. Ceset bulunmadan saatler önce oradan uzaklaştım. Yürüyerek. Sonradan annemle ablalarıma bir mektup yazdım, Denton Harkenfield'in babamı da, Kerry'yi de öldürdüğünü anlattım. Son anım en dokunaklısıydı. Annem, Sarah ve Jenny evin kapısında durmuş, benim uzaklaşışıma bakıyorlar...hepsi ağlıyor. Kafaları karışık... korkuyorlar. Benim için korktukları gibi, benden de korkuyorlar. Bu soğuk dünyada yapayalnız kalıyorlar. İşte olayın sonu. Tanrıya şükür. Bu yolculuktan yorgun düşüp yatağımda yan döndüm, Rya'ya baktım, günlerdir ilk defa rüyasız bir uykuya daldım.

* * *

Sabah kahvaltıya oturduğumuzda, ondan sakladığım sırlar suçluluk duymama yol açtı. Bilmediği tehlike konusunda onu uyarmanın bir yolunu aradım. Ona Akşam Gözlerimi anlattım. İblisleri görebildiğimden söz etmeksizin, başka psişik yeteneklerimi dile getirdim. Yaklaşan tehlikeleri sezebildiğimi söyledim. Annemin uçak bileti olayım anlattım. Birkaç örnek daha verdim. Açılış için bu kadarı yeterdi. İnsan kılıklı iblisleri de devreye sokarsam, hikâye inanılmaz hale gelecekti.

Rya anlattıklarıma sandığımdan daha kolay inanıp beni şaşırttı. Başlangıçta habire kahvesine sarılıp onu yudumladı. Sanki o acı tad ona rüyada olup olmadığını anlatacakmış gibi. Ama çok geçmeden hikâyem onu sardı, inandığı belli oldu.

"Senin özel bir yanın olduğunu *biliyordum* dedi. "Geçen gece söylemedim mi? Aşk sözleri değildi onlar. Sende gerçekten özel bir şey seziyordum...benzersiz ve inanılmaz bir şey. İşte haklı çıktım!"

Sayısız soruları vardı soracak. Elimden geldiği kadar cevapladım. İblislerden ve Oregon'da Denton Harkenfield'i öldürüşümden söz etmedim. İnancı sarsılmasın diye. Gösterdiği tepkilerde hem şaşkınlık, hem de bir tür karanlık korku hissediyordum. Ama ikinci tepkisi birinciden daha gizliydi. Şaşkınlığını açıkça belirtiyor, korkusunu ise saklamaya çalışıyordu. Başarıyordu da. Altıncı duyuma rağmen, bunu kendi hayalimde uydurup uydurmadığımdan emin olamadım.

Sonunda masanın üstünden uzanıp ellerini avuçlarıma aldım, "Bunları sana anlatmanın bir nedeni var," dedim.

"Nedir?"

"Ama önce bilmem gerek...sen gerçekten..."

"Ne?"

"...yaşamak istiyor musun?" dedim alçak sesle. "Geçen hafta Florida'daki okyanusu anlatıyordun. Kolların kurşun kesilene kadar yüzmekten söz ediyordun..."

Rya inançsız bir sesle, "Lâftı o," dedi.

"Dört gece önce dönme dolaba tırmandığımızda da, sanki yıldırımın seni orada yakalamasını istiyordun."

Gözlerini benden kaçırdı, tabağındaki yumurta lekelerine, ekmek kırıntılarına baktı, bir şey söylemedi.

Sesimde Luke Bendingo'yu hatırlatacak kekelemeleri önlemeye çalışarak, "Rya," dedim. "Sende bir...gariplik var."

"Şey," dedi ama başım kaldırmadı.

"Abner Kady ile anneni anlattığından beri, neden zaman zaman karamsarlaştığını anlamaya başladım. Ama anlayınca kaygılarım azalmıyor."

"Kaygılanmana gerek yok," dedi alçak sesle.

"Gözlerime bak da söyle."

Bakışlarını kaldırması uzun sürdü. Ama sonunda dosdoğru gözlerime bakarak konuştu. "Bazen...depresyon geliyor...bazen hayat..,çok zor geliyor. Ama bu etkilere asla teslim olmayacağım. Hiçbir zaman...kendimi öldürmem. Buna kaygılanmana gerek yok. Her seferinde kendimi toplarım ve devam ederim. Çünkü vazgeçmemek için çok güçlü iki nedenim var. Vazgeçersem, Abner Kady kazanmış olur, değil mi? Ona izin veremem. Devam edip kendi imparatorluğumu kurmalıyım. Kendimi bir şey haline getirmeliyim. Her günüm ve her başarım ona karşı kazandığım bir zaferdir. Değil mi?"

"Evet," dedim. "Öteki nedenin ne?"

"Sen," dedi.

Bu cevabı alacağımı umuyordum zaten.

Rya devam etti. "Sen hayatıma girdiğinden beri, devam etmek için ikinci bir nedenim oldu."

Ellerini masadan kaldırıp öptüm.

Oldukça sakin görünüyordu. Ama içi karmakarışıktı. Buna bir anlam

veremedim.

"Pekâlâ," dedim. "Birlikte, yaşamayı değer kılacak bir şeyimiz var. Şimdi olabilecek en kötü şey birbirimizi kaybetmemiz. Böyle olunca...seni korkutmak istemiyorum...ama...beni kaygılandıran bir önsezim var."
"Benimle mi ilgili?" diye sordu.
"Evet."
Güzel yüzü karardı. "Çok mu...kötü?"

"Hayır, hayır," diye yalan söyledim. "Yalnızca...sana doğru gelen bir sorun seziyorum. Ben yanında yokken dikkatli olmanı istiyorum. Bir tehlikeye atılma, bir riske girme..."
"Ne tür risk?"

"Bilemiyorum," dedim. "Yüksek bir yere tırmanma. Hele de dönme dolaba. Ben olayım geçtiğini hissedene kadar. Arabayı fazla hızlı sürme. Dikkatli ol. Uyanık ol. Herhalde bir şey değildir. Benim için çok değerli olduğundan...boşuna mesele ediyorumdur. Ama birkaç gün dikkatli olmaktan bir zarar gelmez. Ben iyi işaretler alana kadar, ya da tehlikenin geçtiğini hissedene kadar. Tamam mı?"
"Tamam."

Ona kan içinde karşıma çıktığı vizyonu anlatmadım. Paniğe kapılmasını istemiyordum. Anlatmak işe yaramaz, üstelik karşılaşacağı tehlikeye katkıda bulunabilirdi. Korkmaktan usanırsa, kriz kapıda belirdiğinde içgüdüsel düşünemezdi sonra. Tedbirli olmasını istiyordum ama sürekli korkmasını istemiyordum. Karnavala yürüdük, biraz sonra da onu öperek ayrıldım. Ruhsal durumunun tam istediğim gibi olduğuna inanıyordum.

Ağustos güneşi altın ışıklarını karnavala boşaltıyordu. Mavi göklerde kuşlar cıvıl cıvıldı. Yumruk makinesini hazırlarken keyfim giderek arttı. İstesem şu kuşlarla birlikte uçabileceğime inanacaktım neredeyse. Rya dağlarda geçirdiği çocukluğunun gizli utancını ve korkularını açığa vurmuş, ben de ona Akşam Gözlerimin sırrını anlatmıştım. Uzun zamandır saklanan

bu sırların paylaşılması önemli bir bağ oluşturmuştu aramızda. Artık ikimiz de yalnız değildik. Zamanla öteki sırrını da anlatacağından emindim. Yetimhane olaylarım. Onu da yaptığı zaman...bana güvenim dener, iblisler için zemin yoklardım. Ona zaman tanırsam iblis hikâyeme inanacağını seziyordum. Kendisi onları göremese bile. Tabii, daha çok sorun vardı önümüzde. Muammalı Joel Tuck vardı, iblislerin dönme dolap planı vardı...o plan Rya için tehlikeli olabilir veya olmayabilirdi...ayrıca Yontsdown'da bulunuyor olmamız vardı. İblislerin yetkili olduğu bir yerde. Güçlü olduğu bir yerde. Ama ilk defa olarak zaferi kazanacağımıza güveniyordum. Dönme dolaptaki felâketi önleyeceğime, Rya'yı kurtaracağıma, hayatımın yukarıya doğru bir çıkış göstermeye başladığına inanıyordum.

En aydınlık zaman, karanlığın hemen önü sıra gelir zaten.

15
ÖLÜM

ÖĞLEDEN sonra ve akşama doğru, gün düğümsüz bir iplik gibi akıp geçti. Ilık bir hava vardı, ama sıcak değildi. Tatlı bir rüzgâr serinletiyor, ama çadırlara sorun çıkaracak kadar güçlenmiyor, müşterilerin kaçmasına sebep olmuyordu. Görünürlerde iblis falan da yoktu.

Ama gece bastırırken durum değişti.

Önce ortalıkta iblisler görmeye başladım. Pek çok değillerdi. Altı tane falan. İnsan bedenlerinin içindeki halleri her zamankinden kötüydü. Domuz burunlan pek fena titriyor, kırmızı gözleri çok fazla parıldıyordu. Bize karşı nefretleri ve öfkeleri aşın keskin gibiydi bu gece. Kaynama noktalarına gelmişlerdi. Buraya deşarj olmaya geliyorlardı besbelli.

Derken dikkatim dönme dolaba yöneldi. Koca tekerde yalnız benim gözlerimin fark edebileceği değişiklikler oluyordu. Önce tekerlek büyür gibi oldu, sonra canlıymış gibi havaya kalktı. Sanki şimdiye kadar hep oturmuştu da, ilk defa ayağa kalkıyor, gerçek boyunu gösteriyordu. Vizyonumda büyüdü, büyüdü, karnavalın tek dikkati çeken şeyi o oldu. Aslında her zaman en çok dikkati çeken oydu tabii. Gece saat onda, tekerleğin ışıkları gücünü kaybeder gibi oldu, bu durum her dakika daha belirginleşti, saat on bir de tekerlek karanlıkta kaldı. Tabii normal gözler yine görüyorlardı yanan ışıkları. Ben de yan gözle baktığımda, benliğimin yarısıyla parıltıyı görebiliyordum. Ama dönüp dikkatle bakarsam, yalnızca göklerde dönen kara tekeri görebiliyordum. Değirmen gibi. Durmadan zulüm ve kötülük öğüten bir değirmen.

Bu vizyonun anlamım biliyordum. Dönme dolaptaki felâket bu gece

olmayacaktı. Ama hazırlıkları bu gece geç saatte, karnaval kapandıktan sonra yapılacaktı. Demin gördüğüm altı iblis, bir tür komando ekibiydi. Karnaval kapanırken bir yere saklanacaklardı. Bunu hissediyor, seziyordum. Karnavalcıların hepsi yatınca bu iblisler saklandıkları yerden çıkıp birleşecekler, koca tekerleğe sabotaj yapacaklardı. Pazar gecesi de yapmaya çalışmışlardı ama Jelly Jordan engellemişti onları. Yarın da eğlenmek için dönme dolaba binan birileri ölümle burun buruna gelecekti.

Gece yarısı olduğunda...akşam gözlerimin gördüğü dev tekerin yalnız ışıkları sönmekle kalmamıştı. İçinden bir karanlık yaymaya da başlamıştı artık. Sombra Kardeşler karnavalına ilk geldiğim gece hissettiğim gibi. Aynı etki, yalnız bu sefer daha güçlü.

Saat bire doğru, alan tenhalaşmaya başladı. Her zamanki çalışkanlığımın tersine, bu sefer ilk kapatanlardan biri ben oldum. Tam o sırada Marco önümden geçiyordu. Onu çağırdım, parayı Rya'ya götürmeye razı ettim. Bir de mesaj götürmesini istedim. Önemli bir işim çıkmıştı, geç kalacaktım.

Işıklar yavaş yavaş sönerken, çadırlar kapatılıp kapıları bağlanırken, karnavalcılar küçük gruplar halinde uzaklaştılar. Ben kaygısız görünmeye çalışarak alanın orta yerine doğru yürüdüm, kimse görmeden oradaki bir kamyonun altına giriverdim. Saklandığım yerde on dakika yattım ama toprağı güneş iyi kurutamadığından, rutubet kemiklerime işlemeye başladı. Ürperdim. Tekerlekteki değişiklikleri ilk fark ettiğim zamanki gibi.
Son ışıklar da söndü.
Son jeneratörler kapatıldı, bir takırtı sesiyle öldüler hepsi.

Bir iki dakika daha bekledim, sonra kamyonun altından çıktım, ayağa kalktım, dinledim.

Karnavalın gündüz gürültüsünden sonra geceki bu sessizliği hiç doğal gelmiyordu. Çıt çıkmıyordu. Ne bir hışırtı, ne bir kıpırtı.

Dikkatle, hep daha gölgeli yerleri seçerek ilerledim. Ayağımda tenis pabuçları vardı. Alis'in Eteklerinin rampasına sessizce çıktım. Ama oraya varınca gizlilik zorlaştı. Yer tahtaları gıcırdıyordu. Hep kenarlara basarak ilerledim. Kenarlarda tahtalar daha sıkı, daha sağlamdı. Basınca o kadar itiraz etmiyorlardı. Yine de birkaç gıcırtı çıkmasını engelleyemedim. Bu sessizlikte epey dikkat çekebilecek seslerdi bunlar. Kendi kendime, iblisler duysalar bile, tahtaların doğal yerleşme sesi sanırlar, diye akıl yürüttüm. Yine de her gıcırtıda donup kalıyordum.

Alis'in Eteklerindeki platform eğriydi. Yokuş gibi. Bir yanı alçak, öbür yanı yüksek. Birkaç dakikada o platformu geçtim, üç metre yüksekliğindeki öbür kenara vardım. Parmaklığın dibine çömelip karnavalın gece görünümünü gözden geçirdim. Hem dönme dolabın dibini, hem de daha bir sürü yeri görebiliyordum. Kendim gözükmeden.

Artık dolunay yoktu. Günler geçerken mehtap biraz eksilmişti. Çarpışan Otolarda iblisi izlerkenki kadar işe yaramıyordu. Ama bu durum beni de saklamaya yarıyordu tabii. İblisler nasıl rahat ediyorsa, ben de rahat ediyordum. Kazanılan, kaybedilen yoktu.

Bir de paha biçilmez avantajım vardı. Ben onların orada olduğunu biliyordum. Ama onlar benim varlığımdan herhalde haberdar olamazlardı. Onları izlemekte olduğumu bilemezlerdi.

İlk adamın saklandığı yerden çıkışını ancak kırk dakika sonra duyabildim. Şansım yaver gidiyordu. Madenin madene sürtünme sesi tam aşağımdan gelmişti. Yolun üzerindeki kamyonların park edildiği yerden. Duyduğum sesi bir hareket izledi. Bir gölge, kamyonun arka kapısını açıyordu. Sekiz metre ötemde bir adam, kamyonun kargo yerinden indi. Herkese göre adam, bana göre iblis. Ensemde tüylerim diken diken oldu. Bu karanlıkta, adamın içindeki iblisi elbette ki göremezdim. Ama kırmızı gözlerin ışığını fazla zorlanmadan fark edebiliyordum.

Yaratık çevresini inceleyip tehlike olmadığından emin olunca, indiği kamyona doğru döndü. Kararsızdım. Acaba arkadaşlarını mı çağırıyordu oradan? Derken iblis kapıyı tekrar kapamak üzere itti.

Tek bacağımı parmaklığın üzerinden atmış durumdaydım. Öylece kaldım. İblis o anda dönüp baksa beni kesinlikle görürdü. Ama dönmedi. Kapıyı kapatıp mandalı çevirirken ben de o sesten yararlanıp yere sıçradım.

Benim durmakta olduğum gölgelere hiç bakmadan dönme dolaba doğru yola koyuldu. îki yüz metrelik bir yolu vardı.

Bıçağımı çizmemden çekip peşine düştüm.

Çok tedbirli gidiyordu.

Ben de öyle.

Hemen hemen hiç ses çıkarmıyordu.

Ben...kesinlikle hiç ses çıkarmıyordum.

Bir başka kamyonun dibinde ona yetiştim. Beni ancak üzerine atıldığım zaman fark etti. Kolumu boynuna doladım, başını arkaya çektim, bıçağımla gırtlağını kestim. Kanımın fışkırdığını hissettiğimde onu bırakıp arkasından çekildim. İpleri kesilmiş kukla gibi hemen yıkıldı. Yerde birkaç saniye debelendi, ellerim açık gırtlağına götürdü. Kam fıskiye gibi fışkırıyordu. Sesini çıkaramıyordu iblis. Çünkü içine soluk çekemiyor, sinirlerine komuta edemiyordu. Yarım dakikaya yakın bir süre yaşadı, sonra birkaç titremeyle hayata veda etti. Işıklı gözler bana dikilmişti. Ben bakarken ışıkları söndü.

Şu anda orta, yaşlı, göbekli, şakakları favorili bir adama benziyordu.

Cesedi kamyonun altına ittim. Diğer iblislerin buna takılıp tehlikeyi sezmesini istemiyordum. Daha sonra gelip kafasını kesmem gerekecekti. Birbirine uzak iki ayrı mezara gömecektim. □ Kafayla gövdeyi. Ama şimdi başka dertlerim vardı.

Durum biraz iyiye gitmekteydi. Altıya karşı bir değil, beşe karşı birdik

artık. Yine de pek cesaret verici sayılmazdı.

Belki altısı da içerde kalıp saklanmamıştır, diye kendimi kandırmaya çalıştım, yaran olmadı. Hepsinin buralarda olduğunu biliyordum. Özel sezgilerimle.

Yüreğim deli gibi çarpıyor, damarlarımı kanla dolduruyor, başımı döndürüyordu. Gecenin içindeki her ince nüansın farkındaydım. Ama çıkmış bir tilki gibi. Hem inlediği hayvanlara, hem kendisine yönelik tehlikelere karşı tetikte.

Yarım mehtabın altında ilerledim. Elimde kan damlayan bıçağımla. Kar tanesi gibi pervaneler havada uçuşuyordu.

Bir gölgeden bir gölgeye geçiyor, dinliyor, gözlüyordum. i Çömelerek sessizci koştum.

Köşeleri dikkatle döndüm.

Süründüm.

Emekledim.

Kaydım.

Yaklaştım.

Bir sivrisinek boynumda yürüdü, kanatlarını çırptı. Tam tokatı atacağım sırada, o sesin beni ele vereceğini hatırladım. Beni emmeye başladığı anda elimi yavaşça üzerine bastırıp onu ezdim.

Eğlence Evi tarafından bir ses geliyor gibiydi. Belki de ses gelmiyordu. Belki beni o yana yönelten sezgilerimdi. Palyaçonun koca suratı karanlıkta bana göz kırpıyor gibiydi ama bu göz kırpışta neşe yoktu. Azrail borcunu tahsil etmeye geldiğinde belki böyle göz kırpardı insana.

Tam o anda bir iblis, palyaçonun açık duran ağzından emekleyerek çıkmaktaydı. Diğer besiyle buluşmaya hazırlanıyordu. Dönme dolabın dibine gidecekti. Elvis'e benziyordu bu seferki. Saçların ense kesimi ördek kuyruğu, yaşı yirmi beş dolaylarında. Bilet gişesinin gölgesinden onu gözledim. Tam yanımdan geçerken de saldırdım.

Bu sefer deminki kadar hızlı ve güçlü değildim. Yaratık elini kaldırıp bıçağı gırtlağına değmekten alıkoydu. Bıçağını çeliği kolunu ve elinin üzerini kesti, iki parmağın eklemlerine rastlayınca durdu. İblis ince, zayıf bir çığlık attı. Ancak duyulabilen bir sesti, ama hemen sustu. Bu sesin diğer iblisleri çekerken karnavalcıları da buraya çekebileceğim fark etmişti.

Kolundan kan fışkırırken kendini benden kurtardı, sendeleyerek bana döndü. Işıklı gözlerinde öldürme niyeti okunuyordu.

O dengesini bulamadan kasığına bir tekme savurdum. İnsan kılığında olduğu için insan fizyolojisinin zaaflarını taşıyordu şu sıra. Acı husyelerinde patlarken iki büklüm oldu. Tekrar tekme attım. Bu sefer daha yukarı. Yaratık tam istediğim gibi kafasını eğmişti. Tekmem çenesini buldu. Sırtüstü yere serildi, ben üzerine atladım, bıçağımı boğazına saplayıp çevirdim. Kafama üç dört yumruk indi. Ama sonunda canavarın içindeki son hava da boşaldı.

Soluk soluğaydım. Yine de ses çıkarmamayı başardım. İblisin üzerinden kalktım ve aynı anda enseme inen darbeyi hissettim. Ensemden yaprak yaprak bir sancı yayıldı, bayılmamaya çalıştım, başardım, ama yere düştüm, yuvarlandım...bir başka iblisin, elinde bir odunla üzerime gelmekte olduğunu gördüm.

İlk darbeyi yiyince bıçağımı elimden düşürmüş olduğumu anladım. Görüyordum bıçağı. Üç metre ilerde mat bir ışık yansıtıyordu. Ama ona vaktinde ulaşamadım.

Üçüncü düşmanım, kara dudakları sivri dişlerinin üzerinden sıyrılmış iblisini ten altından göstere göstere, odunu elinde balta gibi çevire çevire yaklaşıyordu. Suratıma inecek darbeden korunmak için kollarımı kafamın üzerinde çaprazladım. Yaratık odunu kollarıma üç kere indirdi. Sanki örse vuruyordu. Kemiklerimin içinden sızılar elektrik akımı gibi geçti. Sonra iblis taktik değiştirdi, bu sefer kaburgalarıma vurdu. Dizlerimi kamıma çektim,

top gibi oldum, yuvarlanıp kaçmaya çalıştım. Bir nesne bulup aramıza almak niyetindeydim. Oysa iblis beni sevinerek izledi, habire bacaklarıma, kalçalarına, sırtıma, yanlarıma, kollarıma darbeler indirdi. Hiçbiri de kemik kıracak kadar hızlı inmedi, çünkü ben hep hareket halindeydim. Ne var ki buna uzun süre dayanamazdım. İşim bitti, diye düşünüyordum. Kafamı korumaktan vazgeçip sopaya atıldım. İblis onu elimden kolayca çekti. Yalnızca avuçlarıma yarım düzine kadar kıymık batmasını sağlayabildim. Yaratık sopayı kafasının üzerine kaldırdı, çılgın bir Samuray gibi, olanca hızıyla indirdi. Ağaç gövdesi gibi yaklaştı bana sopa. Bu sefer ya bayılacağımdan ya da öleceğimden emindim...

...ama öyle olmadı. Sopa birden iblisin elinden sağ tarafa doğru kaydı, biraz ileriye, talaş tozlarının üzerine düştü. Düşmanım hafif bir şok homurtusu çıkararak bana doğru devrildi. Sanki sihir gücüyle. Altında kalmamak için yana kaçmak zorunda kaldım. Şaşkın gözlerle baktığımda, nasıl kurtulduğumu anladım. İblisin tepesine Joel Tuck dikilmişti. Elinde dün sabah çadırın kazıklarını çakarken kullandığı iri çekiç vardı. Joel çekici bir daha savurdu, iblisin kafatası çöktü, ıslak, iç bulandırıcı bir ses çıktı.

Bu savaş salt bir sessizlik içinde yer almıştı. Çıkmış olan en yüksek ses, sopanın benim vücuduma çarpışıydı. O da otuz metreden uzağa gitmeyecek bir sesti.

Her yanım sızlayarak, kafam da bu oranda az çalışarak, Joel'in çekici elinden bırakışını seyrettim. İblisi ayaklarından yakaladı, çekti, eğlence evinin platformlarından birinin gölgesine soktu. Elvis'e benzeyeni de aynı yere götürmeye çalıştığı sırada ben dizüstünde doğrulabilmiştim. Kollarımı, yanlarımı ovalıyordum.

O cesedi de götürüp ilkinin üzerine koyusunu seyrederken, Joel'i kocaman bir ocağın başında hayal ettim. Koltuğuna oturmuş kitap okuyor, ikide bir kalkıyor, üst üste yığılmış bekleyen cesetlerden birini alıp ocağa

atıyordu. Ocakta diğer cesetler yan yatmış durumdaydı. Odun yerine ceset yanmasının dışında, çok sıcak ve evcil bir sahneydi doğrusu. Joel de keyifle ıslık çalarak şömine demirini alıyor, yanan vücutları dürterek yerleştiriyordu. Kıkır kıkır gülmek istedi canım. Ama cesaret edemedim. Belki bir başlarsam hiç susamazdım. İsterinin eşiğinde olduğumu anlamak beni şoka uğrattı, korkuttu. Kafamı hızla salladım, garip hayali uzaklaştırdım.
Kendimi toplayıp ayağa kalktığımda Joel de yardıma gelmiş

Buna karşılık, altıncı iblis de tepelenir, arkadaşlarının yanına gömülürse, Kelsko herhalde yine de karnavaldan birinin bu işten sorumlu olduğunu sezer, kuşkulanır, ama kanıt bulamazdı. Hem iblisleri *gördüğümüz* için öldürdüğümüzü de anlayamazdı. Altıncı iblis Yontsdown'a dönüp onları uyarmazsa, Joel'i ve beni tarif etmezse, hâlâ umut var demekti.

Sağ elim terden yapış yapıştı. Onu blucinime kuruladım, sonra bıçağımı çeliğinin ucundan tuttum. Yediğim dayaktan kolum sızlıyordu. Bununla birlikte, bıçağı istediğim noktaya atabileceğimden oldukça emindim. Niyetimi Joel'in kulağına fısıldadım. İblis bana arkasını dönüp karşı tarafı gözden geçirirken yerimde doğruldum, birkaç hızlı adım attım, tam o benden yana dönerken olduğum yerde döndüm, hızla hesaplayıp bıçağı elimden geldiği kadar sert bir hareketle firlattım.

Bir saniye erken ve biraz alçak atmıştım. İblis bana dönerken bıçak boğazına gireceği yerde omzuna girdi. İblis geriye doğru sendeledi, bilet gişesine çarptı. Ona doğru koştum, tele takıldım, fena halde düştüm.

Joel herife yetiştiğinde o da bıçağı omzundan çekmiş, sendeliyordu. Ama hâlâ ayaktaydı. İnsan sesi olmayan bir tıslamayla Joel'e atıldı. Joel çok çevikti. Bir vuruşta bıçağı onun elinden fırlattı, onu itti, düşerken üzerine atıldı. Sonra da iblisi boğdu.

Ben bıçağımı aldım, çeliğini pantolonumun paçasına sildim, sonra onu tekrar çizmemin içine soktum.

* * *

Altı iblisi Joel'in yardımı olmaksızın öldürmeyi başarsaydım bile, onları tek başıma gömecek gücü nasılsa bulamazdım. Joel iri kıyım olduğundan iki cesedi aynı anda sürükleyip götürebiliyordu, ben ise birer birer. Yalnız olsam ormana altı sefer yapmam gerekecekti. Birlikte olunca, işi iki kerede

bitirdik.

Yine Joel'in sayesinde, mezar kazma işinden de kurtulduk. Onları ormanın kenarında bir yere taşıdık. Orada bir kireçtaşı deliği vardı. Bir obruk. Kuyu gibi. Cesetleri almak üzere hazır bekliyordu.

Çukurun kenarına çömelip Joel'in fenerini dibi görünmeyen derinliklere doğru tuttum. "Bunun burada olduğunu nereden bildin?" diye sordum.

"Yeni bir yere geldiğimizde çevreyi mutlaka dolaşırım. Böyle bir şey bulunca rahat ediyor insan. Gerekirse kullanırım diye."

"Sen de savaştasın," dedim.

"Hayır. Senin gibi değil. Onları ancak başka çare kalmazsa öldürürüm. Karnavalcıları öldürmeye kalktıklarında, müşterilere tehlike yaratıp suçu bizim üstümüze yıkmaya hazırlandıklarında. Dünya insanlarına verdikleri zararları engellemek için bir şey yapamam. O insanları sevmediğimden değil, çünkü severim. Ama ben bir tek kişiyim. Elimden gelen sınırlıdır. Kendi türümü koruyabilirsem, ne âlâ."

Çevremizdeki ağaçların yaprakları hışırdadı.

Kuyudan leş gibi bir koku geldi.

"Buraya başka iblisler de attın mı?" diye sordum.

" Yalnızca iki tane. Genellikle Yontsdown'da bizi rahat bırakırlar. Okul yangınları çıkarmakla, kilise pikniklerinde adam zehirlemekle falan meşgul olmalılar."

"Buranın onların üreme merkezi olduğunu biliyorsun!"

"Evet."

"Ötekileri buraya ne zaman attın?" diye sordum. Gözlerim tekrar kuyuya dönmüştü.

"İki yıl önce. Son gecemizden önceki gece iki tanesi buraya, yangın çıkarmaya geldi. Bütün karnavalı yakacak, bizi de geberteceklerdi. Ben

planlarına karışınca pek şaşırdılar."

Kambur oturuyordu. Saçları karmakarışıktı. Fenerin ışığında yüzü daha da beter görünüyordu. Uc cesedi kuyunun kenarına çekti.

Ben, "Dur," dedim. "Önce kafalarını kesmemiz gerek. Gövdeleri kuyuya atabiliriz. Ama kafaları ayrı gömmeliyiz. Ne olur ne olmaz."
"Ha? Ne olur ki?"

Geçen hafta Şokkent'e gördüğüm iblisle başıma gelenleri anlattım.
"Daha önce hiç kafalarını kesmemiştim," dedi.
"O zaman bir ikisi dirilebilir."

Cesedi elinden bıraktı, bir an sessiz durdu, bu tatsız haberi düşündü. Onu ilk gören, herkesi korkutan, kendi hiç korkuyu tatmamış olan biri sanırdı. Oysa o anda yüzünde ve sağlam gözlerinde kaygı öyle açıktı ki! Konuştuğunda sesinden de belli oluyordu.

"Yani sence şu anda hortlamış bulunan bir iki iblis, benim onları bildiğimi biliyor olabilir, öyle mi? Belki de beni arıyorlar...uzun zamandan beri. Belki yaklaşıyorlar bana, ha?"

"Olabilir," dedim. "Bence çoğu bir kere ölünce ölü kalır. Dirilecek kadar, yaralarını giderecek kadar hayat kıvılcımı pek azında kalır."
"Pek azı bile çok," dedi tedirgin bir sele.

Feneri kuyunun ağzının üst kısmına doğru tutmaktaydım. Işığı karşı taraftaki birkaç ağacın gövdesini de aydınlatıyordu. Joel kuyuya baktı. Sanki iblislerin yukarı tırmanmasını bekliyordu. Öldürdüğü iblisler çoktan dirilmiş de, kuyudan çıkmak için onun buraya gelmesini bekliyorlarmış gibi.

"Buraya attığım iki tanesi dirilemez bence," dedi. "Kafalarını kesmedim ama işi iyi gördüm. Buraya sürüklediğimde içlerinde biraz hayat kıvılcımı kalmışsa bile, düşüş onu da yok etmiştir. Hem geri dönmüş olsalar, Yontsdown'dakileri uyarmış olurlardı. O zaman dönme dolaba sabotaj

yapmaya gelen grup da çok daha
dikkatli olurdu."

Kuyu çok derindi. Joel söylediklerinde herhalde haklıydı. Ama biz yine de altı yeni cesedin kafalarını kestik. Gövdelerini kuyuya attık, kafaları ormanın içlerine,* bir ortak mezara gömdük.

* * *

Karnaval alanına dönerken orman yolunda kendimi öyle yorgun hissettim ki neredeyse yıkılacaktım. Joel Tuck da çok yorgun gibiydi. Cevabım bulmak istediğimiz soruları birbirimize soramadık. Ama ben yine de, çarşamba sabahı neden bana numara yaptığını sordum.

Bana geçen gün Rya konusunda söylediği sözü hatırlatacak bir cevap verdi. "Bak, Cari Slim...henüz senin gözüken içinin altındaki içinden emin değildim. İblis katili olduğunu biliyordum,..ama en gizli sırrı o mu, onu bilmiyordum. Dost gibi görünüyordun. Her iblis katili öyle görünür. Bir iyi yanı vardır mutlaka. Tabii. Ama ben tedbirliyimdir. Gençliğimde insanlara karşı tedbirli değildim. Ama öğrendim. Evet, öğrendim! Çocukken sevilmeyi özlerdim. Şu kâbus suratım bu konuda umutlarımı kırardı. Ama sevilmeyi, kabul edilmeyi öyle çok isterdim ki, bana tatlı bir söz söyleyen herkese bağlanırdım. Onlar birer birer bana ihanet ettiler. Kimi arkamdan bana güldü, kiminde tiksinti ve acıma sezdim. Güvendiğim bazı dostlarıma ve koruyucularıma içimi açmıştım. Sonunda *kendi iyiliğim için* bir hastaneye kapanmam gerektiğini önerdiler! O sıra on bir yaşındaydım. İnsanların soğan gibi kat kat olduğunu anlamıştım. Biriyle dost olurken, her katının en üstteki katı gibi temiz olduğundan emin olmak gerekir. Anlıyor musun?"

"Anlıyorum. Ama iblis öldürmenin altında ne gibi bir sır saklayabileceğimi düşündün?"

"Bilemem. Her şey olabilirdi. Bu yüzden seni kolladım. Bu gece o herif

seni haklamak üzereyken ben hâlâ kararımı tam vermiş değildim."
"Ulu Tanrım!"

"Ama harekete geçmezsem, bir dostu, bir müttefiki kaybedebileceğimi düşündüm. Bu dünyada senin gibi dostlar ve müttefikler kolay kolay bulunmuyor."

Ormanla karnaval alanı arasındaki çayıra vardığımızda ay batmış, gecenin karanlığı omuzlarımızı korurcasına sarmıştı. Yorgun adımlarla, dostluk içinde ilerledik. Otlar bacaklarımızın çevresinde fısıldaşıyordu. Biz geçerken cırcır böcekleri, kurbağalar susuyor, biz uzaklaşınca yeniden seslerini çıkarıyorlardı.

Sabrina'nın 'Nil Nehri Sırları' çadırına vardığımızda, koca elini omzuma koyup beni durdurdu. "Bu altı iblis Yontsdown'a dönmeyince belki bu gece patırtı çıkar," dedi. "Belki benim karavanda yatsan iyi olur. Karım aldırmaz. Yedek yatağımız var."

Evli olduğunu yeni öğreniyordum. Karnavalcıların hilkat garibelerine olan rahat davranışına sahip olmaktan gurur duyardım...birisinin Joel Tuck'la evli olmasına bu kadar şaşırışım beni üzdü.
"Ne diyorsun?" diye sordu Joel.

"Bu gece bir patirtı daha çıkacağını sanmam. Hem çıksa bile, benim yerim Rya'nın yanı."
Bir an sessiz kaldı. Sonra, "Haklıydım, değil mi?" dedi.
"Ne konuda?"
"Ona kapıldın."
"Durum daha ciddi."
"Onu...seviyor musun?" ,
"Evet."
"Emin misin?"
"Evet."
"Aşkla kapılma arasındaki farkı bildiğinden de emin misin?"

"Bu da nasıl soru böyle?" dedim. Aslında ona kızmış değildim. Yalnızca kendimi çaresiz hissediyordum. O muammalı tutumu yine beliriyordu.

"Özür dilerim," dedi. "Sen sıradan bir delikanlı değilsin. Çocuk değilsin. Hiçbir çocuk on yedi yaşındayken senin gördüklerim görmemiş, senin yaptıklarımı yapmamıştır. Bunu unutmaman gerekirdi. Aşkın ne olduğunu biliyorsundur herhalde. Erkeksin sen."

"Çok yaşlıyım," dedim bezgin bir sesle.

"O seni seviyor mu?,"

"Evet."

Uzun süre sessiz kaldı. Eli hâlâ omzumdaydı. Sanki önemli bir şey söylemek istiyor, uygun kelimeleri arıyordu.

"Ne var?" diye sordum. "Seni sıkan ne?"

"Seviyor dediğine göre, herhalde onun sözüyle yetinmiyorsundur...kendi özel sezgilerin nelerse, onlara da dayanıyorsundur."

"Tabii," dedim. Rya ile ilişkimin onu neden bu kadar kaygılandırdığını anlamıyordum. Bu duyarlı konuyla ilgili soru sorması, ilk bakışta burnunu sokmak gibi görünse de, bunun altında başka bir şey olduğunu seziyordum. Hem benim hayatımı kurtarmıştı o. Bu yüzden tedirginliğimi sakladım.

"Kehanetimle, sezgilerimle beni sevdiğini anlıyorum," dedim. "Bu seni tatmin etti mi? Ama altıncı duyumun avantajı olmasaydı bile, onun duygularını yine de bilirdim."

"Eğer eminsen..."

"Eminim dedim ya."

İçini çekti. "Yine özür dilerim. Yalnız...ben Rya Raines'de bir *...farklılık* olduğunu sezmişimdir. Bir duygu., içinin içindekinin pek...iyi olmadığını fısıldar."

"Ağır bir sim var," dedim. "Ama kendi yaptığı bir şey değil. Ona yapılmış bir şey."

"Sana hepsini anlattı mı?"

"Evet."

Başını salladı, koca ağzım kıpırdattı. "İyi. Bunu duyduğuma sevindim. Rya'nın iyi, değerli yanını hep hissederim...ama öbür şey de var...bu bilinmeyen şey...kuşku uyandıran..."

"Dediğim gibi, sakladığı sırda o suçlu değil, kurban."

Omzumu okşadı, tekrar yürümeye koyulduk. Gösteri çadırlarının önünden geçtik. Sonunda Seyyar Gibtown'un çayırına çıktık. Karavanlara yaklaşınca ben daha hızlı yürümeye başladım. Rya'dan söz etmek bana onun tehlikede olduğunu hatırlatmıştı. Dikkatli olması için uyarmıştım onu gerçi. Tehlikeyi duyunca dikkatli davranacağını da biliyordum. Tehlikenin şu sıra olmadığının da farkındaydım. Ama içime çöreklenmiş bir yılan, onu derhal yoklamam gerektiğini fısıldıyordu bana.

Joel'le ertesi gün buluşmayı, birbirimizin psişik yetenekleri konusunda meraklarımızı gidermeyi kararlaştırdık. İblislerle ilgili bilgilerimizi de paylaşacaktık.

Sonra ondan ayrılıp Rya'nın karavanına yürüdüm. Geceki cinayetleri hatırlıyor, üzerimde fazla kan olmadığını umuyordum. Rya uyanıksa, kanları görürse, ona nasıl bir hikâye anlatacağımı düşünüyordum. Şansım yaver giderse, o yatağında olurdu. Ben de bu arada duşumu yapar, kirli kılığımdan kurtulurdum.

Kendimi kanlı katil gibi hissediyordum. Gece mesaisinden dönen kardı katil.

Şafak sökmeden önce bir daha silah çekmem gerekeceğini bilmiyordum.

16

YÜREKTE TAM TUTULMA

RYA, Airstream karavanının salonunda, koltukta oturuyordu. Üzerinde hâlâ bej pantolonu, zümrüt yeşili kazağı vardı. Bir elinde bir bardak viski tutuyordu. Yüzüne baktığım anda...yolda hazırladığım yalanın üçüncü ya da dördüncü kelimesinde durdum. Korkunç bir terslik vardı. Gözlerinden belliydi, dudaklarım yumuşatan titremelerden belliydi, gözlerinin altındaki koyu renk halkalardan belliydi, onu yaşlı gösteren solgunluğundan belliydi.

"Ne oldu?" diye sordum.

Bana karşısındaki koltuğu gösterdi. Pantolonumdaki lekeleri işaret ettim. Şimdi ışıkta bakınca pek de kötü görünmüyordu lekeler. Rya ziyanı olmadığını söyledi, oturmamı istedi. Bu sefer halinde bir sabırsızlık vardı. Oturdum. Birden ellerimdeki toprakları, kanları fark ettim, yüzümde de lekeler olacağını tahmin ettim. Ama Rya şoka uğramadığı gibi merak da göstermemişti. Üç saattir nerelerde olduğum konusunda ilgisizdi. Demek bana vereceği haber gerçekten ciddi bir şey olmalıydı.

Koltuğun kenarına iliştim. Viskisinden kocaman bir yudum aldı. Bardak dişlerinde tıkırdadı.

Rya ürperdi, sonra konuştu. "On bir yaşındayken Abne Kady'yi öldürdüm ve beni annemin yanından aldılar. Sana bunu anlatmıştım. Bir devlet yetimhanesine koydular beni. Onu da söylemiştim. Ama söylemediğim şey... o yetimhaneye gittiğimde...onları ilk defa görmüş olduğumdu."

Yüzüne anlamayan bakışlarla baktım.

"Onları!" dedi. "Orayı onlar yönetiyordu. Müdür de, yardımcısı da, baş hemşire de, çağırınca gelen doktor da, danışman da, öğretmenlerin çoğu da, kadronun hemen hemen tümü de onlardandı. Ve onları görebilen tek çocuk da bendim."

Afallamış durumda ayağa kalkmaya davrandım.

Bir hareketle bana kalkmamamı, beklememi işaret etti. "Dahası var," dedi.

"Onları sen de mi görebiliyorsun? înanılmaz bir şey bu!"

"O kadar da inanılmaz değil," dedi. "Karnaval toplum dışına itilenlerin en doğal yeridir. Onları,..görebilenlerden daha uygun insan olur mu toplum dışı sayılmak için?"

"İblisleri, dedim. "Ben onlara iblis diyorum."

"Biliyorum. Ama bizim gibilerin karnavala kaçması mantıklı değilmi...ya da tımarhaneye...başka nereye olacak?"

"Joel Tuck," dedim.

Gözlerini şaşkınlıkla kırpıştırdı. "O da mı görebiliyor onları?"

"Evet. Ve sanırım senin görebildiğini de tahmin ediyor."

"Ama bana hiç söylemedi."

"Çünkü sende bir karanlık seziyor...ve Joel çok dikkatli bir adam."

Rya viskisini bitirdi, bardağındaki buzlara uzun uzun baktı. Her zamankinden daha hüzünlü bir hali vardı. Ben tekrar kalkmaya davranınca, "Hayır, gitme," dedi. "Bana da sokulma, Slim. Beni avutmaya çalışmanı istemiyorum. Sarılmanı istemiyorum. Şu anda yani. Başladığım sözü bitirmem gerek."

"Pekâlâ. Devam et."

Konuştu. "Virginia dağlarında hiç...iblis görmemiştim. Fazla insan yoktu zaten orada. Pek uzağa da gitmezdik. Hiç yabancı görmezdik. İblislere rastlamam kolay değildi. Onları yetimhanede ilk defa gördüğümde çok

korktum...ve... gördüğümü anlarlarsa beni... yok edeceklerini anladım. Sinsi sorularla, derin gözlemlerle, öbür çocukların iblisleri göremediğini öğrendim." Bardağını eline aldı, viskinin bitmiş olduğunu hatırladı, bardağı kucağında tutup ellerinin titremesini engellemeye çalıştı. "O yaratıkların insafına kalmış kimsesiz bir çocuk olmanın ne mene bir şey olduğunu düşünebiliyor musun? Tabii bize çok fazla fiziksel zarar vermiyorlardı. Sakatlanmış, yara bere içinde kalmış çocuklar, soruşturma açılmasına neden olurdu. Ama uyguladıkları disiplin kuralları ve cezalar bol dayağı ve türlü garip cezaları içeriyordu. Psikolojik işkencenin de ustasıydılar. Bizi sürekli bir korku ve umutsuzluk içinde tutuyorlardı. Bizim üzüntümüzden, acımızdan yayılan psişik enerjiyle besleniyor gibiydiler."

Kanımda buz zerrecikleri oluşuyormuş gibi hissettim.

Onu kucaklamaya, Saçlarım okşamaya, iblislerin bir daha pis ellerini ona süremeyeceklerini söyleyip güvence vermeye can arıyordum. Ama sözlerinin henüz bitmediğini, yanda kesersem hoşuna gitmeyeceğini hissettim.

Artık fısıldayarak konuşuyordu. "Yetimhanede kalmaktan beter bir tehlike daha vardı. Evlât edinilmek. Çocuk almak için görüşmeye gelen ailelerde genellikte hem annenin, hem babanın iblis olduğuna dikkat ettim. Zaten en az bir tanesi onlardan değilse, çocuğu vermiyorlardı. Durumu anlıyor musun? İyice anlıyor musun? Evlât edinilen çocukların başına gelenleri düşünebiliyor musun? Artık yeni evlerinde, devletin denetiminden uzaktaydılar. Ailede sırlar daha kolay saklanabilirdi. Onlara işkence ediliyordu. İblislerin oyuncağı durumuna düşüyorlardı. Yani...yetimhane bir cehennemdi ama...aileye verilmek çok daha beterdi."

Buzlar karamdan kemiklerime yayıldı, iliklerim donmuş gibi kaskatı kesildi.

"Evlât edinilmekten kurtulmak için aptal numarası yaptım. Zekâ düzeyim

çok düşükmüş gibi, bana işkence etmek bir hayvana işkence etmekten farksız olacakmış gibi yaptım. Tepki bekler onlar, anlıyor musun? Tepki hoşlarına gider. Yalnız fiziksel acıya karşı demek istemiyorum. O ikinci planda kalır. Onlar senin korkunu, acını görmek isterler. Tabii akılsız bir hayvanda korku yaratmak daha zor. Bu sayede evlât edinilmekten kurtuldum. Yeterince büyüyünce, kendi başıma idare edebileceğime inanınca... karnavala kaçtım."

"On dört yaşındaydın."

"Evet."

"Yeterince büyük, kendi başına idare edebilecek biri," dedim acı bir sesle.

"Abner Kady ile bir yıl, iblislerle de üç yıl geçirince... sağlamlaşacağım kadar sağlamlaşmıştım."

Dayanıklılığına, direncine, gücüne ve cesaretine daha önce şaşmışsam, şimdi yeni edindiğim bilgilerle daha da büyük hayranlık duydum. Kendime çok özel bir kadın bulmuştum doğrusu. Kalıcılık konusundaki kararlılığı akıllara durgunluk veren bir kadın.

Koltukta arkama yaslandım. Rahatladığımdan değil. Duyduklarımın dehşetinden gücüm tükendiği için. Ağzım kuru ve acıydı. Midem ekşiyordu. İçimde derin bir boşluk vardı.

"Allah kahretsin, *nedir* aslında onlar?" dedim. "Nereden geliyorlar? Niçin insan neslinin basına belâ oluyorlar?"

"Ben biliyorum," dedi.

Bir an için bu iki kelimenin anlamım tam kavrayamadım. Sonra, üç sorunun cevabım gerçekten bildiğini anlayınca, doğrulup öne eğildim. Soluğum kesiliyordu. Birden elektriklenmiştim. "Nereden biliyorsun? Nasıl öğrendin?"

Konuşmadı. Kendi ellerine bakıyordu.

"Rya?"

"Onları biz yarattık," dedi.

Şaşırdım. "Nasıl olabilir?" dedim.

"İnsanlar...şu sıra inanıldığının tersine, çok daha uzun süredir yeryüzünde var," dedi. "Bizimkinden binlerce yıl önce bir başka uygarlık daha vardı...yazılı tarihten önce. Bizimkinden bile daha ileri düzeydeydi."
"Ne demek istiyorsun? İleridir uygarlık, ha?"

Başını evet anlamında salladı. "Kayıp. Yok olan bir uygarlık. Savaş ve savaş tehdidi onlar için de, bugün bizim için olduğu kadar ciddiydi. O uluslar da nükleer silahları geliştirdiler, bizimkine pek benzeyen berabere bir duruma vardılar. Ama berabere durum, ardından barışı ve huzuru getirmedi. Hayır. Tam tersine, berabere kalınca daha başka yenme yolları aradılar."

Benliğimin bir yarısı, onun bunları nasıl bilebileceğini soruyordu. Ama söylediklerinin doğru olduğundan bir an bile kuşku duymadım. Altıncı duyumla, hattâ belki bilinçaltına gömülü ırksal belleğimin yardımıyla, başkalarının çılgınlık sanabileceği bu sözlerin doğru olduğunu biliyordum. Sözünü kesip nereden öğrendiğini tekrar sormaya cesaret edemedim. Bir şey daha vardı. Hipnotize olmuştum. Hikâyenin arkasını merak ediyordum. O da anlatmak zorundaymış gibiydi. Gece yatmadan önce masal dinleyen bir çocuk gibi, yargıcın hükmünü bekleyen bir sanık gibi dinledim Rya Raines'i.

Devam etti. "Zamanla hayvanların ve bitkilerin genetik yapısıyla oynayabilme yeteneğini geliştirdiler. Yalnız oynamak değil, karışıyor, değiştiriyorlardı onları. Bir geni bir başka gene katıyor, istedikleri niteliği çıkarıp, istediklerini ekliyorlardı."
"Buna kurgubilim denir."

"Bizim için, evet. Ama onlar için gerçeğin ta kendisiydi. Bu sayede daha iyi tarım ürünleri elde ettiler, besin üretimi daha çoğaldı, bir yığın yeni ilaçlar yaptılar. Ama bu işin kötü yanları da vardı."

"O yanları da çok geçmeden yokladılar tabii," dedim. Bunu kehanetimle değil, insan karakterinin binlerce yıl önce de aynı olması gerektiğini tahmin

ettiğim için söyledim.

Rya, "İlk iblis yalnızca askerî nedenlerle yaratılmıştı," dedi. "Bir köleler ordusunun ideal askeri olarak."

İblisleri gözümün önünde canlandırarak, "Ama hangi hayvanı değiştirdiler de bu...iğrenç şeyi buldular?" diye sordum.

"Tam bilmiyorum. Ama galiba bir hayvanı değiştirmekten çok, yepyeni, insan ürünü bir yaratık çıkardılar ortaya. Zekâsı bizimkine eş. Anladığım kadarıyla, iblisler fiziksel görünümleri açısından her ayrıntılarında iki genetik boyuta sahipler. Biri tümüyle insan, öteki boyut da, insan değil. Ayrıca çok önemli bir başkalaşım geni var. Yaratık bunun sayesinde iki kimliğinden birini seçebiliyor. Dış görünümü insan olabiliyor, canı isteyince veya gerekince de iblis kılığına geçiyor."

"Ama bize insan gibi göründüğü zaman bile insan değil aslında," dedim.

Aklıma Abner Kady geldi. Bazen gerçek insanlar bile insan değildi.

Rya, "Doğru," dedi. "Dokuları en ince testlerden geçip insan sanılsa bile, yine iblis onlar. Aslı o. Hangi zamanda, ne kılıkta o*lursa* olsun. O insanlık dışı bakış açıları, düşünce biçimleri, mantık yürütmeleri hep bize yabancı. Bunların yapılış amacı, bir yabancı ülkeye girmek, insanlar arasına karışmak, insan sanılmak, sonra...zamanı geldiğinde o korkunç aslına dönmek. Örneğin diyelim ki düşman ülkeye beş bin kadar iblis sızdı. Orada terörist saldırılar düzenleyebilirler, rasgele adam öldürürler, toplumu ve ticareti altüst edebilirler, bir paranoya havası estirebilirler..."

Doğacak kargaşayı düşünebiliyordum. Komşu komşudan kuşkulanır olacaktı. Hiç kimse kendi ailesinden başka kimseye güvenmeyecekti. Böylesine paranoik koşullar altında, bizim bildiğimiz anlamda bir toplum var olamazdı. Öyle bir ulus sonunda egemenliğini kaybetmeye mecburdu.

"Ya da beş bini birden aynı anda saldırıya geçmeye programlanabilirdi," diye devam etti Rya. "Bir gecede iki yüz bir insanı öldürmeleri işten değil

tabii."

Pençeleri, sivri dişleri olan, savaşmak üzere programlanmış bir makine... görünüşü yürek durduracak türden. İblisin amacı yalnız öldürmek değil, aynı zamanda moral çökertmekti.

İblis teröristler ordusunun yapabileceklerini düşününce söyleyecek söz bulamadım.

Kaslarım gepgergin, düğüm düğümdü. Onları gevşetemiyordum. Boğazım kasılmıştı. Göğsüm ağrıyordu.

Dinlerken bir korku karnıma sarıldı, barsaklarımı sıktı.

Ama beni asıl etkileyen iblislerin tarihçesi değildi. Başka bir şey vardı. Başka bir şey. Odaklanmamış bir şey.

Gelmekte olan bir şey...

Kötü bir şey.

İblislerle ilgili her şeyi öğrendiğim zaman, kendimi hayal bile edemeyeceğim bir dehşetle yüzyüze bulacağımı seziyordum.

Rya hâlâ koltuğunda oturmaktaydı. Omuzları çökmüş, başı eğik, gözleri kucağındaydı. "Bu savaşçı...bu iblis...yaratılırken, ona acıma, suçluluk duyma, utanma, sevme, insafa gelme veya diğer insanca tepkiler özellikle verilmemişti," diye devam etti. "Ama insan sanılmak istediği zaman bu duyguları pek güzel taklit edebiliyordu. Hattâ...eğer yıllardan beri biriktirdiğim bilgileri doğru yorumluyorsam, iblisler öldürdükleri zaman bir zevk duyuyorlar. Üç tanecik ana duygu var onlarda. Biri korku. Onu kendini koruyabilsin diye vermişler ona. İkincisi nefret, üçüncüsü de kana susamışlık. Tabii yaratık da bu duyguların her birinden elinden geldiği kadar yararlanmak istiyor. Çok doğal."

Dünyanın kayıp veya yazılı tarihi boyunca, ne o uygarlıkta, ne de bizimkinde, hiçbir insan katil, bu laboratuar askerlerinin yüzde biri kadar bile psikopatik bir suç eğilimi sergilemiş değildi. Kendisine cennette bir yer vaadedilen hiçbir din tutkunu, Tanrı adına bile olsa, silâhı bunlar kadar

şevkle kavramamıştı.

Çamurlu, kanlı ellerim öyle sıkı yumruk olmuştu ki, tırnaklarım avuçlarımı acıtıyordu. Sanki acı yoluyla pişmanlık getirmeye karartı bir günahkârdım. Kimin günahını bağışlatmaya çalışıyordum? Kimin bağışlatılacak günahı olduğunu sanıyordum?

"Ama...hey Tanrım," dedim. "Böyle bir savaşçı yaratılması... çılgınlığın ta kendisi! Böyle bir yaratık asla kontrol edilemez ki!"

"Herhalde edebileceklerini sandılar," diye karşılık verdi Rya. "Anladığıma göre laboratuardan çıkan her iblisin beynine bir kontrol mekanizması konuyormuş. Bu mekanizme yaratığa ani ve büyük acı verip içine korku salıyormuş. Bu yolla, emir dinlemeyen bir savaşçı dünyanın hangi köşesinde olursa olsun cezalandırılabiliyormuş. Nereye saklanırsa saklansın."

"Ama herhalde ters giden bir şey oldu," dedim.

"Her zaman olur," dedi Rya.

"Bunları nereden biliyorsun?" diye tekrar sordum.

"Zaman ver. Yavaş yavaş her şeyi anlatacağım."

"Anlatmadan bırakmam zaten."

Sesi zayıf ve gamlıydı. İblisler ayaklanmasın diye, istenmediği zaman kan dökmesin diye düşünülmüş diğer mekanizmaları anlatırken giderek daha da gamlı oldu. Yaratıklar cinsiyetsizdi tabii. Üremiyorlardı. Sayıları ancak laboratuarlar artırabiliyordu. Ayrıca her iblis yoğun bir koşullandırmadan geçiriliyor, nefreti ve öldürme isteği belli bir etnik gruba veya ırka yöneltiliyordu. Böylelikle spesifik bir düşmanı hedef alması kolaylaşıyordu. Çığrından çıkıp efendisinin müttefiklerini yok etme tehlikesi kalmıyordu.

"O halde ne terslik oldu?" diye sordum.

"Biraz daha viski istiyorum," dedi.

Kalkıp mutfağa yürüdü.

"Bana da biraz ver," dedim.

Her yanım ağrıyor, ellerim yanıyor, çıkaramadığım kıymıklardan kaşınıyordu. Viski her zaman uyuşturucu etki yapardı.

Ama beni, yaklaştığını hissettiğim tehlike konusunda uyuşturmadı. Önsezilerim giderek güç kazanmaktaydı. Ne kadar içsem azalmayacağının farkındaydım.

Kapıya doğru baktım.

Girerken kilitlememiştim. Gibtown Florida'da kimse kapısını kilitlemezdi. Seyyar Gibtovvn'da da kilitlemezdi. Çünkü karnavalcılar asla... hemen hemen hiçbir zaman diyelim... birbirlerinden bir şey çalmazlardı.

Ayağa kalkıp kapıya yürüdüm, kilitleme düğmesine bastım, sürgüyü çektim.

Kendimi daha iyi hissetmem gerekirdi ama edemedim.

Rya mutfaktan döndü, bana buzlu viskiyi uzattı.

Ona dokunma isteğimi gemledim. Yaklaşmamı hâlâ istemediğini seziyordum çünkü. En azından, her şeyi anlatıp bitirene kadar.

Koltuğuma döndüm, oturdum, viskinin yarısını bir yudumda yuttum.

Rya devam etti. Ama yeni viski de sesindeki gamı açmadı. Onu yalnız anlattığı hikâyenin değil, aynı zamanda bir iç karmaşanın altüst ettiğini hissediyordum. Bunun ne olduğunu da açık seçik anlayamıyordum.

Hikâyesini bıraktığı yerden aldı, bana iblislerin yaratılmasıyla ilgili sırların kısa zamanda yayıldığını anlattı. Sırlar hep yayılırdı zaten. Yarım düzine ülke çok geçmeden kendi laboratuar askerlerini yapmışlardı. İlk iblislere benzer türde, ama geliştirilmiş ve değişiklikler uygulanmış. Yaratıklar binlerle ortaya dökülmeye başlamıştı. Sonunda bu tür bir savaşın tehlikesi de hemen hemen bir nükleer savaşınkine taş çıkaracak boyuta gelmişti.

Rya, "Unutma ki iblisler aslında nükleer savaşa bir alternatif olarak geliştirilmişti," dedi. "Dünyaya hakim olmanın daha az yıkıcı bir yolu olarak"

"Amma da alternatif!" dedim.

"Eh, eğer bunları ortaya çıkaran uluslar o teknolojiyi kendilerine saklayabilselerdi, gerçekten de birkaç yılda dünyayı ellerine geçirir, atom silahlarına ihtiyaç duymazlardı. Ama herkesin iblis askerleri olunca, teröre karşı terörle cevap verilince, ülkeler böyle bir savaşta da tıpkı nükleer savaştaki gibi hep birlikte yok olacaklarını anlamışlardı. Bir anlaşmaya varıp iblis ordularını geri çağırmaya, imha etmeye karar verdiler."

"Ama bir tanesi kalleşlik etmiş olmalı," dedim.

"Sanmıyorum," diye karşılık verdi. "Belki yanılıyorumdur, ya da yanlış anlamışımdır... ama galiba askerlerden bazıları geri çağrılma emrine uymamayı başarmış."

"Tanrım!"

"Anlaşılamamış nedenlerle, ya da belki benim anlayamadığım nedenlerle, iblislerden bazıları laboratuardan çıktıktan sonra bazı önemli değişimler geçirmişler."

Çocukluğumun epey uzun süresi boyunca hep fen ve bilim konularına meraklı olagelmiştim. Bu konuda da bir iki fikrim vardı. "Belki de değişimleri, yapay kromozom zincirleri ve düzenlenmiş genleri zayıf olduğu içindir," dedim.

Omuzlarını silkti. "Her neyse. Görünüşe göre bu değişimin bir sonucu, bunların bir ego, bir benlik geliştirmesi, bir bağımsızlık bilincine ulaşması olmuş."

Ürpererek, "Biyolojik mühendislik ürünü psikopat bir katil için oldukça tehlikeli bir durum," dedim.

"Onları dize getirmek için beyinlerindeki acı veren mekanizmayı harekete geçirme girişiminde bulunulmuş. Bazıları teslim olmuş. Bazıları acılar içinde kıvranırken bulmuş, kim olduklarını anlayıp götürmüşler. Ama anlaşılan, bazıları bir başka başkalaşım daha geçirmişmiş. Ya dayanılmaz acılara bir tolerans geliştirmişler...ya da acıdan hoşlanmayı öğrenmişler."

O noktadan sonra olayların nasıl geliştiğim anlayabiliyordum. "Kusursuz insan kılıkları içinde," diye sözü devraldım, "Bize denk zekâ düzeyleriyle, duygu olarak yalnızca nefret, korku ve kana susamışlığa sahip bu yaratıklar elbette bulunamamıştır. Bulmak için dünyada yaşayan her erkek ve kadının beynini tarayıp kontrol mekanizması aramak gerekir. Yaratıklar böyle bir testten geçmemek için bin türlü çare bulabilirler. Bazıları testten geçmiş gibi sahte rapor çıkarttırır. Diğerleri ıssız yerlere kaçar, saklanır. Yiyeceğe ihtiyaçları olduğunda köyleri basar. Ya da belki öldürme ihtiyacı kabardığı zaman basarlar köyleri. Sonunda çoğu yakalanmaz. Doğru değil mi? Öyle mi olmuş?"

"Bilmiyorum. Sanırım. Onun gibi bir şey. Evrensel beyin tarama programının başlamasından bir süre sonra yetkililer, asi iblislerden bazılarının bir başkalaşım daha geçirdiğini bulgulamışlar."
"Kısırlıktan kurtulmuşlar," diye patladım.
Rya gözlerini kırpıştırdı. "Nereden bildin?"
Ona Yontsdown'daki gebe iblisi anlattım.

"Doğru anlıyorsam çoğu kısır kalmış, ama bir hayli iblis de doğurgan olmuş," dedi. "Efsaneye göre..."

"Hangi efsane?" diye sordum. Merakımı zaptetmek giderek güçleşiyordu. "Nereden duydun bütün bunları? Hangi efsanelerden söz ediyorsun?"

Soruma aldırmadı. Bilgi kaynağını açıklamaya hâlâ hazır değildi. "Efsaneye göre," diye devam etti, "beyin tarama programında bir kadın yakalanmış. İblis olduğu anlaşılınca, esas kılığına döndürülmek üzere değişim odasına götürülmüş. Onu vurmuşlar. Ölürken karnından bir yığın bebek iblisler çıkmış. Öldüğünde kadın yine insan kılığına dönmüş. Genetik olarak böyle programlanmış çünkü bunlar. Patologlar otopside anlamasın diye. Bebekler idam edilince, onlar da insan bebek haline gelmiş."

"Ondan sonra da insan nesli iblislerle savaşı kaybettiklerini anlamış," dedim.

Rya başım evet anlamında salladı.

Savaşı kaybetmişlerdi, evet. Çünkü iblis bebekler artık laboratuarda değil, bir rahimde oluşuyordu. Beyinlerinde kontrol mekanizması da olmuyordu. Bunları tanımanın hiçbir yolu yoktu. O günden sonra insanoğlu bu gezegeni, zekâsı kendininkine denk olan, ama tek amacı onun yaptıklarını yıkmak, onu mahvetmek olan bu yeni türle paylaşmak zorunda kalmıştı.

Rya viskisini bitirdi.

İkinci bir viskiye can atıyordum ama almaya korkuyordum. Şu haldeyken ikinciden sonra üçüncü, onun ardından dördüncüyü isterdim. Sızana kadar duramazdım. Böyle bir şeyin zamanı değildi, çünkü tehlike sezgilerim çok güçlüydü.

Kapıya baktım.

Hâlâ kilitliydi.

Pencerelere baktım.

Açıktılar.

Ama jaluziler vardı. İblisler girmekte zorluk çekendi.

Rya alçak sesle, "Yani Tanrı'nın bize verdiği dünyadan memnun kalmamıştık," dedi. "Herhalde cehennem diye bir şeyi o kayıp uygarlık döneminde de duymuştuk ve o kavramı ilginç bulmuştuk. Hattâ öyle ilginç bulmuştuk, öyle çekici bulmuştuk ki, kendimiz şeytanlar yaratıp dünyada da bir cehennem kurmuştuk."

Eğer bir Tanrı varsa, bize neden ikide bir acı ve ıstırap yolladığını her zamandan iyi anlıyordum artık. Bize verdiği hayatı nasıl kullandığımıza tiksintiyle bakıyor olmalıydı. "Pekâlâ, nankör budalalar," diyordu bize. "Her şeyi mahvetmek mi istiyorsunuz? Birbirinizin canını yakmak mı istiyorsunuz? Bundan öyle çok zevk alıyorsunuz ki, kendi şeytanlarınızı

yaratıp sonra da onları serbest bırakıyorsunuz, öyle mi? Pekâlâ o halde! Öyle olsun! Geri çekilin, efendiniz sizi rahatlatsın! Bir de benim dumanımı seyredin bakalım, küçükler. İşte! Alın bu hediyeleri. Size beyin kanseri, çocuk felci, mültipl skleroz verdim! Depremler, deprem dalgaları verdim! Salgı bozuklukları verdim! Hoşunuza gitti mi şimdi? Hımm?"

Rya'ya, "İblisler her nasılsa eski uygarlığı yok ettiler," dedim. "Onu dünyadan sildiler."

Başım yine evet anlamında salladı. "Çok zaman aldı. Otuz, kırk yıl. Ama efsaneye göre...sonunda onlardan bazıları yüksek mevkilere çıkmayı başardı, siyasal görevler aldılar ve nükleer savaş başlatabilecek duruma geldiler."

Kaynağını açıklamadığı bu garip efsanelere göre, sonunda nükleer savaş çıkarmışlardı bu yaratıklar. Bizlerle birlikte kendilerinden de birçoğunun öleceğine aldırış ettikleri yoktu. Zaten varlıklarının amacı bize eziyet etmek, bizi yok etmekti. Bu uğurda kendileri de yok olacaksa bile, kaderlerini değiştirmek ellerinden gelmezdi. Roketler atılmış, kentler havaya uçmuştu. Atılmadık füze kalmamış, uçmamış bombardıman uçağı bırakılmamıştı. O kadar çok sayıda yüksek güçlü nükleer bomba patlamıştı ki, yer kabuğuna bir şeyler olmuş, ya da belki bir manyetik alan değişikliği olmuş, kutuplar yerinden kaymıştı. Her nasılsa fay çizgileri etkilenmiş, onlar da işe karışmıştı. Akla hayale sığmaz depremler peşpeşe yer almış, bin mil eninde düzlük kıyı alanları denizlere batmış, dev dalgalar kıtaların ortalarına kadar saldırmıştı. Her yerde volkanlar patlamış, kıyamet kopmuş, sonra onu bir buzul dönemi izlemiş, binlerce yıllık bir zaman, eskiden kıtaları bizim karnaval kadar parlak ışıklarla aydınlatan uygarlığı silip süpürmüş, zerresini bırakmamıştı. Sağ kalan iblis sayısı, sağ kalan insan sayısından fazlaydı. Ne olsa onlar daha sağlam yapılı, tam savaşçıydılar. Dünyadaki az sayıda insan yeniden mağaralara dönmüş, vahşi olmuş, birbirini izleyen zalim mevsimler onlara soylarını, köklerini

unutturmuştu. İblisler ise asla unutmazdı ve unutmayacaktı... ama biz onları unutmuştuk. Başka her şeyi unuttuğumuz gibi. Daha sonraki çağlarda onların canavar kılığındaki haliyle ender karşılaşmalarımız pek çok bâtıl inanca yol açmıştı. Bol sayıda ucuz korku filmi yapılmış, bunlarda biçim değiştirebilen doğaüstü yaratıklar işlenmişti.

Rya, "Şimdi yine doruğa tırmandık," dedi bezgin bir sesle. "Bir uygarlık daha kurduk. Elimize yine dünyayı mahvedebilecek olanaklar geçmeye başladı..."

"...ve iblisler de fırsatını bulurlarsa bir gün yine düğmeye basacaklar," diyerek cümleyi ben bitirdim.

"Yapacaklarına inanıyorum," dedi. "Gerçi o eski uygarlıktaki kadar yaman savaşçı değiller artık...bire bir çatışmada daha kolay altedilebiliyorlar...daha kolay aldanıyorlar. Değişti onlar da. Çok zaman geçmesinden ve nükleer artıklardan ötürü. Radyasyon pek çoğunu kısırlaştırdı, ilk başkalaşımların onlar kazandırdığı doğurganlığı yok etti. Dünyayı ele geçirip sayıca bizi bastıramamaları bu yüzden. Hem...bizi mahvetme tutkularında da biraz farklılaşma oldu. Anladığım kadarıyla, onların da pek çoğu nükleer savaş fikrinden korkuyor. Yani dünya çapında bir savaştan, demek istiyorum. Çünkü onlar uzun ömürlü. B azıları bin beş yüz yaşında. Hattâ daha fazla. Geçen kıyametten bu yana pek de fazla kuşak gelip geçmedi onlarda. Dünyanın sonu hikâyelerini yaşlılardan dinlemiş bunlar. O olaylar onlara, bize olduğundan daha yakın. Ama, çoğu şimdiki durumdan memnun olsa bile, bizi tek tek, hayvan gibi avlayıp öldürmekle yetinse bile... içlerinden bazıları yine nükleer çapta bir insan felâketi görmenin özlemini çekiyor. Bizi dünyadan ebediyen silmenin kendi kaderleri olduğuna inanıyorlar. On yıl, yirmi yıl, belki kırk yıl sonra, bu tip-lerden biri nasılsa fırsatım bulacaktır...sence de öyle değil mi?"

Tarif ettiği kıyamet tehdidi şok yaratıyor, tarifsiz umutsuzluklar getiriyordu. Ama ben hâlâ daha yakın bir ölümden korkmaktaydım.

Yaklaşan tehlikeyle ilgili sezgim bir an bile gevşemiyordu artık. Kafamın içinde tatsız bir baskı yaratıyordu. Ama sorunun nereden çıkacağını, nasıl bir biçimde çıkacağını bilemiyordum.

Korkudan biraz içim bulanıyordu.

Ürperdim. Vücudum buz gibi terlerle kaplıydı.

Rya bir viski daha almak üzere mutfağa gitti.

Ayağa kalktım, pencereye yürüdüm, dışarı baktım. Bir şey görünmüyordu. Tekrar koltuğa döndüm, kenarına iliştim. İçimden haykırmak geliyordu.

Bir şey yaklaşmaktaydı...

Rya elinde içkisiyle dönüp koltuğuna yerleştiğinde hâlâ benden uzak gibiydi. Yüzü hâlâ ciddiydi. "Onlarla ilgili bunca bilgiyi nasıl öğrendin?" diye sordum. "Bana söylemek zorundasın. Zihinlerini falan mı okuyorsun yoksa?"

"Evet."

"Sahi mi?"

"Biraz."

"Benim onlarda okuyabildiğim yalnızca...öfke ve nefretleri."

"Ben biraz...içlerine girebiliyorum," dedi Rya. "Tüm düşüncelerine değil. Ama yokladıkça bazı imajlar alıyorum...vizyonlar. Sanırım gördüğümün çoğu...ırksal bellekten geliyor...içlerinden bazıları bunları bilinç düzeyinde bilmiyor. Ama doğrusunu söylemem gerekirse...bu kadarla da kalmıyor."

"Ne? Dahası mı var...? Şu sözünü ettiğin efsaneler nedir?"

Rya bana cevap verecek yerde, "Bu gece dışarda neler yaptığını biliyorum," dedi.

"Hıı? Neden söz ediyorsun? Nasıl bilebilirsin?"

"Biliyorum."

"Ama..."

"Ne yapsan yaran yok, Slim."

"Öylemi?"
"Onları yenemezsin."

"Denton enişteyi yendim. Aileme daha fazla acı getiremeden önce öldürdüm onu. Joel'le ikimiz bu gece onlardan altı tanesini durdurduk. Durdurmasak dönme dolabı devireceklerdi. Kimbilir kaç müşterinin hayatım kurtardık!"

"Ne önemi var?" diye sordu. Sesine yeni bir ton gelmişti. Bir içtenlik, karanlık bir heves. "Başka iblisler bu sefer başka müşterileri öldürür. Bütün dünyayı kurtaramazsın. Kendi hayatını, mutluluğunu, akıl sağlığını tehlikeye atıyorsun... kazandığın da, olsa olsa, olacakları geciktirmek. Uzun vadede bu iblisler bizi yenecek. Bundan kaçamayız. Kaderimiz böyle bizim. Bunu kendimiz uzun zaman önce planlamışız."

Sözü nereye getirmek istediğini anlıyordum. "Ama başka ne yapabiliriz?" dedim. "Savaşmazsak, kendimizi korumazsak, hayatımızın bir anlamı kalmaz. Seni de, beni de, canları istediği anda ortadan kaldırabilirler."

Viskisini kenara koydu, koltuğun önüne doğru kaydı, benim gibi kenarına oturdu. "Bir yolu daha var," dedi.
"Neden söz ediyorsun?"

Güzel gözleri benimkilere çakılıydı. Sımsıcaktı bakışları. "Slim, insanların çoğu üstlerine tükürmeye bile değmez."
Gözlerimi kırpıştırdım.

O devam etti. "Çoğu insanlar yalancıdır, hilekârdır, aldatır, çalar, türlü türlü kötülük eder. Birbirini kullanır, birbirini sömürtürler. Tıpkı iblislerin bize yaptığı gibi. Kurtarılmaya değmez onlar.""Hayır, hayır, hayır," dedim. "Çoğu öyledir diyemezsin. Gerçi birçok insan, üzerine tükürmeye değmez, doğru... ama *çoğu* deme, Rya."

"Benim tecrübelerime göre, hemen hemen hiçbiri iblislerden iyi değil."

"Senin tecrübelerin sıradan şeyler değil, Tanrı aşkına! Abner Kadyler,

Maralee Svveen'ler bu dünyada azınlık sayılırlar. Senin duygularının neden farklı olduğunu anlıyorum, ama sen benim annemle babamı, ablalarımı, büyükannemi hiç tanımadın. Bu dünyada zalimlikten başka şeyler de var. Belki bir hafta öncesine kadar böyle söyleyemezdim. Dün bile söyleyemezdim. Ama bugün senin böyle konuştuğunu duyunca, hiçbir şeyin yaran yok dediğini duyunca...insanlarda kötülükten çok iyilik olduğuna daha çok inanıyorum. Çünkü...çünkü...şey öyle olmak zorunda."

"Dinle," derken gözleri hâlâ bendeydi. Etkileyen bir mavi. Yalvaran bir mavi. Hırslı, hemen hemen acılı bir mavi. "Tek umabileceğimiz, küçük bir dost çevresi içinde birazcık mutluluk. Sevdiğimiz birkaç kişiyle...dünyanın geri kalanı cehennemin dibine. Lütfen, lütfen, Slim, bir düşün bunu! Bizim birbirimizi bulmamız şaşılacak bir şey. Bir mucize. Birlikte bulduğumuz gibi bir şeyin var olduğuna bile inanmazdım. Birbirimize o kadar uyuyoruz, o kadar benziyoruz ki, uyurken beyin dalgalarımız bile birbiri üzerine çakışıyor. Sevişirken psişik bir paylaşmamız var. Uyurken de var. Sevişmemiz bu yüzden o kadar iyi, bu yüzden rüyalarımızı bile paylaşıyoruz. Biz birbirimiz için yaratılmışız. En önemli şey...dünyada en önemli.şey, ömrümüz boyunca birlikte olmamız."

"Evet," dedim. "Biliyorum. Bunu ben de hissediyorum."

"Yani sen bu savaşından vazgeçmelisin. Dünyayı kurtarmayı bir kenara bırakmalısın. Çılgınca risklere girmemelisin. Bırak iblisler ne yapacaklarsa yapsınlar. Biz de kendi hayatımızı huzur ve barış içinde yaşayalım."

"Ama bütün mesele orada! Huzur içinde yaşayamayız. Onları görmezden gelmek bizi kurtarmaz. Er geç bizim de üstümüze gelirler. Acımızı duymaya, mutsuzluğumuzu içmeye..."

"Slim, dur, dur, dinle." Heyecanlanmıştı. îçinden sinirli bir enerji yayılıyordu. Koltuğundan kalkıp pencereye yürüdü, içeri giren havadan derin bir soluk aldı, tekrar bana döndü, konuştu. "Birlikte olmamızın her şeyden önemli olduğunu, ne olursa olsun bunu sağlamamız gerektiğini kabul

ediyorsun. O halde acaba... ben sana iblislerle birarada yaşamanın bir yolunu göstersem, savaşmaktan nasıl vazgeçebileceğimi, ikimizin peşine düşmeleri konusunda nasıl kaygılanmayabileceğim göstersem..."
"Nasıl?"
Kararsızlık geçirdi.
"Rya?"
"Tek yolu bu, Slim." ,
"Hangisi?"
"Onlarla ancak böyle yaşanabilir."
"Tanrı aşkına, söyleyecek misin bana?"

Kaşlarını çattı, gözlerini benden ayırdı, konuşmaya başlarken yeniden kararsızlık geçirdi, "Lanet olsun!" diye bağırıp viski bardağını karşı duvara savurdu. Buzlar bardaktan fırladı, eşyalara çarpıp tangırdadı, halıda sıçradı, bardak da duvarda patladı.

Şaşkınlık içinde ayağa fırladım, sonra budala gibi kalakaldım. O elini sallayıp bana oturmamı söyledi, kendi de koltuğunda arkasına yaslandı. Derin bir soluk aldı.

Konuştu. "Beni sonuna kadar dinlemeni istiyorum. Yalnızca dinle ve sözümü kesme. Lâfım bitene kadar susturma beni. Anlamaya çalış. Ben onlarla birarada yaşamanın, beni rahat bırakmalarını sağlamanın bir yolunu buldum. Bak, hem yetimhanede, hem de daha sonra, onlara karşı bizim asla kazanamayacağımızı anladım. Bütün avantajlar onlarda. Kaçtım, ama her yerde de iblisler var, yalnız yetimhanede değil. însan nereye giderse gitsin onlardan kaçamıyor. Yaran yok. Böylece ben bir riske girdim. Hesaplı bir risk. Onlara yaklaşımda bulundum. Onlara anlattım görebildi..."
•Ne yaptın?"

"Sözümü kesme," dedi sert bir sesle. "Zaten anlatmak... anlatmak çok zor. Mutlaka bitirmek istiyorum. Onun için sus ve beni dinle. İblislerden birine psişik yeteneklerimi anlattım. Biliyorsun, bu psişik yetenek meselesi

de bizlerin bir başkalaşımı. Bu da nükleer savaşın sonucu. Çünkü iblislere göre, daha önceki uygarlıkta hiç psişik yeteneği olan insan yokmuş. Ne vizyon görmek, ne telekinetik, ne sezgi. Şimdi de çok fazla yok, ama o zaman *hiç* yokmuş. Sanırım...sapık bir şey ama, bu iblisler o savaşı başlatıp sağa sola bombaları, radyasyonu belâ edince... bir bakıma senin ve benim gibi yetenekli insanları da *yaratmışlar.* İnanması ne kadar korkunç olursa olsun, özel yeteneklerimizi onlara borçluyuz. Her neyse, onlara insan kalıplarının içini görebildiğimi söyledim...içerdeki...nasıl diyeyim...iblis potansiyelini..."

"Sen onlarla konuştun, onlar da sana efsanelerini anlattılar, ha! Öyle mi öğrendin bu bildiklerini?"

"Pek sayılmaz. Bana fazla bir şey söylemediler. Ama pek az şey söyleseler de yeter. Ben gerisiyle ilgili vizyon görürüm hemen. Sanki kapıyı birazcık aralamışlar gibi. Ben kanadı itip ne saklamak istiyorlarsa onu hemen görebilirim. Ama şu anda o da önemli değil. Keşke sözümü kesmesen. Önemli olan, ben onlara aldırmadığımı söyledim. Ne yaptıklarına, kimin canım yaktıklarına aldırmadığımı. Yeter ki *beni* rahat bıraksınlar. Ve aramızda bir tür...uzlaşmaya vardık."

Şaşkınlık içinde tekrar koltuğuma çöktüm. Sözünü kesmekle ilgili uyanlarına rağmen, "Uzlaşma mı?" diye patladım." O kadar basit, öyle mi? Seninle anlaşmak için ne isteyebilirler senden? Neden seni öldürüp işi bitirmiyorlar? Onlara ne söylemiş olursan ol, sırlarını açıklamayacağına inansalar bile, yine de onlar için bir tehditsin. Anlamıyorum. Bu...bu uzlaşmaya razı olmaktan hiçbir kazançları yok ki!"

Ruhsal durumu yine değişiyordu. Yine karanlıkları, sessiz umutsuzluklara doğru gerilemeye başlamıştı. Oturduğu yere yığılmış gibiydi. Konuştuğu zaman sesi zorlukla duyulacak kadar hafif çıktı. "Kazanacakları bir şey vardı. Onlara sunabileceğim bir şeyim vardı benim de. Bak, benim bir psişik yeteneğim daha var. Bu sende ya yok...ya da bendeki kadar yok. Ben

başkalarındaki duyu dışı sezgileri fark edebiliyorum. Hele de iblisleri görebilenleri. Ne kadar saklamaya çalışırlarsa çalışsınlar, bu güçlerini hissediyorum, îlk tanıştığımda hemen anlayamıyorum. Bazen biraz zaman geçmesi gerekiyor. Bu yavaş yavaş gelişen bir anlama. Tıpkı iblisleri insan kalıplarının içinde görebildiğim gibi, onları görebilenlerin gücünü de seziyorum. Bu geceye kadar bu sezgim...hiç yanılmaz sanıyordum. Ama sen bana Joel Tuck'ın da iblisleri görebildiğini söyledin. Oysa ben ondan hiç kuşkulanmamıştım. Yine de, bu tür şeyleri hissetmekte çok hızlı olduğum kanısındayım. Senin bir özel yanın olduğunu tâ baştan beri bilmiştim. Sen de sonunda...benim sandığımdan çok, pek çok daha özel biri olduğunu gösterdin." Fısıldıyordu artık. "Sana tutunmak istiyorum. Hiç sanmazdım ...ihtiyaç duyacağım birine rastlayacağımı, sevilmek isteyeceğimi, seveceğimi. Ama sen çıktın karşıma. Şimdi sana tutunmak istiyorum. Bunun tek yolu da... benim yaptığım türde bir uzlaşmayı senin de onlarla yapman."

Taş kesilmiştim. Kıpırdayamıyordum. Koltukta oturmuş, granit içine hapsolmuş yüreğimin gümbürdeyişini dinliyordum. Sert, soğuk, ağır bir ses. Gamlı ve kof bir ses. Mermere çekiç vuruluyormuş gibi. Sevgim, ona olan ihtiyacım, özlemlerim hâlâ korku dolu yüreğimin içindeydi ama oraya ulaşmak mümkün değildi. Estetik duygusu olmayan insanların güzel heykellere ulaşma olanağı olmadığı gibi. Rya'nın söylediklerine inanmak istemiyordum. Bir sonra söyleyeceğini düşünmeye dayanamıyordum. Ama en kötüsünü de duymak, dayanmak zorundaydım.

Güzel gözlerine yaşlar yükseliyordu. "İblisleri görebilen birine rastlayınca...bildiriyorum," dedi. "Onlardan birini bu görebilen kişi hakkında uyarıyorum. Aslında onlar da açık bir savaş istemiyorlar. Geçen seferki olayı tekrarlamaya niyetleri yok. Gizli kalmayı yeğliyorlar. Bizim onlara karşı örgütlenmemizi hiç istemiyorlar. Gerçi zaten umutsuz bir girişim olur ama yine de. Böylece ben, onları bilenleri işaret ediyorum, o insanın onları

öldürebileceğini ya da bu konuda konuşabileceğini söylüyorum. İblisler de...yalnızca...tehdidi ortadan kaldırıyorlar. Buna karşılık olarak bana dokunmuyorlar. Bağışıklık tanıyorlar. Rahat; bırakıyorlar beni. Benim istediğim de bu, yalnızca bu, Slim. Rahat bırakılmak. Sen de onlarla aynı anlaşmaya varırsan, o zaman ikimizi de rahat bırakırlar... bir arada...mutlu olarak...yaşarız...'

"Mutlu, ha?" Ses ağzımdan söz gibi değil de soluk gibi; çıkmıştı. *"Mutlu,* ha?" Başkalarına ihanet ede ede sağ kaldığımızı, bilip de...mutlu olabilir miyiz diyorsun?"

"İblisler onları nasılsa yakalardı."

Taş ellerimi büyük bir çabayla yüzüne götürdüm, parmakların mağarasına saklandım, bu iğrenç açıklamalardan kaçmaya çalıştım. Ama bu çocukça bir hayaldi. Çirkin gerçek yine benimle kaldı. "Tanrım!"

"Bir hayatımız olabilir," dedi. Artık açık açık ağlıyordu. Çünkü duyduğum dehşeti hissetmiş, onun yaptığı uzlaşmaya benim asla yanaşmayacağımı anlamıştı. "Birlikte...bir hayat...şu geçtiğimiz haftaki gibi...daha bile iyi...çok daha iyi...ikimiz bütün dünyaya karşı, güven içinde, kusursuz bir güven içinde. Hem iblisler verdiğim bilgilere karşı yalnız güvenliğimi garanti etmekle de kalmıyorlar. Başarımı da garanti ediyorlar. Onların gözünde değerliyim ben. Çünkü dediğim gibi, iblisleri görenler ya tımarhaneye tıkılır, ya da karnavala kaçar. Benim mevkim çok uygun...hayli kabarık sayıda kişiyi bildirebilirim. Senin, benim gibilerini. İblisler de bana yardım ediyor. Başarmama. Hani... Çarpışan Otolar'daki kazayı planladıkları gibi..."

Buz gibi bir sesle, "Ben onun olmasını engellemiştim," dedim.

Şaşırdı. "Ya! Anlamalıydım sen olduğunu. Ama, bak...fikir şöyleydi. Kaza olunca, yaralanan müşteri herhalde Hal Dorsey'i dava edecekti. Çarpışan Otolar'ın sahibini. Hal para sıkıntısına düşecekti. Mahkeme masraftan falan. Ben de hissesini iyi bir fiyata satın alabilecektim. Yeni bir gösteri, ucuza

benim olacaktı. Öff, Allah kahretsin, lütfen, lütfen *dinle* beni. Ne düşündüğünü görebiliyorum. Sözlerim öyle soğuk geliyor ki sana." Aslında da, gözlerinden yaşlar boşaldığı halde, onu o andaki kadar sefil görmediğim halde, gerçekten gözüme soğuk görünüyordu. Buzlar gibi soğuk. "Ama Slim, anlaman gereken bir şey var. Hal Dorsey'i tanımıyorsun. İtoğlunun tekidir. Gerçekten. Çok gaddar ve kötüdür. Kimse sevmez onu. Çünkü insanı kullanır, sömürür. Onu mahvetmekten suçluluk duyarsam Allah belâmı versin."

Yüzüne bakmak istemediğim halde baktım. Konuşmak istemediğim halde konuştum. "İblislerin uyguladığı işkenceyle, senin onlara önerdiğin işkence arasında ne fark var?"

"Söylüyorum sana. Hal Dorsey tam bir..." Sesimi yükselttim. "Abner Kady gibi birinin davranışıyla, senin kendi ırkına ihanet edişin arasında ne fark var?"

Hıçkırmaya başlamıştı. "Ben yalnızca...güven istemiştim. Hayatımda bir tek kere...bir tek kere...güvende olmak istedim."

Onu hem seviyor, hem nefret ediyordum. Acıyor ve tiksiniyordum. Hayatımı onunla paylaşmayı yine her zamanki kadar isterken, vicdanımı ve ırkımı onun hatırı için satamayacağımı biliyordum. Bana Abner Kady ve kendi aptal annesi hakkında anlattıklarını hatırladıkça, çocukluğunun korkularını düşündükçe, insan neslinden şikâyetlerini, topluma ne kadar az şey borçlu olduğunu anladıkça, iblislerle işbirliği yapmaya nasıl razı olduğunu da görebiliyordum. Anlıyor, hemen hemen bağışlıyor, ama doğru bulmuyordum. O anda ona karşı olan duygularım çok karmaşıktı. Dolaşık, düğüm düğüm bir yumak gibiydi. İçinde bana pek yabancı bir intihar özlemi gözlemledim. Öyle canlı ve öyle tatlıydı ki, beni ağlatıyordu. Onun her gün hissettiği ölüm arzusunun da böyle bir şey olduğunu düşündüm. Pazar gecesi birlikte dönme dolaba çıktığımızda nükleer savaştan ve şiirden niçin o

kadar hevesle söz ettiğini şimdi arılayabiliyordum. Onun bildiklerini bilen, onun tecrübelerini yaşayan biri için, dünyadaki bütün Abner Kady'lerin ve iblislerin yok olması herhalde olağanüstü bir temizlik duygusu verirdi.
" Sen şeytanla anlaşma yapmışsın," dedim.

"Onlar şeytansa, o zaman biz de Tanrıyız, çünkü onları biz yarattık," dedi.
"Hezeyan bu," dedim. "Felsefe tartışmasında değiliz."

Bir şey söylemedi. Kıvrılıp dertop oldu, hıçkıra hıçkıra ağladı.

Kalkıp kapıyı açmak, temiz havaya çıkmak, koşmak, sonsuza kadar koşmak istiyordu canım. Ama ruhum da taş kesilmişti vücudum gibi. Öyle bir ağırlık hissediyordum ki, koltuktan kalkmama imkân yoktu.

Bir dakika kadar ikimiz de söyleyecek bir şey bulamadık. Sonunda sessizliği ben bozdum, "Şimdi ne olacak?" dedim.
"Sen...uzlaşmaya yanaşmayacaksın," dedi.
Bu soruya cevap vermeye tenezzül bile etmedim.
"Demek seni...kaybettim," dedi.

Ben de ağlıyordum. O beni kaybetmişti ama ben de *onu* kaybetmiştim.

Neden sonra ben konuştum. "Benim gibi başka insanların... benden sonra geleceklerin hatırı için, hemen şimdi boynunu kırmam gerekir. Ama...Tanrı yardımcım olsun...yapamam. Yapamam. Asla yapamam. Demek...eşyalarımı toplayıp gitmem gerek. Bir başka karnavala. Yeni bir başlangıç yapmaya. Bunları... unuturuz."
"Hayır," dedi. "Geç kaldık o konuda."

Elimin tersiyle gözyaşlarımın birazını gözlerimden sildim. "Geç mi kaldım?"

"Burada çok adam öldürdün. Öldürmeler...bir de benimle özel ilişkin...çok fazla dikkat çekti."

Mezarımın üzerinde adam yürüyormuş gibi değil, mezarımın üzerinde adam *dansediyormus* gibi hissettim. îçim öyle soğuktu ki, sanki Ağustos'ta

değil de Şubat'taydık.

Rya, "Tek umudun olayları benim açımdan görmek, onlarla benim vardığım anlaşmaya varmak," dedi.

"Beni gerçekten...teslim mi edeceksin?"

"Onlara senden söz etmek istemedim...hele seni tanıdıktan sonra."

"O halde söz etme."

"Henüz anlayamadın," dedi, ürperdi. "Seni ilk gördüğüm gün, daha benim için ne kadar önemli olacağını bilmeden, onlardan birine bir imada bulundum. İblis görebilen bir yeni kişinin izinde olduğumu söyledim. Şimdi rapor bekliyor."

"Kim? İçlerinden hangisi?"

"Buradan...Yontsdovvn'dan sorumlu olan."

"İblislerin sorumlusu mu?"

"Olağanüstü uyanık biridir. İblis olarak bile. Seninle aramızda özel bir şeylerin gelişmeye başladığını anladı. Senin olağanüstü biri olduğunu hissetti. İzlediğim kişinin sen olduğunu tahmin etti. Benden onaylamamı istedi. Yapmamaya çalıştım. Ama o da budala değil. Kolay kandırılacak biri değil. Bana baskı yapmayı sürdürdü. 'O çocuğu anlat bana,' dedi durdu. 'Ya anlat, ya da aramızdaki ilişkiler değişir,' dedi. 'Artık bizden yana bağışık sayılmazsın,' dedi. Slim, anlayamıyor musun? Başka...çarem... yoktu."

Arkamda bir hareket hissettim.

Başımı çevirdim.

Karavanın arka tarafına giden dar koridordan Komiser Lisle Kelsko salona adımım attı.

17

KABUS GERÇEKLEŞİYOR

KELSKO'nun Smith Wesson, 45'lik tabancası elindeydi ama namlusu doğrudan bana dönük değildi. Şaşırtma avantajıyla polis yetkisini düşünerek, ateş etmek zorunda kalmayacağına karar vermişti. Tabancayı yanına sarkıtmış, namluyu yere çevirmişti. En ufak bir sorun çıktığında çabucak kaldırabilecek durumdaydı tabii.

Dört köşe, sert, kaba insan suratının altından iblis bana sırıtıyordu. İnsan kalıbımın çalı kaşları altında, çatlamış, kalınlaşmış deriyle çevrelenen şeytan gözler bakmaktaydı bana. Bıçakla yarılmış gibi zalim insan ağzının gerisinde, canavarın sivri dişlerle dolu ağzı vardı. Kelsko'nun içindeki iblisi Yontsdown'da ilk gördüğümde, diğer iblislerden çok daha çirkindi. Buruş buruş derisi, nasırlı dudakları, çopur yüzü, kızarık lekeleri, yara izleri hep yaşlılığı ifade ediyordu. Rya bunlardan bazılarının bin beş yüz yıl yaşadığını söylemişti. Hattâ daha bile fazla. Kendini Lisle Kelsko diye tanıtanın da öyle biri olduğu kesindi. Otuz, kırk insan ömrü kadar yaşamış olmalıydı. Bir kimlikten bir kimliğe geçmiş, yüzyıllar boyunca binlerce insan öldürmüş, on binlercesine doğrudan veya dolaylı olarak acı vermişti. îşte o hayatlar ve o yıllar şimdi onu buraya getirmiş bulunuyordu. Bu geceye. Benim işimi bitirmeye.

"Slim MacKenzie," dedi. İnsan kimliğini sırf alaycılığından koruyordu hâlâ. "Seni son cinayetlerle ilgili soruşturma için tutukluyorum..."

Beni devriye arabasına bindirip çok özel bir işkence odasına götürmelerine izin verecek değildim. Şuracıkta hemen ölmek, onlara teslim olmaktan iyiydi. Daha yaratık küçük söylevini bitiremeden çizmeme eğilip bıçağımı kavradım. Koltuğumda oturmaktaydım. Arkam iblise dönüktü. Bulunduğu yerden ne çizmemi, ne de bıçağımı görebiliyordu. Kapıdan girdiğinde ona

bakmak için yerimde dönmüş de görmüştüm. Her nedense Rya'ya bıçaktan hiç söz etmemiştim...nedenini ancak şimdi anlayabiliyorum. Ben bıçağı çekip, hızla dönüp fırlatana kadar ne yaptığımı anlayamadı.

Öyle hızlı davranmışım ki, Kelsko tabancasını kaldırıp beni vurmaya vakit bulamadı, arka üstü devrilirken yere bir el ateş edebildi. Bıçak gırtlağına saplanıp kalmıştı. O ufacık odada tabancanın sesi, Tanrı'nın haykırışı gibi yankılandı.

Rya bağırdı. Uyan olarak.değil de, daha çok duyduğu şoktan bağırdı. Ama daha onun sesi duyulmadan Kelsko iblisi ölmüştü.

Vücudu yere çarparken, daha kurşunun yankısı ölmeden, fırlayıp üzerine atıldım, bıçağı çevirip geri çektim, doğruldum. Dönüp baktığımda Rya kapının kilidini açıyor, bir Yontsdown polisi içeri giriyordu. Jelly ve Luke'le birlikte rüşvet vermeye gittiğimizde Kelsko'nun odasında gördüğümüz polis. Bu da iblisti. En üst basamaktan salona adımını atmak üzereydi. Gözleri Kelsko'yu buldu, hayatının tehlikede olduğunu anlayıp bakışları elek-triklendi...ben de bu arada bıçağı sağ elimde çevirmiş, atışa hazır poza getirmiştim. Fırlattığım gibi boğazının ortasındaki adem elmasını ikiye böldüm. O da aynı anda Smith Wesson'unun tetiğini çekti. Ama nişan almaya vakit bulamamıştı. Kurşun benim solumdaki lambanın abajuruna çarptı. İblis sırtüstü düştü. Kapıdan dışarıya. Basamaklardan aşağıya. Gecenin karanlığına.

Rya'nın yüzü bir dehşet ifadesinin simgesiydi. Şimdi de kendisini öldüreceğimi düşünüyordu. . ; Karavandan fırladı, canını kurtarmak üzere koşmaya başladı.

Bir an olduğum yerde, soluk soluğa durdum. Kıpırdayamadım. Beni şaşırtan şu deminki ölümler değildi. Daha önce de öldürmüşlüğüm vardı. Sık sık. Bacaklarımdaki gücü tüketen, canımı kıl payı kurtarmış olmam da değildi. Daha önce de nice kere kıl payı kurtulmuştum. Beni şok içinde yerime mıhlayan, Rya ile aramızdaki durumun nasıl bu kadar hızla

değişebilmiş olduğuydu. Neler kaybettiğimin, neleri belki bir daha asla bulamayacağımın şokuydu. Sanki aşk bir çarmıhtı ve beni ona çivilemişlerdi.

Derken felçten kurtuldum.

Sendeleyerek kapıya döndüm.

Madeni basamaklardan indim.

Ölü polisin çevresinden dolaştım.

Silah sesine gelen birkaç karnavalcı gördüm. İçlerinden biri Joel Tuck'dı.

Rya yüz metre kadar ilerdeydi. Karavanlar arasındaki yolda koşuyordu. Çayırın ucuna doğru. Gölgeli ve ışıklı yerlerden geçerken pek gerçek dışı bir görünümü vardı. Bir rüyada kaçan periye benziyordu.

Onu izlemek istemiyordum.

Yakalarsam öldürebilirdim.

Öldürmek istemiyordum.

Buradan ayrılmalıydım. Gitmeliydim. Bir daha hatırlamamalıydım. Unutmalıydım.

Peşinden seğirttim..

Tıpkı o kâbustaki gibi, nereye koştuğumuzu bilmeden koşuyorduk. Karavanlar iki yanımızda açılıp kapanan parantezler gibiydi. Onların arasında, bana on dakika, belki yirmi dakika gibi gelen bir süre boyunca koştuk. Oysa Seyyar Gibtown'un o kadar da büyük olmadığını biliyordum. Zaman kavramımın isteri nedeniyle bozulmuş olduğunu, açık alana çıktığımızda henüz ancak bir dakika geçmiş olabileceğini biliyordum. Yüksek otlar baldırlarıma değiyordu. Kurbağalar önümden kaçışmaktaydı. Birkaç ateşböceği yüzüme çarptı. Koşabildiğim kadar hızlı koştum, sonra... daha da hızlandım. Bacaklarımı geriyor, mümkün olmayacak kadar büyük adımlar atıyordum. Oysa daha önce yediğim dayaktan ağrılar, sızılar içindeydim. Yine de arayı kapıyordum. Rya ormanın kenarına vardığına ben onun en çok on beş metre arkasındaydım.

Hiç geriye bakmıyordu.

Orada olduğumu biliyordu.

Şafak yaklaşmaktaydı ama gece çok karanlıktı. Ormana girdiğimizde daha da karardı. Önümüzü göremediğimiz halde, kuru çam yaprakları üzerinde habire kaydığımız halde, ikimiz de pek yavaşlamadık. Vücudumuz adrenalinle dolmuştu. Psişik yeteneklerimizden daha önce hiç istemediğimiz gücü istiyor, alıyorduk. En kestirme yoldan ormanı aşma peşindeydik. Nispeten seyrek yerlerden geçiyor, bir kayanın üzerinden bir kütüğün üzerine atlıyor, sonra bir dereyi aşıyor, gece görebilen hayvanlar gibi sıçrıyor, uçuyorduk. Arayı hâlâ kapıyor, ona hâlâ yaklaşıyordum, ama Rya ormandan çıkıp yamaçtan aşağı koşmaya başladığında aramızda yine de yedi metre vardı...

...bir mezarlığa daldık.

Ayağım kaydı, bir heykele dayanıp durdum, dehşet dolu bakışlarla aşağıya, mezarlığa doğru baktım. Kocamandı. Ama Rya'nın bana da bulaştırdığı rüyadaki mezarlık gibi sonsuza kadar da uzanmıyordu. Yüzlerce mezar taşı ve heykel vardı burada. Çoğu da görünüyordu. Çünkü mezarlığın dibindeki bir yolun cıva buharlı lambaları buraya biraz ışık veriyordu. Kar yoktu. O rüyada kalmıştı. Ama cıvalı lambaların ışığı garip, mavimsi bir beyazlık yaymaktaydı. Maviye boyuyordu bu ışık mezarlığı. O zaman da tabii donmuş gibi gözüküyordu. Mezar taşları buzdan ceketler giymiş gibiydi. Rüzgârın salladığı dallardan tohumlar, kar tanesi gibi savruluyor, dökülüyordu. Genel görünüm rüyadaki kış sahnesine şaşılacak kadar benzemekteydi.

Rya durmamıştı. Arayı yeniden açmaya başlamıştı. Mezar taşları arasından aşağıya doğru iniyordu.

Acaba bu mezarlığın burada olduğunu biliyor muydu, yoksa görünce o da mı benim kadar şaşırdı, diye merak ettim. Daha önceki yıllarda da gelmişti Yontsdown'a o. Belki bu tarafa yürüyüş yapmış, ormandan geçmiş,

mezarlığı görmüş olabilirdi. Ama eğer mezarlığın burada olduğunu biliyorsa, neden bu tarafa doğru kaçmıştı? Neden ters tarafa koşmamış, rüyalarımızda gördüğümüz kaderi tersine çevirmek için ufacık bir çaba göstermemişti?

Bu sorunun cevabım biliyordum. Rya ölmek istemiyordu... ama istiyordu da.

Kendisini yakalamamdan korkuyordu.

Bir yandan da yakalayayım diye can atıyordu.

Onu yakaladığım zaman ne olacağım hiç bilmiyordum. Ama burada duramayacağımı, vazgeçemeyeceğimi, şu heykeller gibi heykelleşip kalamayacağımı biliyordum. Koşmayı sürdürdüm.

Çayırdayken, ormandayken hiç arkasına dönüp bakmamıştı. Ama şimdi, döndü, hâlâ geliyor muyum diye baktı. Sonra koştu, yine döndü, tekrar koşmayı sürdürdü...ama daha yavaş koşuyordu. Son dik yamaçta, koşarken inlediğini duydum. Acılı sesler çıkarıyordu. Sonra arayı hızla kapadım, onu yakaladım, kendime doğru çevirdim.

Hıçkırıyordu. Gözleri benimkilerle birleştiğinde, tavşan gibi bakışlar gördüm. Bir iki saniye bana baktı, sonra kendini bana yasladı. Bir an için, gözlerimde görmeye ihtiyaç duyduğu bir şey gördüğünü sandım. Oysa o tam tersini görmüştü. Onu daha da korkutan bir şey. Bana yaslanışı, merhamet arayan bir sevgili gibi değil, bir düşman gibiydi. Bıçağı en iyi biçimde saplayabilmek için yapmıştı bunu. Başlangıçta hiç acı duymadım. Yalnızca bir sıcaklığın içime yayıldığını fark ettim. Başımı eğip bana sapladığı bıçağı gördüğüm zaman, olayın gerçek olduğuna inanmadım...bir an için bunu da bir kâbus sandım.

Kendi bıçağım. Onu kaçarken polisin boğazından almıştı. Elini yakaladım, bıçağı içimde çevirmesini engelledim. Çekip yeniden saplamaya da olanak bulamadı. Göbek deliğimin on santim kadar soluna saplanmıştı bıçak. Tam ortaya saplanmasından iyiydi. Öyle olsa midemi deler, omurgama girer, beni kesinlikle öldürürdü. Tabii yaram yine de kötüydü. Tanrım! Hâlâ acımıyordu

...ama yayılan sıcaklık yakmaya başlamıştı. Bıçağı benden çekmek için debeleniyor, mücadele ediyordu Rya. Ben de bunu engellemek için mücadele ediyordum. Kafamı zorladığımda bir tek çare gördüm. Tıpkı rüyada olduğu gibi başımı eğdim, dişlerimi onun boğazına yaklaştırdım...

...ve yapamadım.

Vahşi bir hayvan gibi onu dişlerimle parçalayamadım, gırtlağını koparamadım, ağzıma dolacak kanların düşüncesine bile dayanamadım. İblis değildi o. İnsandı. Benim türümdendi. Benim zavallı, acı çekmiş, sefil türümden. Neler çekmiş, ama üstesinden gelmeyi bilmişti. Bazı yanlışlar yapmışsa...hatta çok kötü yanlışlar yapmışsa bile...kendine göre nedenleri vardı. Hak vermesem bile anlayış gösterebiliyordum. Anlamak demek, bağışlamak demekti. Bağışlamak demek, umut demekti.

Gerçek insanlığın bir kanıtı, kendi türünü bile bile öldürememekti. Elbette. Eğer bu da kanıt değilse, o zaman gerçek insanlık diye bir şey yoktu. O zaman hepimiz iblistik aslında.

Başımı kaldırdım. Bıçağı tutan elini bıraktım.

Rya bıçağı kamımdan çekti.

İki elim yanlarıma sarkmış durumda, savunmasız, durup bekledim.

Kolunu geriye çekti.

Gözlerimi yumdum.

Bir saniye geçti, sonra iki, üç.

Gözlerimi açtım.

Rya bıçağı elinden attı.

Kanıt.

18

İLK SONSÖZ

YONTSDOWN'dan kurtulduk ama...herkes Rya ile beni korumak için büyük risklere katlandığı için kurtulduk. Karnavalcıların pek çoğu, neden Rya'nın karavanında iki polis öldürüldüğünü bilmiyordu. Ama bilmeleri şart değildi ve zaten bilmek de istemiyorlardı. Joel Tuck onlara bir hikâye uydurdu. Hiçbiri bir an bile inanmadılar, ama hepsi memnun oldular. Büyük bir dayanışma içinde, çevremize sanki bir duvar ördüler. Karşılarındaki düşmanın ne kadar amansız olduğunu bilmemenin mutluluğunu yaşıyorlardı. Bildikleri Yontsdown polisi değildi çünkü düşman.

Joel, Kelsko ile adamının cesetlerini devriye arabasına yükledi, sessiz bir yere sürdü, orada her iki cesedin kafalarını kesti, sonra o kafaları gömdü... Daha sonra iki kafasız cesedi arabayla Yontsdown'a geri götürdü, şafak sökerken bir antreponun arkasına par ketti. Luke Bendingo gidip Joel'i oradan aldı, karnavala getirdi. Tabii o da, polislerin kafalarının kesilmiş olduğunu bilmiyordu.

Yontsdown'un öbür iblisleri herhalde Kelsko'nun karnavala doğru yola çıkmadan önce bir psikopat tarafından öldürüldüğüne inanmışlardı. Zaten bizden kuşkulansalar bile, hiçbir şey kanıtlayamazlardı.

Ben Gloria Neames'in karavanında saklandım. Şişman leydi ömrümde gördüğüm her kadından iyi biriydi. Onun da bir takım psişik yetenekleri vardı. Konsantre olduğu zaman küçük cisimleri yerinden oynatabiliyordu. Kaybolmuş şeylerin de yerini seziyordu. İblisleri göremiyordu ama Joel Tuck'ın, Rya'nın ve benim onları görebildiğimizi biliyordu. Joel de onun yeteneklerini bildiği için, aralarında bir yakınlık vardı. Kendini bize yakın hissediyordu Gloria. İblislerle ilgili anlattıklarımıza başkalarından daha kolay inanması bu yüzdendi.

Gloria bir keresinde, "Tanrı bazen mahvettiği kimselere fazladan bir kemik fırlatıyor," demişti. "Bence hilkat garibeleri arasında, genel ortalamanın üzerinde psişik yetenek var. Sanırım birbirimizi destekleyelim

diye yaratıldık. Ama, lâf aramızda, hayatım, ben psişik yeteneklerim olmamasına seve seve razı olurdum...yeter ki incecik ve güzel olayım!"

Karnavalın doktoru, Winston Pennington adında tedavi görmüş bir alkolikti. Günde iki, üç kere Gloria'nın karavanına geliyor, yaramı tedavi ediyordu. Hayati organlarıma veya damarlarıma bir şey olmamıştı. Ama ateşim yükseldi yine de. Su kaybına neden olan bulantılar ve sayıklamalar dönemine girdim. Rya ile paylaştığımız mezarlık macerasından sonra birkaç gün hemen hemen kendimi bilmeden yattım.
Rya.

O da kaybolmak zorundaydı. Ne de olsa, iblislerin pek çoğu onu 'işbirlikçi' olarak tanıyordu. Onu yine arayacaklar, iblis görebilenleri bildirmeye devam etmesini isteyeceklerdi. Oysa o artık bunu yapmak istemiyordu. Beni yalnız Kelsko ile yanındaki polisin bildiğinden hemen hemen emindi. Onlar da ölmüş olduğuna göre, ben artık güvendeydim Rya'ya göre. Ama kendisi gerçekten kaybolmak zorundaydı. Arturo Sombra, Yontsdown polisine Rya'nın kaybolduğuna dair ihbarda bulundu. Polis tabii hiçbir ipucu bulamadı.

Birkaç ay boyunca Sombra Kardeşler Karnavalı, Rya'nın gösteri çadırlarını onun adına işletti, ama sonunda Rya'nın opsiyonunu iptal ederek işi devraldı...sonra da bana sattı. Parayı Joel Tuck vermişti. Mevsim sona erdiğinde, Gibtovn'a giderken Rya'nın Airstream karavanını ben kullanıyordum. Florida'ya vardığımızda o karavanı, Rya'nın daha geniş, yerleşik karavanının bulunduğu arsaya park ettim. Bir takım kurnaz evrak düzenlemeleri sonucu, Gibtovn'daki mülkün de sahibi ben oldum. Ekim ortasından noel öncesi haftasına kadar o evde tek başıma yaşadım. İşte o zaman, gözleri Rya Raines'inkiler kadar güzel ve mavi olan genç bir kadın gelip benimle birlikte oturmaya başladı. Yalnızca yüz çizgileri biraz farklı,

saçları da kuzgunî siyahtı. Adının Cara MacKenzie olduğunu, Detroit'te yaşayan, çoktandır görmediğim bir kuzenim olduğunu söylüyordu. 'Slim'le konuşacağımız çok şey var," diyordu herkese.

Aslında anlayışlı, bağışlayıcı ve *insan* olma yolundaki kararlılığına rağmen, yaptıklarına çok gücenmiş, onu çok suçlamıştım. Noele kadar birbirimizle konuşmakta hayli zorluk çektik. Ondan sonra da bir konuşmaya başlayınca, susamaz olduk. Uzun süre birbirimizi yokladık, yeniden bağlar kurduk, 15 ocağa kadar da birlikte yatağa giremedik. Başlangıçta sevişmemiz bile eskisi kadar iyi olmadı. Ama Şubat ayı başlarında Cara Mackenzie'nin Detroit'ten gelen kuzinim olmadığına, karım olduğuna karar verdik. Gibtown o yıl tarihinin en büyük düğünlerinden birini yaşadı.

Belki esmerken, sarısın olduğu kadar güzel değildi. Belki geçirdiği estetik ameliyatlar yüzünden bir nebze güzellik eksiltmişti. Ama hâlâ da dünyanın en güzle kadınlarından biriydi. Daha önemlisi, içinde başka tür bir iblis besleyen eski *'duygusal sakat'* Rya'yı da kurtarmayı başarmıştı. Dünya yine her zaman olduğu gibi devam etti.

O yıl, başkanımızı Dallas'ta öldürdükleri yıldı. Masumiyetin sonuydu. Bazdan karamsar olduklarından, umudun da sonu geldi dediler. Ama dökülen sonbahar yaprakları dalları çıplak bıraksa bile, ilkbahar ormanı yeni baştan giydirir.

O yıl aynı zamanda Beatles'ların Amerika'da ilk plaklarını çıkardıkları yıl oldu. Skeeter Davis'in 'Dünyanın Sonu" şarkısı bir numaraydı. Ronattes de "Be My Baby"yi o yıl çıkardı. İşte o kış...Rya ile ben Yontsdown'a geri döndük. Mart ayında, yalnızca birkaç günlüğüne. Savaşa düşmanın hatlarında devam edebilmek için.
Ama o da başka bir hikâye
Sayfayı çevirince okuyacaksınız.

BÖLÜM ÎKÎ

KARA YILDIRIM

Gecenin sayısız küçük yollan Akşam ışığından uzaklaşıyor.

— Sayılı Hüzünler Kitabı

Gecenin içinde bir şey kıpırdıyor İyi olmayan, doğru olmayan bir şey.

— *Sayılı Hüzünler Kitabı*

Karanlıktaki fısıltı Gölgelerini silkeleyen geceydi.

— *Sayılı Hüzünler Kitabı*

YENİ SAVAŞIN İLK YILI

JOHN Kennedy ölmüş ve gömülmüştü ama cenazesindeki adım seslerinin yankısı uzun süre devam etti. Kasvetli kış mevsimi boşunca dünya neşeli müzik duymak istemedi, gökyüzü eski yıllara göre daha bile alçaldı. Günlerin genellikle bulutsuz geçtiği Florida'da bile, gözle görmediğimiz bir griliği, bir kasveti seziyorduk. Yeni evliliğimizin mutluluğuna rağmen, Rya da, ben de, dışımızdaki dünyanın karanlık ruhsal durumunu, yakın geçmişin dehşet dolu anılarını hissetmekleydik.

29 Aralık 1963'de Beatles'ların "I Want to Hold Your Hand" plağı ilk defa olarak bir Amerikan radyo istasyonunda çalındı, 1964 Şubatında ülkenin bir numaralı şarkısı olmayı başardı. İhtiyacımız vardı o müziğe. O ezgiyle ve onu izleyen ezgilerle, neşenin ne demek olduğunu öğrendik. İngiltere'nin dört genci bize yalnız müzisyen olarak değil, hayatın, umudun, değişikliğin ve bekanın simgeleri olarak geldiler. O yıl, "I Want to Hold Your Hand"in arkasından "She Loves You", "Can't Buy Me Love", "Please Please Me", "I Saw Her Standing.There", "I Feel Fine" ve yirmiye yakın başka şarkı birbirini izledi. O güzellikte bir müziği bir daha yakalayamadık.

Kendimizi iyi hissetmeye ihtiyacımız vardı. Hem geçen Kasım ayında Dallas'ta yer alan ölümü unutmak için, hem de sayıları günden güne artan ölüm ve felâket olaylarının taşıdığı işaretlerden dikkatimizi başka taraflara çevirebilmek için. Tonkin Körfezi kararımın yılıydı o yıl. Vietnam'daki anlaşmazlık gerçek bir savaş haline geliyordu. Ama yine de, o savaşın sonunda ne hallere geleceğini kimse şimdiden kestiremezdi. Belki nükleer yok olma tehlikesinin bir gerçek tehlike olarak ulusal bilince girdiği yıl da o yıldı. Bütün sanatlara bu konu eskiden yansımadığı kadar yansıyordu. Özellikle de sinema sanatına. *Dr. Strangelove* gibi, *May ıs'ta Yedi Gün* gibi

filmlerle. Korkunç bir manyetik alanın kıyısına yaklaşmakta olduğumuzu hissediyorduk. Beatles müziği bize biraz rahatlama sağlıyordu. Hani mezarlıkta ıslık çalmak nasıl insanın ölülerle ilgili karanlık düşüncelerini hafifletirse, tıpkı öyle.

16 Mart pazartesi öğleden sonra, düğünümüzün üzerinden iki hafta geçtiğinde, Rya ile ikimiz plajda yeşil havlularımız üzerine uzanmış, bir yandan çene çalıyor, bir yandan transistorlu radyomuzu dinliyorduk. Çalman müziğin en az üçte biri Beatles müziği veya onların taklidiydi. Dün pazar olduğu için plaj çok kalabalıktı ama bugün kendi kendimizeydik. İlerde, tembel tembel kıpırdayan denizde, Florida güneşinin ışıkları sulara vurup milyonlarca altın para gibi parıldıyor, yıllar önce batmış bir İspanyol kalyonundaki hazineleri dalgalar kıyıya atmış gibi bir izlenim yaratıyordu. Beyaz kumları bu parlak güneş daha bile beyaz göstermekteydi. Biz gün geçtikçe esmerleşiyorduk. Ben kakao rengi olmuştum, ama Rya daha koyu, daha derin bir altın rengiydi. Koyu bal renginin öyle erotik bir niteliği vardı ki, arasıra uzanıp ona dokunmadan edemiyordum. Saçları artık san değil, kuzgunî siyahtı ama o hâlâ altın kızdı. Güneşin kızıydı. Sombra Kardeşler Karnavalında onu ilk gördüğümde olduğu gibi.

Artık Rya'nın tüm günleri belli belirsiz bir melankoli havası içinde geçiyordu. Uzaklardan duyuları yan hüzünlü bir şarkı gibi. Ama üzgün değildik. Mutlu olamayacak kadar karanlık tecrübeler yaşamış gibi de değildik. Hafif dozda bir melankoli insana garip bir rahatlama duygusu veriyordu. Mutluluğu daha keskinleştiriyordu. Hele de fiziksel zevkleri. O pazartesi günü de güneşin tadını çıkarırken yine o tatlı melankoli duygusuna teslim olmuştuk. Karavana dönünce sevişeceğimizi, birleşmemizin dayanılmayacak bir yoğunlukta olacağını biliyorduk.

Saat başlarındaki radyo haberleri iki gün önce New York'da öldürülen Kitty Genovese'i anlatmaktaydı. Mahallesindeki otuz sekiz komşusu onun imdat çığlıklarım duymuş, pencerelerinden bakmış, saldırganın onu defalarca bıçakladığım görmüş, sonra adamın uzaklaşmasını, geri

dönmesini, onu tekrar bıçaklamasını seyretmişti. Sonunda Kitty kendi kapısının eşiğinde ölmüştü. Otuz sekiz kişiden kimse onun yardımına koşmamıştı. Ölmesinin üzerinden yarım saat geçene kadar kimse polisi aramamıştı. îki gün sonra olay hâlâ birinci haberdi. Bunun insaniyet açısından, duyguların nasırlaşması açısından, modern kentsel kadın ve erkeklerin izolasyonu açısından ne anlama geldiğini bütün bir ulus anlamaya çalışıyordu. *"Bulaşmak* istemedik," demişti otuz sekiz izleyici. Sanki Kitty Genovese ile aynı türden bir canlı olarak, aynı çağda ve aynı toplumda yaşamak, içlerinde merhamet ve anlayış uyandırmaya yeterli bir *buluşma* sayılmazmış gibi. Gerçi Rya da ben de biliyorduk...o otuz sekiz kişiden bir kısmı insan değil, iblisti. Ölmekte olan kadının arkasından zevk almışlardı. Ödlek seyircilerin tutumundan da zevk almış olmalıydılar.

Haber bülteni sonuna yaklaşırken Rya radyoyu kapadı, "Dünyadaki bütün kötülük iblislerden gelmiyor," dedi.

"Tabii."

"Biz de kendimize göre hayli kötülük yapabiliyoruz."

"Hayli," diye ona katıldım.

Bir an sessiz kaldı, martıların uzaktan gelen çığlıklarını, dalgaların kıyıya vuruşunu dinledi, sonunda konuştu.

"Yıllar birbirini izlerken, iblislerin yarattığı ölümler, acılar ve zulüm çoğalırken, iyilik, dürüstlük ve doğruluk da köşeye daha fazla kısılıyor, daha fazla küçülüyor. Giderek soğuyan ve zalimleşen bir dünyada yaşıyoruz. Nedenin çoğu onlardan kaynaklanıyor ama hepsi değil. Bu dünyada gençlerin görebildiği örneklerin çoğu kötü örnekler. O zaman her yeni kuşakta merhamet ve anlayış, bir önceki kuşağa göre biraz daha azalıyor. Her yeni kuşak, yalanlara, cinayetlere, zulme daha hoşgörüyle bakıyor. Hitler'in toplu katliamından bu yana daha yirmi yıl bile geçmediği halde, insanların çoğu o olayları unutmuş görünmüyor mu sence? Stalin de Hitler'in belki üç katı kadar adam öldürdü ama ondan hiç kimsenin söz ettiği yok. Bugün Çin'de Mao TseTung milyonları öldürüyor, milyonları da

esir gibi çalışma kamplarında inletiyor. Kimin itiraz çığlıklarını duyuyoruz? Bu gidişin tersine dönmesi için ancak..."

"Ancak?"

"Bizim iblisler konusunda bir şeyler yapmamız lazım."

"Bizim mi?"

"Evet."

" Senin ve benim mi?"

"Başlangıç için, evet. Senin ve benim."

Kıpırdamadan sırtüstü yatmayı sürdürdüm, gözlerimi kapadım.

Rya konuşuncaya kadar, güneşin ışıkları benim içimden geçip altındaki toprağa işliyormuş gibi hissediyordum. Saydammışım gibi. O hayalî saydamlıkta bir tür boşalma ve rahatlama buluyordum. Sorumluluktan sıyrılıyor, radyodaki haberin etkilerinden uzak kalıyordum.

Ama Rya'nın sözlerim düşününce birden güneş ışıkları beni yere çakmış gibi hissettim. Kıpırdayamaz halde. Tuzağa kısılmış gibi.

"Yapabileceğimiz bir şey yok," dedim tedirgin bir sesle. "Yani fark yaratacak bir şey yapamayız. Karşılaştığımız iblisleri öldürebiliriz tabii. Ama herhalde geride on milyonlarca iblis daha vardır. Birkaç düzinesini, hattâ birkaç yüz tanesini öldürmek hiç etkili olmaz."

" Karşımıza çıkanları öldürmekten daha fazlasını yapabiliriz,"

dedi. "Yapabileceğimiz başka şeyler de var."

Cevap vermedim.

İki yüz metre kadar kuzeyde martılar kumlarda yiyecek arıyordu. Oraya vurmuş ölü balıkları, belki atılmış sosisli sandviç ekmeklerinden kalıntıları. Uzaktan gelen sesleri tiz ve obur seslerdi. Kulağıma soğuk, karanlık, tatsız sesler gibi geldi.

Rya, "Biz onların üstüne gidebiliriz," dedi.

İrademle onu etkileyip susturmaya çalıştım. İçin için ona konuşmasın diye yalvardım. Sessiz yakarılarım etkisiz kaldı.

"Onlar Yontsdovvn'da üslenmiş," dedi Rya. "Bir tür yuva edinmişler

orayı. İğrenç, leş kokulu bir merkez. Yontsdown gibi başka yerler de olmalı. Onlar bizimle savaşta. Ama tüm çatışmaları kendi istedikleri gibi planlıyorlar. Bunu değiştirebiliriz, Slim. Savaşı onların hattına sürebiliriz."
Gözlerimi açtım.

Yatmıyor, oturuyordu. Üzerime doğru eğilmiş, bana bakıyordu. İnanılmayacak kadar güzel ve çekiciydi. Ama ışıklı dişiselliğinin altında bir kararlılık, çelik gibi bir güç vardı. Eski bir savaş tanrıçasının hayata dönmüş haliydi sanki.

Kıyıda dalgalar uzaklardan gelen top seslerini hatırlatıyordu. Tatlı rüzgâr palmiyelerde hüzünlü sesler çıkarmaktaydı.
"Savaşı onların hatlarına sürebiliriz," diye tekrarladı.

Ailemi, ablalarımı düşündüm. Ben kafamı eğip savaşın dışında kalamadığım için uzak kalmışlardı benden. Denton enişte nin savaşı kendi istediği gibi sürdürmesine izin vermediğim için, onunla kendi şartlarda savaşmayı seçtiğim için uzak kalmışlardı.

Uzanıp Rya'nın düzgün alnına, zarif şakağına, yanağına, dudaklarına dokundum.
Elimi öptü.
Gözleri benimkilere çakılmıştı.

"Biz birbirimizde mutluluk bulduk, yaşama nedeni bulduk," dedi. "Bulmayı ummadığımız kadar. Şimdi canımız kaplumbağa gibi kafamızı içeri çekmek, dünyanın geri kalanına hiç aldırmamak istiyor. Birlikte oluşumuzun zevkini yaşamak, başkaları cehennemin dibine gitsin demek eğilimimiz var. Bir süre için belki...öyle de mutlu olabiliriz. Ama uzun sürmez. Er geç bu korkaklığımızdan, bu bencilliğimizden utanç ve suçluluk duyarız.
Ben ne dediğimi biliyorum, Slim. Unutma ki son zamanlara kadar ben hep o duygularla yaşıyordum. Yalnız kendimi, kendi geçmişimi düşünüyordum. Suçluluk duygusu beni gün begün kemiriyordu. Sen hiçbir zaman öyle olmadın. Her zaman sorumluluk hissettin. Şimdi de değişemezsin. Değişeceğini sansam bile, değişemezsin. Artık ben de bir sorumluluk

duygusu edindiğime göre, ondan bir daha vazgeçemem. Biz New York'da Kitty Genovese'nin bıçaklanmasını seyredip hiçbir şey yapmayan o insanlar gibi değiliz. Değiliz, Slim. Öyle olmaya çalışırsak, sonunda kendimizden nefret ederiz, birbirimizi korkaklıkla suçlarız, içimiz acılaşır, zamanla birbirimizi de sevmez oluruz. Yani şimdiki gibi sevemeyiz. Birlikte sahip olduğumuz ve sahip olmayı umduğumuz her şey ...bu savaşın dışına düşmememize bağlı. İblisleri görebilme yeteneğimizden iyi yararlanmalı, sorumluluğumuzu yerine getirmeliyiz."

Başımı onun dizine doğru eğdim. Öyle sıcak, öyle...sıcaktı ki. Sonunda, "Ya ölürsek?" diye sordum.

"Hiç değilse yararsız bir ölüm olmaz."

"Ya yalnızca birimiz ölürsek?"

"Öteki sağ kalır ve öç alır."

"Züğürt tesellisi," dedim.

"Ama ölmeyeceğiz," dedi hemen.

"Çok emin gibisin."

"Eminim. Kesinlikle."

"Keşke ben de o kadar enim olabilseydim."

"Olabilirsin."

"Nasıl?" diye sordum.

"İnanarak."

"Hepsi o kadar mı?"

"Evet. Doğrunun yanlışa galip geleceğine inan, yeter."

"Tinkerbell'e inanmak," diye mırıldandım.

"Hayır," dedi Rya. "Tinkerbell hayali bir yaratıktı. Yalnızca inançla var oluyordu. Bizim söz ettiğimiz şey ise iyilik, merhamet ve adalet. Bunlar hayali şeyler değil. Sen inansan da, inanmasan da, var olan şeyler. Ama eğer inanırsan, o zaman inançlarını harekete geçirebilirsin. Harekete geçirince, kötülüğün zaferi kazanmamasını sağlarsın. Ama...ancak harekete geçersen."

"Fikrini savunma biçimin güçlü," dedim.

Cevap vermedi.

"Sen istesen Eskimo'lara buzdolabı bile satarsın," dedim.

Yalnızca gözlerime baktı.

"Hawaii adalarına kürk mantolar da satarsın," dedim.

Bekliyordu.

"Körlere başucu lambaları," diye devam ettim.

Hiç gülümsemedi.

"Elden düşme araba bile satarsın."

Gözleri denizlerden daha derindi.

Karavana döndüğümde seviştik. Başucundaki abajurun altın ışığında vücudu baldan, kimyon rengi kadifeden yapılmıştı sanki. Yalnızca bikinisinin beyaz bıraktığı yerler dışında. Sevişmemiz sanki bizi birbirimize dikiyor, vücudumuzu, ruhumuzu ayrılmaz hale getiriyordu.

Sonunda ondan ayrıldım. "Ne zaman yola çıkıyoruz? diye sordum." Yontsdown yoluna ne zaman koyuluyoruz?"

"Yarın," diye fısıldadı.

"Pekâlâ," dedim.

Dışarda akşam oluyordu. Batıdan esen rüzgâr körfezi aşıp palmiyeleri, bambuları, çanları sallıyordu. Karavanın madeni duvarları, tavam gıcırdamaktaydı. Rya lambayı söndürdü, loş ışıkta birlikte yattık. Sırtı karnıma dayanmıştı. Rüzgârın sesini dinledik. Belki aldığımız cesur karardan mutluluk duyuyor, belki gururlanıyorduk...ama korkuyorduk da. Kesinlikle korkuyorduk.

20

KUZEYE DOĞRU

JOEL Tuck karşıydı. Bu soylu girişimimize karşı çıktı. "Akılsız idealizm," diye yorumladı kararımızı. Yontsdovvn'a gitmemizi istemedi. "Cesaretten çok budalalık," dedi. Planladığımız savaşın sürdürülmesini de beğenmedi. "Nasılsa yenilgiden kaçılamaz," dedi.

O akşam Joel ve karısı Laura ile birlikte yemek yedik. Tuck' ların iki karavan genişliğindeki özel daimi karavanında. Gibtown'un en büyük karavanlarından biri onlarınkiydi. Güzel bir yere yerleştirilmişti. Pencerelerinden muzluklar, palmiyeler, çiçekler, yasemin ve begonyalar görünüyordu. Böyle bir alandan gelip eve giren, içerisinin de aşın süslü dekore edilmiş olmasını bekliyor, ama bu beklediğini bulamıyordu. Evleri çok moderndi. Basit, yalın çizgiler, az miktarda çağdaş mobilya. İki abstre tablo, birkaç pahalı cam biblo...ıvır zıvır yoktu. Renkler hep toprak renginin tonlarıydı. Bej, kum beyazı ve kahverengi. Araya giren tek farklı renk turkuvazdı.

Sanırım bu hafif dekor, Joel'in yüz hatlarını vurgulamamak için bilinçli olarak seçilmişti. Adamın iri cüssesi ve kâbus gibi suratı düşünülürse, oymalı ve cilalı, ağır Avrupa mobilyaları, ister Fransız, ister İngiliz, ister İtalyan olsun, hangi yüzyıl malı olursa olsun, onun varlığıyla etki değiştirecek, Gotik bir hava kazanacak, sayısız filmlerde gördüğümüz hayaletli evlere benzeyecekti. Oysa bu çağdaş çizgiler arasında onun yüz hatları şaşılacak biçimde yumuşuyor, ültramodern, sürrealist bir heykelmiş gibi.
tam buraya yakışacak bir sanat eseriymiş gibi görünüyordu.

Ama Tuck'ların evi soğuk veya itici değildi. Salonun bir duvarı boyunca uzanan beyazımsı raflar, ciltli kitaplarla doluydu. Bu kitaplar odaya epey sıcaklık katıyordu. Asıl büyük sıcaklık ise Joel ile Laura'nın kendilerinden gelmekteydi. Dostça, rahat bir hava yaratıyorlardı ikisi. Hemen hemen tanıdığım bütün karnavalcılar beni iyi karşılamış, sıcak davranmış, hemen aralarına kabul etmişlerdi ama Joel'le Laura'nın dostluğa özel bir eğilimleri vardı.

Geçen Ağustos ayında, Joel'le benim altı iblisi gece yarısı öldürüp

kafalarını kestiğimiz o kanlı gece, karısından söz ettiğini duyduğum zaman şaşırmıştım. Ne tür bir kadının Joel'le evleneceğini düşünememiştim. Türlü türlü kadın canlandırmıştım hayalimde. Ama Laura gibi olacağı aklıma gelmemişti.

Bir kere, çok güzeldi Laura. İnce ve zarifti. Rya gibi soluk kesici değildi tabii. Erkekleri görünüşüyle titretebilen türden kadın değildi. Ama kesinlikle güzel ve çekiciydi. Kumral saçlı, duru elâ gözlü, açık ifadeli, sevimli yüzlü, tatlı gülüşlüydü. Kırk yaşındaki bir kadının özgüvenini yansıtıyordu ama otuzdan fazla göstermiyordu. Herhalde ikisinin arasında bir yaştadır, diye düşündüm. Ayrıca, Laura'da hiç yaralı kuş havası yoktu. Utangaçlık çekingenlik nedeniyle başka erkek bulamamış olamazdı. Frijid hali de yoktu. Joel'le sırf kocası ona minnet duysun diye, başka erkeklere göre cinsel istekleri daha az olsun diye de evlenmiş değildi. Yaratılış olarak sevgi ve şefkat doluydu. Uzanıyor, dokunuyor, kucaklıyor, insanın yanağını öpüyordu. Dostlara gösterdiği bu tutumun, yataktaki ihtirasından gelme bir yansıma olduğuna kuşku yoktu.

Noel öncesi haftasında Rya ile Laura alışverişe çıktıklarında, Joel'le ben bira içip mısır patlağı yiyerek kâğıt oynamıştık. Joel içtiği biralardan öyle yoğun bir duygusallığa sürüklenmişti, öyle aşın tatlı bir davranışa bürünmüştü ki, şekeri olsa komaya girerdi. Böyle zamanlarda, sevgili Laura'sından başka konu bilmezdi. Laura'nın en kadar iyi, ne kadar anlayışlı, ne kadar sevgi dolu ve cömert, ne kadar zeki, ne kadar esprili olduğunu anlatıp duruyor, buzdolabından çıkmış mumu kibritsiz yakabilecek bir kadın olduğunu söylüyordu. Belki azize sayılmaz, diyordu. Ama çağımızda ermişliğe Laura'dan çok yaklaşabilen biri varsa, kimmiş bilmek istiyorum, diyordu. Laura'yı anlamak, neden hayatta Joel'i seçtiğini kavramak için, onun yüzeylere, dış görünüşlere, dedikodulara ve ilk izlenimlere hiç önem vermeyen biri olduğunu bilmek gerekirdi. İnsanların ruhunun içini görebilme yeteneği vardı sonra. Psişik bir şey değildi bu. Joel'in iblisleri görebil-mesine benzemiyordu. Yalnızca eskiden beri bildiğimiz güzel, güçlü

sezgilere sahipti Laura. Joel'de kendisine karşı sınırsız bir sevgi ve saygı gözlemlemiş, nice erkekten fazla bağlanabilecek biri olduğunu anlamıştı.

Her neyse, o pazartesi gecesi, yani Mart'ın 16'sında, Rya ile ikimiz iblislere savaş açma niyetimizi anlatınca, Laura ile Joel tam beklediğimiz tepkiyi gösterdiler. Laura kaşlarını çattı, güzel gözlerindeki bakışlar kaygıyla karardı. Bizi her zamandan fazla kucaklamaya, okşamaya başladı. Sanki fiziksel dokunuş bizi Gibtown'a bağlayabilecek ek bir bağmış, bu tehlikeli yolculuğa çıkmamızı engelleyebilecekmiş gibi. Joel odada sinirli adımlarla dolaşıp duruyordu. Deforme kafasını eğmiş, koca omuzlarını bükmüştü. Gelip kanepeye oturdu, tedirgin tedirgin kıpırdandı, hemen tekrar fırlayıp dolaşmaya başladı. Bu arada habire planımızı tartışıyor, bizi caydırmaya uğraşıyordu. Ama Laura'nın sevgisi de, Joel'in mantığı da bizi kararımızdan döndüremedi. Çünkü gençtik, ataktık, kendimizi de çok haklı görüyorduk.

Yemeğin ortalarında konu nihayet başka alanlara kaydığında, yani Tuck'lar savaşımızı isteksiz de olsa kabul etmiş gibi göründükleri bir sırada, Joel birden çatalıyla bıçağını elinden bıraktı. Tabağıma çat diye vurarak bıraktı hem de. Koca başım iki yana salladı, tartışmayı bir kere daha açtı. "Buna intihar girişimi denir, başka da bir şey denemez," dedi. "Eğer Yontsdown'a iblislerin yuvasını imha etmek amacıyla giderseniz, ikiniz birlikte intihara gidiyorsunuz demektir." Fırıncı küreği gibi ağzını oynattı. Sanki,o kusurlu kemik mekanizmasına birkaç kez önemli kelime takılıp tıkanıklık yapmış gibi davrandı. Ama devam ettiğinde tekrar, "İntihar," demekle yetindi.

Laura masanın üzerinden uzanıp Rya'nın elini tutarak, "Hem de tam birbirinizi bulduğunuz bir sırada," dedi. "Yaşamak için her nedeniniz varken."

Rya, "Kente kolumuzu sallayarak girip kendimizi tanıtacak değiliz," diye güvence verdi onlara. "OK Corral silahlı çatışması gibi bir şey çıkaracak da değiliz. Tedbirli gideceğiz. Önce onlar hakkında her türlü bilgiyi toplamamız gerek. Neden bu kadar çok sayıda iblisin bir yere toplandığını bilmeliyiz."

Ben, "İyice silahlanmış da olacağız," dedim.

Rya, "Unutmayın ki büyük bir avantajımız var," dedi. "Biz onları görebiliyoruz, ama onlar kendilerini görebildiğimizi bilmiyorlar. Onların gözünde, hayalet gibiyiz. Gerilla savaşı yapacağız onlarla."

Joel, "Ama onlar sizi tanıyor," diye hatırlattı.

Rya başım iki yana sallayarak, "Hayır," dedi. Siyah Saçları gecenin ışığında mavi mavi parladı. "Eski Rya'yı biliyorlar. sarışınken, yüzü biraz başka türlüyken. O kadım öldü sanıyorlar. Bir bakıma da...öldü sahiden."

Joel bize çaresiz bakışlarla baktı. Granit alnındaki üçüncü gözü mistik bir turuncuya dönüşmüş, sanki mahşerle ilgili gizli vizyonlar görüyordu. Turuncu gözün kapağı inip kapandı. Joel öbür iki gözünü de kapayıp derin derin içini çekti. İster istemez kabullenmeyi, derin bir üzüntüyü yansıtan bir iç çekişi. "Neden? Neden, Allah kahretsin? Bu çılgınlığı yapmaya neden ihtiyaç duyuyorsunuz?"

Rya, "Yetimhanede, onların parmağı altında geçirdiğim yıllarım," dedi. "Onun öcünü almak istiyorum."

"Ben de kuzenim Kerry'nin," dedim.

Rya, "Jelly Jordan'ın," diye ekledi.

Joel gözlerim açmadı. Koca ellerini masanın üzerine üst üste koydu. Dua ediyor gibi bir hali vardı.

"Babam içinde," dedim. "Onlardan biri babamı öldürdü. Sonra...büyükannem için. Faula Halanı için."

Rya, "Kendimi dikleştirebilmek için," dedi. "Onların safında yaşadığım onca yıla karşılık."

Ben, "Eğer yapmazsak, kendimizi pencerede durup Kitty Genovese cinayetini seyreden insanlardan iyi hissedemeyeceğiz," dedim.

Hepimiz bir an o olayı düşündük.

Dışarıda rüzgâr hızlanıp kükredi. Sanki dev bir yaratık, karanlıkta bir şeyi kovalıyordu.

Sonunda Joel, "Ama...Tanrım!" dedi. "Onlar o kadar kalabalıkken siz

yalnızca iki kişisiniz!"

"İki kişi olmamız daha iyi," dedim. "Dikkatli hareket eden iki yabancı, dikkati çekmez. Göze çarpmadan etrafı yoklayabilir. Neden bu kadar çok iblisin bir yere toplandığını daha kolay öğrenme şansımız var. Ondan sonra da...eğer bir kısmını imha etmeye karar verirsek, bunu sessizce yapabiliriz."

Joel'in kocaman, biçimsiz alnı altında kahverengi gözleri açıldı. Çok ifadeli, anlayış dolu, kaygı, pişmanlık, hattâ belki acıma dolu bakışlarla bize baktı.

Laura Tuck uzanıp Rya'nın elini tutarken bir elini de benim koluma dayadı. "Eğer oraya gittiğimizde yalnız başınıza başa çıkamayacağınız bir durumla karşılaşırsanız, biz de geliriz," dedi.

Joel sesinde sahte olduğunu sezdiğim bir tiksintiyle, "Evet," diye onayladı. "Korkarım size yardıma gelecek kadar salak ve duyguluyuz."
"Başka karnavalcıları da getiririz," dedi Laura.

Joel başım iki yana salladı. "Eh, o konuda pek emin değilim. Gerçi karnavalcılar dış dünyada pek iyi işlev görmeyen insanlardır. Ama kafaları betondan değildir. Büyük riskleri sevmezler."

"Ziyanı yok," diye güvence verdi Rya onlara. "Biz boyumuzdan büyük işlere kalkışacak değiliz."
Ben, "Yüz kedili eve girmiş iki fare kadar dikkatli olacağız,"
dedim.
Rya, "Bir şey olmayacak bize," diye tekrarladı.
"Bizim için kaygılanmanıza gerek yok," diye ekledim.

Sanırım bu sözlerime gerçekten inanıyordum. Kendime gerçekten o kadar güveniyordum. Bu aşın güvenim sarhoşlukla bile açıklanamazdı, çünkü o anda son derece ayıktım.

* * *

Salı sabalınım yapayalnız saatlerinde, körfez tarafında bir gök gürültüsü sesiyle uyandım. Bîr süre kımıldanmadan, yan uyur, yan uyarak yattım,

Rya'nın ölçülü soluklarını ve göklerin homurtularını dinledim.

Yavaş yavaş uykunun bulutlu hatıraları soldu, zihnim durulaştı, uyanmadan hemen önce berbat bir rüya görmekte olduğumu, o rüyada da gök gürültüsü bulunduğunu hatırladım. Daha önceki rüyalarda kehanetin varlığına bildiğim için bu seferkini de hatırlamaya uğraştım ama başaramadım. Belli belirsiz imajlar belleğimin sisleri arasında gibi yükseldi, duman gibi kıvrılıp uzaklaştı, onlardan somut bir şekil oluşturmadım. Uzun süre konsantre olup düşündümse de, tek hatırlayabildiğim acayip, kapalı bir yer oldu. Uçurum, dar, esrarengiz bir koridor ya da tünel. Duvarlarından mürekkep gibi bir karanlık akıyordu sanki. Işıkları yetersiz ve hardal şansıydı. *Çooook* seyrekti. Aralarda hep tehdit edici karanlıklar uzanıyordu. Bu yerin nerede olduğunu, orada ne gibi olaylar geçtiğini hatırlayamıyordum. Ama bu kadarcık hatırlayışım bile kemiklerimde derin ürpertiler yaratıyor, yüreğimin korkuyla çarpmasına neden oluyordu. Körfezdeki gök gürültüsü biraz daha yaklaştı.

Az sonra iri yağmur damlaları düşmeye başladı.

Kâbus belleğimden biraz daha uzaklaştı, zamanla korkum da onunla birlikte soldu.

Yağmurun karavanın damında çıkardığı ritmik ses az sonra bana ninni gibi geldi.

Yanıbaşımda Rya rüyasında mırıldandı.

Florida gecesinde, Yontsdown'a iki buçuk gün uzaklıkta, yaz sıcağında yatıp, iki gün sonraki kış koşullarını beklerken, yine uyumaya çalıştım. Anasının memesini arayan bebek gibi aradım uykuyu. Ama süt yerine, bir kere daha o rüyanın kara usaresini içtim. Sabah ürpererek, soluğum tıkanarak uyandığımda, garip kâbusun neyle ilgili olduğunu yine hatırlayamadım. Bu durum beni rahatsız etti ama henüz pek telâşlandırmadı.

* * *

Gibtown, ülkenin bu yansındaki tüm seyyar karnavalcıların kış mekânı sayılabilirdi. Yalnız Sombra Kardeşler değildi kışları buraya dönen. Karnavalcılar yapı olarak topluma uyum sağlayamamış kimseler olduğundan, saygın toplum içinde kendilerine kolay kolay yer bulamadıklarından, bazı karnavallar da Sombra Kardeşler kadar titiz olmayıp, işe alacakları adamları fazla incelemediklerinden, araya pek az da olsa, sert adamlar, kriminal tipler karışıyordu. Bu nedenle, insan Gibtown'da nereye başvuracağını biliyorsa, kendisi de bu toplumun güvenilir bir üyesi olarak tanınıyorsa, hemen hemen her istediğini bulabilirdi.

Ben iki tane güçlü tabanca istiyordum. İkisi de kaçak susturucu takılmış küçük tabanca. Namlusu kısaltılmış bir şotgan, tam otomatik bir tüfek, en azından elli kilo plastik patlayıcı, saatli fünye başlıkları, bir düzine kadar sodyum pentotal şişesi, bir paket hipodermik şırınga ve daha süpermarketlerde bulunmayan birkaç ufak tefek. O salı sabahı sağa sola sorduğum birkaç soru, yarım saat içinde "Slick Eddy" Beckwurt'u bulmamı sağladı. Bu adam büyük bir karnavalla turnelere çıkıyor, yılın büyük kısmım orta batı bölgesinde geçiriyor, arada bu tür alım satımlar da yapıyordu.

Slick Eddy tavırcık, kura rengi saçlı biriydi. Yağlı saçlı İtalyan tiplerinden değildi. Teni, Horida güneşine rağmen, bir ilkçağ mezarının tozu kadar beyazdı. Teni kurumuş, örümcek ağı gibi çatlayıp kırışmıştı. Dudakları öylesine kuru görünüyordu ki, adeta kabuk tutmuş denilebilirdi. Gözleri, solgun kehribar renginin garip bir tonuydu. Işığın sararttığı kâğıt gibi. Üzerinde sert bir kumaştan haki pantolon ve haki gömlek vardı. Yürüdükçe kumaş hışırdıyor, fısıldıyordu. Alçak ama pürüzlü sesi insana çöl rüzgârlarının kımıldattığı ölü çalıları hatırlatmaktaydı. Sigara tiryakisi olduğu belliydi. Her koltuğun yakınma, uzanabileceği bir yere, bir Camels paketi bırakmıştı. Sanki o dumanlarla jambon gibi füme edilmeyi umuyordu.

Slick Eddy'nin karavanında salon loştu. Sigara kokusu dayanılır gibi değildi. Mobilyalar koyu kahverengi vinille yüzlenmiş, deri havası verilmeye çalışılmıştı. Çelik ve cam karışımı sehpalar, ortadaki iri sehpanın üzerinde de *National Enguirer* gazeteleriyle birkaç silah dergisi göze çarpıyordu. Üç lambadan yalnız bir tanesi yanmaktaydı. Hava serin ve kuruydu. Pencerelerin hepsinde koyu renk, ağır perdeler vardı ve hepsi de sıkı sıkı kapatılmıştı. Bir de sigara kokusu olmasa, burayı ısısı ve nemi ayarlı bir depo ya da değerli belgelerin saklandığı bir arşiv falan sanabilirdim.

Yağmur şafağa doğru kesilmiş, sonra ben Slick Eddy'nin evine vardığım sırada yeniden başlamıştı. Nedense damlaların sesi boğuk geliyordu. Karavanın dışı da ağır perdelerle, brandalarla kaplıymış gibi.

Slick Eddy kahverengi vinil koltuğa yayılarak oturmuş sözümü kesmeden benim upuzun, akla sığmaz alışveriş listemi dinliyordu. İncecik parmakları arasında sigarasını tutmaktaydı. Parmakları ebedi nikotin lekeleriyle kaplıydı. Neler istediğimi söyleyip bitirdiğimde tek bir soru bile sormadı. O parşömen sarısı gözlerinde bile soru yoktu. Bana yalnızca fiyatı söyledi. Yarısı kadar depozito bıraktığımda, "Saat üçte gel," dedi.

"Bugün mü?"

"Evet."

"Bunca şeyi birkaç saatte bulabilir misin?"

"Evet."

"Kalite mal istiyorum."

"Elbette."

"Plastik patlayıcı çok güvenli olmalı. Durduğu yerde tehlikeli olmamalı."

"Ben pislik satmam."

"Pentotal de..."

Ağzından leş kokulu dumanlar üfledi, "Ne kadar uzun konuşursak, saat üçe yetiştirme olanağım o kadar azalır," dedi.

Başımı salladım, ayağa kalktım, kapıya yürüdüm. Çıkarken dönüp arkama baktım, "Merak etmiyor musun?" diye sordum.

"Neyi?"
"Niyetimin ne olduğunu."
"Hayır."
"Herhalde içinden..."
"Hayır."

"Senin yerinde olsam, insanlar gelip benden böyle şeyler isteğinde merak ederdim. Senin yerinde olsam, bunlar neye bulaşıyor...bilmek isterdim."
"O yüzden de, benim yerimde değilsin," dedi.

* * *

Yağmur dinip toprak çamur birikintilerini emdikten, yaprakların tüm suyu akıp gittikten sonra, otlar da ağırlık altında bükük duran boyunlarını doğrulttular...ama gökyüzü maviye dönüşmedi. Bulutlar alçakta kalmayı sürdürdü. Doğuya doğru kayıp giderken renkleri hâlâ çürük çürüktü. Yağmurdan sonra ortalıkta o temiz koku belirmedi. Garip, küflü bir koku gün boyu çevrede dolaştı. Sanki fırtına körfeze garip bir mikrop, bir kirlilik getirmiş gibi.

Rya ile kendimize üç bavul hazırladık, bej stationvagon arabaya yükledik. Arabanın yanlarındaki madeni çıtalar tahta rengine boyanmıştı. O günlerde bile Detroit artık gerçek tahta çıkarmaz olmuştu. Bu durum belki de kaliteli zarif işçiliğin, yerini aceleye.
derme çatmacılığa, kurnaz taklitlere bırakmaya başlayacağının işaretiydi.

Dostlara veda ettik. Ciddi, bazen de gözü yaşlı vedalar. Joel ile Laura Tuck'a, Gloria Neames'e Red Morton'a, Bob Veyland'a, Madam Zena'ya, İrma ve Paule Lorus'a diğer karnavalcılara. Bir kısmına kısa süreli bir geziye çıkacağımızı söyledik, bazılarına da gerçeği anlattık. Bize şans dilediler, ellerinden geldiği kadar cesaret verdiler. Ama gerçek amacımızı bilenlerin gözlerinde hep kuşku, korku, acıma ve umutsuzluk gördük. Bir daha dönebileceğimizi sanmıyorlardı. İblislerin neden bir kente toplandığını

öğrenecek kadar, onlara döşe dokunur bir zarar verecek kadar Yontsdown'da sağ kalacağımızı da sanmıyorlardı. Hepsinin kafasında aynı düşünce vardı. Ama hiçbiri açığa vurmadı. *Sizleri asla bir daha göremeyeceğiz,* diye düşünüyorlardı.

* * *

Saat üçte Gibtown'ın bir köşesine park edilmiş olan Slick Eddy'nin karavanına vardığımızda, tüm silahlarımız, patlayıcılarımız, pentotel'lerimiz ve diğer siparişlerimiz hazırdı. Eddy de bizi bekliyordu. Siparişleri solmuş branda torbalara sokmuş, ağız iplerini çekip bağlamıştı. Onları kirli çamaşır torbasıymış gibi arabaya yükledik. Gören, kum temizleyiciye gidiyoruz sanırdı.

Yolculuğun ilk başında Rya arabayı kullanmayı üstlendi. Benim görevim, kilometreler birbirini izlerken radyoda *rock and roll* yayınlarını arayıp bulmaktı.

Ama daha Slick Eddy'nin evi önünden ayrılamadan, adam eğildi, papirüs kuruluğundaki suratını benim açık penceremin hizasına getirdi. Sigara kokulu bir hava ciğerlerinden ve ağzından kuru hışırtılar içinde çıkarken konuştu. "Eğer oralarda başınız derde girer de, taşımamanız gereken bu yasa dışı malzemeyi nereden bulduğunuz sorulursa, umarım karnavalcı onurunu korur, benim adımı karıştırmazsınız."

"Elbette," dedi Rya sert bir sesle. Slick Eddy'den hiç hoşlanmadığı belliydi. "Neden bu konuyu açıp da bize hakaret ediyorsunuz? Biz kendi yakamızı sıyırma uğruna yakınlarımızı tehlikeye atacak serserilere benziyor muyuz? Dik durmasını bilen insanlarız biz."

"Öylesiniz sanırım," dedi Slick Eddy.

Rya, "O halde?" diye sordu. Öfkesi geçmemişti.

Slick Eddy pencereden hâlâ kısık gözleriyle bize bakıyordu. Tatmin olmadığı belliydi. Sanki Rya'nın bir zamanlar kendi türüne ihanet etmiş olduğunu seziyordu. Rya'nın adama gösterdiği bu sert tepkiye gelince hâlâ

kendini tam anlamıyla kurtaramadığı suçluluktan olmayıp, sırf adama duyduğu antipatiden de olabilirdi.

Eddy'nin sesi, "Eğer işleriniz iyi giderse," dedi, "gittiğiniz yerde bir gün daha başka alışverişlere ihtiyaç duyarsanız, aramaktan çekinmeyin. Ama işleriniz sarpa sararsa sizi bir görmek istemiyorum."

Rya aynı sert sesle, "İşlerimiz sarpa sararsa bizi zaten görecek değilsin," dedi.

Adam yarık sarı gözlerini kırpıştırarak ona baktı, sonra yine kırpıştırarak bana baktı. Göz kapaklarının kıpırdarken paslı madenler gibi bir ses çıkardığına yemin edebilirdim. Düdüklü bir soluk saldı. Kabuklu dudakları arasından toz çıkmasını bekledim. Yüzüme toz yerine yine sigara kokusu çarptı. Sonunda adam, "Evet, evet," dedi. "Bir bakıma sizi bir daha göremeyeceğimi sezer gibiydim."

Rya geri vitese taktığı arabayı çevirirken Slick Eddy Beckwart da biz görünmez olana kadar arkamızdan baktı.

Rya bana, "Neye benziyor bu adam sence?" diye sordu.

"Çöl faresine," dedim.

"Hayır."

"Hayır mı?"

"Ölüme," dedi Rya.

Slick Eddy'nin uzaklaşan siluetine baktım.

Son anda, belki de Rya'yı kızdırdığına pişman olup daha dostça ayrılmak istediği için, adam gülümsedi, bize el salladı. Yapabileceği en kötü hareket de buydu. İnce uzun, tümüyle asetik, kemikler kadar kuru, mezar kurtları kadar solgun suratı, hiç de gülümsemek için yaratılmamıştı. İskelet gibi sırıtırken ifadesinde ne dostluk, ne de sevinç vardı. Yalnızca bir caninin açlığını okuyabildim yüzünde.

Gibtown'da son gördüğümüz, o kötü görüntü olmuştu işte. Florida içlerine, kuzey doğuya doğru ilerlerken ruhsal durumumuz karanlık,

hemen hemen gamlıydı. Beach Boys, Beatles, Dixie Cups, Four Seasons müzikleri bile keyfimizi getiremedi. Bulutlu gökler tepemizde teneke bir dam gibiydi. Büyük bir ağırlıkla dünyaya doğru bastırıyor, üzerimize çökecek gibi görünüyordu. Arasıra yağmur yağıyor, gök yine açılmıyordu. Asfalt daha da siyah oluyor, sular köpürerek drenajlara saldırıyordu. Yağmur kesildiğinde de yol kenarlarındaki servilerle çamlar, Florida'yı İngiltere'ye benzetiyordu. Karanlıkla birlikte sis de bastırdı. Yer yer hayli yoğundu. Yolculuğumuzun bu ilk aşamasında pek az konuştuk. Sanki söyleyeceklerimiz keyfimizi daha kaçırır diye korkuyormuşuz gibi.

Yemeğimizi yol kenarındaki salaşpur bir kafede yedik. Pencere camlarından yağmur boşalıyordu. Listedeki her yemek ya kızarmış, ya tava, ya da derin yağda kızarmış bir şeydi.

Bar taburesine oturmuş kamyon şoförlerinden biri iblisti. Psişik imajlar yayıp duruyordu. Akşam Gözlerim onun sık sık kamyonuyla masum oto sürücülerini yoldan çıkardığım, kanallara yuvarladığım, zavallıların orada arabalarından çıkamayıp boğulduğunu gösterdi. Önümüzdeki gecelerde daha pek çok masumu da öldüreceğini gördüm. Hattâ belki bu gece. Ama Rya'ya ve bana pek bir tehlike oluşturacağını göremedim. Çizmemden bıçağı çekmek, arkasından yaklaşıp gırtlağını kesmek geldi içimden. Bizi bekleyen önemli işleri düşününce vazgeçtim.

Georgia'ya girdikten sonra otoyol yakınındaki bir motelde konakladık. Güzel bir motel olduğu için değil...birden kendimizi çok yorgun hissettiğimiz için. Başka kalacak yer yoktu buralarda.
Şilte topak topaktı. Yayları inşam rahatlatmıyordu. Işık söner sönmez, marley döşemede yürüyen çok iri böceklerin tıkırtısını duymaya başladık. Öyle yorgunduk, gelecekten öyle çok korkuyorduk ki...aldırmadık. Bir iki dakika sonra öpüşüp uyuduk.

Yine o uzun, gölgeli tüneli gördüm. O seyrek ışıklı, alçak tavanlı yeri. Duvarlar çok kaba yapılmıştı. Hangi maddeden olduklarını anlayamıyordum.

Yine korkudan titreyerek uyandım. Çığlığım boğazıma tıkanmıştı. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, kâbusta olup bitenlerin hiçbirim hatırlayamıyordum. Yüreğimdeki bu çarpıntının nedenini çözemiyordum.

Işıksız odada, yanı başımda Rya inledi, hızla soludu, ürperdi.

Acaba o da mı benim kâbusumdaki koridorda koşuyor, diye merak ettim.

Geçen yaz paylaştığımız öteki anlamlı rüyaları hatırladım. Tepe yamacındaki mezarlığı. O rüya bir kehanetti. Bir rüyayı daha paylaşırsak, o da mı tehlike önsezisi sayılmalıydı?

Sabah olur olmaz ona neden inlediğini, titrediğini soracaktım. İnşallah onun rüyası benimkinden farklı çıkardı. Herhalde o kafede yediğimiz ağır yemeklerden ötürü rahatsız uyuyordu.

Karanlıkta sırtüstü yatıp kendi soluklarımı, Rya'nın mırıltılarını, arasıra debelenişini, bir de böceklerin ayak seslerini dinledim.

* * *

18 Mart çarşamba sabahı arabayı iyi bir yer bulana kadar sürdük, oldukça doyurucu bir kahvaltı ettik. Yumurta, çörek, kahve. Rya'ya rüyasını sordum.

"Dün gece mi?" deyip kaşlarını çattı, yumurta şansına kızarmış ekmeğini batırdı. "Taş gibi uyudum. Rüya falan görmedim."

"Gördün," dedim ona.

"Sahi mi?"

"Aralıksız."

"Hatırlamıyorum."

"Habire inledin. Çarşafları tekmeledin. Hem dün gece, hem de daha önceki gece."

Gözlerini kırpıştırdı, ekmeğini ağzına götürürken yan yolda durdu. "Ha, anlıyorum. Demek istiyorsun ki...kendi kâbusundan uyandığında beni de kâbus içinde buldun. Öyle mi?"

"Evet, öyle."

"Merak ettiğin şey de..."

"Yine aynı rüyayı paylaşıp paylaşmadığımız." Ona o garip tüneli, o zayıf ve titrek ışıkları anlattım. "Peşimden bir şey kovalıyormuş gibi bir duyguyla uyanıyorum," dedim.

"Bir ne?"

"Bir şey...bir şey...bilmiyorum."

"Eh, ben böyle bir tünel gördümse bile hatırlayamıyorum," dedi, ekmeğini ağzına attı, çiğnedi, yuttu." Demek ikimiz de kötü rüyalar görüyoruz. Bunun...kehanet olması şart değil. Tanrı da biliyor ya, rahat uyuyamamamız için dünya kadar sebep var. Gerilim. Kaygı. Nereye gitmekte olduğumuz düşünülürse, kötü rüya görmemiz doğal. Başka bir anlamı yok."

Kahvaltıdan kalktık, gün boyu hayli uzun yol aldık. Öğle yemeğine bile durmadık. Mobil benzincisinden bisküvi ve şeker alıp yolumuza devam ettik.

Yavaş yavaş sıcak iklimi geride bırakıyorduk ama hava da biraz düzeliyordu. Güney Carolina'nın ortalarına vardığımızda gök artık bulutsuzdu.

Garip ama, bu mavi göklü gün, en azından benim için, geride bıraktığımız fırtına kadar iç kapayıcıydı. İlerde gördüğüm çam ormanının içinde bir karanlık sezip duruyordum. Canlı ve gören bir karanlık. Sanki atılmak, saldırmak için sabırla fırsat kolluyordu. Güneş pırıl pırıl üzerimize vurduğu zaman bile, yan tarafa düşecek gölgeleri kafamda canlandırıyor, akşam olunca inecek karanlığı düşünüyordum. Keyfim pek yerinde değildi.

O gece Maryland'de, nispeten daha iyi bir motelde durduk. Rahat bir yatak, yerde halı. Böcek falan da yoktu.

Dünkünden bile daha yorgunduk ama hemen uyumadık. Kendimizi bile şaşırtan bir şey yaptık...seviştik. Daha bile şaşılacak yanı, doymak bilmememizdi. Sevişmemiz tatlı, sakin okşamalarla, tembel hareketlerle

başladı. Yavaşlatılmış film gibi. Garip bir utangaçlığı da vardı. Sanki ilk defa sevişiyorduk. Ama bir süre sonra hareketlerimize ihtiras ve enerji aktı. Rya'nın güzel vücudunun bu kadar olgun ve dolgun duygular verdiğini hatırlamıyordum. Hiçbir zaman bu kadar sıcak, bu kadar yumuşak olmamıştı. Solumasının sıklaşan temposu, küçük mutluluk çığlıkları, ani solukları ve iniltileri, beni kendine çekişi...kısaca onun heyecanı benim heyecanımı da besledi. Rya bir doruklar merdivenine adım adım tırmandı, birlikte daha önce tatmadığımız yüce duygulara vardık.

Daha önce de gelmişti başımıza. Unutmak için sevişiyorduk. İnkâr etmek için. Kaçınmak için. O üstü örtülü ölüm duygusundan kaçınmak için. Geleceğin gerçek tehlikelerim ve şu anın gerçek korkularını göz ardı etmeye çalışıyorduk. Tenin zevkinde geçici bir huzur bulmaktaydık. Geçici bir barış. Paylaşmanın gücü. Belki de çok yorulup rüyasız uyuyabilmeyi umuyorduk. Ama rüya gördük.

Ben yine kendimi o az ışıklı tünelde buldum. Göremediğim bir şeyden kaçıyor, deliler gibi koşuyordum. Taş tabanda yankılanan adım seslerim bir korkuyu, bir paniği ifade ediyordu.

Rya da rüya gördü. Şafağın sökmesine pek az kala bir çığlıkla uyandı. Ben saatlerden beri uyanıktım zaten. Onu kucakladım. Rüyasından bazı parçalar batırtıyordu. Loş, titrek ışıklı san lambalar, uzanıp giden karanlıklar...bir tünel...

Bir tünelde başımıza çok kötü bir şey gelecekti bizim. Ne zaman, nerede olduğu, başımıza ne geleceği, neden geleceği henüz belli değildi.

Perşembe günü direksiyona ben geçtim, kuzeye, Pennsylvania'ya doğru ilerledik. Radyo Rya'nın sorumluluğuna geçmişti. Gökyüzü tekrar kurşunî bulutların arkasına saklandı. Bulutların kenarları kara karaydı. Göksel bir cephaneliğin vurula vurula harap edilmiş kapıları sanki.
Otoyolu bırakıp daha dar bir yola saptık.

Takvime göre ilkbahara birkaç gün ancak kalmıştı. Ama bu kuzeydoğu dağlarının takvime pek saygısı olmuyordu. Kış hâlâ saltanatını sürdürüyordu

bu diyarda. En azından ay sonuna kadar da tahtından inmeye niyeti yoktu.

Kar kaplı arazi yükseldi. Önce meyilli yokuşlardan, sonra daha dik yokuşlardan tırmandık. Giderek yolun iki yanındaki kar kalınlığı da artıyordu. Virajlar sıklaştı. Yılan gibi döne kıvrıla ilerlerken belleğimde Jelly Jordan ve Luke Bendingo ile Yontsdovvn'a gidişimizi yeniden yaşadım. Rüşvet ve beleş bilet dağıtmaya. Sombra Kardeşler Karnavalı için havayı yumuşatmaya.

Buraları yine geçen yaz olduğundan daha neşe verici değildi. İnanılmaz gibi geliyordu ama, dağlar bile kötü niyetli, taşlar, topraklar, ormanlar bile haindi. Karlar arasından baş uzatmış kaya kuleleri, deniz yerine karada yüzen bir canavarın yan çürük dişleriydi. Dizi halindeki kayalar ise bir sürüngenin sırtındaki diş diş çıkıntıları andırıyordu. Güneş olmadığı için gölge de pek yoktu. Her taraf kül rengindeydi. Siyah, beyaz ve gri dışındaki renklerin bulunmadığı bir başka dünyaya geçmiş gibiydik. Yaprak dökmeyen ulu ağaçlar, bir şövalyenin yükselmiş yumruğuydu. Yaprak dökenler, ağaç değil de, fosilleşmiş iskeletti. Çoğu da mantar kaplıydı ağaçların.

Rya alçak sesle, "Hâlâ geri dönebilir miyiz?" diye sordu.

"İstiyor musun?"

İçini çekti. "Hayır."

"Gerçekten...acaba yapabilir miyiz?"

"Hayır."

Kar örtüsü bile bu kasvetli dağlara bir parlaklık veremiyordu. Daha iyi diyarların karından çok farklıydı buradaki. Noel kan değildi. Kayak kan da değildi. Kızağa, kardan adam yapmaya, kartopu oynamaya da gelmezdi. Ağaç gövdelerine, kayalara sanlısı, ancak siyahlığı daha fazla ortaya çıkarmaya yarıyordu. Bu karın beyazlığı bana en çok morg odalarını, cesetleri düşündürmekteydi.

Geçen yazdan tanıdığım yerlerden geçtik. Terkedilmiş madenin girişi, beton bloklar üzerinde duran arabalar. Kar gerçi bunların da birazım saklıyordu ama onlar yine çevreye kötü etkilerim yayabilmekteydiler.

Üç şeritli parke yolda kumlar, çakıllar vardı. Son fırtınadan sonra ekipler gelip tuz dökmüştü yola. Buz ve kar yoktu. Tehlikeli değildi.

Yontsdown il sının levhasını geçerken Rya, "Slim, yavaşlasan iyi olur," dedi.

Göstergeye baktım, kent içi hız sınırını saatte on beş mil kadar aşmış olduğumu gördüm. Bilinçaltına kentin bir başından girip öbür başından çıkmaya niyetleniyormuş gibi.

Ayağımı gaz pedalından biraz çektim, virajı aldım, yolun kenarında park etmiş duran bir polis arabası gördüm. Kör virajın dibine pusu kurmuştu. Sürücü camı açıktı. Fazla değil, biraz. Radarı kenarına takabilecek kadar.

Yanından geçerken hâlâ yasal hız sınırının birkaç mil üzerindeydim. Direksiyondaki polisin iblis olduğunu o sıra gördüm.

21

CEHENNEMDE KIŞ

YÜKSEK sesle bir küfür savurdum. Şu anda hız sınırının ancak iki üç mil üstündeydim ama iblislerce yönetilen bu kentte yasanın bu kadarcık bile ihlâlinin onları üzerimize çekeceğinin farkındaydım. Siyahlı beyazlı polis arabasının tepesinde kırmızı ışık nabız gibi atmaktaydı. Peşimizden gelecekti kesinlikle. Gizli amacımıza pek de uyacak bir ilk adım sayılmazdı.

"Allah kahretsin," dedi Rya. Olduğu yerde dönüp arka camdan baktı.

Daha devriye arabası bizim peşimize düşmek üzere burnunu yola doğru kıvıramadan, çamur içinde kalmış san bir Buick ortaya çıktı. Virajı döndüğünde benden çok daha hızlıydı. İblis polisin dikkati hemen bu daha büyük yasa ihlâline kaydı. Biz rahatça uzaklaştık, polis arkamızda Buick'i durdurdu.

O sıra rüzgâr yerdeki karları uçurdu, onları havada beyaz bir perde gibi dolaştırdı. Buick'i de, zavallı sürücüsünü de, iblis polisi de göremez olduk. "Kupayı," dedim.

Rya bir şey söylemedi. İlerde, yamacın aşağısında Yontsdown görünüyordu. Rya yine öne dönmüştü. Alt dudağını ısırıyor, yaklaşmakta olduğumuz kente bakıyordu.

Geçen yaz Yontsdown bana asık suratlı ve ortaçağdan kalma gibi görünmüştü. Şimdi kışın pençesindeyken, Ağustos'a oranla daha bile sevimsizdi. Uzakta demir çelik fabrikasının bacasından çıkan dumanlar daha kara, daha kirleticiydi. Volkandan fışkıra dumanları andırıyordu. Biraz yükseldikten sonra kara dumanı gerçi rüzgâr parçalayıp dağıtıyordu, ama kükürtlü sis bir dağın doruğundan ötekinin doruğuna doğru yayılmaktaydı. Kara bulutlarla san dumanların karışımı çürük rengine benziyordu. Gök-yüzü çürük içindeyse, altta yatan kent daha bile beter durumdaydı. Resmen dayak yemiş gibiydi. Yara bere içindeydi. Yalnız ölen bir toplumun kenti değil, aynı zamanda ölmekte olan insanların toplumu gibi görünüyordu. Kent boyunda bir mezarlıktı sanki. Sıralar halindeki evlerin çoğu dökülüyordu. Hepsi bir toz örtüsü altındaydı. Daha büyükçe olan granit binalar yine ortaçağ yapıları gibiydi. Çağ dışı bir halleri vardı. Şimdi saçaklardan sarkan buzlar, damlardaki karlar da işin içine karışınca, dev mezar taşlarına da benzemeye başlamışlardı. İlerdeki demiryolu üretim yerinde yapılan kara vagonlar da tabuttu herhalde.

Üzerime saldıran psişik etkiler beni kaçıp götürecek kadar güçlüydü. Bütün etkiler karanlık, bütün etkiler kötüydü.

Artık donmuş olan nehrin üzerindeki köprüyü geçtik. Bu sefer lastiklerimizden ezgi çıkmadı...çığlık çıktı.

Köprünün karşı tarafına varınca arabayı hemen kaldırıma yanaştırıp durdum.

Rya, "Ne yapıyorsun?" diye sorarken gözleri önünde durduğum

bardaydı.

Yeşile boyanmış bir binanın dibindeydik. Ön kapının boyaları soluyor, soyuluyordu. Pencerelerde buz yoktu ama yağ ve kurum vardı.

"Ne istiyorsun buradan?" dedi Rya.

"Hiçbir şey," diye cevap verdim. "Yalnız...seninle yer değiştirmek istiyorum. Etkiler...her yanımda...her şeyden boşalı-yor...Nereye...baksam...gerçek olmayan korkunç gölgeler görüyorum. Yaklaşan ölümlerin, felâketlerin gölgeleri...şu sıra araba sürmesem iyi olur sanıyorum."

"Kent sana geçen sefer bu etkiyi yapmamıştı."

"Yo, yapmıştı. Luke ve Jelly ile ilk gelişimde de yapmıştı. Ama bu kadar kötü olmamıştı. Kendimi çabuk kontrol etmiştim. Bu sefer de alışırım...az sonra. Ama şimdi...kendimi...berbat hissediyorum."

Rya kanepede kayıp direksiyona doğru gelirken ben inip sendeleyen adımlarla sağ kapıya doğru dolaştım. Hava çok soğuktu. Yağ, kömür tozu, benzin kokuyor, bu kokulara bardan gelen ızgara ve tava kokuları da karışıyordu. Yolcu yerine binip kapıyı çarparak kapattım, Rya kaldırımdan ayrıldı, trafiğe karıştık.

"Ne tarafa?" diye sordu.

"Kentin ucuna doğru sür."

"Sonra?"

"Sakin bir motel bul."

Kentin üzerimdeki etkisinin neden kötüleştiğini açıklayamıyordum. Ama birkaç fikrim vardı. Belki bilinmeyen nedenlerle psişik güçlerim daha artmıştı. Paranormal sezgilerim daha duyarlı hale gelmişti. Belki kentin üzerindeki elem ve terör yükü ben gideli daha yoğunlaşmıştı. Belki bu iblis diyarına dönmek konusunda duyduğum korku sandığımdan daha fazlaydı. Bu yüzden sinirlerim gerilmiş olabilirdi. Eskiden belli bir düzeyde algıladığım imajlar şimdi o yüzden bu kadar ezici etki yapıyor olabilirdi. Ya da akşam

Gözlerimin özel vizyonları, Rya'nın veya benim, hattâ belki de ikimizin birden burada, iblisler elinde can vereceğimizi görmekteydi. Belki ben de mesajı algılamaktan, yorumlamaktan kaçıyordum. Hayal ediyor, ama olayın ayrıntılarını görmek istemiyordum.

İki katlı, tuğla ilkokul binasına yaklaşıyorduk. Çocukların kalorifer kazam patlamasıyla çıkan yangında öldüğü binaya. Gecen yazdan bu yana okulun yanmış tarafındaki onarımın bitmiş olduğunu gördüm. Dam da yapılmıştı. Okul açıktı. Ders yapılıyordu içerde. Pencerelerde çocukları görebiliyordum.

Yine geçen seferki gibi kehanet dolu vizyonlar algıladım.

Hayaldi ama gerçekti de. Buradaki korku ve acılar hiçbir yerde görmediğim kadardı. Okyanuslar kadar derindi. Algıladığım koca dalganın önü sıra incecik, buz gibi bir etki daha aldım. Duvarlar ve dam alevler arasında patlıyordu yine...camlar da patlıyordu, alevlerin dilleri sınıflardan dışarı uğruyordu. Korku içindeki çocukların elbiseleri alev alıyordu...Saçları yanmakta olan bir öğretmen çığlıklar atıyordu... bir başka öğretmenin kararmış cesedi köşeye yığılmıştı. Vücudunun yağları tavadaki pastırma gibi cızırdıyordu...

Okulu geçen sefer gördüğümde, hem bir önceki yangının, hem de yaklaşan yangının izlenimlerini almıştım. Ama bu sefer yalnızca gelecekteki yangını görebiliyordum. Belki onun tarihi bugüne daha yakın olduğundan. Hayaller daha canlıydı. Belleğimi asit gibi yakıyor, iz bırakıyorlardı. Sırıtan kurukafalar, dumanlar arasında boş göz çukurları...

"Ne oldu?" dedi Rya kaygılı bir sesle.

Soluğumun tıkanmakta olduğunu, yerimde titremekte olduğumu farkettim.

"Slim?"

"Gazdan ayağım çekiyordu. Araba yavaşlıyordu.

"Bas gaza," dedim. Sonra yanan çocukların acısını içimde hissedince bağırdım.

"Canın yanıyor," dedi.,

"Vizyonlar."

"Neyin vizyonu?"

"Tanrı aşkına...sür...arabayı..."

"Ama..."

"Okuldan...uzaklaş."

Bu sözleri söyleyebilmek için psişik etkilerin o asit sisi içinden çıkmam gerekmişti. Bu da öyle zordu ki! Ardından hemen yine o imajların arasına döndüm. Yontsdown ilkokulunun yaklaşan acılarım ayrıntılı biçimde algıladım.

Gözlerimi kapamıştım. Duvarlara baktığımda etkiler daha güçlü oluyordu çünkü. Gözlerim kapalıyken ise, güç eksilmese bile, hiç değilse algıladığım imajların sayısı bir dereceye kadar azalıyordu. Üzerime yüklenen psişik dalganın ağırlığı artmaya başladı. Bunun sonunda duygusal ve zihinsel olarak çökeceğimden, belki delireceğimden korkuyordum. Kendimi geçen yaz uyguladığım yolla savunmaya çalıştım. Yumruklarımı sıktım, dişlerimi kenetledim, başımı eğdim, anıtsal bir çabayla aklımı başka tarafa yönlendirmeye uğraştım. Rya ile ilgili güzel anılara, gözlerinde gördüğüm sevgiye, yüzünün çizgilerine, vücudunun kusursuzluğuna, paylaştığımız sevişmelere, onun yalnızca elini tutmaktan aldığım o tatlı zevke, birlikte oturup televizyon seyrettiğimiz gecelere...

Dalga üzerime yığıldı, yığıldı...

Ben Rya ile ilgili düşüncelere sarıldım.

Dalga çarptı...

Tanrım!

Ezici bir güçle.

Haykırdım.

"Slim!"

Rya...Rya...tek kurtuluş umudum.

Alevlerin arasındaydı. Ölmekte olan çocuklarla birlikte. Etleri yanan

suratların vizyonları arasında...kararan kol ve bacakların...binlerce korku dolu gözün...duman! Kör edici dumanlar! Yer döşemelerinin çıtırtısı...yanan saç kokusu...pişen et kokusu...Tav anlardan dökülen enkaz. Acı dolu çığlıkları duyuyordum. Yangının ortasında olduğum halde iliklerim donuyordu. Yanımdan geçen öğretmenler, çocuklar! Derken görebildiğim her çocuk birden alev aldı! En yakındakine koştum, ağırlığımla üzerine çullanıp alevlerini söndürmeye çalıştım...ama ben orada bir hayalettim. Alevler beni etkilemediği gibi, ben de olanları değiştiremiyordum. Yanan çocuğun içinden geçiverdim. Arkasındaki kız çocuğuna doğru atıldım. Onların çığlıkları yükselirken ben de çığlık atmaya başladım. Ağladım, bağırdım, sonunda aşa ğıya, karanlıklara doğru yuvarlandım...karanlığa, sessizliğe, derinliğe...

* * *

Yukarı.
Yavaşça yukarı.
Işığa.
Gri, bulanık.
Esrarengiz biçimler.
Derken her şey netleşti.

Yerime yığılmıştım. Ter içinde, ama buz gibiydim. Araba durmuş, park etmişti.

Rya bana doğru eğilmekteydi. Serin elini alnıma dayadı. Işıklı gözlerinde duygular oynaşmaktaydı. Korku, merak, anlayış, merhamet, sevgi.

Biraz doğruldum, o da rahatladı. Kendimi halsiz hissediyordum. Hâlâ biraz şaşkındım.

Süpermarketin otoparkındaydık. Sıra sıra arabalar arasında, alışveriş edenler çıkıp arabalarına biniyorlardı. Rüzgârda eşarpları, etekleri uçan kadınlar vardı. Rüzgâr deminkine göre daha hızlanmıştı.
"Anlat bana," dedi Rya.

Ağzım kupkuruydu. Henüz yer almamış felâketin küllerini hissediyordum ağzımda. Dilim damağıma yapışıp duruyordu. Büyümüş gibiydi. Kelimeleri doğru telâffuz etmeye çalışarak ona Yontsdown ilkokulu çocuklarının başına gelecek felâketi biraz anlattım.

Rya benim için kaygılanırken yüzü solgundu. Ama ben konuştukça daha da soldu. Sözlerimi bitirdiğimde, Yontsdovvn karlarından daha beyaz olmuştu. Bu halini görünce, onun da iblisler yönetiminde çok acı çektiğini, o acılarla dolu bir çocukluk geçirdiğini hatırladım.

"Ne yapabiliriz?" diye sordu. , . .

"Bilmiyorum."

" Olmasını engelleyebilir miyiz?"

"Sanmıyorum. O binadan yayılan ölüm enerjisi öyle güçlü ki! Yangın engellenemez gibi görünüyor. Engellemenin yolu yok sanırım.

"Bir deneyebiliriz," dedi Rya hırsla.

Hevessiz bir ifadeyle başımı salladım.

"Denemeye mecburuz," dedi.

"İyi, pekâlâ, ama önce...bir motel. Girip kapıyı kapayabileceğimiz, bu iğrenç kenti bir süre görmeyebileceğimiz bir yer."

Süpermarketin iki mil ilersinde Rya uygun bir yer buldu. Pek de işlek olmayan bir kavşağın üzerinde. Traveler's Rest Motel diye bir yer. Büronun önüne parketti. Tek katlı, yan yana sıralanmış yirmi kadar odası olan bir motel. Odalar U biçiminde dizilmişti. Park yeri ortadaydı. Öyle karanlık bir gündü ki, daha akşam olmadığı halde Motel yazısının ışıkları yakılmıştı. Neon. Ama ampuller yer yer bozuk olduğundan, esneyen adam resminin burnu yoktu. Rest Motel aslında Yontsdown standartlarına bile pek zavallı bir yerdi. Ama biz de lüks otel aramıyorduk. Her şeyden önce, isimsiz kalmaya ihtiyacımız vardı. Temizlikten, sıcaklıktan bile önemli olan buydu. Burası da tam bunu sağlayabilecek bir yer gibi görünüyordu.

Demin geçirdiğim serüvenden sonra hâlâ gücümü tam toplayabilmiş değildim. Arabadan zar zor indim. Hava bana olduğundan da soğuk geldi,

yüreğimi, ruhumu dondurdu. Arabanın açık kapısına yaslandım, peş peşe birkaç soluk aldım. Yardımı olmalıydı ama olmadı. Kapıyı kaparken neredeyse sırtüstü yuvarlanıyordum. Yerimde saLlandım, dengemi buldum, arabaya tütündüm. Başım dönüyor, görüş alanımın çevresi kararıyordu.

Rya arabanın etrafım dolaşıp bana yardıma geldi. "Yeni psişik imajlar mı?"

"Hayır. Yalnızca...eskisinin gecikmiş etkileri."

"Gecikmiş etkileri mi? Ama ben seni hiç böyle görmedim."

"Ben de hiç böyle hissetmedim."

"O kadar kötüydü, ha?"

"O kadar kötü. Kendimi...bitkin, ezik hissediyorum. Bir parçam o yanan okul binasında kalmış gibi."

Kolunu bana sarıp destek oldu, öbür eliyle beni kolumun altından tuttu. Yine her zamanki gibi çok güçlüydü.

Kendimi budala gibi, fazla melodramatik hissediyordum. Ama kemiklerimin içinde hissettiğim yorgunluk gerçekti.

Duygusal ve ruhsal açıdan adım adım parçalanıp mahvolmamak için, o okuldan uzak durmam gerekiyordu. Kente gidip gelirken dolambaçlı yoLları seçmeliydim. Bu sefer sezgilerim ve vizyonlarım dayanamayacağım kadar güçlüydü çünkü. Algıladığım felâketi önlemek için o binaya girmemiz gerekirse... Rya yalnız girmek zorunda kalabilirdi.

Böyle bir şey düşünülemezdi.

Onun yardımıyla motel bürosuna doğru yürürken bacaklarım yavaş yavaş güç kazandı. Kendimi daha iyi hissetmeye başladım.

Neon ışıklı levha rüzgârda sallanıyordu. Sokaktaki bir anlık sessizlikte, kel kalmış ağaç dallarının hışırtısını duydum.

Büronun kapısına birkaç adım yolumuz kaldığında, artık kendi gücümle yürüyebilecek hale yaklaşıyordum. O sırada, arkamızda kalan caddede canavar kükremesi gibi bir ses duyduk. Kocaman, ağır bir

kamyon. Çamur rengi bir sürücü kabini. Arkadaki kargo yatağı tepeleme kömür dolu. Kamyon en yakın köşeyi dönerken ikimiz de baktık. Rya besbelli bu kamyonda hiçbir gariplik göremiyordu. Ama üzerindeki şirket adı ve amblemi beni müthiş etkiledi. Kamyonun kapısına, siyah zemin içine beyaz bir daire, ortasına da siyah bir yıldırımdan oluşan amblemi boyamışlardı. Altında YILDIRIM KÖMÜR ŞİRKETİ diye yazılıydı.

Akşam Gözlerim bundan benzersiz, büyük tedirginlik verici bir takım etkiler alıyordu. Gerçi ilkokul binasından aldıklarım kadar somut ve yıkıcı etkiler değildi ama yine de kendime göre huzur kaçıncı bir yanları vardı. Beni öyle dondurdu ki, dâmarlarımdaki kanda buz tanecikleri oluştuğunu hissettim. Psişik ve kehanet dolu bir soğukluk. Mart soğuğundan çok daha fazla ve derin bir şey.

Yontsdown'un iblis yuvası olmasının sırrını çözecek anahtarın bu olduğunu büyük bir kuvvetle hissettim.

"Slim?" dedi Rya.

"Dur..."

"Ne oldu?"

"Bilmiyorum."

"Titriyorsun."

"Bir şey...bir şey..."

Ben bakarken kamyon parıldıyordu.. .hemen hemen saydamlaşıyordu. Onun gerisinde korkunç bir boşluk görür gibi oldum. Işıksız ve ürkütücü bir boşluk. Kamyonu hâlâ net biçimde görebiliyordum ama aynı anda *içinden,* arkasında kalan o sonsuz karanlığı, gecelerden daha koyu, yıldızlar arasındaki mesafelerden daha boş varlığı da hissediyordum.

Üşümem hâlâ artıyordu.

Okuldaki yangından sonra bu kamyondan boşalan kutup soğuğu!

Yontsdown beni büyük gösterilerle, bando mızıkayla karşılıyordu anlaşılan. Kasvetli ezgiler çalan bir bando tabii.

Yıldırım Kömür Şirketi'nin beni neden bu kadar güçlü biçimde etkilediğini anlayamamakla birlikte, içim öyle katıksız bir korku ve dehşetle doldu ki, bir an hareketsiz kaldım, soluk bile alamadım.

Kamyonda insan kılığında iki iblis vardı. Bir tanesi beni fark etti. Kamyonu inceleyişimde bir gariplik olduğunu sezmiş gibi uzun uzun baktı bana. Kamyon uzaklaşırken o kırmızı gözlerini üzerimden hiç ayırmadı. Işıklı kavşakta trafik ışığı o anda yeşile dönüştü, kamyon geçti...ama geçtikten sonra yolun yan tarafına çekip durmaya hazırlandı.

Silkinip kendimi kapıldığım dehşetten kurtarmaya savaştım. "Çabuk," dedim. "Kaçalım buradan."

Rya, "Neden?" diye sordu.

Elimle bir buçuk blok ötede artık durmuş olan kamyonu gösterdim. "Onlar," dedim. "Koşma...bizi korkuttuklarım anlamasınlar...ama hızlı yürü!"

Rya başka soru sormadan benimle birlikte stationvagon arabamıza döndü, direksiyona geçti, ben de yolcu koltuğuna bindim.

Yolun ilerisinde kömür kamyonu U dönüşü yapmaya kalkışmıştı. Bu hareketi yasaya aykırıydı. Hem geliş, hem gidiş trafiğini tıkıyordu.

"Allah kahretsin, bizi yakından görebilmek için gerçekten geri dönüyorlar," dedim.

Rya kontağı açtı, arabayı vitese takti, park yerinden geri geri çıktı.

Sesimden korkumu belli etmemeye çalışarak, "Onlar bizi görebildiği sürece fazla hızlı gitme," dedim. "Elimizden gelirse, kaçıyor gibi gözükmeyelim pek."

Motelin çevresinde dönüp otopark çıkışına yöneldik. Yan sokağa çıkıyorduk.

Köşeyi geçerken kömür kamyonunun U dönüşünü bitirmiş, burnunu trafiğe vermiş olduğunu gördüm. Ondan sonra onu göremez olduk.

Kamyonu gözden kaybettiğim anda, o benzersiz korkunç soğukluk da soldu. Sonsuz boşluğun bilinci beni artık rahatsız etmez oldu.

Ama neydi bunun anlamı? O şekilsiz, çatlaksız, yekpare karardık neydi ve beni neden bu kadar korkutuyordu?

Yıldırım Kömür Şirketinde neler yapmaya çalışıyordu iblis nesli?

"Pekâlâ," dedim titrek bir sesle. "Her köşeden sap, bir sokaktan başka sokağa geç, bize bir daha rastlamasınlar. Herhalde arabaya dikkat etmeye fırsat bulamamışlardır. Plakayı falan almadıklarından eminim."

Rya dediğim gibi yaptı. Sokaklara rast gele saptı, kentin dışına doğru ilerledi. Gözleri ikide bir dikiz aynasına gidip geliyordu.

"Slim, acaba...insan kılıklarının içindeki iblisi görebildiğini mi anladılar?"

"Hayır. Onlar yalnızca...şey, sanırım...onlara ne kadar dikkatle baktığımı fark ettiler, ne kadar heyecanlı olduğumu sezdiler. Kuşkulandılar, bana şöyle dikkatle bir bakmak istediler. Bunların ırkı yapı olarak kuşkucudur. Kuşkucu ve paranoit."

İnşallah doğrudur, diyordum içimden. Psişik güçlerimi sezen bir iblise daha önce hiç rastlamamıştım. Eğer içlerinden bazıları, onları görebilenleri tanıyor, ayırt ediyorsa, o zaman başımız benim sandığımdan daha fazla dertte demekti. Tek gizli avantajımızı da kaybetmiş olurduk.

"Odak noktası o şirket mi?"

Başımı evet anlamında salladım. "Öyle."

Tabii Yıldırım Kömür Şirketi hakkında bilgi toplamaya ancak yarın sabah başlayabilirdim. Şu anda içim kış gökleri kadar gri, bulutların oluşturduğu desenler kadar maddesizdi. Dinlenip gücümü toplamam gerekti. Kendimi bu kentin sokaklarından ve insanlarından gelen titreşimleri daha uygun bir tutum içinde algılamaya alıştırmalıydım.

Yirmi dakika sonra akşam karanlığı bastırdı. Karanlık olunca kentin gaddarlığı biraz örtülür, üzerine bir saygınlık perdesi iner sanırsınız, değil mi? Hiç de öyle olmadı. Yontsdown'da gece pek bir garipti. Her nasılsa sokakların o pis, dumanlı, kirli, itici ayrıntıları daha çok göze çarpar olmuştu. İç kapayan ortaçağ mimarisi de gündüz olduğundan daha fazla dikkat çekiyordu.

Kamyondaki iblislerden kurtulmuş olduğumuzdan emindik. Bir başka motele çektik arabayı. Van Winkle Ham. Ama adı kadar şirin bir yer değildi. Deminki motelin dört katı büyüklüğünde ve iki katlıydı. Odaların bazıları avluya açılıyor, geri kalanı da bir terasa çıkıyordu. Demir parmaklıklar binayı dört yanımdan çevrelemekteydi. Uzun bir yolculuktan geldiğimizi, yorgun olduğumuzu ileri sürerek hanın arka ucunda, sessiz bir oda istedik. Trafik gürültüsünden uzak bir oda. Danışmadaki görevli istediğimizi verdi. Hem dinlenebilecektik, hem de arabamızı sokaktan gözükmeyecek bir yere park edebilecektik. Kamyondaki iblisler buradan geçerlerse arabayı göremesinler diye. Pek olacak şey değildi ama...imkânsız da sayılmazdı.

Odamız bej duvarlı, kutu gibi bir şeydi. Ucuz, sağlam eşyalar konmuştu içine. Duvarda iki tane yelkenli gemi röprodüksiyonu asılıydı. Başucu masalarıyla tuvalet masasında eskiden kalma sigara yanıkları, çizikler göze çarpıyordu. Banyodaki ayna eskilikten lekelenmişti. Duştan akan su bizim istediğimiz kadar sıcak değildi. Ama zaten niyetimiz burada yalnızca bir gece kalmaktı. Sabah olunca küçük bir ev bulup kiralayacaktık. Orada daha kendi başımıza, daha rahat bir ortam içinde, iblislerle savaşımızı planlama olanağı bulurduk.

Duşumu yaptıktan sonra, kentte bir gezinti daha yapacak kadar güçlü hissettim kendimi. Rya yanımda oldukça, yapabilirdim böyle bir şeyi. Yakındaki kafeye kadar gittik. Özelliği olmayan, doyurucu bir akşam yemeği yedik. Kafe müşterileri arasında dokuz iblis gördük. Ben tüm dikkatimle hep Rya'ya bakıyordum. Çünkü o domuz burunları, o kardı gözleri, habire kıpırdayıp duran o sürüngen dilleri görmek iştahımı kaçırıyordu.

Onlara bakmasam bile, yaydıkları kötülüğü yine de hissedebiliyordum. Buzlardan çıkan soğuk buharlar gibi etkiliyordu

beni. İnsanlık dışı nefretin ve öfkenin soğuk titreşimleri. Kendimi Yontsdown'un bu titreşimlerini süzmeye çabucak alıştırmayı başardım. Kafeden çıkarken, kente ilk gelişimize göre çok daha iyi durumdaydım.

Hana döndüğmüzde silah torbalarını arabadan indirdik. Gece arabadan çalınır diye korkuyorduk.

Yatakta uzun süre, karanlıkta birbirimize tutunarak, değerek yattık. Ne konuşuyor, ne de sevişiyorduk. Yalnızca değiyorduk birbirimize. Yakınlık, korkunun ilacıydı. Umutsuzluğun da ilacıydı.
Sonunda Rya uyudu. Ben geceyi dinledim.

Buranın rüzgârı da başka yerlerin rüzgârından farklı ses çıkarıyordu. Yamyam gibi. Arasıra ağır yük taşıyan büyük kamyonların sesini duyuyordum. Yıldırım Kömür Şirketi acaba malım madenden yirmi dört saat boyunca durmaksızın mı çekiyor, diye düşündüm. Eğer öyleyse...neden? Ayrıca bu kentte polis arabalarının canavar düdükleri de diğer kentlere göre daha sık duyuluyordu.

Sonunda uyudum, uyuyunca da rüya gördüm. Yine o korkunç tünel. Düzensiz soluk ışıklar. Aralarda uzun karanlıklar. Alçak, kaba bir tavan. Garip kokular. Koşan ayak seslerinin yankısı. Bir çığlık, bir gıcırtı. Esrarengiz iniltiler. Derken birden bire, bir alarm zilinin kulak patlatan *vuupvuuuuuuupvuuuuuuuuuuup* sesi. Kovalandığımı bilmenin o soluk kesen, yürek çarptıran telâşı...

Uyandığımda boğazıma yine ıslak bir çığlık tıkanmıştı. Rya da aynı anda uyandı, soluk almaya çalıştı, örtüleri üzerinden savurdu. Sanki kendini düşmanların elinden kurtarıyordu.

"Slim!"
"Buradayım."
"Ah,Tanrım!"

"Rüyaydı yalnızca."

Birbirimize sarıldık.

"Tünel," dedi Rya.

"Bende."

"Ne olduğunu şimdi anladım:"

"Ben de."

"Bir maden."

"Evet."

"Bir kömür madeni."

"Evet."

" Yıldırım Kömür Şirketi.,"

"Evet."

"Oradaydık."

"Yerin dibinde," dedim.

"Onlar da bizim orada olduğumuzu biliyorlardı."

"Bizi kovalıyorlardı."

"Kaçacak yerimiz yoktu," dedi, ürperdi.

İkimiz de sustuk.

Tâ uzaklarda bir köpek uludu. Rüzgârın sesi zaman zaman ağlayan bir kadın sesine benziyordu.

Az sonra Rya, "Korkuyorum," dedi.

"Biliyorum," dedim yavaşça. Ona daha sıkı sarıldım. "Biliyorum. Biliyorum."

ŞEYTAN İŞİ ARAŞTIRMACILARI

UMA sabahı uyandığımızda, kentin dışına yakın yerde, Apple Lane

sokağında bir ev kiraladık. Doğuda kalan dağların yamacıydı oraları. Kömür madenlerinin en büyükleri de o taraftaydı. Evimiz Apple Lane'den iki yüz metre kadar içerde, bir çakıllı bahçe yolunun uçundaydı. O yol buz tutmuştu tabii. Karlar dolmuştu üzerine. Emlâk komisyoncusu bize zincir takmamızı önerdi. Onun arabasında da zincir vardı zaten. Evin arkasındaki yamaçlarda çanlar ve yaprağım dökmüş bazı ağaçlar vardı. Bu ağaçlar bahçemizin üç yanım çevrelemekteydi. O kasvetli günde hiç güney olmadığından, ormanın içlerini, nerede bittiğini falan göremedik. Hangi tarafa baksam, ağaçların gerisindeki görünmez karanlığın tehdidini hissediyordum. Ev döşeliydi. Üç küçük yatak odası, bir banyo, bir salon, bir yemek odası, bir de mutfak. Alttaki karanlık, rutubetli, alçak tavanlı bodrumda da yağla yanan bir kalorifer kazanı duruyordu.

Bu yeraltı odasında akla sığmaz zulümler yapılmıştı. Altıncı duyumla oradan işkencenin, acının, cinayetin, çılgınlığın ve vahşetin psişik kalıntılarım algılıyordum. Emlâk komisyoncusu Jim Ganvood kapıyı açtığı anda almaya başlamıştım bu etkileri. Yaradan çıkan kan gibi kötülük taşıyordu o bodrumdan. Merdivenlerden inmek istemedim.

Ama alçak sesle konuşan, dürüst bir adama benzeyen Jim Ganvood, oraya inmemizi, kazanın nasıl çalıştırılacağı konusundaki talimatı dinlememizi istiyordu. Onu kuşkulandırmadan nasıl
reddedebilirdim bu isteğini? Çaresiz, Rya'nın peşi sıra o basamakları indim. Elimi merdiven parmaklığından ayıramıyordum. Burnuma gelen kan kokusundan, yanan et kokusundan öğürmemeye uğraşıyordum. Geçmiş bir zamanın kokularıydı bunlar. Merdiven bitince dikkatli adımlarla ilerledim. Bana şimdi yaşamıyormuş gibi gelen o eski olayların içine yuvarlanmaktan çekiniyordum.

Garwood bir duvarı kaplayan dolapları ve rafları gösterdi. Üzerlerini küf kaplamıştı artık. "Burada eşya konacak bol yer var," dedi.
"Anlıyorum," diye karşılık verdi Rya.

Oysa benim tek görebildiğim, korku içinde bir kadındı. Çırılçıplak

soyunmuş, zincirlerle ortada duran kazana bağlanmıştı. Bu kazana değil. Öteki kazan sonradan değiştirilmiş, yerine bu yenisi konmuştu. Kadının vücudu yaralar ve kesikler içindeydi. Gözünün biri morarmış, şişip kapanmıştı. Anladığıma göre adı Dora Penfield'di. Kız kardeşinin kocasından, Klaus Okenwold' dan korkuyordu. Adamın kendisini parça parça doğrayıp kazana, alevlere atacağından korkmaktaydı kadın. Çocuklarının gözü önünde. Gerçekten de sonunda öyle olmuştu. Ben elimden geleni yapıp bu ölümün ayrıntılarını kafamdan uzaklaştırmaya çalışıyordum.

Garwood, "Kış boyunca Thompson Petrol Şirketi üç haftada bir yakıt getirir," dedi. "Sonbaharda daha seyrek getirir."

Rya, "Depo kaç paraya doluyor?" diye sordu. Bütçesine özen gösteren aile kadım rolünü iyi oynuyordu.

Ben bu arada altı yaşında bir erkek çocukla yedi yaşında bir kız çocuğunu işkencenin çeşitli aşamalarında görüyordum. Dövülmüş, kemikleri kırılmış. Bu çaresiz kurbanlar öleli çok zaman geçtiği halde, iniltileri, acı dolu çığlıkları, yürek burkan yakanları, zamanın koridorlarında yankılanıp bana kadar gelmekte, kulaklarımı, beynimi doldurmaktaydı. Ağlama isteğimi zorlukla engelledim.

Bu arada pek hain bir de iblis görebiliyordum. Klaus Orken wold'un ta kendisi. Bir elinde kayış, bir elinde demir çubuk. Başka işkence âletleri de vardı etrafta. Adam yan şeytan, yan Gestapo kasabı gibiydi. Bodrumda dolaşıp duruyor, bir insan kılığına, bir iblis kılığına giriyor, iblis kılığıyla kurbanlarını daha da çok korkutuyordu.

Her nasılsa gülümseyerek Jim Garvvood'u dinlemeyi, arasıra başımı sallamayı sürdürebildim. Arada bir iki soru bile sordum. O bodrumdan, neler çektiğimi açığa vurmadan çıktım. Tekrar giriş katına döndüğümüzde, bodrumun kapısı sıkıca kapandı, beni mahveden cinayet tarihçesi etkisini kaybetti. Her verdiğim solukla birlikte, ciğerimdeki kan kokusu boşalmayı sürdürdü. Evin konumu tam bizim istediğimiz gibiydi. Saklanmaya uygundu.

Sessizdi. Dikkati çekmezdi. Tutmaya karar verdim. Bodruma inmezdim, olur biterdi.

Ganvood'a kendimizi uydurma isimlerle tanıtmıştık. Philadelphia'lı Bob ve Helen Bamwell diye biliyordu bizi. İşsiz güçsüz buraya çıkagelişimizi açıklamak için, jeoloji araştırmacısı olduğumuzu söylemiştik. Master ve doktora yapıyorduk üniversitede. Apalaş kaya yapılarıyla İlgili bir tez hazırlayacaktık. Bunu, Yıldırım Kömür Şirketi'nin madenlerine yakın yerde görülürsek diye uydurmuştuk.

Ben on sekiz yaşıma yaklaşıyordum. İki katı kadar yaşlı insanlardan daha tecrübeli sayılırdım. Ama tabii masterimi almış, doktora yapıyor gibi de gözükemezdim. Yaşımdan (sizin de bildiğiniz nedenlerle) çok daha büyük dursam bile.

Rya benden büyüktü. Belki araştırmacı olarak daha iyi yutulabilirdi. Olağanüstü güzelliği, yüzünü değiştiren estetik ameliyatlara ve Saçlarının artık kapkara olmasına rağmen, onu pek zarif ve olgun gösteriyordu. Ayrıca geçirdiği zor hayat, yaşadığı trajediler, ona da yaşının gerektirdiğinden daha fazla tecrübe birikimi getirmişti.

Jim Garvvood bizden kuşkulanmadı. Bamvvell kimliklerimizi geçen salı günü bize Slick Eddy almıştı. Üniversiteyle ilgili belgelerimiz yoktu. Ama evi yalnızca altı aylığına tutmak istediğimiz

çin, Ganvood'un soruşturmaya kalkmayacağı kamsındaydık. Hem tüm kirayı peşin ödemekteydik. Kazık bir depozito da yatırıyorduk. Cazip ve güvenilir müşteri durumundaydık.

Bugün artık bilgisayar sistemleri insanın doğduğu andan başlayan geçmişini, tuvalete saat kaçta gittiği de dahil olmak üzere, birkaç saniyede otomatik olarak çıkarabiliyor. Ama o sıra henüz 1964 yılındaydık. Mikroçip devrimi daha gerçekleşememişti. Enformasyon sanayii emekleme dönemindeydi. İnsanların değerlendirmesi, verdikleri güven duygusuna göre yapılmaktaydı.

Tanrıya şükür, Ganvood jeolojiden hiç anlamıyordu. Bize açık vereceğimiz sorular sormadı.

Bürosuna dönüp kontratı imzaladık, paraları verdik, anahtarları aldık. Artık faaliyetlerimiz için bir üs de bulmuştuk.

Eşyalarınızı Apple Lane'deki eve taşıdık. Ev demin geldiğimizde bana tehlikesiz görünmüştü ama, yeni sahipleri olarak oraya döndüğümüzde, sanki ev bizim farkımıza varmış gibi bir duyguya kapıldım. Duvarlarında bile bir düşmanlık vardı. Işığı yaktığımızda ampuller bize bakıyordu. Bizi karşılıyor, hoş geldiniz diyordu bu ev. Ama iyi niyetle değil. Açlıkla.

Eşyaları bıraktıktan sonra arabaya bindik, biraz araştırma yapmak üzere kente yollandık.

Kent kütüphanesi, adliye binasına bitişik, Görkemli bir Gotik binaydı. Granit duvarları kararmış, yılların kurumundan rengi kaçmıştı. Kale gibi dişli çatı kenarları, demir parmaklıklı pencereleri, geriye çekilmiş kapısı, ağır ahşap kapı kanatları, içerde maddi değeri kitaptan çok fazla olan bir şeylerin saklandığı izlenimini yaratıyordu. İçerde sade, sağlam yapılı uzun masalar ve sandalyeler vardı. Gelenler oturup kitapları okuyabilsinler diye. Ama pek rahat bir yer değildi. Masaların gerisinde, iki buçuk metre yüksekliğe kadar kütüphane rafları sıralanmıştı. Tepedeki san ışıklı ampullerle aydınlanıyordu. Ampullerin çevresinde mavi mineli teneke abajurlar vardı. Rafların arasındaki yollar dardı. Kıvrılarak gidiyor, labirent etkisi yapıyordu. Nedense bana piramitlerin altındaki eski Mısır mezarlarını düşündürdü. Yirminci yüzyıl inşam gelmiş, öyle bir yere elektrik ampulü getirmiş gibi.

Rya ile birlikte kitap rafları arasındaki koridorlardan ilerledik. Dickens'den Burton'a kadar, Ingilizinden Arabına kadar bir yığın yazan, okumaya gerek kalmadan soluyabiliyor gibiydim. Raftan herhangi bir kitap çekip arasına saklanmak geldi içimden Lovecraft gibi, Poe gibi felâket biri

olsa bile, yine şu içinde bulunduğum gerçek dünyadan iyiydi.

Ama biz asıl *Yontsdown Arşivi'ne* bakmaya gelmiştik. Arşiv arka taraftaydı. Günlük gazetelerin koleksiyonu, yakın geçmişe kadar, çekmecelerde duruyordu. Daha eskileri mikrofilme alınmıştı, îki saat kadar uğraşıp kent tarihini yedi ay geriye götürdük... pek çok şey öğrendik.

Komiser Lisle Kelsko ile yanındaki polisin başsız cesetleri, Joel Tuck ile Luke Bendingo'nun bıraktığı devriye arabasında bulunmuştu. Polisin bu cinayetleri kentten geçmekte olan bir yabancıya yorumlayacağını zaten tahmin etmiştim. Gerçekten de öyle olmuştu. Ama bu olaya ilişkin bir tutuklama yapmış olduklarını okuyunca tadım kaçtı. Walter Demrovv adında bir genç delikanlı o sıra bu kentten geçiyordu. Anladığıma göre, önce suçunu itiraf etmiş, iki gün sonra da hücresinde intihar etmişti. Kendini asmıştı genç adam. Gömleğinden yırttığı şeritleri ip gibi bükerek.

Omurgamda suçluluk duygusu örümcek gibi dolaştı, sonunda kalbime yerleşti, beni yemeye koyuldu.

Rya ile aynı anda gözlerimizi mikroçip ekranından ayırdık, birbirimize baktık.

Bir an ikimiz de konuşamadık. Konuşmaya cesaret edemedik. Sonunda Rya, "Ulu Tanrım!" diye fısıldadı. Sesimizi duyacak kimse olmadığı halde, ancak o kadarına cesaret edebilmişti.

içim bulanıyordu. İyi ki ayakta değildim. Dizlerim çözülmüştü birden.
"Kendini asmadı," dedim.
"Hayır. Zahmet etmesine fırsat vermediler. Onlar yaptı."
"Tanrı bilir ne tür işkencelerden sonra!"
Rya dudağını ısırdı, bir şey demedi.

Tâ uzaklarda insanların mırıldandığım duyduk. Hafif ayak sesleri uzaklaştı.

Ürpertim. "Bir bakıma...ben öldürdüm Demrow'u. Benim için öldü."
Rya başını iki yana salladı. "Hayır."

"Öyle tabii. Kelsko'yla polisi öldürmekle, iblislere fırsat tanıdım.

Denrow'a işkence etme fırsatı."

"O başıboş serserinin biriydi, Slim," dedi Rya sert bir sesle. Elimi tuttu. "Öyle serserilerin kaç tanesi bu kentten sağ çıkmayı başarır sence? Bu yaratıklar acıdan zevk alıyor. Kurbanlarını dikkatle arayıp buluyorlar. En kolay kurban da bu başıboş delikanlılar. Hippiler, Beatnik'ler falan. Kendi başlarına yollara düşen gençler. Birini yoldan çevirseler, işkence edip öldürseler, kimsenin ruhu duymaz ona ne olduğunu. Kimse aldırmaz bile. İblislerin açısından, buranın yerlilerini öldürmekten daha güvenli. Aynı zevki de veriyor. Böylelerini rahat bırakacaklarını hiç sanmam. Sen Kelsko'yla polisi öldürmemiş olsaydın bile, bu Demrow yine sağ çıkmazdı bu kentten. Aynı sonla noktalanırdı ömrü. Tek farkı, suçu ona yüklemeleri. Çözülmemiş bir esrarı çözmüş göründüler böylece. Sorumlu sen değilsin."

"Ben değilsem, kim o zaman?" dedim sefil bir sesle.

"İblisler," dedi. "Şeytanlar. Demrow olayını da ödeteceğiz onlara...diğer her şeyi ödetirken."

İnançlı sözleri beni biraz...fazla değil ama, biraz rahatlattı.

Kütüphanenin bambaşka bir köşesinde kitap sayfalarını çeviren birinin çıkardığı kuru sesler bana ulaşır gibi oldu. Benim günahlarım uğruna ölen Walter Demrow'u düşündüm. İçim kavruldu. Hafifçe öksürdüğümde hışırtılı bir ses çıkardım.

Okumayı sürdürdük. Kelsko'nun yerine yeni bir emniyet komiseri atandığım öğrendik. Adı ürküntü verecek kadar tanıdıktı: Klaus Orkenwold! Bizim kiraladığımız eve, baldızını ziyarete gelen adam. Sırf zevk olsun diye kadına ve iki çocuğuna işkence eden adam. Bu olayları altıncı duyumla görmüş, seyretmiştim o bodrumda. Daha sonra arabada gelirken Rya'ya da anlatmıştım. Yine şaşkın bakışlarla birbirimize baktık, bu rastlantının anlamını çözümlemeye çalıştık.

Daha önce de söylediğim gibi, arasıra bu dünyanın ters düz rastlantılarla dolu, başıboş bir yer olduğuna inanır, karamsarlığa gömülürüm. Anlamını

kaybeder dünya gözümde. Hiçbir amaç, hiçbir yön yokmuş gibi. Yalnızca bir boşluk ve bir de zulmün külleri varmış gibi. Öyle zamanlarımda Ecclesiastes yazarının entelektüel kardeşi sayarım kendimi.
Ama şu anda o havada değildim.

Çünkü bazen de başımıza gelenler arasında daha manevi, daha ruhani, çapraşık ilişkilerin, kötü bir planın varlığım sezerdim. Anlayamadığım bir plan. Hiçbir şeyin rastlantı sonucu olmadığına inanırdım. Akşam Gözlerim, bilincimin anlayamadığı bir amaç görürdü olup bitenlerde. Belki de önemli bir amaç.
İşte bu da öyle anlarımdan biriydi.

Yontsdovna'a kendimiz istediğimiz için dönmüş değildik. Orkenwold'la kapışmak için dönmemiz gerekiyordu zaten Ya da onun temsil ettiği sistemle.

Arşivde Orkenwold'un hayranlık kokan bir tanıtımını da bulduk. Adamın başına gelmiş nice felâketlere nasıl kahramanca dayandığım okuduk. Üç çocuklu bir dul kadınla evlenmişti. Maggie Walsh adında bir kadın. Genç kızlık soyadı ise Penfıeld'di. Oıkenvvold iki yıllık mutlu bir evlilikten sonra, evinde çıkan yangında kansını ve evlât edindiği üç çocuğunu kaybetmişti. Kendisi görevi gereği evden uzakta bulunduğu bir sırada çıkmıştı yangın Öyle de yayılmıştı ki, olayın sonrasında cesetlerin yalnızca kemiklerini bulabilmişlerdi.

Rya da, ben de, bu yangının nedeniyle ilgili bir şey söylemeye gerek görmedik. Yangın kaza sonucu çıkmamıştı, zaten ceset
1er yanmamış olsa, dikkatli bir adlî tabib onlarda yangınla ilişkisi olmayan daha ne yaralar bulurdu, demeye gerek görmedik.

Bu felâketin üzerinden bir ay geçtiğinde, bir yenisi gelmişti Orkenwold'un başına. Birlikte devriye çıktığı arkadaşı, aynı zamanda da kayınbiraderi olan Tim Penfield, bir antrepo soyguncusu tarafından, baskın sırasında vurularak öldürülmüş, ardından Klaus da soyguncuyu vurup öldürmüştü.

Açıkça görülebilen gerçeği ne Rya, ne de ben seslendirmedik. Besbelli

bu kayınbirader iblis değildi. Maggie ile çocukların ölümü konusunda Orkenwold'dan kuşkulanmıştı. Bunun üzerine Orkenvvold da onu öldürebilmek için komplo kurmuştu.

Gazetede Orkenvvold'un bu olay üzerine şöyle dediği yazılıydı: "Polisliğe devam edip edemeyeceğimden emin değilim. O benim yalnız kayınbiraderim değil, en iyi arkadaşım, hayatta olup olacak en yakın dostumdu. Keşke vurulup ölen ben olsaydım." Harika bir numaraydı doğrusu. Hele de Orkenwold'un hem kayınbiraderini, hem de suçu üzerine yıkacağı masumu kendi eliyle vurduğu düşünülürse. Sonra hemen görev başına dönmesi de cesaretinin, sorumluluk duygusunun yeni bir işareti sayılmıştı.

Rya mikrofilm ekranının karşısında kollarıyla bedenim kucaklayıp ürperdi.

Ona neden üşüdüğünü sormadım.

Buz gibi ellerimi birbirine sürdüm.

Kütüphanenin pencereleri dışında arslan sesli bir rüzgâr kükredi, sonra kedi gibi miyavladı, ama o ses bizi şu andakinden fazla üşütemezdi.

Sanki normal bir gazete okumuyorduk da, yasaklanmış *Lânetliler Kitabı'nı* okuyorduk. Şeytanların neler yaptığını anlatan kitabı.

On altı ay boyunca Klaus Orkenwold, dul baldızı Dora Penfield'e ve iki çocuğuna parasal yardımda bulunmuştu. Ama baldızla çocukları iz bırakmadan ortadan yok olunca bir darbe daha yemişti.

Onlara ne olduğunu ben biliyordum. Gözümle görmüş, kulağımla duymuş, tâ içimde hissetmiştim...Apple Lane'deki evin bodrumundaki o korkunç acılar onlarındı.

Tim Penfield'in kız kardeşiyle evlenen, sonra karısını ve karısının çocuklarım işkenceyle öldüren Orkenwold, daha sonra Tim Penfield'i öldürmüş, bununla da yetinmeyerek ailenin son kalan üyelerini de ortadan kaldırmıştı.

İblisler avcıydı.

Biz de avdık.

Kocaman bir av sahası saydıkları dünyada bizi durmaksızın izliyorlardı.

Daha fazlasını okumama gerek yoktu. Ama yine de okudum. Sanki arşivin yalanlarını okumakla Penfield'lerin ölümlerine sessiz bir tanık durumuna geliyordum. Anlayamadığım, anlatamayacağım bir biçimde, onların öcünü alma görevini üstleniyordum.

Dora ve çocukların ortadan kaybolmasından sonra iki ay süren bir soruşturma başlamış, sonunda suç 'haksız olarak' Winston Yarbridge adlı birinin üstüne yüklenmişti. Bu adam madendeki ustabaşılardan biriydi. Apple Lane'deki evin yarım mil kadar ilerisinde, tek basına yaşıyordu. Yarbridge inatla masum olduğunu söylemiş, kiliseye devam eden iyi bir insan olarak tanınması da onu desteklemişti. Ama sonunda zavallı adam, derlenen ağır kanıtlara dayanılarak mahkûm edilmişti. Bu kanıtlar adamın cinsel psikopatiye kapılıp nasıl gizlice Penfield'lerin evine girdiğini, kadına ve iki çocuğa nasıl saldırdığım, sonra onları nasıl parçalayıp kalorifer kazanında yaktığım ortaya sermekteydi. Bayan Penfield'e ve çocuklarına ait kanlı çamaşırlar Winston Yarbridge'in evinde bulunmuştu. Dolabın dibindeki bir sandığın içinde. Tam bir manyaktan beklenebileceği gibi, her kurbanının bir küçük parmağım da saklamıştı. Küçük bir şişe içindeki alkole koymuştu her parmağı. Her şişenin üzerinde de parmağın sahibinin adı yazılı bir etiket vardı. Cinayet silahları da oradaydı. Evinde seks dergileri de vardı. Sapıklardan, sadistlerden söz eden dergiler. Adam bütün bunların evine kasten bırakıldığım ileri sürmüştü. Zaten de öyleydi tabii. İki parmağının izi Penfield'lerin evinin kalorifer kazanında bulunduğunda, polis o izleri nereden aldığı konusunda yalan söylüyor, demişti. Tabii yalan söylüyorlardı. Polis ise kanıtların sağlam olduğunu savunmuş, hain Yarbridge'in idamım istemişti. Elektrikli sandalyede. Ve tabii öyle olmuştu.

Orkenwold bu iğrenç Yarbridge'in olayım aydınlatma yolunda çok yardımcı olmuştu. Gazetelere göre, daha sonra da göz kamaştırıcı bir polislik kariyerini sürdürmüş, şaşılacak kadar çok tutuklama yapmış, sanık mahkûm etmişti. Kamuoyu onun emniyet teşkilâtında en yüksek göreve

terfi etmeyi hak ettiği kanısındaydı. Selefini öldüren Walter Demrow'u yakalayıp hemen adalet huzuruna getirmekle de bunu bir kere daha kanıtlanmıştı.

Komiser Lisle Kelsko'yu ben öldürmüştüm ama öldürmekle Yontsdow'un acılı halkını kurtarmış değildim. İblis mekanizması yine işlemeyi sürdürmüş, boşalan yere bir başka işkence uzmanım geçirmişti.

Rya bir an için bakışlarını mikrofilm ekranından ayırdı, kütüphanenin yüksekte kalan pencerelerine baktı. Buzlu camdan ışık ancak solgun ay ışığı gibi sızabiliyordu. Rya'nın kaygılı yüzünü daha çok karşısındaki ekran aydınlatıyordu. Sonunda konuştu. "İnsana sanki Orkenvvold'un bu kadar çok trajediyi üzerine çekmesinden er geç biri kuşkulanırmış gibi geliyor," dedi.

"Belki," dedim. "Başka bir kentte olsa, ya bir başka polis, ya bir gazeteci, ya da bir yetkili, şu herife dikkatle bir bakayım diye karar verirdi. Ama burada, onun ırkı yönetiyor. Polis onlar zaten. Adliyeyi de, belediye meclisini de, il idaresini de onlar kontrol ediyor. Gazete de büyük ihtimalle onlarındır. Gerçeği ortaya çıkarabilecek her kuruluşun dizginleri ellerinde. Bu yüzden de gerçek hep gömülü kalıyor."

Mikrofilmleri ve daha yeni gazeteleri yerlerine kaldırdık, araştırmamıza devam ettik. Bu arada Klaus Orkenwold'un kardeşi Jensen Orkenvvold'u da tanımış olduk. Bu adam Yıldırım Kömür Şirketi'nin üçte birine sahipti. İki ortağı daha vardı. Onların da hisseleri üçte birdi. Biri, kentin tek gazetesinin sahibi ve başyazarı Anson Corday, öteki de Belediye Başkam Albert Spectorsky'ydi. Yazın Jelly Jordan'la buraya geldiğimde tanıdığım şen suratlı politikacı. İblis şebekesi açık seçik belli olmuştu artık. Tam tahmin ettiğim gibi, şebekenin merkezi de Yıldırım Kömür Şirketiydi görünüşe göre.

Kütüphanedeki araştırmamız sona erdiğinde, adliye binasının bodrumundaki tapu dairesine gitme cesaretini gösterdik. Adliye zaten bitişikteydi. Dipten bucağa iblis doluydu içi. Ama tapu bölümündeki fazla yetkisi olmayan memurlar normal insandı. Orada kayıtları inceledik. Bunu

daha çok kendi merakımızdan yaptık. Sonunda kuşkulandığımız şey doğru çıktı. Apple Lane'deki ev...yani Penfield'lerin öldüğü, şimdi bizim kiraladığımız ev Klaus Orkenwold'a aitti. Dora Penfield'le çocuklarını öldürünce bu miras ona kalmıştı.

Evinde iblislere karşı ihtilâl planladığımız mal sahibimiz... onlardan biriydi.

İşte yine o esrarengiz plan çıkmıştı karşımıza. Sanki kader diye bir şey gerçekten varmış gibi. Sanki bizim de kaderimiz Yontsdown'un seçkin iblisleriyle aynim az biçimde bağlıymış gibi.

. * * *

Kentte erken bir akşam yemeği yedik, biraz yiyecek alışverişi yaptık, karanlık bastıktan az sonra Apple Lane'e yollandık. Arabayı Rya kullanıyordu.

Yemeğimizi yerken, iblis malı olmayan bir başka ev aramanın akıllıca bir şey olup olmayacağım tartışmıştık. Ama kirasını peşin ödediğimiz bir evden çıkarsak daha fazla dikkat çekeceğimize karar verdik. Belki böyle lekeli bir yerde oturmak
da dikkatli ve tedbirli davranmayı gerektirirdi ama nispeten güvende olacağımız kanısındaydık. Kentin neresinde olsak, ancak bu kadar güvende olabilirdik.

Eve son girişimizde hissettiğim tedirginliği hâlâ hatırlıyordum. Bunu sinirlerime ve fazla adrenalin salgılanmasına yorumlamaktaydım. Evet, ev beni rahatsız ediyordu, ama orada oturmakla kendimizin bir tehlikeye gireceğimize ilişkin önsezim falan yoktu.

Doğu Duncarınon Sokağına gelmiştik. Apple Lane'a sapmamıza iki köşe kalmıştı. Bir yeşil ışığı geçerken, sağ tarafımızda bir polis arabasının kırmızı ışıkta durmuş olduğunu gördük. Civalı bir sokak ışığı, tozlu ön camdan polisin yüzüne düşüyordu. Direksiyondaki polisin iblis olduğunu görmeme yetecek kadar bir ışık. O iğrenç, şeytan suratı ancak belli oluyordu insan

suratının altında.

Ama özel sezgilerim bir şeyi daha görmemi sağlamıştı. Bir an soluksuz kaldım. Rya bir blok kadar ilerlediğinde ancak konuşabildim. "Yanaş, dur."

"Ne?"

"Çabuk. Kaldırıma yanaş. Dur. Farları söndür."

Dediğimi yaptı. "Ne oldu?"

Kalbim sanki kanat takmıştı. Göğsümde çırpmıyordu.

"Kavşaktaki polis," dedim.

"Fark ettim," dedi Rya. "İblisti."

Dikiz aynasını kendime göre çevirip ayarladım, geride bıraktığımız trafik ışığının henüz değişmediğini gördüm. Polis arabası hâlâ köşede bekliyordu.

"Onu durdurmalıyız," dedim.

"Polisimi?"

"Evet."

"Durdurmak mı? Ne yapacak ki?"

"Öldürecek," dedim. "Birini öldürecek."

"Hepsi nasılsa birini öldürecek," dedi Rya. "İşleri bu."

"Yo, yani...ÖM gece. Bu gece birini öldürecek."

"Emin misin?"

"Az sonra. Çabucak."

"Kimi?"

"Bilmiyorum. Sanırım henüz kendi de bilmiyor. Ama çok geçmeden, bir saate kalmadan karşısına...bir fırsat çıkacak. O da...kaçırmayacak."

Arkamızdaki trafik ışığı san oldu, sonra kırmızıya döndü. Aynı anda yan yollara da yeşil yandı. Polis arabası köşeyi döndü, bize doğru yaklaştı.

"Onu izle," dedim Rya'ya. "Ama Tanrı aşkına, fazla yakından izleme. Gözetlendiğini anlamasın."

"Slim, biz buraya bir tek hayat kurtarmaktan daha büyük işler için geldik. Şimdi hapsını tehlikeye atıp da..."

"Mecburuz. Bu gece masum birini öldüreceğini bile bile gitmesine izin verirsek..."

Devriye arabası bizi geçti, Duncannon sokağında doğuya doğru ilerledi.

Rya onu izlemeyi reddediyordu. "Dinle beni," dedi. "Bir cinayeti engellemek, baraj duvarında açılan deliği çikletle tıkamaya benzer. Sinsi davranıp araştırmalarımıza devam etmek, buradaki tüm iblis şebekesine tokadı nasıl indireceğimizi kararlaştırmak bizim daha çok işimize gelir..."
"Kitty Genovese," dedim.
Rya yüzüme baktı.
"Kitty Genovese'i hatırladın mı?" diye sordum.

Gözlerim kırpıştırdı, ürperdi. Sonra içini çekti. Arabayı vitese taktı, isteksizce polisi izlemeye başladı.

MEZBAHA

DEVRIYE arabası yoksul ve eski evlerle dolu bir mahallede ilerledi. Kaldırımlar kırılmış, çökmüş, merdiven tırabzanları, balkon parmaklıkları çarpılmıştı buralarda. Mahallenin bir sesi olsa, inlerdi, sızlardı, öksürürdü, zamanın adaletsizliğinden yavaşça yakınır dururdu.
Belli etmeden izledik.

O sabah kontratı imzaladıktan sonra bir benzincide durmuş, arabaya zincir almıştık Şimdi zincirlerimiz sakırdıyor, hızlandıkça daha çok ses yapıyordu.

Polis ağır ağır birkaç kapalı dükkânın önünden geçti. Biri lastik satıyordu. İkincisi terkedilmiş bir benzinciydi. Ondan sonra bir sahaf dükkânı geliyordu. Arabanın tepesindeki ışık kara kepenklerin üzerinde gezinmekteydi. Muhtemel hırsızlan arıyordu herhalde. Ama tek korkutabildiği, ışık geçtikçe beliren, derviş gibi danseden gölgelerdi.

Ondan en az bir blok arkadaydık. Köşeleri dönüp uzun saniyeler boyunca gözden kaybolmasına izin vermiyorduk. Peşindekinin hep aynı araba olduğunu anlamasın diye.

Az sonra, yol kenarındaki karlı bir yükseltinin dibinde durmuş bir araba belirdi. Tam Doğu Duncarınon sokağıyla Apple Lane'in köşesinde. Arıza yapmıştı. Dört yıllık yeşil bir Pontiac. Çamurlukları tozluydu. Arka tamponundan buzlar sarkıyordu. New York plakası taşımaktaydı. Polisin avım bulduğu yolundaki sezgilerim güçlendi. Uzaklardan gelen, Yontsdown'dan geçmekte olan bir yolcu, aslında kolay avdı. Kimseler onun başka yerde değil de bu kentte kaybolduğunu kolay kolay kanıtlayamazdı. Devriye arabası yanaştı, Pontiac'ın arkasında durdu.

"Solla, geç" dedim Rya'ya.

Pontiac'ın önünde otuz yaşlarında, kızıl saçlı, güzel bir kadın duruyordu. Dizlerine kadar gelen çizmeler giymişti. Ayağında blucin, üzerinde oyluklarına kadar inen gri, kareli bir ceket vardı. Soludukça ağzından dumanlar çıkıyordu. Kaputu kaldırmış motora bakmaktaydı. Eldivenlerinden birini çıkarmıştı ama, o solgun eliyle ne yapması gerektiğini bilemez hali vardı. Kararsız parmakları motora doğru uzandı, sonra geri çekildi.

Biz kavşak için yavaşladığımızda, yardım bekleyen bakışlarını bize çevirdi.

Bir an için, suratının olması gereken yerde bir kurukafa gördüm. Gözleri yoktu. Göz çukurları derin, hemen hemen dipsizdi.

Gözlerimi kırpıştırdım.

Akşam gözlerim, kadının burnunda, ağzında kurtların kaynaştığını gördü.

Yine gözlerimi kırpıştırdım.

Vizyon geçti. Biz de geçtik.

Bu kadın bu gece ölecekti... eğer biz yardım etmezsek.

Bir sonraki bloğun köşesinde bir bar restoran vardı. Bu karanlık sokakta

tek ışıklı işyeri olarak orası kalmıştı. Rya arabayı oranın otoparkına soktu, bir pikabın yanına park etti, farları söndürdü. Bulunduğumuz yerden batıya doğru bakınca, yakınımızdaki ağacın en alt dalların altından, bir önceki kavşağı görebiliyorduk. İblis polis, Pontiac'ın önünde, ayaktaydı. Kareli ceketti güzel kadının yanında durmuş, başı dertte olan vatandaşa yardım etmeye hazırlanmış, prenses kurtaran şövalye havasına girmişti.
"Tabancaları evde bıraktık," dedi Rya.

"Savaşın hemen başlamış olduğunu sanmıyorduk. Ama bu geceden sonra hiçbir yere silahsız gitmeyiz," dedim. Kurukafanın hayali beni hâlâ rahatsız ediyordu.
"Ama şu anda silahsızız," dedi Rya.

"Benim bıçağım yanımda," diye karşılık verdim, çizmemin yan tarafım ok!şadım.
"Fazla bir şey sayılmaz."
"Belki."

Kavşakta kızıl saçlı kadın, devriye arabasına biniyordu. Gülümseyip duran nazik bir yasa adamının yardımı onu herhalde rahatlatmıştı.

Birkaç araba geçti, farlar buzları, karları, yere serpilmiş buz kristallerim aydınlattı. Duncannon'dan bu saatte pek araba geçmezdi. Bu tarafta ancak madenler vardı. Onlar da tatil olmuştu akşam olunca. Şu anda da yola koyulup bize doğru gelen devriye arabasının dışında, yol boştu.
"Onu yine izlemeye hazırlan," dedim Rya'ya.
Vitesi taktı, ama ışıkları yakmadı.

Oturduğumuz yerde aşağıya kaydık. Başlarımızın tepesi bile zor görünürdü. Polise duyargalarının ucunda gözleri olan salyangozlar gibi baktık.

Devriye arabası bizi geçerken zincirli lastikleri tempolu biçimde sakırdıyordu. Arabayı kullanmakta olan üniformalı iblisi gördük. Kızıl saçlı görünürlerde yoktu. Demin öndeki yolcu koltuğuna bindiğini

gözümüzle görmüştük. Ama şimdi göremiyorduk.
"Nerede kadın?" diye sordu Rya.

"O bindiği sırada, sokaktaki son trafik de yok olmuştu, îtoğlu herhalde fırsatını buldu ve kullandı. Belki kadına kelepçe taktı, koltuğa zorla yatırdı. Hattâ belki kafasına vurup bayıltmış bile olabilir."
"Ölmüş bile olabilir," dedi Rya.

"Hayır," dedim. "Haydi, izle onları. Onu o kadar kolay öldürmez. Tenha bir yere götürüp yavaş yavaş öldürmek varken! Fırsatını bulurlarsa, öylesinden hoşlanırlar. Anî ölüm yerine yavaş ölüm."
Rya bizim arabayı yola çıkardığında, devriye arabası yolun ucunda hemen hemen görünmez olmuştu. İlerde kırmızı stop lambaları yükseldi, yükseldi, yükseldi, bir an için havada duruyor gibi göründü. Ondan sonra da tepeyi aşıp gözden kayboldu. Arkamızda hiç araba yoktu. Rya hızlandı. Polisi elimizden gelebilecek bir hızla izledik. Az sonra Duncannon daraldı, üç şeritten iki şeride indi.

Tepeyi tırmanırken yanlardaki çamlar hayalet gibi, biraz da tehdit edici görünüyordu.

Devriye arabasının çeyrek mil kadar gerisindeydik. Yine de bizi görür diye kaygılanmıyorduk. Yol virajlıydı. Onu hiçbir seferinde birkaç saniyeden uzun süre göremiyorduk. Demek ki biz de onun gözünde ancak uzaktaki bir çift fardan ibarettik. Bizden bir tehlike beklemezdi. Geçtiğimiz her mil bizi orman yöresinden uzaklaştırırken, herhalde henüz göremediğimiz evlere yaklaştığımızı anladık. Bazı köşelerde san posta kutuları vardı çünkü. Dört beş mil kadar gittiğimizde bir tepeye tırmanınca, aşağımızda devriye arabasını gördük. Çok yavaşlamıştı. Yandaki bahçe yollarından birine saptı. Hızımızı azaltmadan, ona önem vermiyormuş gibi görünmeye çalışarak köşeyi geçtik. Oradaki posta kutusunun üzerine keçe kalemle HAVENDAHL adı yazılmıştı. Yolun ağzından geçerken baktığımızda, arabanın ilerdeki salt karanlığa doğru süzüldüğünü gördük.

Rya iki yüz metre ileri park etti. İki yandaki kar tepeciklerinin geriye

itildiği, manevra yapıp dönmeye elverişli bir yere.

Arabadan indiğimizde soğuğun daha da artmış olduğunu gördük. Nemli bir rüzgâr, Apalaşlardan doğru esiyordu ama kuzeyden geliyormuşçasına soğuktu. İnsana Kanada'yı, tundraları, kutup buzlarını düşündürüyordu. Bizim üzerimizde, içi sentetik kürklü deri ceketler vardı. Eldivenlerimiz ellerimizde, muflonlu çizmelerimiz ayaklarımızdaydı. Ama yine de üşüdük.

Rya arka kapağı açtı, stepneyi kaldırıp altından upuzun bir demir âleti eline aldı. Bir ucu kanca, öbür ucu kerpeten olan bir demir çubuk. Elinde tartıp ağırlığım, dengesini denedi. Benim baktığımı görünce, "Eh, senin bıçağın var, benim de şimdi bu silahım oldu," dedi.

Devriye arabasının demin saptığı yol ağzına yürüdük. Ağaçların oluşturduğu tünel gibi yol çok karanlıktı. Gözlerimin karanlığa alışacağını umarak, her an bir tuzaktan korkarak, yanımda Rya ile ilerledim.

Çizmelerimizin altında buz parçaları eziliyor, çatırdıyordu.

Rüzgâr ağaçların yüksek dallarını sallarken aşağıdaki dallar da hafif hafif, gıcırtılı seslerle kıpırdıyordu. Ölü ormanlar, canlı taklidi yapıyormuş gibi bir ses.

Devriye arabasının motor sesini duyamıyordum. Herhalde ilerde bir yerde durmuştu. Gerçi etrafı biraz daha iyi görebiliyordum artık... ama koşmamın nedeni bu değildi. Birdenbire kızıl saçlı kadının fazla zaman kalmadığını hissetmiştim. Rya soru sormadı. O da hızını artırdı, benimle birlikte koştu.

Bahçe yolu bize bir mil kadar uzun geldi. Sonunda ağaçların altından karla kaplı bir açıklığa çıktık. Gece burada biraz daha aydınlıktı. İki katlı bir çiftlik evinden elli metre uzaktaydık. Birinci kat pencerelerinden ışık taşıyordu. Belki gece karanlığında olduğu için, bakımlı bir eve benziyordu. Ön balkonun ışığı yanıktı. Balkon parmaklığının oymalı ve süslü olduğu gözükmekteydi. Pencerelerde bakımlı panjurlar vardı. Açık duruyordu panjurlar. Bacadan çıkan Duman rüzgâr bekletmeden batıya

doğru savurmaktaydı.
Devriye arabası evin önüne parkedilmişti.
Polisten ve kızıl saçlıdan eser yoktu.

Açıklığa adım atmadan, ağaçların gölgesinde, soluk soluğa durduk. Pencereden.biri baksa bile bizi henüz göremezdi.

Evin altmış yetmiş metre sağına büyük bir ambar gördüm. Damını kar kaplamıştı Yanlış yere kurulmuş bir bina gibiydi. Bu kadar dik yamaçlar herhalde tarıma elverişli olamazdı. O sırada karların aydınlığında ambarın kapısındaki levhayı okudum: KELLY'NÎN ELMA SUYU TESİSİ. Evet, doğru olmalıydı. Ambarın arkasındaki tepeler meyve ağaçlarıyla doluydu.
Çömelip bıçağı çizmemden çektim.

"Belki de sen burada beklesen iyi olur," dedim Rya'ya.
"Zırva."

Öyle diyeceğini biliyordum. Zaten beklediğim bu cesareti beni de yüreklendirdi. Tehlike ânında bile yanımda olmak istemesine sevindim.

Fare gibi sessiz ve hızlı adımlarla, açıklığın kenarı boyunca çömelerek ilerledik. Çimenler başladığında yavaşlamak zorunda kaldık. Karlar artık her adımda çatırdıyordu. Adımımızı nasıl atarsak sesi en iyi biçimde azaltacağımızı öğrendik. Şu anda uğuldayan rüzgâr düşman değil, dost olmuştu.

Evin duvarına vardık. İlk pencerede aralık duran kaim perdelerin boş kalan yerini bir tül perde dolduruyordu. Bir salon gördüm. Tuğla ve şömine, üzerindeki rafta bir saat, kolonyel mobilyalar, cilalı çam parkeler, kilimler, kâğıt kaplı duvarda Grandma Moses'ten bir röprodüksiyon.
İkinci pencere de salona bakıyordu.
Kimseyi göremedim.
Ses duyamadım. Bir tek rüzgârın sesi.
Üçüncü pencere yemek odasınındı. Orası da boştu.

Bir kar tepeciğine rastlayınca yana kaydık.

Evin içinde bir kadın bağırdı.

Bir şey güm diye ses çıkardı, sonra kırıldı.

Gözümün ucuyla Rya'nın demir silahını kaldırdığım gördüm.

Bu taraftaki dördüncü ve son pencere, içi hemen hemen boş sayılabilecek dört metreye dört metre bir odaya bakıyordu. Bir tek eşya vardı odada. Duvarlarda kahverengileşmiş lekeler pek çoktu. Marley yer döşemesi daha da kirli durumdaydı. Bu odanın deminki güzel salonla, yemek odasıyla aynı evde bulunmasına şaşmak gerekirdi.

Perdeleri öteki odalardan daha dikkatle kapanmıştı. İçeriyi çok dar bir aralıktan görebiliyordum. Suratımı cama yapıştırıp o aralığı elimden geldiğince iyi kullanmaya çalıştım. Bu sefer odanın yüzde yetmişini görebildim. Kızıl saçlıyı da. Bozulan arabasından kurtarılan bu kadın, çırılçıplak soyulmuş durumda, yastıksız, tahta bir sandalyede oturmaktaydı. Elleri sandalyenin arkasına çekilip kelepçelenmişti. Pencereye yakın yerde olduğu için tenindeki mavi damarları bile görebiliyordum. Tüyleri diken dikendi. Gözleri benim göremediğim taraftaki bir şeye bakıyordu. İri iri açılmış, korku dolu bakışlarla.

Güm diye bir ses daha. Evin duvarı ağır bir şey atılmış gibi titredi.

Tiz bir çığlık. Bu seferki rüzgâr değildi. Bu sesi hemen taramıştım. Bir iblisin öfke dolu haykırışı.

Rya da tanımıştı sesi. Tiksinti ifade eden bir tıslama çıktı ağzından.

Boş odada bir iblis görüş alanımıza girdi. Başkalaşımım tamamlamıştı. Artık insan kılığında değildi. Ama buram demin izlediğimiz polis olduğunu biliyordum. Dört ayak üstündeydi. İblislere özgü o tipik, sinir bozucu zarafetle hareket ediyor, kaba kolları, omuzları, kalçaları böyle zarafete elvermez gibi bir izlenim veriyordu. Başını eğmişti canavar. Sivri sürüngen dişleri görünüyordu. Çatal dili, pütürlü dudaklarım yalayıp durmaktaydı. Kırmızı ve nefret dolu domuz gözler, arasıra çaresiz durumdaki kadına dikiliyordu. Kadının haline ve titremesine bakılırsa, çıldırmanın eşiğine

gelmişti.

Birden iblis yerinden fırladı, dört ayak üstünde, odanın içinde koştu. Sanki niyeti duvara toslamaktı. Benim şaşkın bakışlarım altında, duvarda yürümeye başladı. Tavan hizasına kadar, bir hamamböceğinin çabuk adımlarıyla çıktı, dönüp tavan boyunca biraz yürüdü, sonra yine aşağıya indi. Gelip bağlı kadının karşısında durdu, arka ayakları üzerine kalktı.

Kış tâ benim içime kadar ulaştı, karamın sıcaklığım bile çaldı.

İblislerin çoğu insandan daha hızlı ve daha çevik olduğunu biliyordum. En azından, benim gibi paranormal yetenekleri olmayan insanlardan. Ama bu tür bir gösteriye hiç tanık olmamıştım. Belki de bu yaratıkları kendi evlerinin rahatlığı içinde izlememiş olduğum için. Belki evlerinde istedikleri gibi duvarlara tırmanıyor, belki bunu her zaman yapıyorlardı. Onları öldürdüğüm zamanlarda genellikle çabucak öldürmüştüm. Uzanamadığım duvarlara, tavanlara kaçmalarına izin vermemiştim.

İblisleri çok iyi tanıdığımı sanıyordum. Oysa işte yine şaşırmıştım. Bu durum keyfimi kaçırdı. Daha başka ne gibi gizli yetenekleri var acaba, diye merak etmeye başladım. Bu tür bir başka sürprizle yanlış bir anda karşılaşırsam, ölebilirdim.

Kelimenin tam anlamıyla korkuyordum.

Yalnız iblisin çıyan gibi duvarlara tırmanabilmesinden değil, sandalyedeki kadın açısından da korkuyordum. Arka ayakları üzerinde doğrulduğu zaman iblis daha önce görmediğim bir şey daha sergilemişti. Boyu otuz santime yaklaşan iğrenç bir penis, normal zamanda içinde saklandığı kabuk kaplı deriden cebin içinden çıkmış, karşıya doğru uzanmaktaydı. Orak gibi kıvrık, kaim, gaddarcasına pütürlü.

Yaratık kadını dişleriyle parça parça etmeden önce ırzına geçmek niyetindeydi. Bunu insan kılığında değil de, bu kılığında yapmayı yeğlemesinin nedeni, kadının korkusunu daha artırmak, çaresizliğini daha vurgulu hale getirmek içindi. Gebe bırakmak söz konusu olamazdı. O yabancı tohum insan rahminde çimlenemezdi çünkü.

Zaten kadının canavarca öldürüleceği açıkça ortadaydı. îçime bir bulantı, bir baygınlık geldi. Bu odanın neden böyle çıplak bırakıldığını anlıyordum. Neden evin diğer taraflarından farklı olduğunu, neden her yanda pas rengi lekeler bulunduğunu da. Mezbahaydı burası. Kesilme yeriydi. Başka kadınlar da getirilmişti buraya. Onlar da korkutulmuş, küçük düşürülmüş, sonunda sırf zevk olsun diye parça parça edilmişti.

Yalnız kadınlar değil. Erkekler de. Çocuklar da.

Birden, daha önceki kanlı olaylardan iğrenç psişik etkiler almaya başladım. Vizyonlar o kan lekeli duvarlardan peşpeşe geldi, sanki önümdeki cama yansıdı. O cam sinema ekranıymış gibi.

Dev bir çabayla o etkileri zihnimden uzağa ittim, mezbahanın duvarlarına geri tıktım. Bunların beni etkilemesine izin veremezdim. Vizyonların etkisinde kalırsam zayıf düşerdim. İçerdeki kadına yardım edemezdim.

Pencereden ayrılıp evin köşesine doğru sessizce ilerledim. Rya'nın da beni izleyeceğinden emindim. Yürürken eldivenlerimi ellerimden çekip ceketimin ceplerine tıktım. Bıçağı her zamanki becerimle kullanabileyim diye.

Evin arka tarafına geçtiğimizde rüzgâr bize daha hızlı çarptı. Tam tepemizdeki dağdan esiyordu. Bir rüzgâr heyelanı. İlkel ve delici. Ellerim bir saniyede buz kesildi. Bir an önce kendimi evin sıcağına atmazsam, bıçak atma yeteneğimin birazını kaybedeceğimi anladım.

Arka balkona çıkan merdivenin basamakları donmuştu. Biz . basarken fena halde çatırdadı.

Balkonun tabanı da adımlarımıza itiraz etti.

Arka kapı evin sol tarafına doğruydu. Alüminyum camdan yapılma fırtına kapısını çekip açtım, menteşeleri bir tek kere gıcırdadı.

Bu kanadın içinde evin normal kapısı vardı. O da kilitli değildi. İblisler kilit denilen şeyi pek dikkate almazlar, çünkü yapı olarak onlardaki korku kapasitesi sınırlıdır. Yani onlara verilen genetik korku

kapasitesi sınırlıdır. Zaten çoğu zaman korku denilen şeyi hiç duymazlar. Avcının tavşandan korkmasına gerek yoktur.

Rya ile ikimiz kendimizi sıradan bir mutfakta bulduk. Sıcak havada çikolata, elma ve tarçın kokuları dolanıyordu. Mutfağın bu kadar normal oluşu nedense onu daha korkunçlaştırmaktaydı.

Girdiğimiz kapının sağ tarafında kalan formika tezgâhta, evde pişirilmiş bir turta gözümüze çarptı. Yanındaki tepside de yine evde pişmiş bisküviler. Zaten iblislerin insan kılığındayken lokantalarda yemek yediğini defalarca görmüştüm. Onların da her canlı gibi beslenme ihtiyacında olduğunu biliyordum. Ama böyle bisküviler, turtalar pişirecekleri aklıma gelmezdi. Ne de olsa, psişik vampirlerdi onlar. Fiziksel, zihinsel ve duygusal acılarla besleniyorlardı. Sık sık da o tür besinleri alma fırsatı buluyorlardı. Normal yemeklere ihtiyaçları yok gibi gelmişti bana. Evlerinde sıcacık bir atmosfer içinde, ailece sofraya oturacaklarını, günün kan, işkence ve korku yorgunluğunu dinlendirmeye çalışacaklarını düşünmek midemi altüst etti.

Boş oda mutfağın bitişiğindeydi. Oradan yine gümbürtüler, eşeleme sesleri geldi.

Bahtsız kadın artık bağırma dönemini aşmıştı besbelli. Titrek bir sesle dua etmekte olduğunu duydum.

Ceketimin fermuarını açtım, kollarımı çıkardım, ceketin yavaşça yere düşmesine izin verdim. Kalınlığı bıçağı rahat atmamı engellerdi.

Bir kemerli geçit ve üç kapı, onun ötesinde alt kat holü. Şu üç kapıdan bir tanesi, iblisle kadını gördüğümüz odanın girişi olmalıydı. Ama hangisinin o kapı olduğunu bilmeden, denemeye kalkıp gürültü çıkarmak istemezdim. Bu nedenle o yolu denemedim. Kemerli geçitten geçip koridora çıktım. Oradaki ilk kapının mezbahaya açılacağını biliyordum.

Kapıdan yavaş girersem kadının beni göreceğinden, iblise ipucu verecek tepkiler göstereceğinden korkuyordum. Bu nedenle, hedefimin nerede olduğunu bilmeden odaya pat diye daldım. Kapının kanadı arkadaki

duvara çarptı.

İblis kadının üzerine abanmışken bana doğru döndü, ağzından bir şaşkınlık tıslaması kurtuldu.

Dik duran penisi hayret edilecek bir hızla ufacık kabuklu cebe girdi, cep de kapandı, sıkıştı, herhalde vücutta ona göre hazırlanmış bir boşluğa çekildi.

Bıçağımı ucundan tutmuş durumda yukarıya, başımın üzerine kaldırdım. İblis hâlâ tıslayarak bana doğru sıçradı.

Aynı anda kolumu öne doğru indirdim, bıçak uçtu.

İblis sıçrayışının orta yerinde bıçağı gırtlağına yedi. Çelik sapına kadar gömüldü. Ama yine de battığı yer tam benim istediğim yer değildi. Yaratığın parlak, titrek, saLlantılı burun delikleri titredi, burnundan öfke ve şok dolu bir homurtuyla birlikte sıcak kanlar boşaldı.

Hâlâ geliyordu. Sonunda bana çarptı. Çok sert.

Birlikte sendeledik, duvara tosladık. Sırtım Tanrı bilir kaç masumun kurumuş kanlarına yaslandı. Bir an için o insanların ölüm anındaki acılarını duymaya başladım, sonra kendimi o etkiden kurtardım.

Suratlarımızın arasında birkaç santim ancak vardı. Canavarın soluğu kan, ölü et...çürümüş et kokuyordu. Sanki kadının korkusuyla beslenmesi sebep olmuştu buna.

Dişler...dev dişler...kıvrık, salya damlatan dişler benim gözlerime iki santim uzakta...acının ve ölümün müjdecisi.

Koyu renk, yağlı, çatallı dil, tadıma bakmak ister gibi bana doğru uzandı.

İblisin kollarının bedenime sarıldığım hissettim. Göğsüne bastırıp kemiklerimi kırmak niyetindeydi galiba. Ya da belki pençelerini yanlarıma batıracaktı.

Çarpan yüreğim, adrenalin kasamın sürgüsünü açtı, kendimi kimyasal bir selin üzerinde yüzen bir Tanrı gibi hissettim...ama korkan bir Tanrı tabii.

Kollarımı göğsüme yapışmış, hareketsiz kalmıştı. Ellerimi 5aımruk gibi

sıktım, dirseklerimi iblisin kollarına olanca gücüyle çarptırdım, beni kıskıvrak sarmasını engelledim. Kolları açılırken pençelerindeki tırnaklar bir an gömleğime takıldı, sonra kolları havaya uçtu, kemikli eklemleri arkasındaki duvara çarptı.

Öfkeyle bağırdığında sesi her zamankinden de garip çıktı, çünkü ses dalgaları yükselirken gırtlağına saplanmış bıçağın çeliğini de titreştiriyordu. Çığlığın yanı sıra iblisin ağzından kanlar benim suratıma fışkırdı, birkaç damlası ağzıma girdi.

Korku ve öfkeye ek olarak bu tiksinti de güç verdi bana. Duvarı itip kuvvet aldım, canavarı geriye doğru ittim. Sendeleyip yuvarlandık. Ben üstte kaldım. Boğazına saplanmış bıçağın sapını yakalayıp hemen çevirdim, çektim, tekrar sapladım. Tekrar... tekrar. Gözlerdeki kırmızı ışık solup kahverengileşmeye başladığı
halde kendimi tutamıyordum. Tabanları yere zayıf bir sesle çarpıyor, kolları yararsız hareketler yapıyordu. Sonunda mezbahanın yerine serildiğinde bıçağı tekrar çektim, gırtlağını boydan boya kestim. Deriyi de, kası da, damarları da. İşte işim bitmişti. Tamamdı artık.

Soluyarak, öğürerek, ağzımdaki kanları tükürmeye çalışarak dizlerim üzerinde doğruldum. Bacaklarım ölen iblisin iki yanındaydı.

Altımda sarsılarak yeniden başkalaşım geçiriyordu. Hayat enerjisinin sonunu yeniden insan kılığına girmeye harcamaktaydı. Genetik programlanışı öyleydi çünkü. Kemikleri takırdıyor, kıvrılıyor, eriyor, yeniden biçimleniyordu. Kıkırdaktan, tendonları kopuyor, hemen ardından yeni bir biçimde oluşup sağlamlaşıyordu. Yumuşak dokuları ise yeni biçimlerim alırken ıslak emme sesleri çıkarmaktaydı.

Kelepçeli kadın, Rya ve ben bu sahneyi seyrederken kendimizi öyle kaptırmıştık ki, ikinci iblisi odaya dalana kadar fark etmedik. Biz ilk iblisi nasıl şaşırttıksa, bu da bizi öyle şaşırttı.

Belki o anda Rya'nın psişik yetenekleri benimkinden daha iyi çalışıyordu. Ben başımı kaldırıp yaklaşın iblisi daha yeni görürken Rya ayağa fırlamış,

elindeki demiri savuruyordu bile. Öyle bir hızla, öyle güzel nişanlayıp vurdu ki! Ama ardından demiri sağlam tutmakta zorluk çektiğini gördüm. Çarpmanın etkisi neredeyse silahım elinden fırlatacaktı. Işık gözlü saldırgan, acı bir homurtuyla geriye çekildi. Evet, cam yanmıştı ama henüz yıkılacak durumda değildi.

Durmadan tükürüyordu. Sanki tükürüğüyle bizi zehirleyecekti. Daha Rya vuruşunun dengesini kazanamadan, yaratık şaşılacak bir çeviklik ve hızla ona doğru atıldı, iki koca eliyle onu kavradı. On dev parmak. Bereket versin daha çok o kalın ceketi kavramış oldu. Tanrıya şükür.

Tek elini ceketten çekip Rya'nın suratına saldırmasına fırsat vermeden ayağa kalkmayı başarmıştım. Harekete geçmiştim artık. İki adım ve bir sıçrama...yaratığın kabuklu sırtındaydım. Rya
ile onu aramıza sıkıştırıp sandviç yapmıştık. Bıçağı sapladım. Olanca gücümle. Sapma kadar. İki omzunun tam arasına. Bu sefer geri çekemedim.

Yaratık birden insanüstü bir güçle silkindi. Rodeo atları gibi şahlandı, beni sırtından attı. Yeri öptüm. Omurgama bir sancı saplandı, kafam duvara çarptı.
Görüşüm bulandı, sonra netleşti.
Ama bir an, ayağa kalkamayacak kadar sersemledim.

Bıçağımın hâlâ sırtına saplanmış durumda olduğunu görebiliyordum.

Rya'yı da fırlatmıştı canavar. Ama şimdi yine onun üzerine gidiyordu. Rya da bu arada kendini toparlamaya vakit bulmuş, planını yapmıştı. Geri çekileceğine canavarın üzerine geldi. Demiri bu sefer sopa gibi değil, mızrak gibi kullanıyordu. Sivri ucunu iblisin kamına soktu. Yaratık ulumadı...acı dolu bir inilti kurtuldu agzından.

, Koca pençeler karama saplanan demiri kavrayınca Rya bıraktı. İblis geri geri sendeledi, duvara çarptı, demiri kamından çekip çıkarmaya uğraştı. Bu arada ben yine ayaktaydım. İğrenç canavarın üzerine gittim.

İki elimle demiri kavradım. Her deliğinden kan fışkıran yaratık şimdi esas

yaşını göstermeye başlamıştı. Öfkeli, ama rengi solmakta olan gözlerim bana doğru kaldırdı, pençeleriyle ellerimi yırtmaya çalıştı. Ben demiri daha önce çekmeyi başardım, geri çekildim, sopa gibi kullanıp ona vurmaya başladım. Sonunda diz üstü çöktü, ben vurmayı sürdürdüm. Yüzükoyun kapanıncaya kadar. O zaman bile durmadım. Kafası yanlana, omuzları dağılana, dirsekleri kınlana, kalçaları ve dizleri ayrılana kadar vurdum. Akan terlerim yüzümdeki, ellerimdeki kanları yıkayıp temizliyordu. Sonunda bir daha vurmak için demiri kaldıramayacak hale geldim.

Soluklarım duvarlarda yankılanıyordu.

Rya bir kâğıt mendille iblis kanlarını ellerinden silmeye uğraşıyordu.

ilk öldürdüğümüz iblis, daha biz ikincisiyle dövüşürken çıplak adam kılığına geri dönmüştü. Evet, yolda izlediğimiz polisin ta kendisiydi.

İkinci iblis değiştiğinde, aşağı yukarı polisin yaşlarında bir kadın bulduk karşımızda.

Belki karısıydı Ya da sevgilisi.

Gerçekten kendilerini kan koca gibi mi düşünüyorlardı? Ya da sevgili gibi? Geceleri o sürüngen ihtirasları içinde birbirlerini nasıl görüyorlardı? Hayatta genellikle çift çift mi yaşıyorlardı? Bunu bizim türümüz gibi isteyerek mi yapıyorlardı? Yoksa sırf normal aile gibi gözükebilmek için bir paravan mıydı bu?

Rya öğürdü. Galiba kusmak üzereydi. Ama yutkundu, kendini tuttu, kanlı mendilleri fırlatıp attı.

Ben ikinci iblisin tepesine dikildim, bıçağımı iki elimle kavradım, sırtından çekip çıkardım.

Çeliğini blucinime sildim.

Sandalyedeki çıplak kadın fena halde titriyordu. Gözlerinde korku, anlamazlık ve dehşet vardı. Yalnız ölen iblislerden değil, Rya ile benden de korkuyordu. Normaldi.

"Dostuz," diye soludum. "Biz...onlardan değiliz."

Yüzüme baktı, konuşamadı.

"Onunla ilgilen," dedim Rya'ya.

Kapıya döndüm.

Rya, "Nereye..." diye söze başlayacak oldu.

"Başka iblis var mı diye bakmaya."

"Yok. Olsaydı çoktan gelirdi."

" Yine de bakmak gerek."

Odadan çıktım. Kızıl saçlı kadını ben yokken sakinleştirmesinin, giydirmesini istediğimi anlardı inşallah. Kadının aklını başına toplamasını, gücünün hiç değilse birazım kazanmasını istiyordum. Öz saygısının da. Ancak o zaman anlatabilirdim ona iblisleri.

Yemek odasında rüzgâr hâlâ pencerelerde inliyordu.

Salonda şöminenin üzerindeki saatin sesinden başka ses yoktu.

Üst katta üç yatak odası buldum. Bir de banyo. Çatı kirişlerinin sesinden başka ses yoktu.

Başka iblis yoktu bu evde.

Buz gibi banyoda kanlı giysilerimi çıkardım, muslukta çabucak yıkandım. Lavabomun üzerindeki aynaya bakmıyordum. Cesaret edemiyordum. İbişleri öldürmek suç değildi. Doğru bir hareketti. Bunun günah olmadığına enimdim. Aynada kendime bakmayışım, gözlerimde suçluluk göreceğim için değildi. Ama...ne zaman iblis öldürsem, daha zor ölüyorlar gibi geliyordu bana. Benden daha çok şey beklemiyordu. Daha bir şiddet, daha bir vahşet. Her kanlı olayın ardından gözlerime yeni bir soğukluk yerleşiyor, o da beni donduruyordu.

Polis aşağı yukarı benim boyumda ve kilomdaydı. Yatak odasının dolabından bir gömlek ve bir blucin aldım. Şıp diye uydu üstüme.

Aşağıya indiğimde Rya ile kızıl saçlı kadını salonda beni bekler buldum. Pencerenin yanındaki rahat koltuklara oturmuşlardı. Koltuklar rahat olabilirdi ama onlar kesinlikle rahatsızdı. Bulundukları yerden bahçe yolunu görebiliyorlardı. Yaklaşan bir arabayı hemen haber verebilirlerdi.

Dışarda rüzgâr karları yerden alıp savuruyor, karanlıkta uçuruyordu.

Kadın giyinmişti. Başından geçen olaylar delirtmemişti onu. Ama otururken omuzları bükük, kucağındaki solgun elleri kıpır kıpırdı.

Goblen işi hafif bir sandalyeyi çekip Rya'nın Yanına oturdum, uzanıp elini tuttum. Titriyordu.

"Ne anlattın ona?" diye sordum Rya'ya.

"Birazım...iblislerle ilgili...ne olduklarım, nereden geldiklerini. Ama bizim kim olduğumuzu, onları nasıl görebildiğimizi bilmiyor. O kısmı sana bıraktım."

Kızıl saçlı kadının adı Cathy Osbom'du. Otuz bir yaşındaydı. New York'taki Bamard Üniversitesi'nde edebiyat doçentiydi. Yontsdown'un seksen mil batısındaki küçük bir Pennsylvania kasabasında büyümüştü. Son zamanlarda babası kalp rahatsızlığından hastaneye yatınca, Cathy de üniversiteden izin alıp gelmiş, babasının yanında olmak istemişti. Karlı dağların durumu düşünülürse, doğrusu gecikmeden ilerlemişti. Yontsdown'un doğu ucuna varana kadar. Edebiyatı seven, meslek olarak onu seçen bir insan olduğu için hayal gücünün geniş olduğunu söylüyordu bize. Hattâ bilim kurgu edebiyatına da yakınlığı vardı. Dehşet hikâyelerinden birçoğunu o da okumuştu. Drakula'ları, Frankeştayn'ları, birkaç Algemon Blackvvood romanını, biraz H.P. Lovecraft...sonra Sturgeon diye birinin kan emen oyuncak ayıyla ilgili hikâyesini...Fantastik veya dehşet olaylarına pek de yabancı sayılmadığım söylüyordu. Ama buna rağmen, demin gözüyle gördüğü canavarlara rağmen, Rya'nın kaybolmuş çağda yaratıları genetik mühendislik ürünü askerler konusunda anlattıklarım sindirmek için mücadele vermek zorundaydı. "Deli olmadığımı biliyorum," dedi. "Ama yine de, acaba deli miyim diye düşünmeden edemiyorum. Bu iğrenç yaratıkların değişebildiğini, sonra yine insan olduğunu gördüm. Ama hâlâ kendi kendime, acaba hayalimde mi uydurdum, diyorum. Oysa uydurmadım. Bu...kaybolmuş uygarlık meselesi de...çok fazla geliyor. Çok fazla. Saçmalıyorum, değil mi? Evet, saçmaladığımı biliyorum. Ama beynim kavrulmak üzereymiş gibi

hisediyorum. Anlıyorsunuz, değil mi?"

Onun durumunu kolaylaştırmadım. Ona Akşam Gözler'i, Rya'nın ikinci derecede psişik yeteneklerini anlatıp biraz da sessiz savaştan söz ettim. Bizim açtığımız sessiz savaştan.

Yeşil gözleri buludandı. Bana inanmadığından, anlattıklarım fazla geldiğinden değil. Tanıdığı, inandığı dünya öylesine altüst olmuştu ki, "imkânsız" şeylere inanmamak konusundaki kararlılığı bozulmuştu bir kere. Afallamış durumda, her söyleneni algılıyordu. Bulutlu gözleri, eğitilmiş beyninin bütün bu yeni parçaları yerine yerleştirmek için nasıl hızla çalıştığının işaretiydi.

Sözlerimi bitirdiğimde gözlerini kırpıştırdı, şaşkın bir sesle,

"Ama şimdi,.." dedi.

"Ne?" diye sordum.

"Artık nasıl edebiyat dersi veririm? Bütün bunları bilerek... nasıl normal bir hayat sürebilirim?"

Rya'ya baktım. Belki o bir cevap bulurdu. Rya, "Ona imkân yok," dedi.

Cathy kaşlarını çattı, konuşacak oldu, ama çok acayip bir ses susmasına yol açtı. Ani, tiz bir çığlık...biraz bebek bağırması, biraz domuz yavrusu sesi, biraz böcek ötmesi. Bu ses salondaki huzuru bir anda kaçırdı. İblislerin tanıdığım sesi değildi bu. Ama insan veya hayvan sesi de hiç benzemiyordu.

Bu sesin demin öldürdüğümüz iki iblisten çıkamayacağından emindim. Onlar kesinlikle ölmüşlerdi. En azından, şimdilik. Başlarını gövdelerinden ayırmadığım için, belki zamanla yine hayata dönerlerdi. Ama bu hafta veya bu ay olamazdı.

Rya hemen koltuğundan fırladı, yanında olmayan bir şeyi aradı. Demir çubuğu herhalde. "Nedir o ses?"

Ben de ayaktaydım. Bıçağım elimdeydi.

O acayip, uluma gibi çığlık sanki birkaç sesin bileşimiydi, însanın kanım buza çevirme niteliğine sahipti. Kötü bir sesti. Bir başka odadan geliyordu.

Ama bu katta mı, üst katta mı, anlayamıyordum.

Cathy Osbom'un koltuktan kalkması daha uzun sürdü. Yeni bir dehşete dayanamayacakmış gibi. "Ben...bu sesi demin de duydum," dedi. "Odada bağlıyken. Bana işkence etmeye ilk başladıklarında. Ama arada öyle çok şey oldu ki...unuttum."

Rya önüne bakıyordu. Yere doğru.

Ben de yere baktım. Çünkü bu inanılmaz sesin bodrumdan geldiğini anlamıştım.

24
KAFES VE MİHRAP

KENDİ özel mezbahasında ölü yatmakta olan polisin tabancası vardı. Smith Wesson357 Magnum. Önce onu aldım, sonra mutfaktan geçip bodrumun üst kapışım açtım.

Anlaşılmaz, hırıltılı bir çığlık yukarıya doğru yükseldi, üç anlamı birarada, kabaca ifade etti: acele, öfke, *açlık.* Öyle iğrenç bir çığlıktı ki, sanki madde halinde hissedilebiliyordu. Onu hayalimde canlandırmak zor değildi. Islak ve soğuk eller gibi. Yüzümden, vücudumdan kayan soğuk, yapış yapış bir duygu.

Bodrum pek karanlık sayılmazdı. Görünmeyen bir köşeden titrek bir ışık geliyordu. Bekli de mum ışığı.

Cathy Osbom'la Rya benimle gelmekte direnmişlerdi. Rya benim bilinmeyen bir tehlike karşısında yalnız kalmamı istemiyordu. Cathy de salonda yalnız kalmaya korkuyordu.

Üst kapıdan girer girmez elektrik düğmesini aradım, bulup açtım.

Aşağıya san bir ışık yayıldı. Mum ışığından parlak ve dengeli.
Çığlık sesi kesildi.

Apple Lane'de tuttuğumuz evin nasıl eski faciaların psişik belirtilerini aldığımı hatırlayarak altıncı duyumla uzandım, burada da benzeri bir etki aradım. Bir takım imajlar ve duygular aldımsa da, bunlar hiç de benim beklediklerim değildi. Daha önce algıladığım sezgilerin hiçbirine de benzemiyordu. Bir anlam çıkaramadığım şeylerdi. Yan belirgin, acayip, gölgeli biçimler...ne olduklarını tanıyamadım. Siyah, beyaz ve grinin tonlarındaydılar. Ya
sert, ritmik sıçramalar yapıyor, ya yılan gibi hareketlerle kayıyorlardı. Birden bir renk patlaması oluyordu üstlerinde. Anlamı ve kaynağı belirsiz.

Hasta bir zihinden boşalan olağanüstü güçlü duygulan bilirdim. Kırık lâğım künkünden akar gibi gelirlerdi. Bunlar insan duyguları da değildi. Daha çarpık, en korkunç rüyalardan, en manyak insanın isteklerinden daha karanlıktılar. Ama tam iblis havası da yoktu bunlarda. Hani et kangren olursa nasıl olur... İşte bu da duyguda onun karşılığıydı. Kriminal bir sapığın iç dünyasına girmekteydim sanki. Delilik...ve onun altında yatan kana susamışlık. Öyle iğrençti ki, altıncı duyumu hemen geri çekip kapısını kapamak, kendimi bu tatsız yayılmadan korumak istedim.

Üst sahanlıkta bir an yerimde sallanmış olmalıyım, çünkü Rya elini omzuma koydu, "İyi misin?" diye fısıldadı.
"Evet."

Merdiven dikti. Bodrumun büyük kısmı solumuzda kalıyor, görünmüyordu. Yalnızca gri beton tabanın bir kısmını görebilmekteydim. Tedbirli adımlarla indim.

Rya ile Cathy beni izlediler. Çizmelerimiz ahşap basamaklarda takırtılar çıkardı.

Aşağıdan kötü bir koku gelmekteydi. Biz indikçe 6 koku da arttı. "İdrar, dışkı, bayatlamış ter.

Merdiven bitince bodrumda genellikle bulmaya alışkın olduğumuz şeylerin

hiçbirini göremedik. Ne âletler, ne marangozluk için tahtalar, ne cila, ne boya, ne evde hazırlanmış konserveler. Bu bodrumun bir bölümü dua yeri gibi hazırlanmıştı. Köşede bir mihrap vardı adeta. Diğer köşesinde ise sapasağlam, büyük bir kafes göze çarpıyordu. Demir parmaklıklar on beş santim aralıkla dizilmişti. Yerden tavana kadardılar.

Kafesin içindeki iğrenç yaratıklar gerçi şimdi sessizdiler. Yalnızca bakıyorlardı.

Ama bizi buraya çeken sesleri onların çıkardığı kesindi. Üç taneydiler. Her biri bir metre yirmi santim dolaylarındaydı. Yavru iblisler. Yeni yetmeliğe, ermemiş. Evet, iblis oldukları belliydi ama yine de farklıydılar. Çıplaktı yaratıklar. San ışığa karşı demir parmaklığın gölgeleri onları çizgili gösteriyordu. Demirlerin arasından bize bakarlarken vücutları yavaş ve sürekli değişimlerden geçmekteydi. Başlangıçta bunlardaki farklılığı, ne olduğunu anlamadan gözlemlemiştim. Ama sonra anladım. Bunların başkalaşım yeteneği kontrol altında değildi. Her an iki arada kalmış gibiydiler. Vücutları yan iblis, yan insandı. Kasları ve kemikleri habire değişiyor, sonra geri dönüyordu. Rasgele. Belli bir biçimde tutamıyorlardı kendilerini. Birinin iblis bacağının ucunda insan ayağı göze çarpıyordu. Ellerinin bazı parmakları iblis, bazı parmakları insandı. Ben bakarken insan parmakların ikisi değişmeye başladı, kıvrıldı, uçlarındaki tırnaklar sivrileşti. Bu arada iblis parmaklar insana dönüşmeye başladı. Öteki ikisi bize gözlerini kırpıştırıp baktılar. Sert bakışlı insan gözler. Oysa vücutları daha çok iblisti. Ben bakarken yine değişmeye başladılar.

Rya, "Ne bunlar?" diye sorarken titredi.

"Sanırım...kusurlu yavrular," dedim, kafese biraz daha yaklaştım. Fazla değil. İçlerinden birinin elini uzatıp beni yakalamasını istemezdim. Yaratıklar sessiz, gergin, dikkatli...bakıyorlardı.

"Sakatlar. Genetik bozukluk," dedim. "Bütün iblislerde insana ve iblise geçiş yeteneği var. Ama bunlar...herhalde başkalaşım genleri kusurlu olarak doğmuş. Üçü birden. Biçimlerini kontrol edemiyorlar. Dokuları sürekli

değişim halinde. Anneleri ve babaları bu yüzden bunları buraya kilitlemiş. Geçmiş çağlarda bazı ailelerin geri zekâlı çocuklarım bodrumlara, tavan aralarına sakladığı gibi."

"Ulu Tanrım," dedi Cathy Osbom.

"Yalnız fiziksel bozukluk değil," diye devam ettim. "Bunlar tümüyle deli. Hem insan ölçülerine göre, hem de iblis ölçülerine göre deli. Deli ve çok, çok tehlikeli."

Rya, "Bunu fiziksel olarak mı hissediyorsun?" diye sordu.

aşımı evet anlamında salladım.

Deliliklerinden söz etmekle kendimi yavruların hasta zihinlerinden gelen yayılımlara açmış oldum. Yukardayken hissettiğim şeylerin aynısı tekrar sezgilerime yöneldi. Anlayamayacağım kadar garip etkiler. Kanlı. İğrenç. Çarpık istekler, karanlık ihtiyaçlar, iğrenç ve korku verici bir açlık...Elimden geleni yapıp altıncı duyumu tekrar kapamaya çalıştım. Psikotik etkiler yavaş yavaş soldu.

Yaratıklar tıslamayı kesmişti.

Gevrek bir çıtırtı sesi duyuldu, insan gözlerden parlak kırmızı ışık çıktı. İblis gözünün ışığı.

Domuz burnuna benzer burunlar, insan suratının ortasından uzadı, yan yolda durdu, yine insan suratına dönüştü.

Bir tanesi boğuk, ıslak bir sesle haykırdı. Herhalde gülme sesiydi. Garip ve çılgınca...ama gülme yine de.

İşte, insan ağızlarda sivri dişler uzuyordu.

Şuradakinin çenesi köpek çenesine dönüşmekteydi.

Şunun dörder eklemli parmaklarının en başında insan baş parmağı vardı.

Aralıksız, rast gele bir faaliyet. Değişimlerin amacı hiçbir zaman yerine gelmiyordu. Bir tek amaç veya anlam vardı, o da değişimin kendisiydi.

Kâbus yaratıklardan biri iğrenç kolunu parmaklıkların arasından uzattı,

bize doğru gerdi vücudunu. Yan insan, yan iblis parmakları gerilmiş, avucu açılmıştı. Havayı okşar gibi bir hareket yaptı.

Öbür ikisi koca kafesin içinde azıverdiler, bir sağa, bir sola atıldılar, demirlere tırmandılar, yere düştüler. Akrobat maymunlar gibi. Kusurlu oldukları için normal iblislerin yukarda tanık olduğum akrobatik yeteneklerine pek sahip değildiler.

"Beni sinir ediyorlar," dedi Rya. "Bu sık sık olur mu dersin? Bir batında bir sürü sakat? İblisler için büyük bir sorun mu bu?"

"Belki. Bilemem."

"Yani...belki genetik yapıları kuşaktan kuşağa bozuluyordur. Belki her kuşak, artan sayıda böyle yavru yapıyordur. Çünkü aslında üremek üzere programlanmamış bunlar. Kökleriyle İlgili bildiklerimiz doğruysa, üreme bir başkalaşım sonucu başladı. Belki de artık üreme yeteneklerini kaybediyorlar...bir başkalaşım daha geçiriyorlar. Mümkün mü? Yoksa bu gördüğümüz ender bir olay mı?"

"Bilmiyorum," diye tekrarladım. "Haklı olabilirsin. Soylarının tükenmekte olduğunu bilmek hoş bir şey olurdu. Birkaç yüzyıla kadar bir avuç iblis kalırdı yalnızca."

Cathy Osbom sefil bir sesle, "Birkaç yüzyılın size de, bana da bir yaran yok," dedi.

"Sorun orada zaten," diye karşılık verdim. "İblislerin tükenmesi için yüzlerce yıl geçmesi gerek. Böyle silinip gitmeye razı olacaklarını da sanmıyorum. Plan kurmak için o kadar çok zamanları olunca, tüm insanlığı da kendileriyle birlikte mezara götürmenin bir yolunu bulurlar."

Birden sapık yavrulardan biri kolunu tekrar kafesin içine çekti, yukardayken duyduğumuz gibi avaz avaz bağırdı. Sesi beton duvarlarda yankılandı. İki notalı, tekdüze, kâbus gibi bir ezgi.

İdrar ve dışkı kokularına bir de bu ses eklenince, artık bu bodruma dayanamayacağımı anladım. Ama ne olursa olsun, ilginç bulduğum bir başka şeyi incelemeden gitmeyecektim buradan. Mihrabı.

Oranın mihrap olduğundan enim değildim, olamazdım da tabii. Ama öyle gibiydi. Bodrumun merdivene en uzak köşesiydi. Kafese de uzaktı. Sağlam bir masa konulmuş, üzerine mavi kadife bir örtü örtülmüştü. İki garip yağ lambası duruyordu masada. Bakır rengi cam küre biçimindeydiler. İçlerinde sıvı yakıtları, dalgalanan fitilleriyle. Masanın üzerine, duvara konulmuş ikona gibi şeyin iki yanında. İkona, lambalardan yüksekteydi. Eni ve boyu otuz santim olan bir kareydi. Cilâlı taş bir levha. Ortasında seramikten bir dikdörtgen. Yirmi beş santim yüksekliğinde, on sekiz santim eninde, on santim kalınlığında. Garip biçimli bir
tuğla gibi. Üzerindeki parlak sır ona esrarengiz bir nitelik katıyordu. Gece yarısı gibi kapkaraydı. Dikdörtgenin tam ortasında beyaz seramik bir daire vardı. Çapı on iki santim kadardı. O daireyi de stilize bir yıldırım ikiye bölüyordu. Kapkara bir yıldırım.

Dün Yıldırım Kömür Şirketinin kamyonunda da aynı amblemi görmüştüm. Ama burada, tapılmayı bekler gibi yüksekte durması, iki yandan ışıklandırılması, şirket ambleminden daha anlamlı ve önemli bir şey olduğuna işaret ediyordu.

Beyaz gök, siyah yıldırım.

Neyi simgeliyordu acaba?

Beyaz gök, siyah yıldırım.

Kafesteki sakatların çığlıkları korkunçtu. Ama benim dikkatim mihraba ve ikonaya dönüktü. Bir an için o çığlıklar beni rahatsız etmedi.

İblisleri insanlar yaratmıştı. Kendilerini yaratanlardan nefret ediyor, hiç de saygı duymuyorlardı. Bu durumda bu yaratıkların nasıl kendilerine bir din geliştirebileceğini aklım almıyordu. Eğer burası gerçekten bir mihrapsa, neye tapıyorlardı burada? Hangi acayip Tanrı'ya dua ediyor, saygı gösteriyorlardı? Ve nasıl? Ve Niçin?

Rya yanımdan geçti, eliyle ikonaya dokunmaya niyetlendi.

Elini değdiremeden durdurdum onu.

"Yapma," dedim.

"Neden?"

"Bilmiyorum. Ama...yapma."

Beyaz gök, siyah yıldırım.

Garip ama, iblislerin Tanrılara, mihraplara, ikonalara ihtiyaç duymasında dokunaklı bir şey vardı. Din kavramının varlığı bile, bir kuşku var demekti. Alçak gönüllülük isterdi, doğruyu yanlışı ayırt etmek isterdi, değer yargısı isterdi, anlam ve amaç aramak demekti. İblislerle insanlar arasında ilk defa olarak bir ortak payda buluyordum. Paylaşılan bir duygu, paylaşılan bir ihtiyaç.

Ama...Allah kahretsin...ben iblislerde kuşku olmadığını, alçak gönüllülük olmadığını tecrübeyle biliyordum. Doğru yanlış kavramları felsefî temele ihtiyaç göstermeyecek kadar basitti. *Doğru* demek, onlara yaran veya bize zararı olan her şey demekti. *Yanlış* demek de onlara zarar veren veya bize yardımı olan şeyler demekti. Değer yargıları köpekbalıklarındakinin düzeyindeydi. Anlam ve amaç diye, bizi yok etmeyi seçmişlerdi, Bunun için bir teoloji doktrinine, ilâhi bir haklılık duygusuna ihtiyaçları yoktu.

Beyaz gök, siyah yıldırım.

Ambleme bakarken yavaş yavaş inandım ki bunların dinleri...eğer dinse tabii...onları daha anlayışlı ya da daha az düşman hale getirmiyor. Çünkü bilinmeyen inançlarında canavarcasına kötü bir sır olduğunu seziyordum. Taptıkları Tanrıda öyle akim almayacağı bir kötülük vardı ki, bu dinin yanında, insan kurban eden, bebelerin bağırsaklarını döken şeytana tapma inançları bile Katolik kilisesi kadar temiz kalırdı.

Akşam Gözlerimle baktığımda siyah yıldırımın beyaz seramik daire üzerinde karanlık bir pırıltı yaydığım görür gibi oldum, o simgeden yayılan ölüm enerjisini hissettim. Bu iblisler her neye tapıyorsa, kesinlikle imha, acı ve ölüm hedeflemekteydiler.

Kamyondaki ambleme baktığım zaman gördüğüm o karanlık, sonsuz boşluğu hatırladım. Yine aynı şeyi görüyordum işte. Sonsuz bir karanlık.

Sonsuz bir sessizlik. Ölçülmez bir soğuk. Sonsuz bir hiçlik. Yokluk. Neydi bu boşluk? Ne anlama geliyordu?

Yağ lambasının alevi titredi.

Kafeste deli canavarlar yine aynı öfke sarkışım haykırdı, bu da hiçbir şey ifade etmedi.

Havadaki koku her geçen saniyeyle birlikte daha beter oluyordu.

Seramik ikona başlangıçta bir merak konusuyken sonra bir şaşkınlık konusu, daha sonra düşünce konusu olmuş, şimdi benzersiz bir korku simgelemeye başlamıştı. Hipnotize olmuş gibi ona bakarken, Yontsdown'da bu kadar çok iblis bulunuşunun sırrını bu simgenin sakladığını sezdim. Ama aynı zamanda in

sanlığın kaderinin de bu simgenin temsil ettiği felsefenin, güçlerin ve planların elinde rehin olduğunu hissettim.

"Çıkalım buradan," dedi Cathy Osbom.

Rya, "Evet," diye ona katıldı. "Gidelim, Slim, gidelim."

Beyaz gök.

Kara yıldırım.

* * *

Rya ile Cathy yakındaki ambara, kova ve lastik hortum bulmaya gittiler. İş mevsimi geçmişti ama bir sirke tesisinde yine de bulunmalıydı öyle şeyler. Eğer bulabilirlerse, polis arabasından iki kova benzin çekip eve getireceklerdi.

Cathy Osbom hâlâ titriyordu. Her an kusacak gibiydi. Ama dişini sıkıyordu. Hattâ öyle sıkıyordu ki, çene kasları dışarı fırlamaktaydı. Kusmamayı başardı, kendisinden bekleneni yaptı. Bütün ömrünü gerçek dünyadan uzakta, bir eğitim kuruluşunun kozası içinde geçirmiş bir insandan beklenmeyecek kadar cesaret, sağlamlık ve kararlılık sergiledi.

Bu arada bana da yine kötü görevler düşmüştü. Öldürdüğüm cesetlere, Quasimodo gibi iki büklüm iş görürken duvara vuran gölgeme bakmamaya çalışıyordum. İki ölü iblisi birinci kattaki mezbahadan çıkardım, sürükleyerek mutfaktan geçirdim. Mutfak hâlâ turta kokuyordu. İki cesedi peşpeşe bodrum merdivenlerinden aşağıya yuvarladım. Peşlerinden indim, onları bodrumun orta yerine çektim.

Kafeste üçüzler yine sessizleşmişti. Altı deli göz, kimi insan, kimi şeytan, beni ilgiyle izliyordu. Anneleriyle babalarının öldüğünü görmek onları hiç etkilemedi. Ölümün ne demek olduğunu anlayacak kadar akılları yoktu. Kızmıyor, korkmuyorlardı. Yalnızca merakla bakıyorlardı. Maymunlar gibi.

Az sonra onların da çaresine bakmalıydım.

Henüz değil ama. Buna hazırlanmak zorundaydım. Altıncı duyumu mümkün olduğu kadar kapatmalı, kendimi cellatlık edebilecek kadar katılaştırmalıydım.

Masanın üzerindeki lambaya eğildim, fitili üfleyip söndürdüm. Sonra lambayı alıp ölü iblislerin oraya taşıdım, yağları cesetlerin üzerine boşalttım.

Duru yağ, tenlerim ışıldattı.

Saçlarının rengi yağı görünce koyuldu.

Kirpiklerinde yağ damlacıkları titredi.

İç bulandıran idrar ve dışkı kokusunu bu sefer yağ kokusu bastırdı.

Kafesteki seyircilerim hâlâ sessizdi. Soluk bile almıyor gibiydiler.

Artık erteleyemezdim. Magnum 357'yi kemerime sokmuştum. Çekip elime aldım.

Onlara dönüp kafese yaklaştığımda, bakışları yerdeki cesetlerden tabancaya kaydı. Demin anneleriyle babalarını merak ettikleri kadar şimdi de tabancayı merak ediyorlardı. Korkmadıkları kesindi.

Birincisini kafasından vurdum.

Öbür ikisi kendilerini parmaklıktan geriye attılar, sağa sola koşuşmaya başladılar. Deminkinden çok daha yüksek sesle haykırıyorlar, arkasına saklanacak bir şey arıyorlardı. Canavar çocuklardı bunlar...canavardan da beterdiler. İyice boş kafalıydılar. Sebep sonuç ilişkisinin bulunmadığı bir dünyada yaşıyorlardı. Ama ölümü anlayacak kadar akıllıydılar.

Onların işini bitirmek için dört el daha ateş etmem gerekti, ama kolay oldu. Fazla kolay. Genellikle iblis öldürmekten zevk alırdım. Ama bu katliam bana zevk vermedi. Zavallı yaratıklardı bunlar. Elbette tehlikeliydiler ama budalaydılar. Benim ayarımda değillerdi. Ayrıca, karşı koyamayan, kafese kapatılmış hasımları vurmak...doğrusu bu bana iblislerin yapabileceği, insana yakışmayacak bir hareket gibi geliyordu.

Rya ile Cathy Osbom ceketlerini giymiş, kaşkollerine sarınmış olarak, ayaklarında çizmeleriyle döndüler. Her birinin elinde bir galvaniz kova vardı. İçi üçte ikisine kadar benzin doluydu. Bodrumun merdivenlerini abartmalı bir dikkatle indiler, benzini üstlerine dökmemeye özen gösterdiler.

Kafesteki üç ölü manyağa baktılar, sonra hemen gözlerini kaçırdılar.

Birden bu evde fazla uzun süre kaldığımızı hissettim. Her geçen saniye, diğer iblislerin bizi bulması ihtimalini artırıyordu.

"Haydi, bitirelim," diye fısıldadı Rya. Hiç gerek yokken fısıltıyla konuşması, onun da korkularının arttığının işaretiydi.

Cathy'nin kovasını alıp içindeki benzini kafese doğru attım.

Rya ile Cathy birinci kata çıkarken hâlâ yanan ikinci yağ lambasını da yanlarına aldılar. Ben ikinci kovadaki benzini bodrumda yerlere döktüm. Solumak istediğimde ancak benzinin buharları doldu burnuma. Üst kata koştum. Kadınlar beni mutfakta bekliyordu.

Rya yağ lambasını bana uzattı.

"Ellerimde benzin var," diyerek çabucak musluğa seğirttim.

Bir dakika geçmeden, elimdeki tehlikeyi yıkamıştım. Şu anda bir

bombanın üzerinde durmakta olduğumuzu hissetmekteydik. Lambayı aldım, bodrum merdivenlerinin başına döndüm. Buharlar boğucu dalgalar halinde yükseliyordu. Alevi görünce bu buharlar da patlar diye korkuyordum. Kararsızlık göstermeden lambayı fırlattım.

Bakır rengi cam, betona çarpıp parçalandı, yanmakta olan fitil, yayılan yağları tutuşturdu, mavimsi bir duman çıktı, derken yanan yağ, benzini de harekete geçirdi. Aşağıda korkunç bir alev kükreyerek canlandı, sıcağı basamaklardan yukarı saldırdı. Öyle bir hızla geldi ki, Saçlarımın alev almasından korktum, geri geri, mutfağa çıktım. Sendeliyordum.

Rya ile Cathy arka balkona çıkmışlardı bile. Hemen onların yanına koştum. Evin çevresini dolaştık, ön balkonun dibine park etmiş devriye arabasının yanından geçtik, yarım mil boyundaki ağaçlı bahçe yoluna atıldık.

Ağaçlığın sonuna varmamıştık ki alevlerin aydınlığım çevremizdeki karlarda gördük. Başımızı çevirip baktığımızda, yangının bodrumdan taşmış, birinci katı kaplamış olduğunu anladık. Pencereler turuncu gözler gibi parlıyordu. O sırada camlar patladı, sesi buz gibi gecenin içinde uzaklara yayıldı.

Rüzgâr alevleri coşturuyor, çatıya doğru yükseltiyordu. Bodrumdaki cesetlerden geriye kül ve kemikten başka bir şey kalmayacaktı. Şansımız yaver giderse yetkililer, yani her biri iblis olan yetkililer, yangının kaza sonucu çıktığım sanacaklardı. Herhalde kasıt belirten kurşun deliklerini falan ortaya çıkaracak derin araştırmalara gerek görmezlerdi. Kuşkuya kapılıp da aradıklarım bulsalar bile, daha iblis katillerinin aranmaya başlamasına kadar en az bir iki günümüz vardı.

Evin çevresindeki karları sanki kırmızı kanlar lekeliyordu. Yukarlarda san alevler kıvrılıyor, sıçrıyor, haykırıyor, titriyordu.

Yeni savaşın ilk kapışması. Ve kazanan biz olmuştuk.

Eve arkamızı dönüp hızla ilerledik. Artık alevler görünmüyordu. Karanlığa

rağmen hızımızı kesmedik. Eve gelirken görmüştük. Yolda bir engel falan yoktu. Kör gibi koştuk. Bir yerimizi kırmayacağımızdan, bir çukura yuvarlanmayacağımızdan oldukça emindik.

Ana yola çok geçmeden vardık, kuzeye döndük, arabamızı bulduk. Rya direksiyona geçti. Cathy onun Yanına, öne oturdu. Ben arkaya geçtim, polis tabancasını da kucağıma koydum. İblislerin ortaya çıkıp bizi durdurmasını bekler halim vardı. Çıksalar, hemen uçurmaya hazırdım onları.

Kilometrelerce gittikten sonra bile (en azından belleğimde) o kusurlu doğmuş iblis yavruların acayip çığlıklarını hâlâ duyabiliyordum.

Cathy'nin Pontiac'ı yine çalışır hale gelince, tamirciye parasını verip yolladık. Cathy bir bana, bir Rya'ya baktı, sonra ürkek bakışlarını yerdeki buzlara doğru çevirdi. Rüzgâr egzoz dumanlarını arabanın ön tarafına savuruyordu. Titrek bir sesle, "Şimdi ne olacak." diye sordu.

Ben, "New York'a gitmiyor muydun?" dedim

Neşesiz bir sesle güldü. "Aya gidiyor olsam da aynı şeydi," dedi.

Yanımızdan bir pikapla bir pırıl pırıl Cadillac geçti. Sürücüleri bize baktı. Rya ürpererek, "Arabaya girelim," dedi. "Sıcak olur." Dikkati de bu kadar çekmezdik.

Cathy direksiyona geçti, yan dönüp beni de görebilecek biçimde oturdu. Rya onunla birlikte öndeydi yine.

"Hayatımı hiçbir şey olmamış gibi sürdüremem," dedi Cathy.

Rya güçlü bir sesle, "Ama yapman gerek," dedi hemen. "Hayat budur zaten. Hiçbir şey olmamış gibi devam etmektir. Herhalde kendim dünyanın kurtarıcısı olarak atayacak değilsin. Bir megafon alıp bağıra bağıra herkese aramızda iblislerin dolaştığım da haykıracak değilsin. Herkes seni deli sanır. İblisler dışında herkes."

Ben de, "Tabii çabucak hesabım görürler," diye ekledim.

Cathy başım salladı. "Biliyorum...biliyorum." Bir an sessiz kaldı, sonra yakman bir sesle, "Ama New York'a, Bamard'a nasıl dönerim?" dedi.

"Emlerin iblis olduğunu bilmem ki? Bundan sonra artık kime güvenebilirim? Nasıl evlenirim...nasıl cesaret ederim böyle bir şeye? Belki de benimle yalnızca işkence edebilmek için evleniyordun Anlıyorsunuz, değil mi...Slim...hani enişstenin halanla evlenmesi gibi. Nasıl gerçek anlamda arkadaş edinebilirim? Onlara nasıl açılabilirim? Anlıyorsunuz, değil mi? Benim durumum sizinkinden de kötü. İblisleri ayırt etme yeteneği sizde var ama bende yok. O zaman herkesi iblis saymak zorundayım. Ancak o zaman güvende olabilirim. Siz onları görebiliyorsunuz, bizden ayırıyorsunuz...bu yüzden de, yalnız değilsiniz. Ama ben yalnız olmak zorundayım. Her zaman yalnız. Tümüyle yalnız. Çünkü birine güvenmek benim sonum olabilir. *Yalnız..* .Ne biçim bir hayat bu böyle?

Açıkladığı zaman anlaması çok kolaydı...oysa o ana kadar bunu ben düşünememiştim. Kurtuluşu da yoktu görebildiğim kadarıyla.
Rya ön koltuktan bana baktı.

Ben omuzlarını kaldırdım. Omuz silker gibi değil...çaresizlik ve umutsuzluk içindeydim.

Cathy Osbom içini çekti, ürperdi. Umutsuzlukla korkunun arasında bocalıyordu. Bu iki duyguyu bir arada kontrol etmek çok zordu. Çünkü korku denilen şey umudun varlığına dayanır, oysa umutsuzluk onu reddeder.

Cathy bir an daha sessiz kaldıktan sonra, "Galiba megafonu alıp dünyayı kurtarmaya çalışsam da aynı şey," dedi. "Beni tımarhaneye tıksalar da olur. Çünkü sonunda nasılsa gideceğim yer orası. Yani...gün be gün hep çevremdekilerden hangisi *onlardan* diye düşünmek, her zaman kuşku içinde yaşama gereğini duymak...zaman içinde ödetir insana. Fazla da sürmez. Çabucak yıkılırım. Çünkü yapı olarak dışa dönük bir insanım. İnsanlarla temas etmeye ihtiyacım var. Böyle olunca, çok geçmeden tımarhaneye hazır duruma gelirim. Beni alır, kapatırlar. Öyle bir yerin kadrosunda da iblisler çoğunlukta olmaz mı sizce? İnsanlar nasılsa kilit altında ve çaresiz durumda...kolay bir oyun, değil mi?"

"Evet," dedi Rya. Besbelli çocukluğunun yetimhanesini düşünüyordu. "Evet."

"Geri dönemem. Böyle bir yaşamı sürdüremem."

'"Bir yolu var," dedim.

Cathy başım çevirip bana baktı. Gözlerinde umuttan çok inanmazlık gördüm.

"Bir yer var," dedim. Rya, "Elbette," diye atıldı. "Sombra Kardeşler," dedim. Rya da, "Karnaval," diye açıkladı. "Karnavalcı mı olayım?" Cathy şaşırmıştı.

Sesinden pek hoşlanmadığı belli oluyordu ama ben bundan alınmadım. Rya'nın da anlayış gösterdiğinden emindim. Toplum kendi yaşam biçiminin en doğrusu olduğunu onaylatmaya her zaman ihtiyaç duyar. Bu nedenle karnavaldakilere serseri, toplum dışı, uyumsuz, belki de hırsız diye etiketler takar. Her karnavalcıya. Bizler tıpkı çingeneler gibi aşağı görülürüz. Kimse iki üç master ve doktora yapıp, sanat konularında derin bir kültür edinip, sonra akademik kariyerini karnaval hayatı uğruna fırlatıp atmış değildir.

Böyle t3ir kararın Cathy Osbom'a getireceği geleceği allayıp pullamaya kalkmadım. Açık konuştum. Karara varmadan önce bütün gerçekleri bilmesini istiyordum. "Akademik hayatı, çok sevdiğin öğretmenliği bırakman gerekecek. İçinde yükselmeye o kadar uğraştığın hayatı. Gireceğin dünya senin dünyandan öyle farklı ki, sanki eski zamanın Çin'i. Hep dışardan biri gibi davranacak, müşteri gibi konuşacaksın, karnavalcılar senden kuşkulanacak. Onların güvenini kazanman bir yıl ya da daha fazla sürecek. Arkadaşların ve akrabaların asla anlamayacak. Asla. Sürüdeki kara koyun gibi olacaksın. Sana acıyacaklar, kızacaklar, hep seni konuşacaklar. Annenle babanın kalbi bile kırılabilir."

"Evet," dedi Rya. "Ama Sombra Kardeşlere katılınca, komşuların ve dostların arasında iblis bulunmadığından emin olabilirsin. Karnavaldakilerin

çoğunun toplum dışı olmasına sebep, iblisleri görebildikleri, bu yüzden sığınacak yer aradıkları içindir. Para harcamaya gelen müşteriler dışında bir iblis aramıza girmeye kalkarsa, onu çabucak ve sessizce saf dışı ederiz. Böylece güvende olursun."

"Hayatta ne kadar güvende olunabilirse," dedim.

"Başlangıçta Slim'le benim hesabımıza çalışarak para kazanırsın."

Ben ekledim. "Daha sonra biraz para biriktirir, kendin birkaç gösterinin sahibi olursun."

"Evet," dedi Rya yine. "Öğretmenlikten çok daha fazla kazanırsın, orası kesin. Ve zamanla... içinden çıkıp geldiğin dünyayı unutursun. Çok gerilerde kalır. Rüya gibi. Hem de kötü bir rüya gibi." Uzanıp elini Cathy'nin koluna dayadı, kadın kadına, güven vermeye çalıştı ona. "Sana söz veriyorum, gerçek karnavala olduğun zaman dış dünya sana pek kasvetli görünecek. Oradayken nasıl uyum sağladığını, neden daha önce karnavalı seçmediğini bir türlü anlayamayacaksın."

Cathy alî dudağını ısırdı. "Ah, Tanrım..." dedi.

Ona eski hayatını geri veremezdik. Tek verebileceğimiz şeyi verdik...zaman. Düşünmesi için zaman. Uyum sağlaması için zaman.

Birkaç araba yanımızdan geçti. Çok değil. Geç olmuştu artık. Karanlık, soğuk bir geceydi. İnsanların çoğu evlerinde ya ateşin başında, ya da yataklarındaydı.

"Tanrım, bilemiyorum," dedi Cathy titreyerek. Bezgin ve kararsızdı.

Egzoz dumanları kristalize gibi camın dışından geçti. Bir an dışarı baktım, hayali suratların bana baktığım, eriyip yok olduğunu, sonra yine oluştuğunu gördüm. Egzoz buharlarından oluşuyordu bu suratlar.

O anda Gibtovvn, Joel ile Laura Tuck, diğer karnavalcı dostlarım çok uzakta gibi geliyordu. Florida'dan daha uzakta. Ayın karanlık yüzünden daha uzakta.

"Kaybolmuş gibiyim, kafam karışık, korkuyorum," dedi Cathy. "Ne yapacağımı bilemiyorum. Hiç bilemiyorum."

: Bu akşam başından geçen korkunç olayları düşündükçe,başkalarını kolayca yıkabilecek bu serüvenden onun sağlam çıkabilişini hatırlayınca, Rya ile ben iblisleri öldürdükten sonra ne kadar çabuk şoktan çıktığını değerlendirince, onun bizden yana, karnavalda bizim safımızda olması gerektiğini hissetmiştim. Miskin bir profesör değildi. Güçlü ve cesurdu. Kafası ve yüreği güçlü olan insanlara her zaman ihtiyacımız vardı. Hele de iblislerle savaşı sürdürür, genişletirsek. Rya'nın da benimle aynı duyguları paylaştığını sezdim. îçin için, inşallah Cathy Osbom bize katılır diye dua ediyordu. "Hiç...bilemiyorum..."

* * *

Evimizdeki üç yatak odasından ikisi döşeliydi. Cathy birinde kaldı. Ne New York'a doğru yola çıkabiliyor, ne de meslek hayatından bu kadar çabuk vazgeçebiliyordu. Nedenleri ne kadar sağlam olursa olsun. "Sabaha kararımı vermiş olurum," diye söz verdi bize.

Yattığı oda ikinci kat koridorunda, bizimkinden biraz ilerideydi. Kapıları açık bırakmıştık. Gece birimizden birimiz yardım isterse duyabilelim diye.

İblislerin burada olduğumuzu bilmedikleri konusunda güvence verdim ona.

Rya da yatıştıran bir sesle, "Bu gece buraya gelmeleri için hiçbir neden yok," dedi.

Bu evin sahibinin Klaus Orkenwold olduğunu, şu anda Yontsdown şerifinin evinde bulunduğumuzu söylemedik. Adamın iblis olduğunu, bu evin bodrumunda üç kişiyi işkenceyle öldürdüğünü de söylemedik.

Ama neyi söylemiş, neyi söylememiş olursak olalım, Cathy kaygılı ve ürkekti. Bir ışık yansın, diye tutturdu. Başucu lambasını yaktık, üzerine onun koyu renk elbiselerinden birini geçirdik.

Odasından çıktığımızda kendimi gerçekten eksik ve yetersiz hissettim. Küçük bir çocuğu dolaptaki canavara ya da yatağın altındaki ejdere emanet edip çıkmışız gibi.

* * *

Sonunda Rya uyudu.
Ben uyuyamadım. Uzun süre.
Siyah yıldırım.
Hep o vardı aklımda. Anlamım bulmaya savaşıyordum.

Arasıra sanki evin altına ölüler gömülmüş de kokusu geliyormuş gibi, bodrumdan yükselen psişik dalgaların kokusunu alıyordum. Orkenvvold'un bir kadınla iki çocuğu öldürdüğü yerden.

Bu yere bilincim dışında, ama bir plan sonucu geldiğime yine inanır gibi oldum. Kehanete benzer bir güç, bulunabilecek bunca evden... bu evi seçtirmişti bana. Çünkü Klaus Orkenwold'la kapışmayı istiyordum. Ya da istemiyordum da, kaderim öyleydi. Daha önce de Lisle Kelsko'yla kapıştığım gibi.

Rüzgârın uğultusu arasında, kafesteki manyak iblislerin çığlıklarını da duyar gibi oluyordum. Kurşun delikleriyle dolu, yanmış gövdelerini alevlerin içinden kurtarıp çıktıklarına, bana seslendiklerine inanacaktım neredeyse.

Evin gıcırtılarını dinlerken (soğuktan ve rüzgârdan gıcırdıyordu ev tabii) aşağıdan devlerin yükselmekte olduğunu sanıyordum. Kalorifer kazanırım termostatı ne zaman çalışmaya başlasa, yerimde korku ve şaşkınlıkla irkiliyordum.

Yanı başımda Rya inledi. Rüya görüyordu. *O* rüya yine... kuşkusuz.

Gibtown, Joel ve Laura Tuck, diğer karnavalcı arkadaşlarım ne kadar da uzaktaydı...özlüyordum onları. Hepsini düşündüm, dostlarımın yüzünü gözümün önüne getirdim, uzun uzun seyret
tim, sonra diğer bir dostun yüzünü düşündüm. Onları düşünmek bile

kendimi daha iyi hissetmemi sağlıyordu.

Onları çok sevdiğimi, onların sevgisinden cesaret aldığımı anlıyordum. Bir zamanlar kıtanın öbür ucundaki annemle ablalarımdan aldığım gibi. Yani demek ki eski dünyam, Stanfeuss ailesinin dünyası, gitmişti artık. Gerilerde kalmıştı. Ulaşamayacağım yerde. Bilinçaltım bu korkunç gerçeği anlamıştı. Ama bilincim şu ana kadar farkında değildi. Karnaval benim ailem olmuştu artık. İyi bir aileydi. En iyisi. Ama bir daha asla eve dönemeyeceğimi, gençliğimde o kadar sevdiğim ablalarımla annemi hayatta oldukları halde göremeyeceğimi düşünmenin hazin bir yanı vardı. Benim için ölmüş sayılırlardı artık.

FIRTINADAN ÖNCE

CUMARTESİ sabahı bulutlar cuma gününden bile karanlıktı. Renkleri koyu olunca ağırlıkları da artıyormuş gibi, gökyüzü yere daha bir yaklaştı. Yüksekte duramayacak haldeydi sanki.

Oflayıp pofuldayan rüzgârın soluğu kısılmıştı artık. Ama bu sakinlikte de huzur yoktu. Garip, beklenti dolu bir gerilim vardı. Bulutlara doğru yükselen çam ağaçlarının hali daha beterdi. Kollarını havaya kaldırmış, çevreyi bir tehlikeye karşı uyarıyor gibiydiler.

Kahvaltıdan sonra Cathy Osbom bavulunu arabasının bagajına koydu. Niyeti New York'a doğru yoluna devam etmekti. Orada üç gün kalacaktı. Dairesini kiraya verecek, üniversiteden de istifa edecekti. Sağlık nedenleriyle, diye bir özür gösterecekti. Zayıf bir özürdü tabii. Birkaç dostuna da veda edecekti. Zor olacaktı veda etmek. Kendisi için önemli olan bu kişileri gerçekten özleyecekti. Ayrıca onlar da Cathy'yi çıldırdı sanacaklar, fikrini değiştirsin diye ısrar edeceklerdi. Beri yandan... tabii Cathy de

onların gerçek insan olup olmadığından asla emin olamayacaktı.

Rya ile arabanın yanında durup ona veda ettik. Kaygılıydık ama onun adına ne kadar korktuğumuzu belli etmemeye çalışıyorduk. Onu sımsıkı kucakladık, sonra üçümüz birden kucaklaştık. Çünkü artık üç yabancı değildik. Geceki kanlı ve garip olaylar bizi birbirimize ayrılmaz biçimde bağlamıştı. Korkunç bir gerçeğin çözülmez bağı.

Bizler gibi, iblislerin varlığını keşfetmiş olanlar için, bu yaratıklar yalnız bir tehdit değil, aynı zamanda birleştirici bir unsur oluyordu. İnsanlar arasında bir kardeşlik duygusunun doğmasına sebep oluyorlardı. Bir amaç ve sorumluluk, bir kader paylaşması. Onlar olmasa böyle bir şey de olmazdı. Eğer onları bu dünyadan silip atabilirsek, bunu ancak varlıkları bizi birleştirdiği için yapabilecektik.

Cathy'ye, "Pazar sabahı Gibtovm'a telefon açıp Joel Tuck'la konuşmuş olurum," dedim. "Seni bekliyor olacaktır. Laura'yla ikisi sana bir yer hazırlarlar."

Joel'i ona tarif etmiştik.,, görünce şoka kapılmasın diye.

Rya, "Joel kitapları çok sever, çok da okur," dedi. "Onunla ortak yönlerin sandığından çok olacaktır. Laura da çok şekerdir. Gerçekten çok şekerdir."

Konuşurken sesimiz yamyassı, demir gibi de sert çıkıyordu. Her kelimemizle birlikte dumanlar çıkmaktaydı ağzımızdan.

Cathy'nin korkusu adeta üfürdüğü dumanlardan okunmaktaydı. Yalnız iblislerden değil, yeni gireceği hayattan da korkuyordu. Tabii kendi rahat hayatım kaybetmekten de.

" Yakında görüşmek üzere," dedi titrek bir sesle.

Rya, "Florida'da," dedi. "Güneşli günlerde."

Cathy Osbom arabasına binip sürdü. Yolun ucuna kadar arkasından baktık. Köşeyi dönüp görünmez oldu.

Artık edebiyat profesörleri karnavalcı oluyor, güzel bir evrene olan inanç

da yerini daha karanlık bilinçlenmelere bırakıyordu.

Adı Horton Bîuett'ti. Koca tilki diyordu kendine. İriyarı, kemikli bir adamdı. Kapkalın oduncu paltosu giydiği halde yine de sivri kemikleri belli oluyor gibiydi. Onu ilk o kılıkta gördük... Güçlü bir insandı. Yaşını belli eden tek şey omuzlarındaki hafif yuvarlaktı. Yılların ağır yükünü taşımış gibi. Enli suratı açık havada çok zaman geçirdiğinin izlerini taşıyordu. Derin çizgiler, yer yer de incecik, örümcek ağı gibi kırışıklar. İri, biraz kızarık bir burnu, kuvvetli çene kemikleri, gülümsemeye hazır koca bir ağzı vardı. Kara gözleri dikkatliydi ama düşmanca bakmıyordu. Gençler gibi duru bakışları vardı. Başına kırmızı avcı şapkası giymiş, kulaklarına indirip çene altından bağlamıştı. Ama kır Saçları aradan çıkmış, akıma dökülmüştü.

Apple Lane'de arabayla giderken görmüştük onu. Geceki rüzgâr karları fena yığmıştı buralara. O da kalp krizleriyle ilgili son istatistikleri okumamış gibi, habire kürek sallıyordu. Evi ana yola bizimkinden daha yakındı. Bahçe yolu kısaydı. Ama yine de girişimi akıl durdurucuydu.

Niyetimiz Yıldırım Kömür Şirketiyle ilgili bilgileri yalnız gazetelerden, resmî kaynaklardan değil, buranın yerlisi olanlardan da toplamaktı. Belki onlar iblis kontrolündeki ortamdan daha ilginç ayrıntılar verirlerdi. Bir gazetecinin gözünde, dedikodular ve söylentiler geçersizdi. Ama genellikle bu söylentiler resmi ağızlardan daha çok gerçek içerebilirlerdi. Arabayı hemen adamın bahçe yoluna çektik, durduk, inip kendimizi yeni komşular olarak tanıttık, Orkenwold'un evine taşındığımızı söyledik.

Başlangıçta nazik davrandı ama pek konuşkan değildi. Dikkatti, biraz da kuşkucuydu. Küçük yerlerin halkı, yabancılar gelince öyle davranırdı genellikle. Buzları eritmek için bir çare ararken davranışımı içgüdülerimin yönlendirmesine izin verdim. Oregon'da bir komşuyu zor bir işe kalkmış görünce ne yaparsak, onu yaptım. Yardım etmeyi önerdim. O nezaketle reddetti ama ben ısrar ettim.

"Ne olacak," dedim. "İnsan kar kürelemeye yardım edecek günü de

bulamazsa, mahşer gününde nasıl uçar cennete?"

Bu sözüm Horton Bluett'in hoşuna gitti. İkinci küreğin yerini tarif etti. Garaja gidip aldım. Birlikte yolun karlarını açmaya koyulduk. Rya arada sırada nöbeti devralıyor, beni birkaç dakika dinlendiriyordu. Aradan biraz geçince de Bay Bluett'i dinlendirmeye gidiyordu.

Bir yandan da konuşuyor, çene çalıyorduk. Havadan konuştuk, kışlık giysilerden konuştuk. Horton Bluett'in kanısına göre, eski zamanın koyun postu gocukları, şimdiki cam elyaflı kapitone uzay giysilerinden çok daha sıcaktı. Şu anda o yeni tip gocuklardan bir tane vardı sırtında. Eğer on dakika boyunca koyun postunu övüp durmayı zaman kaybı sanıyorsanız, ne taşra yaşamının temposunu biliyorsunuz, ne de bu tür bir sohbetin verdiği keyfi arılayabiliyorsunuz demektir.

İlk birkaç dakika boyunca Horton Bluett'in sık sık, gürültüyle burnunu çektiğini, eldiveninin tersini burnundan geçirdiğim farkettim. Ama bir kere bile mendil çıkarıp sümkürmedi. Ya hafif nezlesi var, ya da soğuk hava sinüslerini etkiliyor diye düşündüm. Derken o hareketi kesti. Bütün bu burun çekmelerin gizli bir amacı olduğunu çok sonra anladım.

Az sonra kürek işi bitti. Rya ile ikimiz, onu daha fazla engellemek istemediğimizi söyledik, izin istedik. Ama o içeri girip kahve içmemiz, evde yapılmış cevizli kek yememiz için ısrar etti.

Tek katlı evi bizim kiraladığımızdan hayli ufaktı. Ama daha iyi bakılıp onarılmıştı. Nereye baksanız, bir saat önce boyanmış gibiydi. Horton kışa iyi hazırlamıştı evini. Pencerelere fırtına pancurları takmış, salondaki şömine için bol bol odun almıştı.

Kömür kaloriferini destekliyordu o şömine.

Yaklaşık otuz yıl önce karısını kaybettiğim, yalnız yaşadığım öğrendik. Ev işleri hakkında epey bilgi sahibi olmuştu artık tabii. Aşçılığından özellikle gurur duyuyordu. Zaten kahvesi ve yanında cevizlerin süslediği keki de bunu gösteriyordu.

Dokuz yıl önce demiryolu atölyesinden emekli olmuştu. Kaybettiği karısı

Etta'yı çok özlüyordu. 1934'de ölmüştü karısı. Hayatında bıraktığı boşluk zaten dolacak gibi değildi. Ama 1955'de emekli olunca onun yokluğunu daha da fazla hissetmeye başlamıştı. Çünkü artık, birlikte Birinci Dünya Savaşı öncesinde yaptıkları bu evde çok daha fazla zaman geçiriyordu. Yetmiş dört yaşındaydı. Elli beş sanılabilirdi. Yaşlılığı konusunda onu rahatsız eden, yalnızca o nasırlaşmış, meşinleşmiş, arteritli elleriydi. Bir de tüm sosyal yaşamı işine bağlı olan bir adamın, işinden ayrıldıktan sonraki yalnızlığı.

Kekimin yarısını yemiştim. "Bu tepelerde bu kadar çok kömür madeni olmasına şaştım," deyiverdim.

"Öyledir," dedi. "Tâ derinlere inip oralardan çıkarıyorlar, çünkü akaryakıta dönmeye parası yetmeyen bir yığın insan var."

"Bilmem ki," dedim. "Bana buralardaki kömür çoktan biterdi gibi geliyor. Hem bugünlerde artık kömürün çoğu düz araziden alınıyor. Hele de batıda. Tünel kazmıyorlar artık pek. Öylesi daha ucuz."

"Burada hâlâ tünel kazıyorlar," dedi Horton.

Rya, "İyi yönetiliyor olmalı," diye söze karıştı. "Genel giderleri düşük tutmasını biliyorlar herhalde. Kömür şirketinin kamyonlarının nasıl yepyeni olduğunu gördük."

"Yıldırım Kömür Şirketininkiler," dedim ben de. "Peterbilt'ler. Yepyeni, gıcır gıcır."

"Evet, öyle. Zaten buralarda bir o şirket kaldı artık. Herhalde işleri iyidir, çünkü rakipleri yok."

Kömür şirketinden söz etmek onu sinirlendiriyor gibiydi. Ya da ben hayal ediyordum adamın tedirginliğini. Kendi kaygılarımı ona aktarıyordum belki.

Konuyu daha da irdeleyecektim ama Horton köpeğini çağırdı o sıra. Köpeğin adı Growler'di. Hayvan köşede yatarken kalkıp geldi, Horton ona bir parça kek verdi. Ondan sonra konu melez köpeklerin cins köpeklere üstünlüğüne kaydı. Growler sokak köpeğiydi aslında. Orta boy, siyah üstüne kahverengi benekli, karmaşık soydan bir köpekti. Adının Growler

olması, genelde sakin bir köpek olmasından, havlamayı hiç sevmemesinden kaynaklanıyordu. Öfkesini hafif, hain bir hırıltı sesiyle belli etme huyu vardı. Sevindiği zaman da daha başka bir tonda hırıldar, bir yandan deli gibi kuyruğunu sallardı.

Rya ile ben içeri girdiğimizde Grovvler bizi uzun uzun, inceden inceye teftiş etmiş, sonunda kabul edilebilir kişiler olduğumuza karar vermişti. Normal köpek davranışına uyuyordu bu tabii. Ama garip olan, köpeğin bizi incelemesi sırasında Horton
Bluett'in de dikkatle köpeği incelemesiydi. Growler'in fikrine büyük önem veriyor gibiydi. Sanki köpeğin onayım alamazsak bize tam güvenemezmiş, hüsnü kabul gösteremezmiş gibi.

Şimdi de Growler kekini bitirmiş, Rya'ya okşanmaya gitmişti. Daha sonra bana geldi. Kendisinden söz ettiğimizi biliyor.muş, herkesin sokak köpeklerini üstün bulduğundan haberi varmış gibiydi.

Biraz zaman geçince sözü yine Yıldırım Kömür Şirketine çevirme fırsatı buldum, şirket adının ve ambleminin çok garip olduğunu söyledim.

"Garip mi?" dedi Horton. Kaşlarını çatmıştı. "Bana garip gelmiyor. Kömür de, yıldırım da, enerjinin türleridir. Kömür siyahtır. Siyah bir yıldırım sanki. Mantığa uygun."

Bunu hiç böyle düşünmemiştim. Hoş o beyaz gökle kara yıldırımın daha derin bir anlamı olduğundan emindim. Aynı şeyi mihrabın en saygın noktasında görmüştüm. İblislerin gözünde derin önemi olan büyük bir şeydi o. Mistik ve güçlüydü. Ama tabii Horton'un onu yalnızca şirket amblemi diye taraması doğaldı. Başka bir şey beklenemezdi ondan.

Yıldırım Kömür Şirketi konusunun onu sinirli ettiğini hissettim. Konuyu hemen bambaşka bir alana çevirdi. Sanki o duyarlı konudan kaçmaya çalışıyordu. Kahvesini dudaklarına götürürken bir an ellerinin titrediğini gördüm. Kahvesinin birazı döküldü. Belki yaşlılıktandı. Belki önemi yoktu. Belki.

Yarım saat sonra Rya ile evden çıkıp arabamıza bindik. Biz uzaklaşırken

Horton ile Grovvler balkondan bakıyorlardı. "Hoş bir adam," dedi Rya.

"Evet."

"yi bir adam."

"Evet."

"Ama..."

"Ne?"

"Sırları var."

"Ne tür sırlar?" diye sordum.

"Bilmiyorum. Ama samimi taşra ihtiyarı gibi konuştuğu zaman bile bir şeyler saklıyor. Ve...şey...sanırım Yıldırım Kömür Şirketinden korkuyor."

* * *

Hayaletler.

Hayaletler gibiydik. Dağlık araziyi dolaşıyor, ruhlar kadar sessiz ilerlemeye çalışıyorduk. Hayalet kılıklarımız, cam elyaflı beyaz kayak pantolonu, külahlı beyaz kayak ceketi ve beyaz eldivenlerden oluşmaktaydı. Tepelerdeki diz boyu karlar arasında bin zorlukla ilerlerken, ölüler diyarından yeni çıkıyormuşuz gibi bir halimiz vardı. Donmuş ırmağın kıyısı boyunca çıt çıkarmadan yürüyor, ormanın buz gibi gölgeleri arasında sinsi sinsi yol alıyorduk. Tabii ruh olmaya ne kadar çalışırsak çalışalım, yine de karda ayak izi bırakıyorduk, arasıra bir çam dalına çarpıp ses çıkardığımız da oluyordu.

Arabayı kentten gelen yola bırakmış, kaba arazide üç millik mesafe almıştık bile. Dolambaçlı yoldan, Yıldırım Kömür Şirketi arazisini çevreleyen aşılmaz çite gelmiştik. O günün öğleden sonra sıra yalnızca teftişe ayırmıştık. Şirketin idari binalarını inceleyecek, gelip giden maden trafiğinin ne kadar olduğuna bakacak, çitte ertesi gün kolayca içeriye girebileceğimiz bir delik arayacaktık.

Ama çiti karşımızda gördüğümüz anda, acaba bunu hiç aşmak hiç mümkün mü, diye düşünmeye başlamıştım...nerede kaldı *kolayca* aşmak!

İki buçuk metre yüksekliğindeki bu çiti yapmak için yere beton döküp demir kazıkları bu betona iyice sokmuşlardı. Üçer metre araları vardı direklerin. Sonra araya en sağlam cinsinden tel örgü germişlerdi. Üst kısımda rastladığım en tatsız dikenli tel ve sivri çıkıntılar vardı. Bazı sivriliklerin üzerini düzgün bir buz örtüsü kaplamışsa bile, orayı aşmaya çalışan kesinlikle yüz yerinden kesilir, kendini aşağıya attığında da vücudundan bir takım parçaları orada bırakırdı. Yakındaki ağaçların dallarını kesmişler, hiçbir daim tel örgüyü aşıp içeriye sarkmamasını sağlamışlardı. Yılın bu mevsiminde telin dibini kazmak da olacak şey değildi. Toprak kaya gibi donmuştu. Zaten hava iyi bile olsa, herhalde aşağıya doğru birkaç metre inen bir engele karşılaşırdı insan.

Rya, "Bu şirket arazisi çiti değil," diye fısıldadı. "Bu savunma hattı resmen."

"Evet," diye fısıldadım ben de. "Bütün şirket arazisini çevreliyorsa, uzunluğu birkaç mil olmak zorunda. Böyle bir çit...hay Allah...bir servet harcamış olmalılar!"

"Kırk yılda bir çıkacak bir iki serseriyi dışarda tutmak için bunu dikmeye değmez."

"Değmez. Başka bir bit yeniği var bu yerde. Onu korumakta kararlılar."

Biz çite orman tarafından yaklaşmıştık. Ama açıklığa bakan taraftaki karlarda, çite paralel giden pek çok ayak izleri gördük.

Elimle o izleri göstererek sesimi daha alçalttım. "Düzenli nöbetçi gezdiriyorlar görünüşe göre. Nöbetçilerin silahlı olduğuna da kuşku yok. Dikkatli olmalı, gözümüzü, kulağımızı açık tutmalıyız."

Ruh kılıklarımıza bir kere daha sarınıp ormanın başka taraflarını keşfetmeye hazırlandık. Hep çiti görebileceğimiz yerlerde dolaşıyorduk ama nöbetçilere gözükebilecek kadar yakma sokulmuyorduk. Old Broadtop diye bir tepenin üzerindeydik. Aynı tepenin güney tarafına doğru gidiyorduk. Oraya vardığımızda, maden şirketinin merkez

binalarını aşağımızda görebilmemiz gerekirdi. Seçeceğimiz yolu bir yerel haritada iyice incelemiş, beğenmiştik.

Daha önce, arabada bu tarafa gelirken, şirketin garip şekilde ıssız ve saklı kapısını görmüştük. Ama orada büro binaları yoktu. İlerdeki tepeler ve ağaçlar binaları saklıyordu. Yoldan geçerken yalnız kapı ve küçük bekçi kulübesi görülebilmekteydi. Oraya gelen bütün arabaların durması, teftiş edilmesi gerekiyor, ancak ondan sonra onlara geçiş izni veriliyordu. Bu güvenlik tedbirleri,doğrusu bir kömür madeni için gülünç denecek kadar sıkıydı. Dünyaya böyle duvar çekmek için ne gibi bir özür bulduklarını merak ediyordum.

Geçerken kapıda arabalar görmüştük. İki tane. İkisinin de içinde iblisler vardı. Kapıdaki nöbetçi de iblisti.

Şimdi tepenin üzerinden güneye doğru yürürken orman deminkine göre daha bir engel oluşturmaya başlıyordu. Yukarı yükseldikçe, meşeler ve çınarlar yerlerim yaprak dökmeyen ağaçlara bırakmıştı. İlerledikçe çamların daha bol çeşitlerine rastlıyorduk. Ağaçlar birbirine daha çok yaklaşıyor, daha sıklaşıyordu. Dallar birbirine öyle dolaşmıştı ki, birkaç kere durmak zorunda kaldık. Hattâ bir iki kere, yere yatıp dalların altından emeklemek zorunda bile kaldık. Yerde kırık dallar diken gibiydi. Işığın giremediği yerlerde, altta yatan bitki örtüsü pek yoktu tabii. Ama ışık varsa, yerler de çok sık çalı ve diken vermişti.

Tepe güney ucuna doğru daraldı, bir noktada bitecek gibi gözüktü. Yine çite yaklaşıyorduk. Tel örgünün dibine çömelip aşağıya baktığımızda, vadinin tamamım görebilecektik. Eninin dört yüz metre kadar olduğunu haritadan biliyorduk. Boyu da bir buçuk mil kadardı. Aşağılarda böyle sık çamlar yoktu. Yaprak döken ağaçların kara dalları, fosil örümcekler gibiydi. Yarım mil güneyde kalan ana yol ve şirketin giriş kapısı, içeriye doğru giden iki şeritli bir özel yolun başlangıç noktası oluyordu. Bir açıklığa şirketin idarî binaları, onarım garajları kurulmuştu. Açıklıktan sonra özel yol yine devam ediyor, ağaçların arasına dalıp görünmez oluyordu. Vadinin

kuzeyine doğru, bir mil ilerdeki maden girişine gitmekteydi.

On dokuzuncu yüzyıldan kalma bir ve iki katlı binaların hepsi taştan yapılmıştı. Renkleri yılların kömür tozuyla kararmıştı artık. İlk bakışta, sanki kömürden yapılmışlar gibi bir izlenim ediniyordu insan. Pencereler dar, bazıları demir parmaklıklıydı. Kirli camların gerisinde floresan ışıklar yanıyor, o pencerelere hiç bir sıcaklık katmıyordu. Eğik dam ve pencere üstlerindeki abartmalı çıkıntılar (garaj bile öyleydi) bu binalara çalı kaşlarını çatmış gibi bir hava veriyordu.

Rya ile yan yana, soluğumuzdan dumanlar tüttürerek, aşağıdaki kömür işçilerine artan bir tedirginlikle baktık. Kadın ve erkek işçiler garajlara alet onarım yerlerine girip girip çıkıyorlardı. İçerden habire taktuk sesleri gelmekteydi. Birilerinin orada çalışmakta olduğu anlaşılıyordu. Herkes hızlı hareket ediyor, içleri enerji ve amaç doluymuş gibi davranıyordu. Sanki işverenlerinin kendilerine ödediği paraya karşılık, yüzde *yüz on* randıman vermeye hepsi kararlıydı. Aylak gezen, dalga geçen hiç yoktu. Mola verip sigara içen de yoktu. Takım elbise giyenler, yani yöneticiler veya yüksek mevkideki memurlar bile acele ediyordu. Oysa onların biraz daha rahat bir tempoda yürümesi beklenirdi.

Hepsi iblisti bu insanların. Bunu bu kadar uzaktan bile kesinlikle arılayabiliyordum.

Rya da farkına varmıştı bunun. Yavaşça, "Eğer Yontsdown onların yuvasıysa, burası da yuva içindeki yuva," dedi.

"An kovanı," diye karşılık verdim. "Hepsi de an gibi çalışıyor."

Arasıra kömür yüklü bir kamyon kuzeyden, çıplak dallı ağaçların tarafından yaklaşıyor, açıklığa geliyor, sonra ormanın diğer tarafına girip ana kapıya yollanıyordu. Karşı taraftan da boş kamyonlar gelmekteydi. Madene, yük almaya gidiyorlardı. Sürücüler de, yanlarındaki muavinler de hep iblisti.

"Ne yapıyorlar bunlar burada?" diye şaştı Rya.

"Önemli bir şey."

"Ne ama?"

"Bizim için ve bizim türümüz için hiç de iyi olmayan bir şey. Ama merkezinin şu binalar olduğunu da sanmıyorum."

"O halde neresi? Madenin kendisi mi?"

"Öyle."

Zaten kasvetli olan hava kararıyor, kış gününde akşam erken bastırıyordu.

Bütün gün hissedilmeyen rüzgâr şimdi uyanmış, herhalde dinlenip gücünü toplamış olacak esiyor, çitte ıslıklar çalıyor, çamlar şarkı söyletiyordu.

"Sabaha erkenden tekrar gelip çit boşunca daha kuzeye yürümeliyiz," dedim. "Madenin girişini görebileceğimiz yere kadar."

Rya keyifsiz bir sesle, "Onun ardından ne gelecek, biliyorsun," dedi.

"Evet."

"İyi göremeyeceğiz, içeri girmek zorunda kalacağız."

"Herhalde."

"Yerin altına."

"Tahmin ederim."

"Tünellere."

"Şeyy..."

"Rüyadaki gibi."

Bir şey söylemedim.

Rya söyledi ama. "Ve yine rüyadaki gibi, bizim orada olduğumuzun farkına varacaklar, kovalamaya başlayacaklar."

Karanlık bastırıp bizi tepenin doruğunda yakalamadan önce dönüş yoluna koyulduk. Ana yola, arabayı bıraktığımız yere gidiyorduk. Karanlık sanki ormanın tabanından taşarak yükseliyordu. Dallardan da aşağıya damlıyordu. Açık yamaçlara vardığımızda kar örtüsünü gündüzkinden bile parlak bulduk. Kendi ayak izlerimizi gördük. Mermer bir vücudun üzerindeki yaralara benziyorlardı.

Arabaya vardığımızda kar yağmaya başladı. İnce inceydi henüz.

Kararmakta olan gökten dökülüp duruyordu. Yanıp sönmüş, çoktan unutulmuş bir ateşin külleri gibi. Amahavaran ağırlığıyla o felç edici soğuk dikkate alındığında, büyük bir fırtınanın yaklaşmakta olduğu ortadaydı.

* * *

Apple Lane'deki eve kadar kar taneleri döküldü durdu. Giderek irileşiyorlardı. Henüz tam gücüne varmamış bir rüzgârın önünden kaçar halleri vardı. Asfalt üzerinde saydam olmayan bir peçe oluşturuyordu bu kar. Cam gibi gösteriyordu tabam. Koca bir pencerenin üzerinde gidiyormuşuz gibi. Perdeleri lastiklerimizle eze eze. Belki de bu dünyadan öbür dünyaya açılan bir pencere. Cam bir kırıldı mı, kendimizi cehennemde bulacaktık.

Arabayı garaja park edip eve mutfak kapısından girdik. Her taraf karanlık ve sessizdi. Odalardan ışıkları yaka yaka geçtik, kıyafetimizi değiştirmek üzere üst kata yollandık. Sonra da erkenden bir akşam yemeği hazırlayıp yemek niyetindeydik.

Ama büyük yatak odasına girince Horton Bluett'i gölgeye çektiği bir sandalyeye oturmuş, bizi bekler bulduk.

Growler de yanındaydı. Işığı açmadan bir saniye...önce köpeğin gözlerinin pırıltısını görmüştüm ama, elim de bu arada düğmeye basmıştı.

Rya’nın soluğu tutuldu.

Kaim ceketlerimizin cebinde susturuculu tabancalarımız vardı. Benim bıçağım yine çizmeme sokuluydu. Ama o silahlardan yararlanmaya niyetlendiğimiz anda sonumuz gelirdi.

Horton benim Gibtown'da Slick Eddy'den aldığım şotganı elinde tutuyordu. Bize doğru çevirmişti namluyu. O namlunun yelpaze gibi yayılarak giden kurşunu, ikimizi bir patlamada yok ederdi. Haydi diyelim ki iki patlamada.

Horton dikkatle sakladığımız diğer şeyleri de bulmuştu. Demek ki gün

boyu hep evi araştırmıştı. Biz tepelerdeyken. Sandalyenin çevresinde, Slick Eddy'nin bana bulduğu malzeme yere yayılmıştı. Otomatik tüfek, kutu kutu mermi, birer kilodan seksen paket plastik patlayıcı, fünyeler, sodyum pentatol şişeleri ve lîipodermik şırıngalar.

Horton'un suratı sabahkine oranla çok daha yaşlı gibiydi. Hemen hemen gerçek yaşım gösteriyordu şu anda. Bize, "Kimsiniz siz, Tanrı aşkına?" diye sordu.

KAMUFLAJDA GEÇEN ÖMÜR

YETMİŞ dört yaşındaki Horton Bluett ölümden hiç ürkmediği gibi mezara yaklaşmış olmakta da yüksünmüyordu. Bu nedenle, sadık köpeğini yanına alıp o köşede oturuşu gerçekten çekingenlik yaratıyordu insanda. Sert ve dayanıklı bir adamdı. Tersliklerle yakınmadan mücadele eden biriydi. Hayatın kendisine fırlattığı her şeyi yiyip, beğenmediğini tüküren, geri kalanıyla kendini güçlendirmeye çalışan biri. Sesi titremediği gibi, şotganın tetiğindeki parmağı da titremiyordu. Gözleri bir an bile bizden ayrılmadı. Karşıma Horton çıkacağına, ondan elli yaş genç bir hasım çıkmasını tercih ederdim.

"Kim?" diye tekrarladı. "Kimsiniz siz? Doktora yapan iki jeolog değilsiniz. Onun palavra olduğu kesin. Aslında kimsiniz ve burada ne işiniz var? İkiniz de yatağın kenarına oturun, ellerinizi kucağınıza koyun. Üst üste. Tamam. îyi. Ani hareket yapmak yok, duyuyor musunuz? Şimdi anlatacaklarımızın hapsını anlatın bakalım."

Bu eve gizlice girmeyi göze aldıracak kadar güçlü kuşkularına, girdikten sonra burada bulduklarına rağmen, yine de seviyordu bizi Horton. İçi kuşku doluydu; amacımızı çok merak ediyordu, ama dostça bir ilişkinin imkânsız hale geldiğine de henüz inanmıyordu. Bu kadarım sezebildim. Şu koşullar altında adamın düşüncelerindeki bu iyi niyet beni şaşırttı. Bu duygularımı Growler'in davranışı da onaylıyordu. Hayvan dikkat kesilmişti ama düşmanca davranmıyor, homurdanmıyordu bile. Horton bizi vurdu, orası doğru. Ona

saldırmaya kalkarsak elbette vururdu. Ama bunu yapmayı hiç istemiyordu.

Rya ile birlikte ona kendimizle ilgili hemen hemen her şeyi anlattık, Yontsdown'a neden geldiğimizi de söyledik. İnsan kalıbı içindeki iblislerden, bu iblislerin kayıp bir çağa ait genetik mühendisliğin ürünü askerler olduğundan söz ettiğimiz zaman Horton Bluett gözlerini kırpıştırdı, tekrar tekrar, "Tanrım," deyip durdu. Arada birde, "Vay canına!" diyordu. Hikâyemizin inanması zor yanlarıyla ilgili bir takım sivri sorular sordu, ama sözlerimizin doğruluğundan bir an bile kuşkulanmadığı gibi, bizi deli de sanmadı.

Anlattığımız acayip hikâyeye rağmen sarsılmaması sinir bozucuydu. Taşralılar genellikle sakin ve kendine hakim davranışlarından gurur duyar, sinirli kentlilere pek benzemezler. Ama bu kadarı da işi aşırıya kaçırmak oluyordu.

Bir saat kadar sonra, artık söyleyecek bir şeyimiz kalmayınca, Horton içini çekti, şotgan yere, sandalyesinin Yanına bıraktı.
Growler efendisinden bu işareti alınca rahatlamış göründü.

Rya ile ben de rahatladık. Rya bir saatten beri benden daha gergindi. Çünkü Horton'un iyi niyetini önceden algılayamamıştı. Kuşku dolu bir iyi niyet...ama iyi niyet yine de.

Horton, "Bahçeme girip kürek işine yardım önerdiğiniz anda sizin farklı olduğunuzu anlamıştım zaten," dedi.
"Nasıl?" diye sordu Rya.
"Kokusunu aldım."

Bunu mecaz anlamında söylemediğini hemen anladım. Gerçekten farklı bir koku almıştı bizden. İlk karşılaşmamızda ne kadar çok burnunu çektiğini hatırladım. Nezle sanmıştım onu. Ama burnunu hiç sümkürmemişti.

"Ben onları öyle sizler gibi kolaylıkla göremem," dedi Horton. "Ama zaman zaman, küçüklüğümden beri, bazı insanlar bana ters bir koku verir. Tam açıklayamam. Çok eski eşyaların kokusu gibi, anlıyor musunuz?

Yüzlerce yıl birikmiş tozlar gibi. Bir mezarın içinde, kimsenin ilişmediği yerde birikmiş toz gibi. Ama aslında toz da değil. Bayatlık diyeceğim, bayatlık da değil." Kaşlarını çattı, anlamamıza yardımcı olacak kelimeleri aradı. "Kokularında bir de ekşilik var. Bildiğiniz ter kokusuna, vücut kokusuna benzemeyen bir şey. Biraz sirkeyi andırıyor ama tam da değil. Belki bir nebze de amonyak...yo, o da değil. Bazılarının kokusu sinsi. İnsanın burun deliğini ancak gıdıklıyor. Bazıları ise felâket. Bu kokunun bendeki etkisi...çocukluğumdan beri hep aynı. 'Horton, bu adamdan uzak dur, bu kötü biri, ona dikkat et, tetikte ol, tetikte ol...' Hep bu uyarıyı duyar gibi oluyorum o kokuyu alınca."

"İnanılmaz bir şey," dedi Rya.

Horton, "Doğru ama," diye başım salladı.

"İnandım zaten," dedi Rya.

Bizi neden deli sanmadığını, hikâyemize neden bu kadar çabuk inandığını şimdi anlıyordum. Bize gözlerimizin söylediği şeyi ona burnu söylüyordu. Bu nedenle temelde hikâyemiz yerine oturmuştu.

"Sende de psişik yeteneğin burun türü var gibi," dedim.

Grovvler onaylıyormuş gibi, "Vuff!" dedi, sonra yatıp başını patileri üzerine koydu.

"Siz ne ad takıyorsunuz, bilmem," dedi Horton. "Tek bildiğim, bu yetenek bende ömrüm boyunca hep vardı. Kendimi bildim bileli. Birine güvenilemeyeceğini hemen anlarım. Bazı insanlar ne kadar güzel görünürse görünsün, ne kadar iyi davranırsa davransın, çevrelerindekiler, yani komşuları, kanları, kocaları, çocukları, dostları...normalden daha zor bir hayat yaşıyor. Yani bu kötü kokanların çevresindekiler. Bu insanlar mutsuzluğu beraberlerinde taşıyorlar. Kendi mutsuzluktan değil...başkalarınınki. Yakınlarımın çoğu da genç yaşta, hep şiddet ölümleriyle gider. Ama tabii bu adamları suçlayamaz, sorumlusu onlardır diyemezsiniz."

Rya artık serbest hareket edebileceğine inanmıştı. Ceketinin fermuarını

açtı, onu sırtından çıkardı.

"Ama bizden de farklı bir koku aldığını söyledin," dedi. "Demek tanıyabildiğin yalnız iblisler değil." .

Horton kır saçlı kafasını iki yana salladı. "Bu kokuyu sizi tanıyana kadar kimseden almamıştım. Kokunuzun değişik olduğunu hemen fark ettim. Yabancı bir koku. İblis dediklerinizinki kadar farklı...ama onun gibi değil. Nasıl tarif etmeli? Saf ozon kokusunu biraz andırıyor. Arılayabildiniz mi? Ozon... hani fırtınadan sonraki koku. Yıldırımdan sonraki. Fena bir koku değildir. Taptaze bir kokudur. Havada görülmeyen bir elektrik varmış duygusu verir. İnsana enerji verir. Yorgunluğunu atar."

Ben de ceketimin fermuarım açtım. "Bizi ilk görüşte de aynı kokuyu mu aldın?"

"Tabii." Kırmızı burnunu tek elinin baş ve işaret parmaklarıyla hafif hafif ovaladı. "Hattâ aşağıdaki kapıyı açıp eve girdiniz zaman da aldım." Birden sırıttı. Bu garip yeteneğinden gurur duyuyordu. "Alır almaz da kendi kendime, Horton, dedim, bu çocuklar herkesten farklı, ama bu kötü bir fark değil. Burnun bilir."

Horton'un sandalyesinin yanında yatmakta olan Growler garip bir ses çıkardı, kuyruğunu sevinçle sallandı.

Adamla köpek arasındaki garip yakınlığı o anda fark ettim. Belki her ikisinin de en güçlü duyusu koku alma olduğu için. Garip. Daha ben bunu düşünürken adamın eli köpeği okşamak üzere uzandı. Köpek de aynı anda kafasını okşansın diye kaldırıyordu. Sanki köpeğin okşanma ihtiyacıyla adamın bu ihtiyaca cevap verme isteği bir tür koku çıkarıyormuş da, ikisi karşılıklı bu kokuları alabiliyorlarmış gibi. Aralarında bir telepati olduğu kesindi...belki de bazı duyularla desteklenen bir telepati.

"Horton, Rya ile bana sizin kokunuz, bir kötülük işareti gibi gelmedi," dedi. "O...iblislerin kokusu gibi rahatsız etmedi. Ama beni kaygılandırdı, çünkü daha önce kokladığım şeylerin hiçbirine benzemiyordu. Derken siz burnunuzu sokmaya başladınız. Benden bilgi koparmak istiyor, ama belli

etmemeye, sohbet havasında yapmaya uğraşıyordunuz. Yıldırım Kömür Şirketiyle ilgili sorular sordunuz. O zaman gerçekten korktum."
"Neden?" diye sordu Rya.

"Çünkü...bin dokuz yüz ellilerin ortalarında madencilerin hisseleri satın alınıp isim değişikliği yapıldığından beri, Yıldırım'ın bütün yeni personeli...ler *bir tanesi...leş* gibi kokuyor! Son yedi sekiz yıldır oranın kötü bir yer olduğuna karar verdim. Şirket de, maden de...ve ne haltlar dönüyor orada diye merak etmeye başladım."
"Biz de merak ediyoruz," dedi Rya.
Ben, "Öğreneceğiz," dedim.

Horton, "Her neyse," dedi. "Bana bir tehdit oluşturabilirsiniz diye kaygılandım. Benim için bir kötülük planlıyorsunuzdur diye korktum. Buraya gelip işinize burnumu sokmam aslında özsavunma."

* * *

Aşağıya inip birlikte yemek hazırladık. Daha önce eve getirdiğimiz erzaktan yararlandık. Sütlü menemen, sosis, patates kızartması ve kızarmış ekmek.

Rya, Growler'e ne yedireceği konusunda kaygılanmaktaydı. Mutfak güzel kokularla doldukça hayvancık patilerini yalıyordu.

Horton, "Ona da dördüncü tabak koyarız,," dedi. "Biz ne yiyorsak aynısı. Köpeklere insan yemeği vermek sağlığına iyi gelmezmiş diyorlar. Ama ben hep öyle davrandım ona. Pek bir zararı olmuşa da benzemiyor. Bakın şu haline... kediyle yarışsa kazanır. Ona da yumurta, sosis ve patates kızartması verin. Ama kızarmış ekmek olmaz. Ona fazla kuru gelir. Üzümlü, elmalı, böğürtlenli kekleri çok sever. Ama içinde meyve olmalı ve kuru da olmamalı."
"Üzgünüm. Evde kek yok." Rya pek eğleniyordu.

"O halde ötekilerle yetinir. Eve dönünce ben ona biraz yulaflı bisküvi veririm."

Growler'in tabağım arka kapının yanındaki köşeye koyduk.

Geri kalanımız mutfak masasının başına oturduk.

Kar hâlâ lapa lapa yağıyordu. Bir saatte bir santim birikmişti yerde. Rüzgâr hızlıydı. Kurt sesini, tren sesini taklit edip duruyordu.

Yemek sırasında Horton Bluett'i daha iyi tanıdık. İblisleri koklama yeteneğinden ötürü, oldukça güvenli bir hayat sürmüştü. O tür yaratıklardan her fırsatta kaçıyor, kaçamadığı zaman onlara karşı çok dikkatli davranıyordu. Karısı Etta 1934'de iblislerin elinde ölmemiş, kanserden ölmüştü. Öldüğünde o kırk, Horton da kırk dört yaşındaydı. Çocukları olmamıştı. Horton bunun kendi kusuru olduğunu söylüyordu. Evlilikleri iyi geçmişti. İlişkileri çok yakındı. Horton ondan sonra Etta'nın anılarını solgunlaştırmasına izin verebileceği değerde bir başka kadın bulamamıştı. Otuz yıldır hayatını peşpeşe üç köpekle paylaşmıştı. Growler en yenisiydi.

Boşalttığı tabağı yalamakta olan köpeğe sevgi dolu bakışlarla bakarak, "Bir bakıma, inşallah ondan önce ölürüm diyorum, çünkü onu gömmek bana çok zor gelecek," dedi. "Jeepers ve Romper için de öyle olmuştu. Ama Grovvler'inki daha beter olur, çünkü köpeklerimin en iyisi bu." Grovvler tabağından başını kaldırdı, efendisine bakıp başını hafif yana eğdi. Sanki kendisine iltifat edildiğim anlamıştı. "Ama beri yandan, ondan önce ölüp de onu dünyanın insafına terk etmeye acıyorum. Ölene kadar rahatça bakılmalı ona."

Horton köpeğine sevgiyle bakarken Rya ile ben de birbirimize baktık. Onun da benimle aynı şeyi düşündüğünü biliyordum. Horton Bluett yalnız sevimli bir insan olmakla kalmıyordu. Aynı zamanda çok sorumluluk sahibi, çok özgüven sahibi bir insandı. Hayatı boyunca, sırf başkalarına zarar vermek için yaşayan kimselerin de bulunduğunu iyi öğrenmişti. Kötülüğün dünyada kol gezdiğini biliyordu. Ama yine de paranoyaya kapılmamış, mizahını kaybetmemiş, içine kapanmamıştı. Doğadaki en zalim

kalleşliklerden biri sevgili kansını ondan çalmış, yine de içi acılaşmamıştı. Otuz yıldır, köpeklerinden başka dostu yoktu.

Yalnızdı. Ama ev hayvanlarına bağlanan diğer yalnız kimseler gibi eksantrikleşmemişti.

Güçlülüğün ve kararlılığın yüreklendirici bir örneği, insanlığın devamı konusunda iyimserlik getiren bir anıtı. Binlerce yıldır iblislerin elinde çile çeken soyumuz, hâlâ Horton Bluett gibi hayranlık uyandırıcı örnekler verebiliyordu. Türümüzün değerli olduğunu ortaya koyuyordu böyle insanlar.

Dikkatim Growler'den bize çevirerek, "Pekâlâ," dedi. "Şimdi ne yapacaksınız?"

Rya, "Yarın yine tepelere çıkacağız, Yıldırım Kömür Şirketinin çitini izleyip maden galerilerinin girişini görmeye çalışacağız," dedi. "Orada neler olduğunu görmek istiyoruz."

Horton yumurtasının son lokmasını kızarmış ekmeğinin son lokmasıyla birlikte ağzına attı, "Söylemek bana üzüntü veriyor ama öyle maden girişinin gözükeceği bir yer yok," dedi. "En azından, çitin dışında yok. Bunun da rastlantı olduğunu sanmıyorum. Kendi arazileri dışından bir kimsenin madenin ağzım görmemesini bilerek ayarlamışlar."

"Aramışsın gibi konuşuyorsun," dedim.

"Aradım," diye karşılık verdi.

"Ne zaman?"

"Sanırım yeni sahipler...yani bu iblis dediklerinizi...şirketi devraldıktan bir ya da bir buçuk yıl sonraydı. Şirketi aldılar, adım değiştirdiler, sonra da o delice çiti diktiler. O zamana kadar madende çalışmış pek çok iyi insanın vaktinden önce emekli edildiğini, bahanelerle işten çıkarıldığını da fark etmiştim. Emekli ederken iyi de para veriyorlardı. Sendikaları azdırmamak için. Yeni işe almanlar, en basit vasıfsız işçiye kadar, hep bu leş ko-kanlardandı. Bu beni şaşırtmıştı. Demek bunlar birbirini tanıyorlardı. Bizlerden farklı olduklarını biliyor, bir araya gelip bir işlere kalkışıyorlardı.

Doğal olarak, burada yaşayan bir kişi olduğuma göre, Yıldırım Kömür Şirketinde ne gibi bir şeytanlık planladıklarını bilmek istedim. Gidip bir bakayım dedim. O lanet olası çitin dışım santim santim arşınladım. Ama hiçbir şey göremedim. Çiti aşıp içerde araştırma yapma riskini de göze alamadım. Dediğim gibi, onlardan hep ürkerim. Uzak kalmaya çalışırım. Onlarla yakın olmak akıl değil bence. Hep buna inandım. Çite tırmanmak da akıl değildi."

Rya şaşıp kalmıştı. Çatalını tabağına bıraktı. "O halde ne yaptın? Merakım gömdün mü?"

"Evet."

"O kadar kolay, ha?"

"Kolay olmadı," dedi. Horton. "Ama meraktan hayır gelmez, öyle değil mi?"

"Böyle bir esrar olayına arkamı döndüm, ha? İrade ister böyle bir şey," dedim.

"Yo, hayır," dedi. "Korku duymak yetiyor. Korktum ve sokulmadım. Resmen korktum."

"Kolay kolay korkan birine benzemiyorsun," dedim.

"Beni kafanda romantikleştirme, delikanlı. Ben efsanelerdeki dağ adamı değilim. Size gerçeği söyledim. Ömrüm boyunca onlardan hep ürktüm ben. Hep korktum. Kafamı omuzlarımın arasına çektim, beni fark etmelerini engellemeye çalıştım. Birdenbire ayağıma kırmızı pantolon giyecek, kollarımı sallayıp *bana dikkat edin* diye bağıracak değildim elbette. Kendim kollayan biriyim ben. Bu yüzden bu yaşa kadar dişlerim dökülmeden, beynim sulanmadan yaşayabildim."

Growler yemeğini bitirdikten sonra köşeye uzanıp yatmıştı. Uyku kestirmeye hazırlanır gibi bir hali vardı. Ama birden doğrulup pencereye yürüdü, ön patilerini dayayıp ayağa kalktı, kara burnunu cama dayayıp, dışarıya baktı. Belki bu soğukta çişe çıksam mı, çıkmasam mı diye karar vermeye çalışıyordu. Ya da belki dışarda dikkatini çeken bir şey vardı.

Pek yakın bir tehlike algılamış değildim ama yine de rüzgâr sesinin dışındaki seslere karşı uyanık olmak gerektiğine karar verdim...ve gereğinde çabucak harekete geçmeye hazırladım kendimi.
Rya tabağını kenara itti, şişesini alıp bir yudum içti, konuştu. "Horton, madenin yeni sahipleri o çiti ve diğer güvenlik önlemlerini nasıl açıklayabildiler?"

Adam koca eklemli, nasırlı elleriyle kendi bira şişesini kavradı. "Eski sahipler şirketi satmadan önce o arazide bir tek yılda üç ölüm olayı olmuştu. Şirketin binlerce dönüm arazisi vardı. Bir kısmında galeriler yüzeye çok yakın duruma gelmişti. Aşın maden çıkarılmıştı yani. Bu da sorun yaratır. Toprak çöker, delikler
açılıverir. Bazen ağır ağır çöker, bazen de birdenbire. Aşağıdaki boşluklara iner toprak. O galerilerden, tünellerden bazıları çürümüştür. Yukarda yürüyen birinin ağırlığından bile çökebilir, adamı da yutar. Yer yarılır...cup...balık denize dalar gibi."

Grovvler sonunda pencereden indi, köşeye döndü, tekrar uzandı.

Rüzgâr pencerelerde ezgiler söylüyor, saçaklarda ıslık çalıyor, damda dans ediyordu. Bunların hiçbirinde tehdit edici bir şey yoktu.
Ama ben hâlâ doğal olmayan seslere karşı tetikteydim.

Horton iri, kemikli cüssesini mutfak sandalyesinin üzerinde kıpırdatarak anlattı. "Her neyse, MacFarland diye bir adam, madenin arazisinde geyik avlarken, böyle terkedilmiş bir tünelin içine düşme şanssızlığına uğradı. İki bacağı kırılmış diye açıkladılar sonradan. İmdat diye bagırmış. Gırtlağım patlatana kadar herhalde. Ama kimse sesini duymamış. Arama ekibi onu bulduğunda öleli iki üç gün olmuşmuş. Ondan birkaç ay önce de buralı iki genç...on dört yaşlarında falan...oralara, keşfe çıkmışlar. Çocuklar yapar böyle şeyleri. Aynı şey onlara da olmuş. Birinin kolu kırılmış, ötekinin ayak bileği. Yeryüzüne ulaşmaya besbelli çok çalışmışlar ama başaramamışlar. Arama ekipleri onları da ölü bulmuş. Bu sefer avcının karısıyla çocukların aileleri maden şirketini dava etmişler. Büyük tazminat alacakları kesin tabii.

Maden sahipleri mahkeme dışında anlaşmayı seçmiş. Ama parayı bulmak için de hisselerini satmak zorunda kalmışlar."

Rya, "Ve Jensen Orkenwold, gazetenin sahibi Anson Corday, bir de Belediye Başkam Spectorsky'den oluşan bir ortaklığa satmışlar," diye tamamladı hikâyeyi.

"Eh, o zaman belediye başkanı değildi daha. Ama sonradan oldu tabii," dedi Horton. "Bu saydıklarınızın üçünde de iblis kokusu var."
"Herhalde eski sahiplerde yoktu," diye fikir yürüttüm.

"Haklısın, tik sahipler...insandılar, başka bir şey değil. Herkesten iyi de değillerdi, kötü de değillerdi. Ama kokmadıkları kesindi. Benim anlatmak istediğim, çiti bu yüzden diktiler. Yeni sahipler, bu tür tazminat davaları istemediklerim söylediler. Bazılarına göre o çit olayı pek abartıyor...ama bazıları da bunu sorumluluk duygusunun belirtisi sayıyorlar."

Rya bana baktığında mavi gözlerinde hem öfke, hem de acıma vardı.'Avcı...ve çocuklar...kaza değil," dedi.
"Herhalde," diye mırıldandım.

"Cinayet," diye devam etti Rya. "Maden sahiplerini çökertmek, satmaya zorlamak için bir komplo. İblisler ele geçirip... planları neyse, o yolda kullanabilsinler diye."
"Büyük ihtimalle," dedim.

Horton Bluett gözlerini kırpıştırarak bir Rya'ya, bir bana, sonra dönüp Growler'e baktı, gözleri birasına döndü, refleks sonucu gibi ürperdi. "O çocukları, o avcıyı...hiç aklıma...Vay canına... avcı Frank Tyner'di. Tanırdım onu. Öldürülmüş olabileceği hiç aklıma gelmedi. Hattâ mahkeme bittikten, maden satıldıktan, alanların hep kötü olduğu ortaya çıktıktan sonra bile anlayamadım. Şimdi siz söyleyince, akla çok uygun geliyor. Nasıl daha önce düşünemedim? Altın yıLlarımda beynim mi sulanıyor yoksa?"

"Hayır," diye güvence verdi Rya ona. "Sulanmıyor. Hem de hiç. Anlamayışının nedeni, kendini çok tedbirli bir insan haline getirmiş olman.

Ama aynı zamanda ahlâklısın. Cinayetten kuşkulanmış olsan, bir şeyler yapmaya mecbur hissederdin kendini. Aslında belki gerçeği sezmişsindir. Derinde...bilinçaltı düzeyinde. Ama bunun bilinç düzeyine yükselmesine izin vermemişsindir, çünkü o zaman harekete geçmen gerekir. Oysa harekete geçmek ölenleri geri getirmez...senin de öldürülmene yol açar."

Ben de söze karıştım. "Ya da belki bir şeyden kuşkulanmamışsındır, Horton. Sen bu yaratıkların kötülüğünü bizler gibi *göremiyorsun.* Yabancı bir tür olduklarım anlıyorsun ama bizim gibi değil. Bizim gözümüzle göremeyince, onların ne kadar örgütlenmiş, ne kadar amaçlı ve amansız olduğunu bilemezsin."

"Yine de," dedi Horton. "Sanırım kuşkulanmam gerekirdi. Anlamayışım beni korkuttu şimdi."

Kalkıp buzdolabından hepimize yeni bira çıkardım, kapaklarını açıp masaya getirdim. Kar yağıyor, rüzgâr esiyordu ama soğuk biralar yine de hoşumuza gidiyordu.

Bir süre kimse konuşmadı.

Herkes kendi düşüncelerine dalmıştı.

Grovvler hapşırdı, silkindi, boynunu kaşıdı, başım yine yere dayadı.

Köpeği uyuyor sanmıştım. Aslında dinleniyordu...ama hâlâ tetikteydi.

Az sonra Horton Bluett, "Madene yakından bakmakta kararlı mısınız?" diye sordu.

"Evet," dedik bir ağızdan. "Evet."

"Sizi caydırmak mümkün değil mi?"

"Yine bir ağızdan, "Hayır," dedik. "Hayır."

"Sizin yaşınızdakilere tedbir öğretilmez," dedi.

Gençliğin gözü pekliğine kapılmış olduğumuzu biz de kabullendik.

"Eh, o halde," dedi Horton. "O zaman sanırım biraz yardımım olabilir. Yardım etsem iyi olacak, çünkü aksi halde sizi çitin içinde yakalar, kendilerine oyuncak ederler."

"Yardım mı?" dedim. "Nasıl?"

Derin bir soluk aldı, duru, kara gözleri kararlılığın etkisiyle daha da durulaşmış gözüktü. "Madenin kapı girişine ya da aletlerine bakmak zorunda değilsiniz, onları unutun. Zaten görmeye değecek bir şey göremezsiniz herhalde. Bence önemli şeyler...
yani orada her ne saklıyorlarsa...galerilerin içinde, yerin altındadır."
"Bence de," dedim. "Ama..."

Tek elini havaya kaldırıp beni susturdu. "Galerilere girebilecek bir yol gösterebilirim size," dedi. "Onca güvenlik tedbirlerine rağmen. Tünellere, madenin çalışan, faal tünellerine. Ne yaptıklarını yakından, gözünüzle görürsünüz. Tabii hiç tavsiye etmem. Çıplak elinizi elektrikli testereye uzatmakla bir. Bence ikiniz de kendinize zarar verecek kadar çılgınca davranıyorsunuz. Soylu amaç diye bir romantik hayal tutturmuşsunuz. Geri çekilirseniz yaşayamayacağınıza pek acele karar veriyorsunuz. İçinizdeki beka içgüdülerini hiçe sayarken fazla atak davranıyorsunuz."

Rya ile aynı anda konuşmaya başladık.

O yine bizi susturdu. "Beni yanlış anlamayın. Size hayranlık duyuyorum. Niagara çavlanım fıçı içinde geçmeye kalkan budalaya nasıl hayranlık duyulursa öyle. Onun çavlanı etkileyemeyeceğini bilirsiniz. Tersine, cavlan onu fena halde etkileyecektir. Ama yine de yapar, çünkü bunda kendine karşı bir meydan okuma sezer. îşte bizi hayvanlardan ayıran da bu zaten. Zorlukları yenmek istememiz. Riske girmemiz. Alt edemeyeceğimiz risklere bile. Ya da altessek de bir şey elde edemeyecek olsak bile. Bir bakıma yumruğunu kaldırıp Tanrı'yı tehdit etmeye benziyor. 'Bir an önce ya dünyayı daha iyi yaparsın, ya da..." gibilerden. Budalaca bir şey belki. Hattâ amaçsız. Ama cesur...ve nedense doyum verici."

Horton bizi Yıldırım Kömür Şirketi tünellerine nasıl sokacağım anlatmamakta direndi. Bu arada ikinci biralarımızı bitirdik. Sabaha nasılsa bize yolu göstermek zorunda olduğunu söylüyordu. Gelip bizi evden alacaktı.

"Dinle beni," dedim. "Bizimle birlikte tehlikeye girecek kadar bulaştırmak istemeyiz seni."
"Başınıza bir şey geleceğinden eminsiniz galiba," dedi.
"Eh, gelse bile, senin girdaba yakalanmandan sorumlu olmak istemiyorum."

"Aldırma, Slim," dedi. "Kaç kere söylemem lâzım sana? Tedbir benim kılıfımdır."

Dokuzu kırk geçe bize veda etti. Arabayla evine bırakma teklifimizi reddetti. Gelirken yürüyerek gelmişti. Arabasını buralara saklamak zorunda kalmamak için. Şimdi de yürüyerek dönecekti. Bu kadar bir spora ihtiyaç duyduğunda direniyordu.

"Spor sayılmaz," dedim. "Epey yol. Hem gece...hem soğuk..."

"Ama Growler hevesle bekliyor. Onu hayal kırıklığına uğratmak istemem."

Gerçekten de köpek soğuk geceye çıkmaya hevesli gibiydi. Horton sandalyesinden kalkar kalkmaz o da kalkıp kapıya yönelmiş, bekliyordu. Kuyruğunu keyifle sallamaktaydı. Belki de heveslendiği şey yürüyüş değildi. Horton'u bizimle bu kadar uzun süre paylaşmak zorunda kaldıktan sonra, onunla başbaşa kalmayı özlemiş de olabilirdi.

Açık kapının dibinde Horton eldivenlerini giyerken Rya ile ben birbirimize sokulduk. Horton yağan karlara baktı. "Gökyüzü patlamaya hazırlanıyor. Havadaki basınç elle tutulacak gibi. Patladı mı, tipi gelir, o kesin. Mevsimin sonu. Yılın son fırtınası. Ama yaman olacak."
"Ne zaman?" diye sordum.

Kararsızdı. Sanki eklemlerinin meteorolojik tahminini dinliyordu. "Gecikmez ama hemen de değil. Gece böyle sürer, sabaha iki santimi bulmaz. Ondan sonra...patlar. Büyük bir fırtına. Yarın öğleden önce..."

Bize yemek için, biralar için teşekkür etti. Sanki normal bir komşuluk ziyaretiymiş gibi. Sonra Growler'i alıp fırtına öncesinin karanlığına daldı.

Birkaç saniye sonra görünmez olmuştu.

Ben kapıyı kaparken Rya, "Yaman adam, ha?" dedi.

"Yaman," diye ona katıldım.

Daha sonra yatakta, ışığı söndürdüğümüzde, "Gerçekleşiyor, faikındasın," dedi. "Rüya."

"Evet."

" Yarın madene giriyoruz."

"İptal etmek mi istiyorsun?" diye sordum. "Hemen Gibtown'a, evimize dönebiliriz."

"İstediğin bu mu?" diye sordu.

Bir kararsızlık geçirdim, sonra, "Hayır," dedim.

"Benim de."

"Emin misin?"

"Eminim. Yalnız...sarıl bana."

Sarıldım.

O da bana sarıldı.

Kader ikimize de sarıldı. Sımsıkı.

CEHENNEME AÇILAN KAPI

SABAH şafak sökmeden hemen önce baktığında karlar hâlâ dura coşa yağıyordu. Yaklaşan fırtına gökyüzünün alçak kısımlarında bir yerde tıkanıp kalmış gibiydi.

Günün doğması da isteksiz bir doğuş oldu. Doğudaki dağların düzensiz tepeleri üzerinde belli belirsiz bir gri ışık görüldü. İplik gibi. Yavaş yavaş başka iplikler de buna katıldı. Genel karanlıktan biraz daha açık bir renk. Horton Bluett Dodge pikabıyla kapıya dayandığında gökteki gündüz dokusu hâlâ öyle zayıf, öyle seyrekti ki, birden gece şahlanıp onu yırtacak, dünya ebedi bir karanlık içinde kalacak sarardınız.

Growler'i Yanına almamıştı. Köpeğin eksikliğini hissettim. Horton da özlüyordu onu. Growler olmadığı zaman nedense yaşlı adam... eksikmiş gibiydi.

Üçümüz kamyonetin ön kanepesine rahatlıkla sığdık. Rya ortamıza oturmuştu. Ayaklarımızın dibinde yer vardı. İki sırt çantamızı oraya tıkıştırdık. İçinde ihtiyaçlarımız vardı. Seksen kilo plastik patlayıcı da dahil. Silahlarımıza da yer kalmıştı ama.

Horton ne kadar güvence verse de, madene girmeyi gerçekten başaracağımızdan pek emin değildim. Girsek bile, herhalde göreceğimiz şeyler oradan gizlice çıkıp bir plan yapmamızı, bir sonraki adımı öyle atmamızı gerektirecekti. Patlayıcıya bugün ihtiyacımız olması pek küçük bir ihtimaldi. Ama iblislerle eski tecrübelerimiz dikkate alınırsa, en kötü koşullara hazır olmakta yarar görüyordum.

Pikabın farları gecenin zift gibi karanlığım deldi. Köy yollarının birini izliyor, sonra ötekine geçiyorduk. Dar dağ vadilerine girdiğimizde, şafağın henüz buralara parmağım bile uzatmadığım gördük.

Kar taneleri yarım dolarlık paralar kadar irileşmişti. Farların önünde dönüp duruyorlardı. Seyrektiler.

"Yetişkinken de, delikanlıyken de, bebekken de," dedi Horton. "Bütün ömrümü burada geçirdim. Ebe beni ailemin şu tepelerdeki evinde doğurtmuş. 1890'da. Size öyle eski geliyordur ki, acaba o günlerde dinazorlar var mıydı diye düşünüyorsunuzdur. Her neyse, burada büyüdüm, bu tepeleri öğrendim, yamaçları, tarlaları, ormanları, yarları... avucumun içi gibi. Bu dağlardan 1830'lardan beri maden çıkarırlar. Terkedilmiş galeriler vardır. Kiminin ağzı kapatılmış, kimi öyle bırakılmıştır. Bazı madenlerden ötekilere bağlantı vardır. Yerin altı bir tür labirenttir burada. Çocukken oraların kurduydum. Mağaralara, eski madenlere bayılırdım. Çekerdi beni. Belki çekişinin nedeni, bir yığın kötü insanların... iblislerin varlığım anlamış olmamdı. Dünyada dikkatli yaşamak gerektiğim sezdiğimden, meraklarım hep tek basına yapılabilecek şeylerdi. Kendimden başka kimseye güvenmemi gerektirmeyen şeyler. Tek başına mağara keşfine çıkmak elbette budalalıktır. Ters gidebilecek öyle çok şey var ki! Tam arkadaşla yapılacak spordur. Ama ben ...hiçbir zaman dahiyim demedim zaten. Çocukken normal sağduyudan bile nasibim yoktu. Habire yeraltına inip duruyordum. Tam bir maden faresi oldum. Belki şimdi işe yarar. 1840'larda kazılmış bir madenden, dağın içine nasıl girebileceğinizi size gösterebilirim. Oradan bu yüzyılın başında kazılmış madenlere geçiliyor, o galeriler de yılan gibi ilerleyip Yıldırım'ın kazdığı bazı dar yan tünellerle birleşiyor. Çok tehliken tabii. Bunu anlamanız gerek. İhtiyatsız bir şey. Aklı başında insanlara asla tavsiye etmem. Ama siz zaten delisiniz. Öç alma konusunda, adalet konusunda, bir şeyler yapmak konusunda."

Horton kamyoneti bir başka köy yoluna saptırdı. Toprak bir yoldu. Arasıra temizlenip bakıldığı belli olan bir yol. Oradan, daha bakımsız, ama hâlâ geçit veren bir yola geçtik. Derken kaba araziye girdik, eğimli bir tarladan yukarı doğru tırmandık. Eğer rüzgar karların çoğunu süpürüp ağaçların dibine yığmamış olsa, dört çekişli arabanın bile kolay kolay başaracağı iş değildi.

Horton tepeye parketti. Ağaçların mümkün olduğunca yakınma. "Buradan sonrası yaya" dedi.

Sırt çantalarının ağır olanını aldım. Rya da ötekini aldı. Onunki de pek hafif sayılmazdı. Her birimizde dolu ve hazır bir tabanca, bir de susturuculu pistol vardı. Tabancaları kayak ceketlerimizin kol altındaki kılıfa sokmuş, ötekileri pantolonlarımızın yan cebine koymuştuk. Ayrıca ben şotgan, Rya otomatik tüfeği taşıyorduk.

îyi silahlıydık ama kendimi yine de Golyat'ın karşısına sapanla çıkan Hazreti Davut gibi hissediyordum.

Gene sonunda yenilmiş, şafak da kendini gösterecek cesareti bulmuştu. Gölgeler hâlâ pek koyu, gök de parlaklıktan uzaktı doğrusu. Ama pazar gününün başladığından artık emin olabilirdik.

Birden aklıma geldi. Henüz Joel Tuck'ı arayıp Cathy Osbom'un geleceğini haber vermemiştim. Bamard Üniversitesinin sabık hocalarından biri kapım vuracak, senden korunma, dostluk ve rehberlik isteyecek dememiş, kızın salı veya çarşambaya gelebileceğini söylememiştim. Kendime kızdım,., ama kızgınlığım uzun sürmedi. Cathy onun kapısını çalmadan önce arayacak dünya kadar vaktim vardı daha... yeter ki madende başıma bir şey gelmesin.

Hortun Bluett yanında ağızdan büzülüp bağlanan koca bir torba getirmişti. Onu kamyonetin arkasından aldı, yerde sürüyerek karda ilerlemeye başladı. Torbanın içinde bir şeyler hafif hafif takırdıyordu. Ormanın dışına çıkınca torbanın içine elini daldırdı, sarılmış bir kırmızı kurdele çıkardı, çakısıyla biraz kesti, ağaçlardan birinin gövdesinde dolayıp göz hizasında bağladı. "Dönüş yolunu kendiniz bulabilesiniz diye," dedi. Sonra öne

düşüp bizi kıvrılarak giden bir patikadan yürüttü. Yerde bizi engelleyecek çalı yoktu. Yalnızca alçak dallar biraz sorun oluyordu. Her otuz kırk metrede bir durup, ağaçlardan birine bir kırmızı kurdele daha bağlıyordu. Kurdeleli

bir ağacın dibinden bakınca, bir önceki kurdeleyi de görebiliyorduk.

Patikadan yokuş aşağı ilerledik, ormanın aşağılarına geldik, bir süre ağaçların dış çizgisine paralel ilerledik. Yürümeye başladıktan kırk dakika kadar sonra, geniş bir yerin dibinde, Horton bizi uzun, ağaçsız bir alana soktu. Herhalde deminki yol buraya gelebilmek için açılmıştı. Toprak yaralıydı burada. Yan tabanı kısmen kaldırılmış, geri kalan kısımları da ısırılıp çiğnenmiş gibi bir görünüme bürünmüştü. Geniş, yatay bir maden tüneli karşımızdaki tepeye giriyordu. Kayalıktı orası. Girişi, eskiden yer almış bir heyelan kısmen saklıyordu. Düşen kayaların aralarını toprak doldurmuştu artık.

Garip kıvrımlarla büyümüş ağaçların ve düşmüş kayaların çevresinden dolaşarak yatay şafta girdik. Horton duraladı, torbadan üç güçlü el feneri çıkardı. Birini kendi aldı, ikisini Rya ile bana verdi. Işığı yakıp duvarlara, tavana tuttu.

Tavan kafamın otuz santim kadar yukarısındaydı. Eğri büğrü olduğu için üzerime kapanıyormuş gibi çılgın bir duyguya kapıldım. Ne terler dökülmüştü buralarda eskiden. Her yanımız kömür ve kuvars damarlı kayalarla kuşatılmıştı. Ama bakımsızdı buraları. Duvarlar çatlamış, yarılmış, küf ve mantarla kaplıydı. Herhalde içleri çürümüş, boşalmış olmalıydı. Yanlış bir direğe dayandığım anda tavan kafama geçecek gibi hissettim.

Horton, "Bu herhalde ülkenin ilk madenlerinden biridir" dedi. "Elle çalışır, başlangıçta kömürü dışarı katırlarla çekerlerdi. Burası tükenince, demir raylar alınıp başka taraflara döşendi. Yine de arasıra derine oturtulmuş birkaç raya rastlarsınız."

Rya ahşap direklere bakarak, "Güvenli mi bunlar?" diye sordu.

Horton, "Güvenli ne var ki?" dedi. Çürüyen direklere, ıslak duvarlara gözlerini kısarak baktı. "Aslında burası en kötüsü.
çünkü hep eski madenlerden yenilere doğru yol alacaksınız. Ama akimiz varsa, adımınızı hep dikkatli atar, direklerin hiçbirine yaslanmazsınız. Yeni

galerilerde bile. Yani on, yirmi yıllıklarda bile. Eh... maden dediğin bir boşluktur ne de olsa. Doğa hep boşlukları doldurmak ister demezer mi?"

Torbasından iki madenci miğferi çıkardı, bize verdi, hiç başımızdan çıkarmamamız için uyardı.

Kayak ceketinin kapüşonunu indirip miğferi giyerken, "Yâ sen?" diye sordum.

"İki tane bulabildim," dedi. "Ben sizle ancak biraz geleceğim. Onsuz da olurum. Haydi, gelin."

Yerin altına doğru onun peşi sıra yürüdük.

İlk birkaç metrede, rüzgarın buraya uçurduğu kuru yapraklar duvar diplerine birikmiş, sızan sularla yumuşamış, kendi ağırlıklarıyla macunlaşmıştı. Serin hava duvarlardaki ve direklerdeki çürümüşlüğe kolayca ulaşabildiği için hepsini dondurmuştu. Koku yoktu. Ama içerlere girdikçe sıcaklık donma derecesinin üzerine çıktı, leş gibi kokular yer yer yükselip dinmeye koyuldu.

Horton bir köşeyi döndü, deminkinden çok daha geniş bir tünele girdik. Genişliği, zengin bir kömür damarına doğru kazılmış olmasındandı. Yaşlı adam durdu, torbasından bir sprey boya çıkardı, hızlı hızlı salladı. Boyanın içindeki karıştırıcı bilyelerin sesi duvarlarda yankılandı. Horton duvara beyaz bir ok işareti sıktı. Geldiğimiz yönü gösteren bir ok. Oysa dış kapıdan yalnızca bir tek köşe uzaktaydık. Burada kaybolmamıza imkan yoktu. Tedbirli adamdı doğrusu.

Hayran kalmıştık ona.

Rya ile ikimiz onu bir yüz metre daha izledik. Bu arada iki beyaz ok daha çizdi. Kendimizi daha kısa, ama daha geniş bir koridorda bulduk. Elli metre kadar ilerleyince nihayet düşey bir şafta vardık (beşinci ok), dağın dibine inilen yeri bulmuş olduk, Başında durduğumuz kuyu, bastığımız siyahlıktan pek az farklı bir siyahlıktan ibaretti. Horton durup ışığım oraya tutmasa dünyada göremezdik. İçine düşüp boynumuzu kırmak işten değildi.

Sonra fenerin ışığım kuyudan çekti, bulunduğumuz koridorun dibine doğru tuttu. Orası insan eliyle yapılmış geniş bir odaya açılıyordu. "Şurası kömür damarının sonuydu," dedi. "Ama aşağıya dalış yapıyordur diye tahmin edip kazdılar. Bu şaft on beş metreye kadar iniyor, sonra yine yatay gidiyor.. Az sonra sizi yalnız bırakacağım. Kendi başınıza."

Kuyuya inen merdivenlerin eski ve güvenilmez olduğu konusunda da bizi uyardıktan sonra fenerini söndürdü, karanlığa inmeye başladı. Rya şotganını omzuna geçirdi, onu izledi. Ben en arkadan gidiyordum.

Tahta basamaklar gerçekten ben bastıkça bel vermekteydi. Bu terkedilmiş, ıssız madenden kehanet sezgileri almaya başladım. Geçen yüzyılın ortasından önce burada iki ya da üç kişi ölmüştü. Pek acısız ölümlerle değil hem de. Ama bunlar normal maden kazalarıydı. Bir kamplo yoktu. iblis komplolarının merkezi buralar değildi.

Dört kat aşağıda yatay tünele vardım. Horton'la Rya beni bekliyorlardı. Fenerleri onları bir garip aydınlatmaktaydı. Yere koymuşlardı fenerlerim.

Bu alt katlarda da ahşap payandalar üst kattaki gibi eski ve zift kaplıydı. Ama biraz daha sağlam gibiydiler. Duvarlar deminkiler kadar ıslak değildi. Kirişlerde o kadar yosun ve mantar yoktu.

Buranın ne kadar sessiz olduğu dikkatimi çekti. Sanki bir ağırlığı vardı sessizliğin. Baskısı yüzüme, ellerime değiyordu. Kilise kadar sessiz. Mezarlık kadar sessiz. Mezarın içi kadar sessiz.

Horton o sessizliği bozup torbasındakileri çıkardı, bize verdi. Artık gereği kalmamış olan kırmızı kurdeleden başka, iki sprey boya daha vardı. Bir dördüncü fener, paket paket yedek piller, iki mum, iki kutu da suya dayanıldı kibrit.

"Eğer bu berbat yerden çıkma yolunu bulmak niyetindeyseniz, boyayı size gösterdiğim gibi kullanın," dedi. Duvara bir ok daha çizdi. Dosdoğru yukarıyı, şaftı gösteriyordu.

Rya boyaları onun elinden aldı. "Bu benim işim olsun," dedi.

"Siz belki mumları, fener sönerse diye getirdim sanıyorsunuz. Onun için değil. Yedek piliniz yeterdi. Mumlar, Tanrı korusun, bir çökme olur da hapis kalırsanız diye. O zaman mumu yakar, alevine dikkatle bakarsınız. Alev nereye doğru eğiliyor, duman ne yana gidiyor, anlarsınız. Eğer bir hava akımı varsa, yüzeye bir açılış var demektir. Belki o açılış sizin sığacağınız kadar da büyüktür. Anladınız mı?"
"Anladık," dedim.

Bize yiyecek de getirmişti. İki termos portakal suyu, birkaç sandviç, yarım düzine akide şekeri.

"Yıldırım Kömür Şirketinin galerilerine bir bakıp geri gelmek için bile koca bir günü harcarsınız burada," dedi. "Tabii ben daha fazlasını yapacağınızı seziyorum. Yani işler yolunda bile gitse, yarından önce çıkacağımız yok buradan. Yemeniz gerekecek."

Rya içtenlikle, "Çok tatlısın," dedi. "Bütün bunları dün gece hazırlamışsın. Herhalde fazla uyumaya zamanın kalmamıştır."

"İnsan yetmiş dört yaşma gelince zaten fazla uyumaz, çünkü kalan az zamanını ziyan ediyormuş gibi gelir." Rya'nın sesindeki sevgi tonu onu utandırmıştı. "Benim buradan çıkıp eve varmam bir saat sürmez bile. İstersem yatar uyurum."

"Göçme olursa ya da kaybolursak, mumu yakın demiştin," dedim. "Ama sen yol göstermeyince bir dakika içinde kayboluruz biz."

"Bununla kaybolmazsınız," deyip cebinden bir harita çıkardı. "Hatırımda kalanı çizdim. Ama belleğim çelik kasa gibidir. Bir yanlış yaptığımı sanmıyorum."

Yere çömeldi, biz de onun gibi yaptık. Haritayı aramıza, yere açtı, fenerlerden birini alıp eserine doğru tuttu. Pazar gazetelerinin eğlence sayfalarındaki 'Tavşan havuca nasıl ulaşır' bulmacalarına benziyordu. İşin fenası, kâğıdın arkasında da devam ediyordu. O taraf daha bile karmaşıktı.

Horton, "Yolun en az yarısına kadar, şu sesle konuşabilirsiniz," dedi. "İblislerin çalışmakta olduğu tünellere yankılanır diye korkmanıza gerek yok. Ama bakın, şurada bir kırmızı işaret var. İşte o noktadan sonra... bence sessizleşmeniz gerek. Birbirinize fısıltıyla laf söyleyin. O da., mecbur olduğunuz zaman. Bu tünellerde ses çok kolay taşınır."

Haritadaki labirentin girdi çıktılarına bakarak, "Kesin olan bir şey varsa, boya spreylerinin ikisine de ihtiyacımız olacak," dedim.

Rya, "Horton, bu çizdiğin ayrıntılardan emin misin?" diye sordu. "Evet."

"Bak., belki bütün çocukluğun bu tünellerde geçmiş olabilir., ama aradan çok zaman geçmiş. Altmış yıl mı ne!"

Horton hafif öksürüp boğazını temizledi, yine utanmış göründü. "Şey., o kadar da uzun zaman olmadı." Gözlerini haritadan ayırmıyordu. "Bakın, Etta öldükten sonra bir süre ne yapacağımı bilemedim. Çok gergindim. Korkunç bir yalnızlık içine yuvarlanmıştım. Hayatta yönümü bilemiyordum. Bu durumu nasıl yeneceğimi, zihnimi, ruhumu nasıl rahatlatacağımı da bulamıyordum. Gerilim arttı, arttı, sonunda kendi kendime dedim ki, Horton, oğlum, saatlerini dolduracak bir şeyi kısa zamanda bulmazsan soluğu tımarhanede alırsın. İşte o sırada, çocukluğumda bu tünellerin beni nasıl sakinleştirdiğini, oyaladığını hatırladım. Yeniden burada gezinmeye başladım. 1934'de. On sekiz ay karış karış gezdim burayı. Ayrıca bir yığın doğal mağaraya da indim. Sonra dokuz yıl kadar önce, yaş haddinden beni emekli ettiklerinde, yine aynı duyguları hissettim. Kendimi aynı yöntemle iyileştirdim. Ben yaşta biri için çılgınca bir şey ama yine de bir buçuk yıl kadar bunu sürdürdüm. Artık ihtiyacım olmadığına karar verene kadar. Yani demek istediğim, bu haritadaki bilgiler... yedi yıldan eski değil."

Rya elini onun koluna dayadı.

Sonunda Horton gözlerim kaldırıp ona baktı.

Rya gülümsedi, Horton da gülümsedi. Yaşlı adam elini onunkinin

üzerine koyup hafifçe sıktı.

İblislerden kaçabilecek kadar şanslı olanlarımız için bile hayat o kadar kolay bir şey değildir. Ama zorluklarla mücadele etmek için bulduğumuz çareler, o güçlü beka amacımıza tanıklık eder, yaşamı sürdürmekte kararlı olduğumuzu kanıtlar.

"Eh," dedi. "Bir an önce pılı pırtınızı toplayıp yola koyulmazsanız, buradan çıkana kadar benim yaşıma varırsınız."

Hakkı vardı. Ama ondan ayrılmak istemiyordum. Belki onu bir daha göremezdik. Daha tanıyalı bir gün olmuştu. Dost olma potansiyelimizi yeni yoklamaya başlamıştık.

Horton torbayı ve içindekileri bıraktı, yalnızca bir tek fener aldı, şafta tırmanmaya başladı. Ahşap basamakların takılı olduğu demir direkler yaylanıyor, gıcırdıyordu. Tepeye varıp vücut ağırlığım oradaki tünele çekerken homurdandı. Ayağa kalktığında durup bize baktı. Birçok şey söylemek istiyordu. Ama sonunda yalnızca, "Tanrı yardımcımız olsun," dedi.

Kuyunun dibinde durmuş, yukarı bakıyorduk.

Horton'un fener ışığı uzaklaştıkça soldu.

Sonunda kuyunun yukarısı karanlık oldu.

Ayak sesleri hafifledi, hafifledi.

Gitmişti.

Düşünceli bir sessizlik içinde fenerleri, pilleri, mumları, yiyecekleri ve diğer eşyaları toplayıp torbaya doldurduk.

Sırtımızda çantalarımız, omuzlarımızda ağır silahlarımız, o torbayı da elimizde sürükleyerek yola koyulduk, karanlığı fenerlerimizle dele dele, haritaya baka baka, madenin daha derinlerine doğru ilerledik.

Yakın bir tehlike hissetmiyordum. Ama ilk köşeyi dönerken yüreğim yine de çarpıyordu. Vazgeçmemekte kararlı olduğum halde, cehenneme açılan kapıdan girmişiz gibi bir duygu vardı içimde.

Madene ilk girdiğimizde kapalı yer korkusu hafiften etkilemişti beni. Daha derinlere inip labirente girince, korku yakama iyice sarılmıştı. Ama yeryüzündeki uçan kuşları, rüzgarın kımıldattığı dalları düşünerek bunu yendim. Durmadan kendime, Rya da yanımda, diye hatırlatıyordum. Onun varlığı her zaman güç veriyordu bana.

Yerin dibinde garip şeyler gördük. Hem de iblisler kesimine varmadan çok önce. Üç kere karşımıza kırılmış, terkedilmiş alet yığınları çıktı. Madencilik aletleri. Metalden yapılma. Hiç tanımadığımız şeylerdi bunlar. Bize ilmi simya alimlerinin araç gereci kadar acayip geldi. Paslanmış, birbirine yapışmışlardı. Dağ gibi yığınlar. Çağdaş heykeller gibi. Hattâ bir tanesi, inşam pek az andıran, şeytansı bir yanı olan, mahmuzlu, omurgası dikenli bir yaratığa benziyordu. Onun çatır çutur kıpırdamasını mantıksızca bekledim adetâ. Kapalı duran gözünü açacağını, demir çenesini ayıracağını, diş yerine vidaların ortaya çıkacağını sandım. Küf ve mantarlar da renk renkti her yanda. San, balgam yeşili, zehir kırmızısı, kahverengi ve siyah. En çok da kirli beyaz tonları. Bir kısmı kupkuruydu. Dokununca patlıyor, toz saçıyorlardı. Herhalde spor saçıyorlardı aslında. Bazdan da nemliydi. Onlar en iğrenciydi. Yabancı bir gezegende, yabancı bir yaratığa rastlamış gibi hissettik kendimizi. Duvarların bazılarında kristalize birikimler vardı. Tanımadığımız maddeler. Hadese doğru yarı yolu aşmışken iri, beyaz bir iskelete rastladık. Belki bir köpek. Kafatası kara bir su birikintisine girmişti. Ağzı açıktı. Tepesinde durduğumuzda fener ışığımız alttaki suda yansıdı, boş göz çukurunu gösterdi bize. Bir köpek bu derinliklere nasıl inerdi? Ne arıyordu burada? Nasıl ölmüştü? Bunların cevabım asla bulamayacaktık. Ama bu iskeletin burada bulunması öyle uygunsuzdu ki, bunun bir işaret olduğu duygusuna kapıldık, neyin işareti olduğunu düşünmeyi de canımız istemedi.

Öğlen olduğunda, yani Horton Bluett'le birlikte madene girdiğimizden bu yana altı saat geçtiği zaman, yaşlı adamın getirdiği sandviçlerden birini

paylaşmak, termosların birinden portakal suyu içmek üzere durakladık. Zayıf ve tedirgin yemeğimiz boyunca konuşmadık. Çünkü artık Yıldırım Kömür Şirketi operasyon alanına yaklaşmış bulunuyorduk. Sesimiz şaftlarda çalışan iblisler tarafından duyulabilirdi. Biz onların sesini henüz duymuyor olsak bile.

Yemekten sonra yine bir hayli yol aldık. Saat biri yirmi geçe, bir köşeyi döndüğümüzde, ilerde ışık gördük.

Dar, rutubetli, ışıksız tünelden, ışıklı şaftla kesiştiği köşeye doğru ilerledik. Çok dikkatli basmamıza rağmen her adımımız kulağımıza gök gürültüsü gibi, her soluğumuz dev körükler gibi geliyordu.

Tünelin kesiştiği yerde durup sırtımı duvara dayadım.

Dinledim.

Bekledim.

Eğer bu labirentte bir minotor yaşıyorsa, besbelli dolaşırken ayağına bale pabucu giyiyordu. Sessizlik olağanüstüydü. Işık da olmasa, yedi saatten beri olduğu gibi yalnız sanacaktık kendimizi.

Öne doğru eğildim, ışıklı tünele baktım. Önce sola, sonra sağa. İblisler görünürlerde yoktu.

Saklandığımız yerden çıktık, sarı ışığa adım attık. Yüzümüz, gözlerimiz, sarılık olmuşuz gibi göründü.

Tünel sağa doğru sekiz metre kadar gittikten sonra birden daralıyor, bomboş bir kaya duvarda son buluyordu. Sola giden yolun eni altı metreden fazlaydı. İlerledikçe daha da genişliyordu. Sonunda eni yirmi metreyi buldu. En geniş yerinde, bir başka yatay şaftla kesişiyordu. Tavanın ortasına gerilmiş tele, elektrik ampulleri takılmıştı. On metrelik aralarla. Orta vat gücünde ampuller, çevrelerindeki koni biçimi abajurların yardımıyla ışığı toplu veriyor, aralarda dörder beşer metrelik karanlıklar uzanıyordu.

Tıpkı rüyadaki gibi.

Kâbusla gerçeğin arasındaki tek dişe dokunur fark, ampullerin ışığının

titrememesi ve bizim de henüz izleniyor olmamızdı.

Horton Bluett'in haritası burada bitiyordu. Artık kendi başımızaydık.

Rya'ya baktım. Birdenbire, keşke onu buraya getirmeseydim, diye geçti içimden. Ama artık dönüş yoktu.

Tünelin uzak tarafım işaret ettim.

Başını evet anlamında salladı.

Susturuculu tabancalarımızı pantolon ceplerimizden çektik, emniyetlerini açtık. Şarjörlere kurşunları doldururken madenin madene sürtünmesinden çıkan ses kaya duvarlar arasında büyüdü.

Yan yana, elimizden geldiği kadar sessiz, gaftın geniş ucuna doğru yürüdük. Işıklardan ve gölgelerden geçe geçe.

Bir köşeye daha geldiğimizde sırtımı yine duvara dayadım, eğildim, gireceğimiz tüneli gözden geçirdim. Yine yirmi metre genişliğinde bir yol. Ama boyu yetmiş metre vardı. Bu uzunluğun üç çeyreği sağ tarafımızda kalıyordu. Tahra direkler eskiydi ama şimdiye kadar gördüklerimizin hepsinden yeniydi yine de. Aslında genişliği dikkate alınca, burası tünelden çok, kocaman bir odaya benziyordu. Tavanda bir sıra değil, iki sıra ampul vardı. Yine koni abajurlu, paralel ampuller. Yerde aydınlıklar ve karanlıklar kareli gibi bir desen oluşturmaktaydı.

Odayı boş sanıp adımımı atacağım sırada bir sürtünme sesi, bir çıtırtı, sonra yine sürtünme sesi duydum. Yerdeki kare desenleri daha büyük bir dikkatle inceledim.

Sağımızda, yirmi beş metre kadar ilerde, gölgelerin birinden bir iblis ortaya çıktı. Kelimenin tam anlamıyla çıplaktı. Üzerinde ne giysi, ne de insan kılığı vardı. Tanıyamadığım iki alet taşıyordu. Bir birini, bir diğerini gözlerine kaldırıyor, tavana, yere, duvarlara bakıyor, sanki ölçü alıyordu. Ya da belki duvarların bileşimini inceliyordu.

Rya'ya bakmak üzere döndüm. Tam arkamda, ikinci tünelde, duvara dayanmış, durmaktaydı Rya. Tek parmağımı dudaklarıma götürdüm.

Baş parmağım ve diğer iki parmağımı kullanarak, hipodermik şırıngayla iğne yapmayı taklit ettim.

Başını evet anlamında salladı, ceketini sessizce, fermuarının gürültüsü duyulmaksızın açtı, iç ceplerinden birine uzandı. Plastik kılıflı hipodermik iğnelerden biriyle bir şişe sodyum pentotali oraya saklamıştı.

Köşeden tekrar baktığımda iblisin işine dalmış olduğunu, bana da arkasını dönmüş olduğunu gördüm. Eğilmiş, elindeki âletin merceğinden yere bakmaktaydı. Ya kendi kendine mırıldanıyor, ya da pek garip bir ezgi tutturmuş, söylüyordu. Hangisi olursa olsun benim sinsi yaklaşımımı bastıracak sesler çıkardığı kesindi.

İkinci dereceli tünelden çıktım, Rya'yı orada bıraktım, avıma doğru ilerledim. Hem hızlı, hem sessiz olmaya çalışıyordum. Yaratığın dikkatini çekersem kesinlikle bağırır, diğerlerini benim varlığım konusunda uyarırdı. Hiçbir aşama yapmadan bu koridorlardan gerisin geriye kaçmak istemiyordum. Peşimde bir tomar iblisle hele! Tehlikeli hamlemizden hiçbir kazanç sağlamadan!

Karanlıktan ışığa, tekrar karanlığa...ilerledim.

İblis kendi kendine mırıldanmayı sürdürdü.

Yirmi beş metre.

Yirmi iki.

Çarpan yüreğimin sesini nasıl duymuyor olabilirdi? Kömür madencilerinin çekiç sesleri kadar yüksekti o ses.

Yirmi.

Gölge, ışık, gölge...

Tabancam elimde hazırdı ama niyetim düşmana ateş etmekten kaçınmaktı. Üzerine atlayıp onu şaşırtmak, kolumu boşuna dolamak, onu on ya da yirmi saniye hareketsiz tutmak istiyordum. Rya elinde pentotale koşup gelene kadar. Ondan sonra sorguya çekebilirdik bu iblisi. Gerekirse yine iğne yapardık. Çünkü sodyum pentotal aslında yatıştırıcıydı ama ona

bazen de 'gerçek serumu' denirdi. Onun etkisindeyken insan kolay kolay yalan söyleyemezdi.

On beş metre.

Pentotalin iblislere de insana yaptığı etkiyi yapacağından emin değildim. Ama öyle olma ihtimali büyüktü. Ne de olsa, başkalaşım yeteneği dışında, iblislerin metabolizması insana çok benziyordu görünüşe göre.

On iki metre.

Yaratığın beni duyduğunu sanmıyordum. Kokumu aldığını ya da beni herhangi bir şekilde sezdiğini de sanmıyordum. Ama yine de o garip işini bıraktı...döndü, tanımadığım âleti gözünden indirdi, iğrenç kafasını kaldırdı. Beni hemen gördü. Çünkü o anda ışıklı bir yerden geçmekteydim.

Parlak gözlerindeki kırmızı ışık, beni gördüğü anda daha da parladı.

Aramız on metreden az olmakla birlikte, bir sıçramada alınacak bir mesafe de değildi. Geriye kalan tek opsiyonu seçtim, susturucunun tetiğini iki kere çektim. Kurşunlar namludan öfkeli bir kedinin tükürüşü gibi çıktı. îblis sırtüstü karanlık karelerden birine devrildi. Ölmüştü. Birinci kurşun boğazına, ikincisi iki kaşının ortasına girmişti.

Kurşunların pirinç kovanları *tıkpıtçıt* diye kaya tabana düşüp sekti, beni şaşırttı. Varlığımızın kanıtı olmasınlar diye onları izledim, karanlığa yuvarlanmadan ikisini de yerden aldıra.

Rya ölü iblisin basına diz çökmüştü bile. Ben oraya ondan sonra vardım. Rya yaratığın nabzım arıyor, bulamıyordu. İblis bu arada insan biçimine geçişi tamamlamak üzereydi. Derken son iblis çizgileri de silindi. Otuzuna yakın genç bir adam gördüm karşımda.

Ölümü ani olduğu için kalbi kurşunun girişinden bir iki saniye sonra çarpmayı kesmişti. Yere bir iki kaşık kandan fazlasını akıtmadı. O izleri hemen bir mendille sildim.

Rya iblisi ayaklarından yakaladı, ben kollarını kavradım, onu odanın en

ucuna taşıdık. Son ampulle arka duvar arasında yedi metrelik bir karanlık vardı. Cesedi, kullandığı o garip âletleri, kan lekeli mendili o karanlığın en dibine sakladık.

Irkdaşları onun yokluğunu fark eder miydi? Ederse...ne kadar çabuk?

Kaybolduğunu arılarlarsa ne yaparlardı? Galerileri mi ararlardı? Ne kadar dikkatli ararlardı? Aramaya ne zaman başlarlardı?

Işıkla karanlığın sınır çizgisinde Rya ile birbirimize yaklaştık, fısıldaştık. Sesle anlaşmaktan çok dudak okuyor sayılırdık.

"Şimdi?" diye sordu.

"Bombanın saatini kurmuş sayılırız."

"Evet, tıkırtısını duyuyorum."

"Yokluğunu arılarlarsa..."

"Herhalde bir iki saat anlamazlar."

"Herhalde," diye ona katıldım.

"Belki de daha uzun süre."

"Onu bulurlarsa..."

"O daha da uzun sürer."

"O halde devam ediyoruz."

"En azından biraz daha."

Geri gittik, iblisin öldüğü yeri geçtik, odanın öbür ucuna ilerledik. O uç çok geniş bir yeraltı salonuna açıldı. Yuvarlaktı bu seferki. Çapı en az yetmiş metre vardı. Kubbe gibi tavanının yüksekliği orda yerde on metreyi buluyordu. Tavanda ve duvarlarda floresan ışıklar vardı. Aşağıya kış ışığı gibi bir ışık veriyorlardı. Futbol sahasını hatırlatan koca yerin ortasına iblisler şaşırtıcı bir araç gereç yığını koymuşlardı. Buldozer kadar büyük dişli makineler besbelli kayaları yiyip çakıl tükürmek içindi. Koca matkaplar, daha küçük matkaplar, elektrikli konveyör kemerleri...bunlar kaya çiğneyen makinelerin çıkardıklarını taşımak için olmalıydı. Bir düzine kadar kepçe ve dişli çatal, öbür yanda da bol malzeme...keresteler, kısa çelik direkler,

yüzlerce kangal çelik tel...belki binlerce. Torba torba beton. Fıçılarla kum ve çakıl. Otomobil boyunda kablo kangalları. Daha küçük bakır tel kangaLları. En az bir millik alüminyum havalandırma boruları ve daha bir yığın şey.

Bunların hepsi düzgün biçimde dizilmiş, aralarda yollar (bırakılmıştı. Çevreden dolaşmaya başladık. Yirmi metre kadar
ilerleyip o yollara baktığımızda, buranın boş olduğunu anladık. İblis yoktu. Hareket duyulmuyordu. Bir tek bizim sessiz ilerleyişimiz.

Âletler pırıl pırıl, yepyeniydi. Ortalıkta taze yağ kokusu vardı. Demek bunların yıkama ve bakımı yeni yapılmıştı. Sonra da buraya indirilmiş olmalıydılar. Yeni bir proje için. Projeye henüz başlanmamıştı besbelli. Ama yakında başlanacaktı. Demin vurduğum iblis, büyük iş başlamadan önce bir takım son hesapları yapıyor olmalıydı.

Elimi Rya'nın omzuna uzattım, onu çekip kendime yaklaştırdım, dudağımı kulağına dayayarak fısıldadım. "Dur. Girdiğimiz yere gidelim."

îblisi öldürdüğüm koridorun ağzına döndük. Ben sırt çantamı çıkardım, yere koyup açtım, iki kilo plastik patlayıcıyla iki fünye çıkardım. Plastiğin paketini açtım, yoğurup duvardaki bir oyuğa bir blok yerleştirdim. Kubbeli odaya girişin bir metre kadar gerisine. Şarjı baş hizasının yukarısına koymuştum. Gölgeye. Kayıp iblisi arayanlar kolayca göremesin diye. İkinci bloğu karşı duvardaki bir başka karanlık oyuğa soktum. İkisi birden patlayınca duvarı ve tavanı yeterince çökertir, geçidi tıkardı.

Fünyeler pille çalışıyordu. Her birinin birer saat süresi vardı. Bunları plastik kitlelere soktum ama saati ayarlamadım. Tekrar bu tarafa gelirsek yapardım. Düşmanlar peşimizdeyse tabii.

Kubbeli odaya döndük, yavaşça geçerken makinelerle malzemeye daha dikkatle baktık, iblislerin projesinin nasıl bir şey olduğunu anlamaya çalıştık. Dev odanın karşı ucuna vardığımızda pek bir şey anlayamamıştık. Üç asansör çıktı karşımıza. İkisi iblisleri taşımak üzere yapılmış kafeslerdi.

Üçüncüsü kocaman, çelik bir platformdu. Dört tele asılmıştı. Her kablo bileğim kadar kaimdi. Şu makinelerin en irilerini bile indirip çıkarabilecek gibiydi.

Bir an durup düşündüm. Sonra, Rya'nın yardımıyla birkaç torba taşıyıp getirdim, basamak oluşturacak biçimde dizdim.

Rya'nın sırt çantasından iki kilo daha plastik çıkardım, üç şarja böldüm. Kurduğum merdivene tırmanıp şarjları her asansörün açık tarafı üzerindeki boşluğa yerleştirdim. Gölgeler pek koyu değildi oralarda. Plastikler gerçi kayalara benziyordu ama fünyeler belliydi. Herhalde bu kata şu sıra pek inmiyorlardır, diye düşündüm. İblisler bu yana gelse bile, başlarını kaldırıp asansör üstlerindeki taşları incelemezlerdi.

O fünyeleri de kurmadım.

Rya ile birlikte torbaları yerlerine götürdük.

"Şimdi?" diye sordu. Bu katta yalnız olduğumuzu bildiğimiz halde hâlâ fısıldaşıyorduk. Asansör boşluklarının sesi ne kadar iyi ilettiğini bilemezdik çünkü. "Yukarı mı? Bu mu var kafanda?"

"Evet," dedim.

"Asansörün çalıştığım işitmezler mi?"

"Evet...ama herhalde o geliyor sanırlar. Öldürdüğümüz."

"Yukarda onlara rastlarsak? Tam asansörden dışarı adım atarken?"

"Tabancaları kaldıralım, yukarıya şotgan ve otomatik tüfekle çıkalım," dedim. "Asansör çevresinde kaç kişi olurlarsa olsunlar, uçururuz hepsini o zaman. Sonra tekrar asansöre biner, buraya iner, geldiğimiz yoldan çıkarız. Giderken fünyeleri de kurarız. Ama eğer yukarda kimseye rastlamazsak, madenin içlerine daha çok sokulmuş olur, ne görebilirsek görürüz."

"Şu ana kadar ne düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum," dedim kaygılı bir sesle. "Yalnız...buradan kömür çıkarmadıkları kesin. Bu makineler kömüre kullanılacak cinsten değil

çünkü."

"Kale yapıyorlar sanki," dedi.

"Öyle gibi," diye karşılık verdim.

Hadesin dibine varmıştık. Şimdi daha yukardaki katlara çıkmamız gerekiyordu. İnşallah Lucifer'e veya şeytan çıkarlarına rastlamazdık.

KIYAMET GÜNÜ

ASANSÖR motoru çok gürültü çıkarıyordu. Çatırtısı, gıcırtısı da müthişti. Önü açık kafes yükselmekteydi. Mesafe hesaplamak kolay olmasa da, yaklaşık yirmi yirmi beş metre çıktığımızı sanıyordum. Sonunda *tesisin* bir başka katında durduk.

Artık buraya maden demekte bir anlam göremiyordum. Yıldırım Kömür Şirketi besbelli dağın diğer taraflarından bol bol kömür çıkarıyordu ama buradan değil. Burada bambaşka bir işle meşguldüler. Madenciliği kamuflaj olarak kullanıyorlardı.

Rya ile birlikte asansörden indiğimizde, kendimizi yine yetmiş metre boyunda bir tünelde bulduk. Duvarları dümdüz betondu. Eni yedi metre, tavan yüksekliği dört metreydi. Yine floresanla ışıklandırılmıştı. Tavanı kavisliydi. Yanlara doğru alçalıyordu. Sıcak, kuru bir hava, duvarların üst kısmındaki havalandırma deliklerinden içeri üflüyordu. Yer hizasında da birer metrekarelik hava dönüş ızgaraları vardı. Serin havayı boşaltmaktaydı. On beş metre aralıkla yerleştirilmiş çelik kapıların yanlarına kırmızı yangın söndürme âletleri takılmıştı. Randımanlı, düzenli, esrarengiz bir amaca sahip işletme.

Taş tabanda tempolu, nabız atışı gibi bir sarsılma hissediyordum. Uzaktaki benzer salonlarda dev makineler çalışıyormuş gibi.

Asansörlerin tam karşısında, duvarda yine o esrarengiz simge vardı. Siyah seramik bir dikdörtgen, içinde beyaz daire, ortasında da siyah yıldırıma.

Ona bakınca birden yine o korkunç boşluğu görür gibi oldum. Ebedî

sessiz bir hiçlik. O boşluğun derinliğim ve gücünü asla tarif edemem. Beni mıknatıs gibi çekiyordu. Sanki demir yongasıydım...öylesine çekiyordu. O korkunç boşluğa düşecekmişim, oraya çekilecekmişim gibi hissediyordum. Girdap gibi.. Başka tarafa bakmak için kendimi zorladım.

Bu tünelin sonuna gidip bir sonraki yatay şaftı incelemek yerine, soldaki çelik kapıların birincisine yürüdüm. Ne kulp ne de tokmak. Kapıdaki beyaz düğmeye bastım, kapı iki yana kayarak açıldı, basınçlı hava sesi çıkardı.

Rya ile hemen girdik. Şotganla tüfeği kullanmaya hazırdık. Ama oda karanlık ve besbelli boştu. Işığın düğmesini aradım, buldum, floresanlar hayata döndü. Kocaman bir depo odasıydı burası. Tahta sandıklar sırayla dizilmişti. Üstlerinde imalâtçısının etiketi vardı. Bunların aşağıda gördüğümüz makineler için yedek parça olduğunu birkaç dakika içinde anladık.

Işıkları söndürüp çıktık, kapıyı arkamızdan kapadık, öbür odaya ilerledik.

Odaların hepsinde malzeme vardı. Binlerce sandık. Vidalar, çiviler, çekiçler, fişler, tornavidalar, penseler, elektrikli matkaplar, testereler, başka âletler. Katedral boyundaki bir odada, duvarların güve kovan lambrilerle kaplı olduğunu gördük. Bu odada kumaş stoku vardı. Top top ipekliler, pamuklular, yünlüler, ketenler...tavana kadar. Bir başka odada tıbbî cihazları gördük. Röntgen makineleri, elektro makineleri, hipodermikler, gazlı bezler, antiseptikler, antibiyotikler, anestetikler ve daha türlü türlü malzeme. O tünelden, ona benzeyen bir ikincisine geçtik. Burada da kimse yoktu. Burası da aynı derecede bakımlıydı. Odaların hepsi yine malzeme doluydu. Bu seferki erzaktı. Fıçılarla tahıl... buğday, pirinç, yulaf, çavdar. Etiketlere bakılırsa hepsi dondurulmuş, vakumla kapatılmış, nitrogliserin hava içinde otuz yıl taze kalacak biçimde hazırlanmıştı. Yüzlerce, yo, binlerce fıçıda un, şeker, toz haline getirilmiş yumurta, süt tozu, vitaminler, mineral hapları, daha küçük fıçılarda da tarçın, kimyon, kekik, defne yaprağı gibi şeyler vardı.

Firavun mezarı gibi bir yerdi burası. Dünyanın en büyük mezarı. Krala ve hizmetkârlarına öbür dünyada gerekebilecek her şey hazırdı. Henüz gezmediğimiz sessiz odalarda da sahipleriyle birlikte öteki dünya yolculuğuna çıksın diye öldürülüp sarmalanmış kedilere, köpeklere rastlayacaktık herhalde. Bir yerlerde de altınlar, mücevherler, belki bir iki bakire...öbür dünyada cinsel zevk için. Tabii saklı bir yerde de Firavunun kendisi. Som altından bir katafalkın üzerinde, mumyalanmış, yatıyor.

Ateşli silahların doldurulduğu bir odaya girdik. Sandıklar dolusu pistollar, revolverler, tüfekler, şotganlar, yağlanmış hafif makineliler...Birkaç birliğe yetecek kadar silah. Cephane görmedim. Ama tesisin bir başka yerinde milyonlarca merminin istiflenmiş olduğundan emindim. Hattâ savaşla ilgili daha öldürücü silahların da bulunduğuna bahse girebilirdim.

En az elli bin kitabın bulunduğu bir kütüphane, ikinci tünelin en son odasında karşımıza çıktı. Köşeden hemen önce. Orada da kimse yoktu. Raflar arasında dolaşırken Yontsdown kent kütüphanesini hatırladım. Çünkü bu iki yer bir acayiplik denizinin ortasında iki normal adaya benziyordu. Bir barış ve sakinlik havasını paylaşmaktaydılar. Biraz tedirgin bir barış ve sakinlik havası olsa bile. Burada hiç tatsız olmayan bir kâğıt ve cilt kumaşı kokusu vardı.

Ama bu kütüphanenin kitapları kent kütüphanesinden farklıydı. Rya burada hiç edebiyat olmadığına dikkat etmişti. Dickens'ların, Dostoyevski'lerin, Stevenson'ların, Poe'ların yerinde yeller esiyordu. Tarih bölümünü de bulamadım. Ne Gibbon, ne Herodotus, ne de Plutarch. Hiçbir ünlü erkek veya kadının biyografisine de rastlamadık. Şiir de yoktu, mizah da yoktu, seyahat kitapları da yoktu, ilahiyat da yoktu, felsefe de yoktu. Burada raflar dolusu cebir, geometri, trigonometri, fizik, jeoloji, biyoloji, fizyoloji, astronomi, genetik, kimya, biyokimya, elektronik, tarım, hayvancılık, toprak koruma, mühendislik, metalürji, mimarlık...Doğrusu

insan sırf bu kütüphaneden öğrendikleriyle, arasıra da yardım edip yol gösterecek bir hoca buldu mu, ister koskoca bir çiftlik kurar, ister otomobil tamir eder, hattâ isterse otomobili sıfırdan başlayıp kendi yapardı. Yalnız otomobili değil, jet uçağını, televizyon alıcısını da. Bir hidroelektrik santrali tasarlar, kurar, köprü yapar, yüksek kaliteli demirçelik mamulleri üretir, makineler tasarımlar, fabrikalar kurar, transistörler yapardı. Bu kütüphane çağdaş uygarlığın ihtiyaç duyacağı fiziksel bilgilerin hepsini veriyor, ama önemli duygusal ve ruhsal değerlerle, uygarlıkların üzerine bina edildiği o temel direklerle ilgili hiçbir şey sunmuyordu. Sevgi, inanç, cesaret, umut, kardeşlik, gerçek ya da hayatın anlamı gibi konular yoktu.

Rafların yarısına geldiğimizde Rya, "Yaman koleksiyon," diye fısıldadı. Aslında, korku verici, demek istiyordu.

Ben de, "Yaman," diye fısıldadım. Benim demek istediğim ise, dehşet vericiydi.

Bu yeraltı tesisinin karanlık amacı konusunda yavaş yavaş görüş birliğine varıyorsak da, ikimiz de bunu kelimelendirmek istemiyorduk. Bazı ilkel kabileler şeytana inandıkları halde adım asla ağızlarına almazlar, çünkü onu andıkları anda çağırmış olacaklarına inanırlar. Rya ile ben de onlar gibi, iblislerin bu geliştirilmiş kuyuyla ilgili amaçlarını seslendirmedik, ağzımızdan çıkarsa onların hain niyetlerinin kaçınılmaz bir kadere dönüşeceğinden korkar gibi sustuk.

İkinci tünelden ihtiyatlı adımlarla üçüncü bir tünele geçtik. Buradaki odalarda bulunan malzeme en kötü korkularımızı onaylar gibiydi. Üç çok büyük salonda, fotosentez ve hızlı büyüme sağlamaya dönük ışıklar altında, meyve ve sebze tohumları durmaktaydı. Fıçılar içinde, hidroponik çiftçilik için gerekli tüm kimyasal maddelerin ve minerallerin hazır olduğunu etiketlerinden okuduk. Şimdi boş duran uzun ve sığ tepsiler, içlerinin suyla, besleyicilerle, fidelerle doldurulmasını bekliyordu. Stokladıkları yiyeceklere ek olarak bir de kimyasal çiftçilik hazırlıklarını dikkate alınca,

daha bizim görmediğimiz nelerin de olduğunu hesaba katınca, burada kendi cinslerinden binleri aşan bir nüfusa yirmi yıl, otuz yıl bakabilecekleri ortaya çıkıyordu. Kıyamet falan koparsa, buraya girip çok uzun süre kalabilirlerdi.

Arasıra beton duvarlardaki boruların bir delikten çıkıp odayı geçtikten sonra karşı duvara girip kaybolduğunu da görüyorduk. Bazen tek boru, bazen altı tanesi bir arada. Çapları da farklı. Hepsi beyaza boyalıydı. Ama üzerine keçe kalemle işaretler konmuştu. Tamir bakım ekiplerine kolaylık olsun diye. İşaretler çok kolay anlaşılıyordu. Su, elektrik devreleri, telefon devreleri, buhar, gaz. Bu kalenin en duyarlı, en zayıf yanları bunlardı. Dört kere Rya'yı kucağımda havaya kaldırdım, boruların arasına plastik şarjlar gömdürdüm. Hattâ fünyeleri de taktı. Daha önceki şarjlar gibi, bunları da kurmadık. Buradan çıkarken kurmak daha iyiydi.

Dördüncü tünele sapıp yirmi otuz adım kadar gittiğimizde, hemen ilerimizde bir kapı hışırdayarak açıldı, bir iblis dışarı çıktı. Bizden bir buçuk iki metre öndeydi. Domuz gözleri irileşirken, ıslak, etli burun delikleri titremeye başlarken, soluğu şaşkınlıktan boğazına tıkanırken ben fırladım, otomatik tüfeği savurdum, namluyu kafatasına indirdim. Yere yıkıldı. Daha düşerken tüfeği çevirdim, dipçiği alnına patlattım. Alnı dağılmalıydı ama dağılmadı. Bir daha indirip onu kan revan içinde bırakacağım sırada Rya kolumu tutup beni durdurdu. İblisin ışıklı gözleri yukarıya kaymış, göz bebekleri görünmez olmuştu. Tanıdığımız tatsız çıtırtılar başladı, yaratık kemikleriyle, dokularıyla insan kılgına dönüşmeye koyuldu. Demek ya ölmüştü ya da...baygındı.

Rya ilerledi, kapının üzerindeki düğmeye bastı. Çelik kapı hışırdayarak kapandı.

İçerde başka iblisler varsa, herhalde şu demin çıkanın başına geleni görmemişlerdi. Çünkü kimse dışarı fırlamamış, telâşa kapılmamıştı.

"Çabuk," dedi Rya.

Ne demek istediğini biliyordum. Belki de beklediğimiz fırsat buydu. Bir daha elimize geçmeyebilirdi böyle fırsat.

Tüfeği omzuma astım, iblisi ayaklarından yakaladım, demin çıktığımız tünele çektim. Rya bir kapı açtı, kurbanımızı hidroponik çiftlikle ilgili odalardan birine soktuk.

Nabzını kontrol ettim, "Yaşıyor," diye fısıldadım.

Yaratık şimdi artık orta yaşlı, tombul bir adam kılığındaydı. Patlıcan burunlu, gözleri birbirine yakın, burnunun altında da bir. bıyık. Ama tabii ben onun içini hâlâ görebiliyordum. Çıplaktı. Burada, Hades'te âdet böyleydi galiba.

Göz kapakları titredi, yaratık irkilir gibi oldu.

Rya içi sodyum Pentotalle dolu hipodermik şırıngayı çıkardı. Bunu daha Önce hazırlamıştı. Hemşirelerin hastanelerde kullandığı ince lastik bir boruyla esirimizin kolunu bağladı, dirsek içindeki damarın fırlamasını bekledi.

Boş hidroponik tepsilerin tepesine asılıymış güneş taklidi ışıklar altında, esirimiz gözlerini açtı. Bakışları hâlâ bulanık, odaksızdı ama hızla ayılmakta olduğu da bir gerçekti.

"Çabuk ol," dedim.

Rya şırınganın pompasını itip birkaç damla ilacı yere akıttı, içerde hava kalmamasını sağladı. İğneyi yaptıktan birkaç saniye sonra amboliden ölürse, yaratığı sorguya çekemezdik. Sonra Rya iğneyi sapladı, ilacı verdi.

İğne yapıldıktan birkaç saniye sonra esirimiz kaskatı kesildi. Her adalesi gerildi, kilitlendi. Gözleri iri iri açılmıştı. Dudakları dişlerinin üzerinde gerilmiş, sanki sırıtıyordu. Bu durum keyfimi kaçırdı, ilacın iblislere etkisi konusundaki kuşkularımı onaylar gibi göründü.

Yine de öne doğru eğildim, düşmanımın gözlerinin içine baktım. O sanki benim içimden arkama bakıyordu. Sorguyu açtım.

"Beni duyuyor musun?"

Tıslama gibi bir ses çıktı. Belki de evet demeye çalışıyordu.

"Adın ne?"

İblis gözlerini kırpmadan baktı, sıkılı dişleri arasından gargara gibi, itiraz dolu bir ses çıkardı.

" Adın ne?" diye tekrarladım.

Bu sefer dili çözüldü, ağzı açıldı, yine anlamsız bir ses çıktı.

"Adın ne?" diye sordum.

Bir anlamsız ses daha.

"Adın ne?"

Yine garip bir ses çıkardı ama su sefer sorumun cevabının bu olduğunu anladım. Rasgele bir ses değil, tek heceli bir kelime olmalıydı bu. Normal insanlar dünyasında bu adla tanınmıyordu tabii. Ama kendi türünün gizli dünyasındaki adı buydu.

"İnsan adın ne? diye sordum.

"Ton Tarkenson," dedi.

"Nerede oturuyorsun?"

"Sekizinci Cadde."

"Yontsdown'da mı?"

"Evet."

İlaç bunları insanlar kadar uyuşturmuyordu. Ama böyle kaskatı bir hale getiriyor, doğru cevap vermesini de sağlıyordu. Hem de insandakinden iyi. İblisin gözlerinde hipnotize olmuş gibi bakışlar vardı. İnsan olsa uyurdu. Sorulara uyuklayarak cevap verirdi... hiç verirse.

"Nerede çalışıyorsun. Ton Tarkenson?"

"Yıldırım Kömür Şirketinde."

"Ne iş yapıyorsun orada?"

"Maden mühendisi."

"Ama asıl yaptığım iş o değil."

"Hayır."

"Aslında neyle meşgulsün?"

Bir kararsızlık, sonra, "Planlama..."

"Neyin planlaması?"

"Sizin...ölümünüzü," dedi, bir an gözleri durulaştı, benimkilere baktı, hemen ardından yine transa girdi. , Ürperdim. "Bu yerin amacı ne?"

Cevap vermedi.

"Bu yerin amacı ne?" diye tekrarladım.

Garip sesler çıkardı, anlam veremedim ama...kendine göre anlamı var gibiydi.

İblislerin kendi dilleri olacağı hiç aklıma gelmemişti. Kimse duymayacağı zaman kullanabildikleri bir dil. Ama bunu öğrenmek beni şaşırtmadı. Besbelli eski uygarlıkta insanların konuştuğu bir dil olmalıydı bu dil. O uygarlık mahşeri andıran bir savaşla sona ermeden önce. Gümbürtüde sağ kalan insanlar mağara devrine, vahşiliğe ve ilkelliğe geri dönmüş, her şeyi unuttukları gibi dillerini de unutmuşlardı tabii. Ama daha kalabalık olan iblisler unutmamış, o dili kendi özel dilleri olarak sağ tutmuşlardı.

Bizi ortadan silme içgüdüleri dikkate alındığında, insan kökenli herhangi bir şeyi korumaları acı bir şakaya benziyordu.

"Bu tesisin amacı ne? diye tekrarladım.

"...sığınak..."

"Neye karşı sığınak?"

"...kara..."

"Karanlığa karşı sığınak mı?"

"...kara yıldırıma karşı..."

Bundan sonra hangi soruyu soracağım belliydi. Ama daha ben soramadan, iblis topuklarım taş zemine hızla vurdu, kıvrandı, gözlerini kırpıştırdı, tısladı. Tek eliyle bana uzanmaya çalıştı. Eklemleri artık kasılmış, kilitlenmiş değildi ama hâlâ pek kolay hareket ettiremiyordu onları. Kolu tekrar yere, yanına j düştü, parmakları titredi. Sanki

içlerinden elektrik akımı geçiyordu. Sodyum pentotal etkisi hızla geçmekteydi.

Rya ikinci şırıngayı daha ben soruları sorarken hazırlamıştı. Damara sapladı, yaratığa tekrar ilaç verdi. İnsan vücudunda pentotal, oldukça hızlı metabolize edilirdi. Bu yüzden etkisini sürdürebilmek için ağır ağır, sürekli verilmesi gerekirdi. İblislerde doğurduğu tepkiler farklı olmakla birlikte, etki süresi her iki cins için de besbelli aynıydı. İkinci doz yaratığı hemen hemen bir anda etkiledi, gözleri tekrar bulutlandı, vücudu dondu.

"Burası sığınak mı diyorsun?" dedim.

"Evet." :

"Kara yıldırıma karşı sığınak mı?"

"Evet."

"Kara yıldırım nedir?"

Ağzından esrarengiz bir pırıltı çıktı, vücudu ürperdi.

Bu sesten, bir an için zevk duyduğu belli oldu. Kara yıldırımı düşünmek bile vücudundan tatlı bir zevk akımının geçmesine yol açmıştı.

Ben de ürperdim. Ama duyduğum şey dehşetti.

İblis benim içimden, hayallere sığmaz bir felâkete doğru bakarken, hain, boğuk bir sesle konuştu. "Bembeyaz gök, on bin dev patlamayla ağarmış bir gök. Bir ufuktan bir ufuga kör edici bir tek şimşek. Kara yıldırım da ölümün kara enerjisi...nükleer ölümün gökten inip insanoğlunu dünyadan silmesi."

Rya'ya baktım.

O da bana bakıyordu.

Kuşkulandığımız ve sözünü etmeye cesaret edemediğimiz şey doğru çıkmıştı. Yıldırım Kömür Şirketi burada, iblis soyunun saklanacağı, ikinci bir yok edici savaştan sağ kurtulacağı bir yer hazırlıyordu. Tıpkı birinci sefer yaptıkları gibi.

Esirimize, "Savaş ne zaman olacak?" diye sordum.

"Belki...on yıl..."

"Bugünden on yıl sonra mı?"

"...belki..."

"Belki mi? Yani 1973'de mi diyorsun?" '

"...ya da yirmi yıl..."

"Yirmimi?"

"...veya otuz..."

"Ne zaman, lanet olasıca? *Ne zaman?"*

İnsan gözlerin gerisinde iblisin gözleri kıvılcımlandı, çılgın bir nefret, hattâ ondan da çılgın bir açlık yansıttı. "Kesin tarih yok," dedi. "Zaman...zaman gerek...silahların yapılmasına...roketlerin daha geliştirilmesine...hedefi daha hassas vurmasına ... Yok edici güç öyle büyük olmalı ki, serbest bırakıldığında bir tek insan sporunu bile canlı bırakmamalı. Bu sefer hiçbir tohum yanmaktan kurtulamamalı. Yok olmalılar. Dünya onlardan ve onların kurduğu her şeyden arınmalı...onlardan da, pisliklerinden de..."

Gırtlağımın derinliklerinden gülme sesi gibi bir ses çıktı. Kan donduran karanlık bir keyif sesi. Beklenen mahşerin ona verdiği zevk öyle yoğundu ki, bir an için ilacın kazıklaştırıcı etkisini bile yendi. İblis cinsel zevke benzer bir keyifle kıkırdadı, sırtını kavislendirdi, köprü kurar gibi yükseltti, sonunda yere bir tek başıyla ayakları değer oldu. Yine o eski dilde hızlı hızlı konuştu.

Vücudumu kaplayan ürperti sanki her kasımı, her kemiğimi, her sinirimi atkılıyor, dişlerim bile takırdıyordu.

İblis mahşerin bu dinsel vizyonuna kendim daha da kaptırıyor, ama ilacın etkisi o keyfe büsbütün teslim olmasını önlüyordu. Birden, içinde bir duygu barajı patlamış gibi, titrek bir iç çekişi çıktı ağzından. *"Ahhhhhhh,"* dedi, mesanesi boşaldı. İdrarın ıslaklığı ve kokusu bir yandan onun mahşer hevesini biraz köreltirken, bir yandan da pentotalin etkisini azalttı.

Rya üçüncü şırıngayı da hazırlamıştı. İki boş ilaç şişesini, iki kullanılmış

şırıngayı ve naylon kılıfları yere, yanına koymuştu.
Yaratığı yakalayıp yere bastırdım,
Rya iğneyi damara soktu, ilacı vermeye başladı.

"Hepsini birden verme," dedim. İdrar kokusundan öğürmemeye çalışıyordum.
"Neden?"
"Aşrı doza varmayalım. Ölmemeli Daha sorularım var."
"Yavaş veririm," dedi.

Enjektördeki ilacın yaklaşık bir çeyreğini esirimize verdi, iblisin tekrar kasılmasına bu kadarı yetti. Rya bu sefer iğneyi damardan çekmedi. İblis etkiden sıyrılma belirtisi gösterdiği anda biraz daha sıkmaya hazırdı.

Eğildim. "Çok eskiden, insanların unuttuğu bir çağda, sizin türünüzün yaratıldığı çağda, bir savaş daha olmuştu..." dedim.

"Savaş," dedi saygıyla. Sanki çok kutsal bir olaydan söz ediyordu. "Savaş...Savaş...
Ben devam ettim. "O savaşta da senin türün böyle bir sığınak mı yapmıştı?"

"Hayır. Biz de öldük...insanlarla birlikte. Çünkü onlar yaratmıştı bizi...bu yüzden ölmeyi hak etmiştik."
"O halde neden bu sefer sığınaklar yapıyorsunuz?"

"Çünkü.. .başaramadık.. .başaramadık.. .biz başaramadık..." Gözlerini kırpıştırıp kalkmaya savaştı. "Başaramadık..."

Rya'ya başımı salladım. "Neyi başaramadınız?" dedim.
Rya biraz daha ilaç sıktı.
"Neyi başaramadınız?"

"...insan neslini silmeyi başaramadık...sonra da...Savaştan sonra...sayımız çok azaldığı için bütün insanları kovalayıp yok edemedik. Ama bu sefer...ah, bu sefer...Savaş bitince, ateşler sönünce, gökler tüm soğuk külleri kusunca, fırtınalar, sağnaklar, asitli karlar kesilince, radyasyon dayanılır düzeye düşünce..."

"Evet?" diye cesaretlendirdim.

"O zaman..." derken sesinde fanatik bir dindarın kehanet anlatırkenki tonu vardı. "Sığınaklarımızdan avcı ekipleri yeryüzüne çıkmaya başlayacak...sağ kalmış her erkeği, her kadını, her çocuğu bulacak. Avcılarımız arayıp öldürmeyi sürdürecek. Yiyecekleri ve suları tükenene kadar, kalıntı radyasyon onları da öldürene kadar kovalayacaklar. Buralara dönmeyecekler. Bu sefer başarısızlığa uğramayacağız. Avcı ekiplerini yüz yıl sürekli yollamaya yeterli adamımız sağ kalacak. Gerekirse iki yüz yıl. Sonra dünya kesinlikle bomboş kalınca, bir kutuptan bir kutuba kadar salt bir sessizlik hüküm sürmeye başlayınca, insanın yeniden doğması konusunda en küçük bir umut bile kalmayınca...işte o zaman insan eserlerinin en sonuncusunu da ortadan kaldıracağız... kendimizi. O zaman her şey kapkaranlık olacak. Çok karanlık. Ve soğuk. Ve sessiz. Ve Hiçliğin o kusursuz saflığı ebediyete kadar sürecek."

Kara yıldırım amblemine baktığım zaman içime dolan o acımasız boşluğun anlamını bilmemezlikten gelemezdim artık. Boşluğun korkunç anlamını anlıyordum. O ambleme bakınca insan hayatının sonunu, dünyanın ölümünü, umutsuzluğu, yokluğu görüyordum.

Esire baktım. "Ama ne dediğinin farkında değil misin sen? Türünüzün nihaî amacının kendinizi yok etmek olduğunu söylüyorsun."
"Evet. Sizinkini yok ettikten sonra."
"Ama bunda mantık yok."
"Kader bu."

"Bu kadar aşırıya kaçırılan nefret amaçsızdır," dedim. "Deliliktir. Kaos'tur."

"Sizin deliliğiniz," diye sırıttı bana birdenbire. "Bize siz verdiğiniz o deliliği, yalan mı? Sizin Kaos'unuz. Siz hazırladınız onu."
Rya biraz daha ilaç sıktı.

Sırıtma ifadesi yaratığın suratından silindi. Hem insan düzeyinde, hem

iblis düzeyinde silindi. Ama yaratık yine konuştu. "Siz...sizin türünüz..;nefretin rakipsiz şampiyonu sizlersiniz. İmha kavramının esas ustası sizlersiniz... Kaos'un imparatoru da sizlersiniz. Biz ancak...siz bizi nasıl yaptınızsa öyleyiz. Sizin öngörmediğiniz hiçbir potansiyel yok bizde. Hattâ...sizin türünüzün onaylamadığı potansiyellerimiz de yok."

Sanki gerçekten cehennemin yedi kat altındaymışım gibi, sanki insanlığın geleceğini elinde tutan şeytandan merhamet diliyormuşum gibi, insan neslini savunma zorunluluğunu duydum. "Hepimiz nefretin şampiyonu değiliz."

"Hepiniz," diye direndi o. "Bazılarımız iyiyiz." "Hiçbiriniz." *"Çoğumuz iyiyiz."*

"Numara." Sesinde sarsılmaz bir inanç vardı. Bu kadar güven, kutsal kitabın bize dediğine göre, ancak kötülere, şeytanlara mahsustu. Kuşkuyu fanilerin zihnine ekmek için kullanıyorlardı o güveni.

"Bazılarımız severiz," dedim.

İblis, "Sevgi diye bir şey yoktur," dedi.

"Yanılıyorsun. Vardır."

"O bir hayal."

"Bazılarımız severiz," diye direndim.

"Yalan söylüyorsun."

"Bazılarımız hisseder, sorumluluk duyarız."

"Hepsi yalan."

"Cesaret var bizde. Başkaları için kendimizi feda edebilme yeteneği var. Barışı sever, savaştan nefret ederiz. Hastalara bakar, ölülere yas tutarız. Canavar değiliz biz, Allah belâmı versin. Çocuklara bakarız, onlara daha iyi bir dünya sağlamaya çalışırız."

"İğrenç bir soysunuz."

"Hayır, biz..."

"Yalan hepsi." Tısladı. Bu ses insan kılığının içindeki insanlık dışı gerçeği bir kere daha açığa vurdu. "Yalan ve kendini kandırma."

Rya, "Slim, lütfen, yararı yok bunun," dedi. "Onları ikna edemezsin. Hele de *onları!* Bizim hakkımızda inandıkları şeyler yalnızca bir düşünce değil. Bu inançlar onların *genlerine kotlanmış.* Değiştiremezsin. Kimse değiştiremez."

Hakkı vardı tabii.

İçimi çektim, başımı evet anlamında salladım.

"Severiz biz," dedim inatla. Tartışmaktan bir yarar gelmeyeceğini bildiğim halde.

Rya yavaşça yine pentatol verirken ben sorguya devam ettim. Bu kuyuda beş kat bulunduğunu, iblislerin mahşer gününde buraya saklanmayı planladıklarını öğrendim. Her kat bir altındakinin yarısı kadardı. Dağın içinde bir tür merdiven oluşturuyorlardı. Altmış dört oda bitirilmiş ve stoklanmıştı. Bu sayıya şaştım...ama olmayacak şey değildi. Bunlar çalışkan bir kovan toplumuydu. İnsanoğlundaki bireysellik ve şeref açlığı bunlarda yoktu. Bir tek amaç, bir tek yöntem, her şeyden önemli bir tek hedef. Anlaşmazlık diye bir şey yoktu. İtiraz eden, muhalefet eden yoktu. Tartışma yoktu. Hayallerindeki ebediyen sessiz, çıplak, karanlık dünyaya doğru uygun adım ilerliyorlardı. Esirimize göre, burada daha yüz odayı bitirip hazırladıktan sonra başlayacaklardı yukarda roketleri uçurmaya. Savaşın hemen öncesindeki aylarda kendi türlerinden binlercesi yavaş yavaş buraya sızacaktı. Pennsylvania'nın her yanından ve daha birkaç doğu eyaletinden.

"Yontsdown gibi başka yuvalar da var," dedi iblis sevinç yansıtan bir sesle. "Oralarda da sığınaklar gizli gizli kuruluyor."

Dehşet içinde, ondan bunların yerlerini öğrenmeye çalıştım. Ama esirimiz yerlerini bilmiyordu.

Planlarına göre her kıtada sığınaklar hazırlanacak, bu arada da nükleer hazırlıklar kusursuzluk düzeye varacaktı. Daha önceki kayıp çağda olduğu

gibi. İşte o zaman harekete geçecekti iblisler. Kıyametin düğmesine basacaklardı.

Bu çılgınlığı dinlerken her yanımı buz gibi terler kaplamıştı, ceketimin fermuarımı açtım, içime biraz serin hava girmesini sağladım. Üzerimden korku ve umutsuzluk kokuları yayıldı.

Havendahl ailesinin evindeki kusurlu doğmuş iblis yavrularını hatırladım, doğumlarda kusur oranının ne kadar olduğunu sordum. Kuşkularımızın doğru olduğu çok geçmeden anlaşıldı. İblisler kısır olarak yaratılmış, sonradan sapık bir mutasyon sonucu doğurgan olmuşlardı. Ama mutasyon süreci hâlâ sürüyordu. Son yirmi otuz yıldır da hızlanıyordu. O kafesteki zavallı yaratıklar gibi doğan yavru sayısı giderek çoğalmaktaydı. Kalleş kader, onlara verilen üreme fırsatını gerisin geri çalıyordu. Zaten dünyadaki iblis nüfusu çoktan beri gerilemekteydi. Sağlam doğanların sayısı, inanılmayacak kadar uzun bir ömrün sonunda ihtiyarlayıp ölenleri karşılamıyor, çok altında kalıyordu. Tabii arada kaza sonucu ölenler, benim gibilerin elinde can verenler de oluyordu. Bu nedenle zaten soylarının tükenmesine kesin gözüyle bakmaktaydılar. Savaşı yüzyılın sonundan önce gerçekleştirmek istemeleri bu yüzdendi. Gelecek yüzyıla girilirse, azalan sayıları onlara avcı ekiplerini radyasyonlu dünyada dolaştırma şansını tanımayacaktı.

Rya'da bir şişe pentotal daha vardı. Şişeyi havaya kaldırdı, yüzünde soru sorar gibi bir ifade belirdi.

Başımı iki yana salladım. Öğrenecek bir şey kalmamıştı. Fazla bile öğrenmiştik.

Şişeyi çantaya kaldırdı. Elleri titriyordu.

Umutsuzluk beni de kefen gibi sarmıştı.

Rya’nın solgunluğu benim duygularımın aynası gibiydi.

"Biz severiz," dedim iblise. O yine kıvranmaya, yerleri tepiştirmeye başlamıştı. "Biz severiz, lanet olasıca, biz severiz."

Sonra bıçağımı çektim, gırtlağını kestim.

Kanlar fışkırdı.

Kan görmekten hiçbir zevk almadım. Belki ağırlık veren bir tatmin... ama gerçek bir zevk değil.

îblis zaten insan kılığında olduğundan, başkalaşım geçirmesi gerekmedi. İnsan gözlerini ölümün buzları kapladı, ikinci planda iblis gözleri soluklaştı, sonra ışığı söndü.

Cesedin başından doğrulduğumda bir alarm çalmaya başladı, beton duvarlardan vuuup vuuuuuuup vuuuuuuuup diye yankılandı.

Kâbustaki gibi.

"Slim!"

"Allah kahretsin!" dedim, yüreğimin vuruşları kekelemeye başladı.

En alt kattaki yetersiz gölgeler arasına sakladığımız cesedi mi bulmuşlardı? Yoksa şu anda gırtlağını kestiğimin yokluğunu mu fark etmişlerdi? Kuşkulanmışlar mıydı?

Hızla kapıya ilerledik. Ama oraya vardığımızda, dışarda iblislerin o eski dilde bağrıştığım, koridorda koşuştuğunu duyduk.

Bu sığınakta beş kata yayılmış altmış dört oda bulunduğunu biliyorduk. Düşmanlar bizim nereye kadar sokulduğumuzu, nerede bulunduğumuzu dünyada bilemezlerdi. îlk bu odaya gelmeleri için hiçbir neden yoktu. Bir şeyler yapacak birkaç dakikamız vardı. Çok da uzun zamanımız yoktu ama birkaç dakika nasılsa vardı.

Siren haykırıyor, haykırıyordu. O kaskatı ses Rya ile bana güçlü dalgalar gibi çarpmaktaydı.

Odanın çevresi boyunca koştuk, saklanacak bir yer aradık. Ne bulmayı umduğumuzu bilmiyorduk. Zaten bir şey de bulamıyorduk. Derken havalandırma istemindeki deliklerden birinin bir metrekare ızgarası ilişti

gözüme. Yere yakındı. Benim korktuğum gibi vidalarla tutturulmamış, bastırılan mandalla oturtulmuştu. Mandalı itince kapak menteşeler üzerinde ayağa kalktı. İçerdeki madeni kaplama duvarlı oluk da bir metrekare genişliğinde vardı. Emdiği hava hafif bir mırıltı sesiyle gidiyordu.

Dudaklarımı Rya'nın kulağına dayayıp sesimi sirene rağmen ona duyurmaya çalıştım. "Sırt çantamı çıkar, önden it. Şotgan da. Alarm susana kadar, gürültü etmekten korkma. O ses kesilince çıt çıkarmamamız gerek."

"Orası karanlık," dedi. "Fener kullanabilir miyiz?"

"Evet. Ama başka delikten içeriye ışık geldiğini gördüğün an feneri söndür. Işığımızı ızgaralar arasından görmelerini istemiyorum."

Rya kanala benden önce girdi, kamı üzerinde sürünerek ilerledi, silahıyla sırt çantasını önü sıra itti. Borunun yansından fazlasını doldurduğu için fenerinin ışığı onu aşıp bana pek az gelebiliyordu. Rya karanlıkta hemen hemen görünmez durumdaydı.

Ben de sırt çantamı boruya soktum, tüfeğin namlusuyla ileriye ittim, karın üstü girdim. O daracık yerde geriye uzanıp ızgarayı kapatmak kolay olmadı, her yanıma ağrılar, sızılar girdi.

Alarmın *vuuupvuuuuuupvuuuuuuuuup* sesi bu kanala her havalandırma deliğinden giriyordu. Madeni duvarlarda, deminki beton odadan daha fazla çınlamaktaydı.

On dokuzuncu yüzyıl galerilerine Horton Bluett'le birlikte girdiğimizde beni saran kapalı yer duygusu tekrar depreşti. Buraya kısılıp boğulacağımdan hemen hemen emindim. Göğüs kafesim deli gibi çarpan kalbimle altımdaki maden kaplamanın arasına sıkışıyordu. Bir çığlığın boğazıma doğru yükseldiğini hissettim, ama onu gerisin geri yuttum. Geri dönmek istiyor, yine de ilerliyordum. Devam etmekten başka yapılacak hiçbir şey yoktu. Arkamızda kesin ölüm vardı. İlerde ölümle karşılaşma tehlikesi ondan biraz daha az kesin olduğuna göre, oraya doğru gitmek zo-

rundaydım. Şans oranının fazla olduğu tarafa.

Cehennemi iblislerinkinden farklı bir açıdan görüyorduk. Duvarların içindeki farelerin gözüyle.

ta borudan boruya geçerek ilerledi.

Siren sesi sonunda sustu.

Ben hâlâ kulaklarımda o sesin çınlamasını duyuyordum.

Her hava deliğine geldiğimizde Rya durup ızgaradan dışarıya bakıyordu. O ilerleyince ben deliğin önüne geliyor, kendi gözümle bakıyordum. Odaların bazdan boş, karanlık ve sessizdi. Ama birçoğunda da silahlı iblisler bizi arayıp duruyordu. Bazen yalnızca ayaklarını görebiliyordum. Ama seslerindeki tizliğe, telâşa bakılırsa, arama yaptıkları kesindi.

Tesisin bitmemiş katından asansörle beşinci kata çıktığımızdan beri, geçtiğimiz tünellerde ve odalarda tabanın titreşimini hep hissetmiştim. Uzaklarda bir yerde kayaları öğüten bir makine çalışıyormuş gibi. Gerçekten kömür çıkardıkları uzak galerilerdeki çalışmanın sesi olmalı, diye varsaymıştım. Alarm susup kulaklarımdaki çınlama geçince, aynı titreşimin bu havalandırma kanallarında da var olduğunu hissettim. Biz dördüncü kata doğru yaklaşırken o ses arttı, mırıltıdan homurtuya dönüştü, madeni duvarlardan geçip iliklerime işledi.

Dördüncü kat borularının sonuna doğru, yeni bir hava deliğine geldiğimizde, Rya kendisine çok ilginç gelen bir şey gördü. Vücudu benden daha esnek olduğu için o dar yerde dönmeyi başardı, pek bir gürültü de çıkarmadı. Izgaranın gerisinde yüzyüze geldik.

Homurtunun bu odadan geldiğini anlamak için bakmam bile gerekmiyordu. Titreşimler doruğa varmıştı artık. Izgaraya gözümü dayadığımda, dev bir makinenin yatağı olması gereken dökme demir kaideyi gördüm. Makinenin ne olduğunu anlayacak kadar göremiyordum odayı.

Ayrıca pek yakınımızda birçok iblisin ayaklarını gördüm. Fazla yakın.

Biraz uzakta olanların silah taşıdığı, dev makineler arasında arama yaptığı belli oluyordu.

Gürültünün ve titreşimin kaynağı herhangi bir şey olabilirdi ama kömür çıkartma faaliyetleri olmadığı kesindi. Burada kömür kokusundan eser yoktu. Delme, kazma sesi de yoktu. Homurtular yakından dinlerken de niteliğini değiştirmiyor, yalnız daha yüksek duyuluyordu.

Rya'nın burada neden durduğunu bilmiyordum. Ama çok zeki bir kızdı. Sırf meraktan durmadığım bilecek kadar tanıyordum onu. Bir fikri, hattâ belki bir planı vardı. Onu izlemeye hazırdım. Planı kesinlikle benimkinden iyi olmalıydı. îyi olmak zorundaydı. Benim planım yoktu ki!

Birkaç dakika sonra, iblisler seyrettiğimiz odanın her yanımı arayıp bitirdiler. Sonra da uzaklaştılar. Tatsız sesleri hafifledi, yok oldu.

Havalandırma kanallarına bakmayı akıl etmemişlerdi. Ama çok geçmeden o ihmali de telâfi ederlerdi.

Hattâ şimdiden girmiş olabilirlerdi iblisler bu kanallara. Bizi arıyor olabilirlerdi. Hemen arkamızda olabilirlerdi.

Aynı şey Rya'nın da aklına gelmiş olmalıydı. Bu borulardan kurtulma zamanının geldiğine inanıyordu. Omzunu ızgaraya dayadı, bastırdı. Mandal açıldı, ızgara menteşeleri üzerinde kapak gibi kalktı.

Tehlikeli bir karardı. Arama ekibinden bir tek iblis geride kalmışsa, ya da odada iblis işçiler varsa, belki bizi duvardan çıkarken görebilirlerdi.

Ama şansımız yaver gitti. Borudan çıktık, sırt çantalarımızı, tüfeklerimizi çekip aldık, ızgarayı kapattık ve kimse bizi görmedi.

Sesimizi birbirimize duyurabilmek için makinenin sesinden fazla bağırmamız gerekeceği için Rya'nın planını konuşmamıştık. Yine de, danışmadan, hareketi sürdürdük. Bu iletişimsizliğe rağmen uyum halinde hareket ettik, hızlı adımlarla koca makinenin dibine ilerleyip gözlerden saklanmaya çalıştık.

Pek az gitmiştik ki nerede olduğumuzu anladım. Burası tesisin jeneratör

dairesiydi. Elektriği burası veriyordu. O homurtu sayısız türbinlerin sesiydi. Su gücüyle veya buhar gücüyle çalışan türbinlerin.

Koca oda gerçekten etkileyiciydi. Belki yüz elli metre boyunda, yetmiş metre eninde. Tavan yüksekliği beş altı kat kadar
di. Dökme demir yataklar üzerinde, zırhlı gemi rengine boyanmış beş dev jeneratör çalışıyordu. Her biri iki katlı ev yüksekliğindeydi. Yardımcı âletler de kocamandı. Jeneratörlerin çevresindeydi onlar da.

Gölgelere sığına sığına bir makineden diğerine ilerledik, yedek parça sandıklarının, işçilerin kullandığı çekçek arabalarının yanından geçtik.

Duvarların yukarılarında, inceleme ve teftiş için kullanılan dar bir balkon dolaşıyordu.

Tavandan dev bir vinç sallanmaktaydı. Raylar üzerinde odanın bir ucundan bir ucuna gidebilen bu vinç kırmızıya boyanmıştı. onarım bekleyen jeneratörlere hizmet sunan bir araç. Şu anda iş başında değildi.

Rya ile bir gölgeden ötekine koşarken hem alt salondaki makineleri inceliyor, hem de üstümüzdeki balkonları kolluyorduk. Yerde, ilerde...bir iblis işçi gördük. Sonra iki tane daha. Aramız altmış yetmiş metre vardı. İşlerine gömülmüşlerdi onlar. Bizim bir gölgeden öbürüne geçişimizi fark etmediler. Bereket versin balkonlarda düşman yoktu. Oradan bizi daha rahat görürlerdi. Aşağıdan bakan, bunca makinenin ve âletin arasında pek fark edemezdi.

Odanın ortasına doğru, on metre derinliğinde, on metre genişliğinde bir kanal bulduk. Bir uçtan bir uca uzanıyordu. Kenarlarında korkuluklar vardı. Kanalın ortasından, yaklaşık sekiz metre çapında bir dev boru geçmekteydi. İçinden kamyonla geçilebilecek bir şey. Hattâ içinden gelen seslere bakılırsa, konvoylar dolusu Peterbilt'ler, Mack'lar ve diğer on sekiz lastikliler şu anda gümbür gümbür geçiyor olmalıydı içinden.

Bir an şaşırdım, ama sonra anladım. Buranın elektriğini gür bir yeraltı nehri sağlıyordu. Nehrin suyu bu boruya çevrilmiş, türbinleri döndürmekte

kullanılıyordu. Kulağımıza gelen ses milyonlarca ton suyun akışıydı. Besbelli sonunda daha derin yeraltı sularıyla birleşiyordu. Jeneratörlere yepyeni bir saygıyla bakarken, iblislerin bu kadar çok elektriğe neden ihtiyacı olduğunu merak ettim. Yontsdown'un yüz katı bir kente yetecek elektrik üretiyorlardı burada.

Kanalın üzerinde köprüler vardı. Bir tanesi on metre ilerimizdeydi. Ama geçersek göze çarpardık. Rya da aynı kamda olmalıydı. Kanala arkamızı döndük, jeneratör odasının duvarı dibinden ilerledik. İblislere dikkat ediyor, avantajımıza kullanabileceğimiz hiçbir şeyi kaçırmamaya çalışıyorduk. Sonunda uygun bir saklanma yeri bulduk.

Bu sığınaktan kurtulmanın bir tek yolu varsa, saklanmak, düşman bizi kaçtı sanana kadar beklemekti. O zaman aramayı keser, dikkatlerini kendi işlerine çeviririlerdi.

Salonun beton tabam çevresinde, bir metre eninde yuvarlak drenajlar vardı. Herhalde zaman zaman burayı hortumlarla yıkıyorlar, suyun fazlası da bu oluklardan gidiyordu. Bulduğumuz drenaj kapağı parlak çeliktendi. Yakınlarda içeriye sızacak ışık yoktu. Aşağısı karanlıktı. Fenerimi yakıp oraya tutum. Çelik ızgaranın gölgesi fenerimin titremesiyle kıpırdadığı için derinliği tahmin etmek kolay olmadı. Ama iki metre vardı sanıyorum. Aşağıda boru ikiye ayrılıyor, yatay olarak iki yana doğru devam ediyordu. Fena değildi.

Zamanımız kalmıyor gibi bir duygu vardı içimde. Arama ekibi bu odadan çıkalı epey olmuştu. Ama geri dönmeyecekleri, bir daha bakmayacakları garanti değildi. Hele de havalandırma borularında iz bıraktıksa...o zaman buraya kadar izimizi sürmeleri işten bile değildi. Arama ekibi dönmese bile, buradaki işçilerden biri er geç görürdü bizi. Ne kadar dikkatli davranırsak davranalım.

Birlikte çelik kapağı kaldırıp sessizce kenara koyduk. Pek az ses çıktı. Jeneratörlerin ve altta akan nehrin sesi yanında, bunu duyan olmazdı.

Kapağın üçte birini deliğin ağzıma gelecek biçimde yerleştirdik. İçerden kaydırmak kolay olsun diye.
Eşyalarımızı deliğe indirdik.
Rya hemen indi, sırt çantalarımızı aşağıdaki iki oluğa tıktı.
Sonra şotganı birine, otomatik tüfeği öbürüne soktu. Ardından kendisi sağdakine kaydı, Horton'un torbasını da yanından çekti.

Boşalan düşey kanala atladım, uzanıp kapağı sessizce yerine getirmeye uğraştım, yapamadım. Sonunda elimden kaydı, istediğim yere oturdu ama büyük bir tangırtı çıkardı. Bu sesin yukardan duyulduğundan emindim. İblis işçiler birbirlerine yorumlar diye umuyordum.

İnip soldaki kanala da ben kaydım. Buranın tam yatay olmayıp, suyun akışını kolaylaştırmak amacıyla hafif eğimli yapıldığını fark ettim. Şu anda kuruydu. Yakınlarda yıkamamışlardı yukardaki odayı.

Bir metrelik bir uzaklıktan Rya'nın yüzüne bakıyordum. Ortamızdaki düşey kanalın dibini boş bırakmıştık çünkü. Etraf öyle karanlıktı ki onu göremiyordum. Yine de...orada olduğunu bilmek bile yetiyordu.

Birkaç dakika olaysız geçti. Kapağın sesi duyulduysa bile, besbelli ilgi çekmemişti.

Tepemizdeki jeneratörlerin sesi ve aşağıdaki nehrin sesi bu borularda, oluklarda çınlıyor, konuşmayı imkânsız kılıyordu. Lâfımızı duyurmak için bağırmamız gerekecekti. Tabii böyle bir riski göze alamazdık.

Birden içimde bir duygu, Rya'ya doğru uzanmam gerektiğini fısıldadı. Uzandığımda, onun da bana uzandığını anladım. Yağlı kâğıda sarılı bir sandviç tutuşturdu elime. Bir termos da meyve suyu. Elim karanlıkta onunkini bulunca hiç şaşırmadı. O anda kördük, sağırdık, dilsizdik ama yine de iletişim kurabiliyorduk. Paylaştığımız aşk sayesinde. Aramızda hemen hemen sezgisel bir bağ vardı. Bundan mümkün olan rahatlama ve güven duygusunu almaya çalışıyorduk.

Saatimin fosforlu kollan beşi birkaç dakika geçtiğini gösteriyordu. Pazar

günü öğleden sonra..
Karanlık ve bekleyiş.

Oregon'u düşünmeye başladım. Ama ailemi kaybetmiş olmam depresyon veriyordu.

Rya'yı düşündüm. İyi zamanlarımızda birlikte nasıl güldüğümüzü, ona nasıl ihtiyaç duyduğumu, nasıl istediğimi. Çok geçmeden bu düşünceler de şu andaki pozumda rahatsızlık veren fiziksel değişimlere yol açtı.

Düşüncelerimi karnavala çevirdim. Oradaki çok sayıda arkadaşıma. Sombra Kardeşler kuruluşu da *benim* sığınağımdı. Ama... Allah kahretsin, karnavaldan bU kadar uzaktayken, oraya dönme umudu bu kadar zayıfken, bu anılar beni Oregon'dan bile fazla üzdü.
Sonunda uyudum.

* * *

Son birkaç gece pek az uyuduğum için, bugün de aşın yorulduğum için, tam dokuz saat uyanmadım. Gecenin ikisinde kendimi bir rüyadan zorla kopardım, bir anda da ayıldım.

Önce beni gördüğüm kâbusun uyandırdığım sandım. Ama sonra tepedeki ızgaradan sesler geldiğini fark ettim. İblislerin sesi...o eski dilde konuşuyorlardı.

Siperimden uzandım, karanlıkta Rya'nın elini buldum. O da tam bana uzanıyordu. Sımsıkı kenetledik ellerimizi. Dinledik.
Tepedeki sesler uzaklaştı.

Yukardaki odada daha önce duymadığım sesler vardı. Maden çatırtıları.

Yukarının yine aranmakta olduğunu altıncı duyuma gerek olmadan anladım. Dokuz saat boyunca tesisi dipten bucağa taramış olmalıydılar. Sorguya çektiğimiz iblisi de kesinlikle bulmuşlardı. Yanında bıraktığımız boş pentotal şişeleriyle şırıngaları da. Belki havalandırmadan nasıl kaçtığımızı bile anlamış, bizi bulamayınca bu odayı bir daha aramaya karar vermişlerdi.

Kırk dakika geçti. Yukardaki sesler azalmıyordu.

Rya ile ellerimizi arasıra bıraktık, bir iki dakika sonra tekrar birbirimize uzandık.

Tepedeki ızgaraya yaklaşan ayak seslerimi duyunca keyfim kaçtı. İblisler üzerimizde konuşuyordu.

Izgaranın içine bir fener tutuldu.

Rya ile ellerimizi hemen çözdük, yerimize çekildik. îki kaplumbağa gibi.

Aramızda ızgaranın gölgeleri belirdi. Bir şey görmeleri zordu.

Fener söndü.

Soluk alamaz olmuştum. Kendimi zorlayıp içimdeki havayı saldım, yenisini çektim.

Sesler uzaklaşmadı.

Az sonra gıcırtılar, çatırtılar duyuldu. Izgarayı kaldırıyorlardı.

Fener yine göz kırptı. Sahnedeki spot ışığı kadar parlaktı.

Rya ile aramızda kalan bir metrelik alan en ince ayrıntısına kadar gözüktü. Sıcak bir ışıktı. Bu kanallarda su olsa, kaynamaya başlar, cızırdardı belki de. Hiç şaşmazdım doğrusu.

Kayıp duran ışığı soluksuz bir heyecanla izledim. İnerken Rya'nın ya da benim farkında olmadan düşürdüğümüz bir şeyi bulurlar diye korkuyordum. Belki sandviçten bir kırıntı, O bile yeterdi sonumuzu noktalamaya.

Işığın karşı tarafına, Rya'nın yüzüne baktım. O da bana bakıyordu. Ama tıpkı benim gibi, ışığı izlemekten de kendini alamıyordu. Her an ortaya çıkabilecek ipucundan korkuyordu. Benim gibi.

Birden ışık durdu.

Ne bulduğunu görmek için kendimi zorladım...kuşku yaratacak bir şey göremedim.

Işık hâlâ hareketsizdi.

Yukarda iblisler daha hızlı konuşmaya başlamışlardı.

Keşke dillerini bilseydim.

Ama ne konuştuklarını bildiğimi sanıyordum. İnip bu borulara bir bakacaklardı. Bir terslik dikkatlerim çekmişti. Daha yakından bakmak istiyorlardı.

İçimde bir korku düğümlendi, artarak keskinleşti.

Kendimi bu boruda geri geri kayarken gözümün önüne getirdim. Sımsıkı yerde hiç mücadele edemeden. İblis de karşımdan yokuş aşağı üzerime kayacaktı. Canavar pençesini uzatıp suratımı parçalayacaktı. Gözlerimi oyacak, gırtlağımı parçalayacaktı.. Daha ben tabancamın tetiğim çekerken. Onu kesinlikle öldürürdüm tabii... ama ben de korkunç bir ölümle son bulurdum. Daha kurşunu sıkarken.

Beni görürse, öleceğini bilmek onun bu kanala girmesini engellemezdi. Gizli toplumlarının o kovan hayatını biliyordum artık. Toplumun çıkan için bir tanesi kendini feda etmekten kaçınmazdı. Bir karınca, yuvayı korumak için nasıl hevesle ölürse, tıpkı öyle. Birini, beşini, onunu vursam bile, yine gelirlerdi. Beni arkaya doğru kaymaya zorlar sonunda tabancayı yeterince çabuk dolduramayacağım an gelir, ardından iblis de işimi bitirirdi.

Fenerin ışığı tekrar kıpırdadı, ortadaki boşluğu bir daha taradı.

Yine dondu.

Işıkta toz zerrecikleri kıpır kıpırdı.

Haydi, gelsenize, itoğuLları, diye geçirdim aklımdan. Gelin, gelin de bitsin artık!

Fener söndü.

Gerginleştim.

Karanlıkta mı ineceklerdi buraya? Niçin?

Birden şaşırdım. Izgarayı yerine çekiyorlardı.

İnmiyorlardı aşağıya. Uzaklaşıp gideceklerdi. Burada olmadığımızdan emin olmuşlardı.

înanamıyordum. Şaşkın durumda, soluksuz yatıyordum. Demin

korkudan nasıl soluksuz kalmışsam, şimdi de şaşkınlıktan soluksuz kalmıştım.

Karanlıkta kayıp Rya'nın eline uzandım. O da bana uzanıyordu. Borunun artık karanlık olmuş dibinde elele tutuştuk. Eli buz gibiydi. Ama ben tutarken yavaşça ısındı.

Sevinçten uçuyordum. Sessiz kalmak zor oluyordu. Gülmek, bağırmak, şarkı söylemek geliyordu içimden. Gibtown'dan ayrıldığımızdan beri ilk defa içimdeki umutsuzlugun biraz hafiflediğini hissettim. Yukarlarda bir yerde umudun parıldadığını algıladım.

Sığınağı iki kere aramış, bizi bulamamışlardı. Bundan sonra da herhalde bulamazlardı. Çünkü kaçtığımıza inanmış olmalıydılar. Dikkatlerini başka tarafa çevireceklerdi. Birkaç saat sonra, onların bu kanısı biraz daha güçlenince, buradan çıkıp sıvışabilirdik. Gelirken yerleştirdiğimiz şarjların fünyelerini kura kura.

Görevimizi tümüyle yerine getirdikten *sonra* ayrılacaktık Yontsdovvn'dan. Burayı yuva edinmelerinin nedenini öğrenmiştik. Bu konuda bir şeyler yapmıştık. Belki yeterli değildi ama ... bir şeydi yine de. Sağ salim kurtulacağımızı biliyordum.

Biliyordum, biliyordum...emindim!

Bazen kehanet gücüm aldatır beni. Bazen tepemde dolaşan tehlikeyi, üzerime inen karanlığı, ne kadar uğraşırsam uğraşayım, bir türlü göremem.

SEVDİKLERİMİZİN ÖLÜMÜ

İBLİSLER ızgarayı tepemizdeki deliğin ağzına kapatıp gittiklerinde saat gecenin ikisini dokuz dakika geçiyordu. Rya ile birlikte daha dört saat burada kalmanın uygun olacağı kamsındaydım. Yani buraya Horton Bluett'le girişimizden tam yirmi dört saat sonra dönüş yoluna koyulacaktır.

Acaba beklenen fırtına gelmiş miydi? Yukardaki dünya bembeyaz karlarla

kaplı, tertemiz bir dünya mıydı?

Horton Bluett'le Grovvler şu anda Apple Lane'deki evlerinde uyuyorlar mıydı? Yoksa ikisi de uyanık mıydı? Rya ile beni mi merak ediyorlardı?

Keyfim son birkaç gün boyunca olmadığı kadar yerindeydi. Dokuz saat deliksiz uyumuş olduğum halde, yine arasıra uyuklayarak vakit geçirdim. Bazen derin uyku, bazen tavşan uykusu.

Rüya görmedim. Bunu şansımızın iyiye doğru değiştiğine yorumladım. Karakterime uymayacak kadar iyimserdim. Beni aldatan da bu oluyordu.

Doğa'nın çağrısı beni zorladıkça oluğumda geriye kayıyor, dönüyor, gerekeni yapıyordum. Kokunun çoğu borudaki hava akımı tarafından taşınıp gidiyordu. Buradan zaman zaman akan suların izlediği yoldan. Belli belirsiz bir koku bana gelse bile aldırdığım yoktu. Ruhsal durumum öyle iyiydi ki, keyfimi ancak en büyük çapta bir felâket kaçırabilirdi.

Rya görmeksizin uyuklamak, biraz kendime geldiğimde uzanıp Rya'ya dokunmak beni memnun etmeye yetiyordu. Pazartesi
sabahı yedi buçuğa kadar tam anlamıyla ayılamadım Yani saklandığımız bu yerden çıkmaya karar verdiğimiz saatin de bir buçuk saat sonrasına kadar. Uyanınca bir yarım saat da kıpırdamadan yattım, yukardaki salonu dinlemeye, arama yapılıp yapılmadığını anlamaya çalıştım.
Telâş verecek bir şey işitmedim.

Saat sekizde Rya'ya uzandım, onun elini buldum, tutup sıktım, sonra öne doğru emekledim, tepedeki düşey kanalın altına geldim. Çömelmiş durumda, susturuculu tabancamı bulacak, emniyetini açacak kadar kaldım orada.

Rya bana, "Dikkatli ol. Slim." diye fısıldıyormuş gibi geldi. Ama yukardaki jeneratör gümbürtüsüyle aşağıdaki akar su sesi, emin olmamı engelledi. Belki de kafasından geçen düşünceyi işitmiştim. *Dikkatli ol. Slim.* O zamana kadar birbirimize öyle yakın olmuş, öyle çok tehlikeyi birarada yaşamıştık ki, zihin okumak bizim için telepatiden çok bir içgüdü olmuştu

adetâ. Ya da daha doğrusu...öyle olması beni şaşırtmazdı..

Ayağa kalktım, suratımı çelik ızgaranın alt yüzüne dayadım, gözlerimi kısıp aralardan bakmaya çalıştım. Pek dar bir alanı görebiliyordum. İblisler deliğin ağzından elli santim geriye çember olup çömelmiş olsalar, onları yine de göremezdim. Ama yolumuzun temiz olduğunu sezmekteydim. Bu duyguma güvenerek tabancayı kayak ceketimin derin cebine soktum, iki elimle kapağı kaldırıp yana ittim. On beş saat önce kapatırken çıkardığım kadar gürültü çıkarmadım.

Deliğin üst kenarlarına sarılıp kendimi yukarı çektim, jeneratör odasının beton tabanına uzandım. Makineler arasındaki gölgeli alandaydım. Görünürde iblis yoktu.

Rya eşyaları bana uzaktı. Onun çıkmasına yardım ettim.

Sımsıkı kucaklaştık, sonra sırt çantalarımızı omûzlarımıza geçirdik, şotganla tüfeği elimize aldık. Miğferleri tekrar başımıza giymiştik. Torbada artık işe yarayacak birkaç şekerden başka bir şey kalmamıştı. Birkaç da kibrit. Son termosu yanımıza aldık, torbayı içindeki ıvır zıvırla birlikte gerisin geri deliğe indirip kapağı öyle kapattık.

Hâlâ otuz iki kilo plastik patlayıcımız vardı. Onları en iyi buruda kullanabilirdik. Tesisin yüreğiydi burası. Bir gölgeden diğerine geçerek koca odanın yarısını aştık, birkaç işçiyi ustalıkla atlattık. Yolda her yana plastik şarjlar koyuyorduk. Amma hain farelerdik! Gemi bordasını kemirip delik açan türden. Sonra gemi batarken de en önce kaçan türden. Ne var ki hiçbir fare böylesine yıkıcı bir işten bizim kadar zevk alamazdı. İki katlı jeneratörlerin altında servis kapıları bulduk, içeriye girip her birine ölüm paketleri bıraktık. Yolda gördüğümüz makine ve âletlere de plastik gömdük.

Fünyeleri takmadan önce saati de kuruyorduk bu sefer. îlkini bir saate ayarladık. Sonrakini elli dokuz dakikaya, üçüncüyü elli sekiz dakikaya...ondan sonraki iki taneyi elli altıya. Çünkü bunlara uygun yer

bulup yerleştirmemiz daha uzun sürmüştü. Hepsinin bir arada ya da peş peşe patlayacağını ummaktaydık.

Yirmi beş dakikada yirmi sekiz tane birer kiloluk şarj yerleştirip saatlerini kurduk. Geri kalan dört kiloyu alıp havalandırma kanalına yeniden girdik, kapağı arkamızdan kapadık, fenerlerimizin yardımıyla, geldiğimiz yolu geri döndük.

Beşinci kata inmek için tam otuz beş dakikamız vardı. Orada dün bıraktığımız dört şarjı bulup saatlerini kuracak, aynı asansöre binip giriş katımıza inecek, oradaki şarjları kurup ok işaretlerimizi izlemeye başlayacaktık. Patlamaların zincirleme etkisinden yeterince uzaklaşmış olmamız şarttı. Sessiz ve dikkatli olmalıydık. Ama çabuk da olmalıydık. Kıl payı kurtaracaktık...ama bence başaracaktık.

Havalandırmada yaptığımız yolculuk gelirkenkine göre daha kolay ve daha çabuk oldu. Çünkü artık sistemi tanımıştık. Nereye gideceğimizi biliyorduk. Altı dakikada, basamaklı düşey boruya vardık, on beş metre indik, beşinci katı bulduk. Dört dakika sonra da sisteme girdiğimiz deliği bulup kapağı açtık, hidroponik çiftçilik odasına adımımızı attık. Tom Tarkenson adlı iblisi sorguya çekip öldürdüğümüz odaydı burası.
Orayı karanlık ve boş bulduk.
Bıraktığımız ceset kaldırılmıştı.

Fener ışığımın gerisinde kendimi apaçık ortada hissediyor, hedef oluyormuşum gibi bir duyguya kapılıyordum. Hidroponik tanklar arasından bir iblisin fırlayıp bizi durdurmaya kalkacağından kuşkulanıyordum. Ama öyle bir şey olmadı.
Kapıya koştuk.
Yirmi beş dakika sonra patlamalar başlayacaktı.

Jeneratör odasının drenajında o kadar uzun süre yatıp beklememiz besbelli iblislere artık aralarında bulunmadığı izlenimini vermişti. Kaçtığımıza inanmışlardı. Artık bizi aradıkları yoktu görünüşe göre. En azından, yerin

altında aramıyorlardı. Deliye dönmüş olmalıydılar. Kim olduğumuzu, niçin geldiğimizi, öğrendiklerimizi ne kadar yayacağımızı merak etmekten çatlıyor olmalıydılar. Ama beşinci kat koridorları şu anda da, buraya dünkü ilk gelişimizde olduğu kadar boştu. Bu kat yalnızca depoydu tabii. Mallar da içine yerleştirilmişti. Bakım ekiplerinin pek az işi düşüyordu buraya.

Bir uzun tünelden diğerine hızla ilerledik. Şotganla otomatik elimizde hazırdı. Daha önce gaz ve su borularına yerleştirdiğimiz plastiklere fünye takmak için pek az durakladık. Her duruşumuzda silahları elden bırakıyorduk. Çünkü Rya'yı havaya kaldırmam, fünyeyi ona taktırmam gerekiyordu. Öyle anlarda kendimizi çok büyük tehlikeyle karşı karşıya hissediyordum. Nöbetçiler hemen üzerimize gelecekmiş gibi. Gelmediler.

Sığınaklarına yabancıların sızmış olduğunu bilmelerine rağmen, belli ki sabotajdan kuşkulanmıyorlardı. Gerçi yerleştirdiğimiz şarjları bulmak için çok dikkatli bir arama yapmaları gerekirdi ama yine de yapılmayacak şey değildi. Bunu yapmamış olmaları, içeriye girdiğimizi bildikleri halde, anlamlı bir saldırıdan kuşkulanmadıklarını gösteriyordu. Binlerce yıldır kendilerini bizden üstün hissetmeleri için her sebep vardı. İnsanoğluna karşı duygu ve davranışları içlerine işlemişti. Bizi av hayvanı gibi, zavallı budalalar gibi, hattâ daha da beter görüyorlardı. Bizi böyle kolay av saymaları...işte bu savaşta avantajlarımızdan biri olacaktı.

Saatin sıfırlamasına on dokuz dakika kala asansörlere ulaştık. Tam bin yüz kırk saniye. Bu saniyelerin her birini kalbim iki vuruşta sayıyordu.

Bu noktaya kadar her şey yolunda gitmişti ama asansörle aşağıdaki bitmemiş kata inerken dikkati çekeceğimizden korkuyordum. Alt katlar henüz iblis sığınağı haline getirilmemiş olduğundan, oralara inen havalandırma boruları yoktu ki kullanalım. Ancak asansörle inebilirdik.

Kafese girdik, ürke ürke şalteri ittim. Korkunç gıcırtı ve uğultu sesleri arasında alçaldık. Aşağıda hiç iblis varsa, uyarılmış olacaklardı bu

seslerden.

Şansımız yine tuttu. Aşağıda bizi bekleyen yoktu.

Tüfeği yere koyup Rya'yı tekrar kaldırdım. Üç asansörün tepesine yerleştirdiğim üç şarja fünyeleri dinamit uzmanı gibi hızla taktı.

On yedi dakika. Bîn yirmi saniye. İki bin kırk kalp vuruşu.

Kubbeli odayı geçtik, dört kere durup son dört kilo şarjı makineler arasına yerleştirdik.

On dört dakika. Sekiz yüz kırk saniye.

Çift sıra ışığın yerleri kareli gibi gösterdiği salona vardık. İlk iblisi vurduğum yere. Bu tünelin iki yanına birer kiloluk iki şarj bırakmıştım. Güvenimiz gittikçe artarak onlara da son fünyeleri takmak üzere durduk.

Bir sonraki tünel, ışıklandırılmış tünellerin sonuncusuydu. Onun sonuna doğru koşup sağa döndük. Horton'un haritasındaki ilk maden şaftına girdik...yani tersten bakarsanız. Biz de zaten tersten bakıyorduk artık.

Fenerlerimiz eskisi kadar parlak yanmıyordu. Üstelik arasıra solup parlamaya başlamışlardı. Çok kullanılmaktan yorulmuş, zayıflamışlardı. Ama bizi korkutacak kadar da zayıf değildiler henüz. Hem ceplerimizde yedek piller vardı. Mumlar da...eğer iş ona kalırsa.Sırt çantamı indirip bıraktım. Rya da aynı şeyi yaptı. O noktadan sonra artık çantadaki azalmış malzemenin önemi yoktu. Tabancaları ceplerimize soktuk. Fenerlerimiz, Horton'un haritası ve bir termos portakal suyumuzla, son hızla ilerledik, Yıldırım Kömür Şirketiyle aramıza mesafe sokmaya çalıştık. Kıyamet kopmadan önce.

Dokuz buçuk dakika.

Vampirlerin oturduğu şatoya girmişiz gibi hissediyordum kendimi. Onların tabutlarda yattığı mahzenlere inmiş, birkaçının kalbine tahta hançer saplamayı başarmışız da, şimdi canımızı kurtarmak için kaçıyormuşuz gibi. Çünkü güneş batınca o şatonun mahzenindekiler uyanır, bizi kovalamaya başlardı. Eh, iblislerin de bize acı vermeyi ne kadar sevdiği düşünülürse, bu

benzetme o kadar da yersiz değildi.

İblislerin hesaplı kurulmuş yeraltı dünyasından, insanın ve doğanın Kaos'una, eski madenlerin galerilerine ilerledik. Buraları insanlar oymuş, doğa da yavaş yavaş doldurmaya koyulmuştu. Gelirken duvarlara sürdürdüğümüz beyaz okları izleyerek küflü tüneller arasında koştuk, koştuk. Duvarların çöktüğü yerlerde enkaz arasından emekleyerek geçtik, düşey şaftın basamaklarına tırmanırken basamaklardan bir ikisi ayaklarımızın baskısıyla kopup düştü.

Duvarların birinde iğrenç bir mantar birikimi vardı. Biz değdikçe çürük yumurta gibi bir kokuyla spor yayıyorlardı. Kayak kılıklarmız leke içinde kaldı.

Üç dakika.

Fenerlerimizin ışıkları solarken bir başka küflü tünele daha daldık, sağa döndük, oku izleyerek koştuk, kendimizi leş gibi su birikintisinin içinde bulduk.

îki dakika. Aşağı yukarı üç yüz kırk kalp vuruşu...yani cari kur üzerinden!

İçeriye doğru yaptığımız yolculuk yedi saat sürmüştü. Demek ki plastikler patladıktan sonra gideceğimiz yol hayli uzundu. Ama iblisler sığınağıyla aramıza koyduğumuz her metre uzaklık, bana göre, göçme tehlikesi olan yerlerden o kadar kurtarıyordu bizi. Toprağı kazarak yeryüzüne çıkacak âletlerimiz yoktu.

Zayıflayan fenerlerimiz bile koşarken ışığını deli gibi dans ettiriyordu. Duvarlara, tavanlara çılgınca dönen dervişlerin gölgelerini vurduruyordu. Ruhlar sanki! Ruhlar peşimizde...bizi kovalıyor...yanımızda...şimdi de önümüzde. îşte yine arkamızda.

Belki bir buçuk dakika.

Kara kara gölgeler önümüzde yerden yükseliyor, ama hiçbiri bizi yakalamak için uzanmıyordu. Bazılarının içinden, dumandan geçer gibi

geçtik, bazıları biz yaklaşınca eriyip yok oldular, bazıları büzülüp ufalarak tavana doğru uçtular. Sanki yarasaya dönüşmüşlerdi.
Bir dakika.

Yeraltının mezar sessizliğini bir takım ritmik sesler dolduruyordu. Sonunda anladım. Kendi ayak seslerimizdi bunlar. Rya'nın sert soluk sesleri...benim soluk seslerim...bunların hepsinin duvarlardan gelen yankıları...bir kakofoni!

Bir dakikaya yakın süremizin kaldığını sanıyordum ama ilk patlama benim geriye sayışımı yarıda kesti. Çok uzaktaydı. Tok bir patlama. Onu duymaktan çok...hissettik. Ama ne olduğu konusunda kuşkuya düşmedim.

İkinci bir düşey şafta geldik. Rya fenerini beline soktu. Işığı jmkan doğru çevirmişti. Sonra karanlık bacaya tırmandı. Ben de onu izledim.
Bir gümleme daha, peşinden hemen üçüncüsü.

Şaftta çürümüş demir çubuklardan biri elimde kırıldı. Kaydım, dört beş metrelik yerden düştüm. Alttaki tünele.
"Slim!"

"İyiyim," dedim. Oysa kuyruk sokumumun üzerine düşmüştüm. Sancısı şimşek gibi çaktı, sonra sinsi bir zonklamaya dönüştü.

Bacağım dönüp altımda kalmadığı için şansım vardı. Kırılırdı o zaman. İkinci kere tırmanırken maymun kadar güvenli ve hızlıydım.

Oysa ağrılarım dikkate alındığında bu hiç kolay bir şey değildi. Rya'nın benim için kaygılanmasını istemiyordum tabii. Hiçbir şey için kaygılanmasını istemiyordum. Bir tek şu tünellerden kurtulmanın dışında.

Dördüncü, beşinci ve altıncı patlamalar öz önce ayrıldığımız yeraltı tesisini sarstı, altıncısı daha öncekilerin hepsinden güçlü oldu. Çevremizde galerinin duvarları sarsıldı, yer iki kere havaya zıpladı, bizi fırlatıp atmasına ramak kaldı. Tozlar, taş parçaları yağmur gibi çevremize yağdı. •

Fenerim hemen sönmüştü. Ama durup pil takmak istemiyordum. Hele de

şu anda. Feneri Rya'nınkiyle değiştirdim, öne geçtim, yol gösterdim...patlamalar birbirini izlerken, altı veya sekiz tanesi labirenti sarsarken, olanca hızımızla koştuk.

Tepemizde bir kirişin ayrıldığım gördüm. Altından geçtiğim anda tavan çöktü. Hemen arkama. Ağzımdan bir korku ve dehşet çığlığı kurtuldu. En kötü sonucu bekleyerek döndüm. Ama Rya da geçmişti oradan. Şansımızın yaver gittiği konusundaki sezgilerim daha da güçlendi. Ciddi bir zarara uğramadan buradan kurtulacağımızı *biliyordum.* Oysa en aydınlık zamanın karanlıktan hemen önce geldiğini de biliyor olmam gerekirdi. Bu gerçeği nasıl unuturdum? Zaten unutmanın cezasını da az sonra çekecektim.

Çöken tavandan bir ton kaya düşmüştü yere. Az sonra yenileri de düşecekti. Tavan kabarıyordu giderek. Yine koştuk. Yan yana. Tünel genişti çünkü. Arkamızda göçük gürültüleri giderek yükseliyordu. Bütün koridor çökecek diye korkmaya başladım.

Son şarjlar dâ birbiriyle birleşen seslerle patladı. Bunları daha az işitiyor, daha çok hissediyorduk. Lanet olası dağın tümü j sallanıyor, temelleri titriyordu. Bunu plastik tek başına nasıl yapardı? Aslında tabii dağın içi, bir yüzyılı aşkın süreden beri, | çalışkan madencilerin çabasıyla delik deşik edilmişti. Zayıfladığı kesindi. Belki plastiğimiz daha başka patlamalara da yol açmış, yakıtı, gazı falan patlatmış olabilirdi. Ne olursa olsun, sanki I kıyamet gününü yaşamaktaydık. Duvarlar her yeni şokla sarsı1 lirken güvenim de onunla birlikte sarsılmaya başlıyordu.

Habire öksürüyorduk. Çevremiz toz dolmuştu. Birazı tavandan yağıyor, ama çoğu arkamızdan yetişip bizi buluyordu. Çöken yeraltı kentinin etki alanından yakında kurtulamazsak, bir iki dakikaya kadar sarsılmayan tünellere, temiz havaya ulaşamazsak, bu toz boğardı bizi. Pek çok ölüm şekli düşünmüştüm ama bu hiç aklıma gelmemişti.

Zayıflayan fenerimiz de tozun arasından önümüzü göstermiyordu. Sis ve zerrecikler ışığı geri yansıtıyordu. Bir iki kere yönümü bulamayıp duvara

tosladım.

Son patlama da bitti. Ama bu sefer dinamik bir süreç başlamıştı. Zincirleme etki. Dağın içi, birikmiş gerilimlerim boşaltabileceği, doğal olmayan boşlukları doldurabileceği yeni bir düzen arıyordu. İM yandan ve tepemizden kayalar çatlamaya, yarılmaya başladı. Tahmin edilebilecek, beklenen seslerle değil...delinen balonların, çatlayan cevizlerin bir senfonisiyle. Selofan gibi çıtırdıyor, örse inen çekiç gibi gümbürdüyor, kınlan kristaller gibi şangırdıyordu.

Önce taşlar, sonra yongalar, daha sonra çakıllar yağmaya başladı. Başımıza, omuzlarımıza. Rya bağırıyordu. Onu elinden yakaladım, çekerek koştum.

Daha iri kayalar düşmeye başladı. Kimi beyzbol topu kadardı. Yumruk kadar bir tanesi sağ omzuma çarptı, bir ikincisi sağ koluma indi, neredeyse feneri düşürüyordum. Birkaç hatırı sayılır taş Rya'yı da bulmuştu. Can acıtıyorlardı, o kesindi...ama biz yine koşmayı sürdürdük. Başka bir şey yapamazdık. Horton Bluett'e bize miğferleri verdiği için minnet duydum. Bütün tünel çökerse miğferler yetersiz kalırdı tabii. Ama şimdilik, daha çok arkamıza düşüyordu taşlar.

Birden titreşimler kesildi. Bu o kadar güzel bir şeydi ki, başlangıçta hayalimde uyduruyorum sandım. Ama on adım daha atınca, en tehlikeli dönemi geride bıraktığımız anlaşıldı.

Toz bulutunun ön sınırına vardık, nispeten temiz havalı yere geçtik. Ciğerlerimizi temizleyebilmek için habire aksırıp öksürüyorduk.

Gözlerim tozdan yaşarıyordu. Onları kırpıştırmak için biraz yavaşladım. Fenerin san ışığı nabız gibi atıyordu ama duvarlara çizdiğimiz beyaz okları görmeme yetiyordu.

Rya yine yanımda koşmaktaydı. İşaretimizi izledik, bir köşeden yeni bir tünele döndük...bir iblisin tutunduğu duvardan fırladığını gördüm...bir zafer çığlığıyla Rya'yı yere devirdi. Pençeleri öldürmeye hazırdı.

Solan feneri elimden attım, ışık göz kırptı, ama sönmedi. Rya'ya saldıranın üzerine atıldım. İçgüdüsel bir hareketle tabanca yerine bıçağımı çektim. Çeliği sırtının yukarısına sapladım, iyice gömdüm, yaratığı Rya'nın üzerinden çektim. İblis çığlıklar atıyordu. Acı ve öfke çığlıklarıydı bunlar.

Bu sefer bana uzandı, pençesi kayak pantolonumu buldu, cam elyaflı,katları yırttı. Sağ baldırımı alev gibi bir acı sardı. Etimin de yırtılmış olduğunu anladım.

Kolumu boğazına doladım, çenesini kaldırdım, gırtlağım kestim. Bale gibi zarif hareketlerle. İki saniye bile sürmedi.

Düşmanımın parçalanan boğazından kanlar fışkırdı, yaratık insan biçimine geçmeye başladığı sırada arkamdaki duvardan ikinci bir iblisin fırladığını ...duymaktan çok sezdim. Kan içindeki iblisin üzerinden çekilirken bıçağımı da aldım. Yeni atlayan, benim üzerime düşeceği yerde kendi arkadaşının üzerine düştü.

Tabanca cebimden düşmüştü ama kolumun uzanamayacağı yerdeydi. Yeni iblisle aramızda.

Yaratık bana doğru döndü. Gözleri alev alev, dişleri ve tırnakları ilkel bir öfkeyle pırıl pırıl. Güçlü kaslarının gerildiğini gördüm. O üzerime atılırken, bıçağı fırlatmaya ancak zaman buldum. Bıçak iki takla atıp gırtlağına gömüldü. Yaratık kan tükürerek üzerime çarptı. Bu çarpmanın etkisi bıçağı gırtlağına daha çok gömmeye yararken, yaratık da pençelerini kayak ceketime batırdı, vücudumun yanlarını buldu. Kalçalarınım hemen yukarısını. Fazla derine batmıyordu tırnakları. Ama yine de yeterince fazla derindi.

Can çekişen yaratığı üzerimden attığımda etimi de yolup götürünce çığlığını engelleyemedim.

Fener hemen hemen bitmişti. Ay gibi solgun ışığında üçüncü bir iblisin dört ayak üzerinde bana doğru koştuğunu görebildim. Hedef olmamaya çalışıyordu. Bu seferki daha uzaktaydı. Belki tünelin sonuna yakın yerde.

Böyle olması bana zaman kazandırdı. Tabancayı kapmak üzere atıldım, onu alıp doğruldum, iki el ateş ettim. İkinci kurşunum onun o iğrenç domuz suratım parçaladı, kırmızı gözlerden bir tanesini patlattı. Yaratık yana doğru devrildi, duvara tosladı, ölürken titredi.

Fener son kere göz kırpıp büsbütün sönerken dördüncü bir iblisin karşı duvar boyuna hamam böceği gibi sürünerek yaklaştığım görür gibi oldum. Ben emin olamadan, ortalık birden zifiri karanlık kesildi.

Parçalanmış bacağımda, yanlarımda sana böylesine zorluyken zarif hareket edemezdim. Işık sönerken bulunduğum yerde de kalamazdım. Çünkü eğer dördüncü bir iblis varsa, beni son gördüğü yere sinsi sinsi yaklaşmaya çalışacaktı.

Önce birinci, sonra ikinci cesedin üzerinden aştım, Rya'ya ulaşmaya çalıştım.

Yerde yüzükoyun yatıyordu. Hiç hareket etmiyordu.

Bildiğim kadarıyla, ilk iblis duvardan fırlayıp onu yere yıktığından beri kıpırdamamış, ses de çıkarmamıştı. Onu yavaşça sırtüstü çevirip nabzını yoklamak, adıyla seslenmek, cevap verdiğini duymak istiyordum.

Ama dördüncü iblisten emin olana kadar bunları yapamazdım.

Rya'nın üzerine onu korur gibi çömeldim, yüzünü ışıksız tünele döndüm, başımı yana eğip dinledim.

Dağ sessizleşmişti. Yaralarını kapatmaya ara vermişti şimdilik. Geride bıraktığımız kısımda hâlâ tavanlardan taşlar dökülüyorsa bile, küçük oldukları için sesleri buralara ulaşmıyordu.

Karanlık öyle yoğundu ki, gözlerimizi kapadığımız zaman gördüğümüz karanlıkla ölçülebilecek gibi değildi. Dümdüz, şekilsiz, aralıksız.

Kendimle davetsiz bir diyaloga daldım. Bir yanda kötümser, öbür yanda iyimser Slim.

—Öldümü Rya?

—Bunu düşünme bile.

—Soluğunu duyuyor musun?

—Tanrım, baygınsa soluğu elbette hafif olur. Belki iyidir, yalnızca baygındır. Az soluduğu için duyulmuyordur. Değil mi? Değil mi?

—Öldü mü?

—Sen düşmanı düşün, Allah kahretsin.

Bir iblis daha varsa, herhangi bir yandan gelebilirdi. Duvarlarda yürüyebildiğine göre avantajı büyüktü. Tavandan bile düşebilirdi tepemize.

—Öldü mü?

—Kes sesini!

— Çünkü eğer öldüyse, dördüncü iblisi öldürmüşsün,öldürmemişsin, ne fark eder? Buradan kurtulmuşsun, kurtulmamışsın, ne fark eder?

—İkimiz de kurtulacağız buradan.

—Eve yalnız dönmek zorunda kalırsan, ev dönmenin ne anlamı kalır? Eğer onun mezarı burasıysa, varsın senin de mezarın olsun.

— Sus. Dinle, dinle...

Sessizlik.

Karanlık kusursuzdu. Yoğundu. Ağırdı. Sanki maddesi vardı. Uzanıp birazını avuçlayabilirmişim gibi. Nemli nemli.

Kulaklarımı dikmiş, iblislere özgü ayak seslerini beklerken, bu yaratıkların burada ne işleri olduğunu düşündüm. Belki de beyaz oklarımızı izliyor, buraya nasıl girmiş olduğumuzu anlamaya çalışıyorlardı. O okların onların da işine yarayacağını şu ana kadar düşünmemiştim. Elbette! Sığınağı bir kere daha santim santim aradıktan sonra, kaçtığımıza inanınca, herhalde *nasıl* kaçtığımızı anlamaya çalışmışlardı. Belki bu arama ekibi bizim girdiğimiz kapıya varmış, geri dönmekteydi. O sıra rastlamıştık. Ya da belki yeni yola çıkmışlar, biz de peşlerinden fırlamıştık. Bizi şaşırtmış, gafil avlamışlardı ama, onlar bizim gelişimizi birkaç saniye önceden duymuşa benziyorlardı. Bizim için hazırlanmışlardı. Biraz daha vakitleri olsa, ikimizi de öldürür veya esir alırlardı.

—Öldü mü?

—Hayır.

—Öyle sessiz ki.

—Baygın.

—Öyle cansız ki.

—Kes sesini.

İşte. Bir sürtünme. Bir çıt sesi.

Boynumu zorladım, kafamı çevirdim.

Ses bitti.

Hayal mi?

Tabancada kaç kurşun kaldığım hesaplamaya çalıştım. Doldurulduğunda on tane alıyordu. İki kurşunla, kareli ışıklı salondaki iblisi vurmuştum. İki el de demin kurşun sıkmıştım. Daha altı tane vardı. Yeterdi. Belki son düşmana...eğer varsa... altı kurşun gerekmezdi. Ama üzerime atladığı sırada en çok bu kadar kurşun sıkabilirdim.

Yumuşak bir kayma sesi.

Gözlerimi zorlamanın yaran yoktu. Ama yine de zorladım.

Karanlık, Tanrı'nın çizmesinin dibi kadar derindi.

Sessizlik.

Ama....işte. Bir çıt sesi daha.

Ve garip bir koku. İblis soluğunun ekşi kokusu.

Çıt.

Nerede?

Tepemde.

Rya'nın üzerine sürtüştü uzandım, tavana üç el ateş ettim, birinin taştan sektiğini duydum, insan çığlığı olmayan bir çığlık duydum, diğer üç kurşunu sıkmaya vakit bulamadım, çünkü iblis

tavandan düştü, yanıbaşıma serildi. Beni hissedip saldırdı, güçlü kollarından birini kafama doladı, beni kendine çekti, dişlerini omuz başıma gömdü.

Herhalde boşuna atıldığım sanmıştı. Çabucak öldürmek için. Ama karanlık ve duyduğu acı onu da şaşırtıyordu. Dişlerini omzumdan çektiğinde etimin birazını götürdü. Kendimi zorla toplayıp tabancamı çenesinin altına dayadım. Gırtlağının üst köşesine. Son üç kurşunu sıktım, beynini kafatasının tepesinden dışarı uçurdum.

Tünel dönmeye başladı.

Bayılmak üzereydim.

Olamazdı. Belki beşinci bir iblis vardı. Kendimden geçersem, bir daha uyanamayabilirdim.

Rya'ya da bakmam şarttı. Yaralanmıştı. Bana ihtiyacı vardı.

Kafamı iki yana hızla salladım.

Dilimi dişlerimin arasına alıp ısırdım.

Derin, temiz soluklar aldım, gözlerimi sımsıkı yumup tünelin dönmesini engellemeye çalıştım.

Yüksek sesle, "Bayılmayacağım," dedim.

Sonra da bayıldım.

Bayıldığım anda saatime bakmış değildim tabii. Bu yüzden içgüdülerime güvenmek zorundaydım. Uzun süre baygın kaldığımı sanmıyordum. En çok bir ya da iki dakika.

Kendime geldiğimde bir an hareketsiz yatıp ses dinledim. İblis ayak sesi var mı diye. Sonra akıl ettim. Bir dakika bile baygın kalmış olsam, çoktan ölmüş olurdum bir iblis daha olsaydı.

Taşlarda emekledim, insan kılığına geçmiş cesetlerin çevresini dolaştım, iki elimle kör gibi yoklayarak feneri aradım...elime bol bol dik kan geldi.

Cehennemde elektrik kesintisi berbat şey, diye düşündüm deliler gibi. Buna neredeyse gülecektim. Ama garip, tiz, acı bir gülüş olacaktı. Bu yüzden kendimi tuttum.

Aklıma ceketimin iç ceplerinden birindeki mumla kibrit geldi. Titreyen

ellerle onları çıkardım.

Mumun kararsız alevi karanlıkları geriye itti, Rya'ya bakmamı sağladı. İstediğim kadar dikkatle inceleyemezdim tabii onu. ama fenerlerin ikisini de buldum, pillerini çıkarıp yenilerini taktım.

Mumu söndürüp cebime soktuktan sonra Rya'nın yanına gidip diz çözdüm, fenerleri yere koydum, ışıklarımın Rya'nın üzerine çapraz düşmesini sağladım.

"Rya?"

Bana cevap vermedi.

"Lütfen, Rya."

Hareketsiz. Çok hareketsiz yatıyordu.

Solgun sözcüğü onu tanımlamak için icad edilmişti.

Yüzü soğuktu. Aşın soğuk.

Alnının sağ yarısını kaplayan, yeni morarmış bir çürük gördüm, şakağına doğru giden morluğu izledim, aşağıya, elmacık kemiğine indim. Ağzının köşesinde kanlar parıldıyordu.

Ağlayarak göz kapaklarından birini yukarı çektim. Ama ne aradığımı bilmiyordum. Vazgeçip soluğunu dinlemeye çalıştım. Elimi burun deliklerinin önüne götürdüm. Elim öylesine titriyorduk ki, Rya'dan soluk çıkıp çıkmadığım anlayamadım. Son yapmak zorunda kaldığım şeyden nefret ediyordum. Elini tuttum, kaldırdım, iki parmağımı bileğinin altına kaydırdım, nabzım aradım, bulamadım, bulamadım ah sevgili Tanrım, bulamadım. Sonra, nabzının attığını gözle de görebilirim, dedim. Şakaklarında atardı. İşte atıyordu. Zor fark edilen bir atış. Ama atıyordu. Başını dikkatle yana çevirdim, boynundaki atışı da gördüm. Yaşıyordu. Pek canlı olmayabilirdi. Bu durum çok uzun sürmeyebilirdi. Ama şu anda...yaşıyordu.

Yenilenen bir umutla onu inceledim, yaralarını aradım. Ceketi yırtılmıştı. İblis pençesini Rya'nın soluna, kalçasına batırmış, kan çıkarmıştı. Fazla değil ama. Dudağının köşesindeki

kanın nereden geldiğini aramaya korkuyordum. Bir iç kanama olabilirdi. Ama değildi. Dudağı kesikti, o kadar. Aslında alnındaki ve yüzündeki çürükler dışında, sağlam gibiydi.

"Rya?"

Sessizlik.

Onu madenden çıkarmalıydım. Yeryüzüne. Patlamalar yeniden başlamadan, iblislerden ikinci bir ekip bizi aramaya gelmeden... ya da Rya tedavi ihtiyacı içinde ölmeden.

Fenerin birini söndürüp pantolon cebime soktum. Daha önce tabancayı soktuğum yere. Artık silaha ihtiyacım yoktu. Karşıma iblis çıkarsa, kaç tabancam olursa olsun, rahatlıkla alt ederdi beni.

Rya yürüyemeyeceğine göre, onu ben taşıdım. Sağ baldırım iblisin pençesinden delik deşikti. Yanlarımda beş yara daha vardı. İkisi sağda, üçü solda. Beşinden de kanlar akıyordu. Kötü durumdaydım. Ama her nasılsa... Rya'yı taşıdım.

Bize cesaret veren her zaman düşman saldırısı değildir. Böyle saldırılar bazen de gücümüzü götürür. Telâşlanınca her zaman vücudumuz adrenalin salgılamaz. Ama yine de sık sık öyle olduğu için folklorumuza girmiştir bu inanç.

îşte o yeraltı koridorlarında bana da öyle oldu. Adrenalin salgım arttı. Sevgili karısının üzerinden koca bir otomobili bavulmuş gibi kaldırabilen kocaya benzer biçimde değil. Bir annenin yangında çocuğunun oda kapısını kırarken sergilediği güç gibi de değil. Birden olmadı benimki. Damla damla geliyordu adrenalinim. Ama şaşılacak kadar uzun süre sürdü.

însan kalbinin niteliği iyice anlaşıldığı zaman, en büyük korkunun kendi ölümü olmadığı da anlaşılacak bence. Gerçekten öyle. Bir düşünün de bakın. Bizi en çok korkutan, dehşete düşüren, sevdiklerimizin ölümüdür. Kendi ölümünüzden de hoşlanmazsınız tabii. Ama ona dayanmak mümkündür. Bir kere, ölüm gelince, acı kalmaz. Ama sevdiklerimizi

kaybedince, acımız siz mezara girene kadar sürer. Anneler, babalar, kanlar, kocalar, oğullar, kızlar, dostlar...ömrümüz boyunca elinizden alınır bunlar. Yarattıkları acı ve boşluk, kendi ölümünüzün getireceği bir anlık korku veya can acısından çok daha derin olur.

Rya'yı kaybetme korkusu beni o tünellerde büyük bir kararlılıkla yürütüyor, kendi kurtuluşumdan daha büyük ağırlık taşıyordu. Çünkü bundan sonraki birkaç saat boyunca kendi acılarımı duymaz olmuştum. Ne kaslarımdaki sızlamayı, ne de yorgunluğumu duyuyordum. Zihnim ve kalbim çeşitli duygularla doluydu ama vücudum soğuk bir makineydi. Otomatik olarak ileri doğru gidiyordu. Bazen yeni yağlanmış gibi düzenli, bazen çatırdaya çuturdaya, ama her an yakınmadan hareket halindeydi. Hissetmeden. Onu çocuk taşır gibi kollarımda taşımaktaydım. Ağırlığı çocuk kadar bile yoktu.

Yeni bir düşey şafta geldiğimde, onu nasıl üst kata çıkaracağımı düşünmek için hiç zaman kaybetmedim. İkimizin de kayak ceketini çıkardım, dikişlerinden yırttım...hattâ dikiş olmayan yerlerden bile yırttım. Elimde artık sağlam, yorgan gibi, içi cam elyaflı şeritler vardı. Onlara sağlam düğümler attım, hepsini birleştirdim, Rya'yı koltuk altlarından ve kasıklarından bağladım., Basamakları tırmanırken onu da çekiyordum. Yan yan çıkıyordum basamakları. Bir ayağımla içine, öbürüyle dışına basıyor, sırtımı duvara dayıyordum. Çektiğim için üst kısmın iki kat ilmik atmış, boynumdan geçirip göğsümde sallandırmıştım. Tüm yükü göğsüme bindirmemek için, kasıklarından gelen ipi bir elimle, koltuk altlarından geleni öbür elimle çekiyordum. Başımı duvara veya merdivene çarptırmamaya çok dikkat ettim. Yavaşça, çok yavaşça çekiyordum onu yukarı. Bir kuvvet, denge ve koordinasyon şaheseri. Sonradan hatırladığımda,, gözüme fenomen gibi gözüktü. Ama o sıra zorluğunu hiç fark etmeden başarıyordum bu işi.

Madenlere girmemiz yedi saat sürmüştü ama o sıra ikimiz de sağlamdık.

Dönüş herhalde bir gün veya daha uzun sürerdi. Belki de iki gün.

Yiyeceğimiz kalmamıştı...ama ziyanı yoktu. İnsan yemeden bir iki gün dayanırdı nasılsa. . Yemeksiz enerjimi nasıl sürdürebileceğimi aklıma getirmedim. Bunun nedeni vücudumun salgılayacağı adrenaline güvenmem değildi. Hayır. Böyle şeyleri düşünecek durumda değildim ben o sıra. Kafamda düşünceler değil, yalnızca duygular kol geziyordu. Korku. Sevgi. Pratik şeylere ayıracak zamanım yoktu. Pratik şeyleri makinevücut ayarlardı. Programlanmış bir otomattı o vücut. Görevlerim yapmak için düşünmeye ihtiyacı yoktu.

Ama bir süre sonra su meselesini düşündüm. Çünkü vücut susuz kaldığı zaman, yemeksiz kalmaya benzemiyor, işlevini sürdürmesi zorlaşıyor. İnsan makinesinin yağıdır su. Onsuz olunca... arızadan kaçınılmaz. Portakal suyu termosunu Rya yere düşerken elinden düşürmüştü. Sonradan onu bulduğumda kaldırıp sallamış, kırık camların sesini duyunca da açıp içine bakmamıştım. Şimdi su yerine tünelin tabanında göllenmiş çamuru içmekten başka çaremiz yoktu. Leş gibiydi o sular. Her halde tadı kömürlü, küflü ya da daha beter olmalıydı. Ama nasıl acı duymuyorsam, o tadı da duymadım. Arasıra Rya'yı yere bırakıp çömeldim, su birikintisinin üzerini elimle sıyırdım, avuçla biraz alıp içtim. Bazen Rya'yı yatırıp ağzım açtım, ona da avucumla su içirdim. Kıpırdamıyordu. Ama su boğazından geçerken kaslarının kasılıp açıldığını, yutma hareketi yaptığını görmek beni cesaretlendiriyordu.

Mucize denilen şey saniyelerle ölçülebilen bir şeydir. Oysa, benim gücümün mucizesi saatlerce dayandı. Yine de...ebediyen dayanamayacağı ortadaydı. Dizüstü çöktüğümü hatırlıyorum. Rya'yı da neredeyse düşürüyordum. Kendim için değilse bile, hiç değilse onun için, biraz dinlenmem gerektiğine karar verdim. Kısacık bir dinlenme. Gücümü toparlayabilmek için. Ve uyudum.

Uyandığımda ateşim vardı.

Rya eskisi kadar sessiz ve hareketsizdi.

Solukları hâlâ sürüyordu. Yüreği hâlâ çarpıyordu. Ama nabzı galiba deminkinden bile zayıftı.

Uykuya dalarken feneri açık unutmuştum. Şimdi ışığı solmuştu. Bitiyordu.

Budalalığıma küfürler ederek, pantolon cebimdeki ikinci feneri çıkardım, yaktım, ilk feneri söndürüp cebime koydum.

Kolumdaki saat yediyi gösteriyordu. Herhalde pazartesi akşam yediyi. Ama aslında salı sabahının yedisi de olabilirdi. Koridorlarda kaç saat yürüdüğümü, burada ne kadar uyuduğumu hiç bilmiyordum.

Su buldum.

Rya'yı yine kucakladım. Verdiğim moladan sonra... mucizeyi irademle sürdürmeye çalıştım. Ama gücüm eskisine göre o kadar azalmıştı ki, herhalde Tanrı şu ara başka bir yere gitti, beni destekleme işini güçsüz meleklerine bıraktı, onlar da beceremiyorlar, diye karar verdim. Acıyı ve yorgunluğu yok sayma yeteneğim çok azalmıştı. Bir hayli yolu robot gibi bir kayıtsızlıkla almayı başardım. Ama zaman zaman acılar öyle artıyordu ki, ağzımdan zayıf iniltiler çıktığını duyuyordum. Hattâ iki kere bağırdım. Arasıra zavallı kaslarımdaki, kemiklerimdeki acılar bilinç düzeyine ulaşınca onları silmeye, unutmaya zorluyordum kendimi. Rya artık kucağımda bebek kadar hafif değildi. Hele bazen...bir ton geldiğine yemin edebilirdim.

Köpek iskeletini geçtim Habire arkama dönüp o iskelete baktım. Kemikler beni izliyormuş gibi çılgın duygulara kapılıyordum.

Bir ışığa, bir karanlığa uçan pervane gibi, bilincimi kaybedip yeniden bulmaktaydım. Zaman zaman kendimi öyle garip pozlarda buluyordum ki, ödüm kopuyordu. Birkaç kere yerde yatan Rya'nın üzerine eğilmiş hıçkıra hıçkıra ağlarken kendime geldim. Her seferinde onu öldü sanıyor, sonradan nabzını buluyordum. Zayıf...ama nabız yine de. Bir keresinde su içerken

yüzüstü düştüğüm birikintinin içinde uyandım. Bazen de kollarımda p.ya ile yürürken ok işaretini kaçırıp yanlış yönde ilerlediğimi fark ediyor, geri dönüyordum. Yüzlerce metre gidip ok göremeyince anlıyordum durumu.

Alev alev yanmaktaydım. Kupkuru, kavurucu bir sıcaklık. Herhalde görünüşüm Gibtovvn'daki Slick Eddy'ye benzemiş olmalıydı. İlkçağdan kalma parşömenler gibi. Eski Mısır'ın kumları gibi. Hiç susuz.

Bir süre habire kolumdaki saate baktım, sonra artık ona aldrış etmedim. İşime yaramadığı gibi beni avutamıyordu da. Sabah mı, akşam mı, bilemiyordum ki. Hangi gün olduğunu da anlayamıyordum. Ama ya pazartesi akşamı ya da salı sabahı gibi geliyordu bana.

Heykele benzeyen eski madencilik âletleri yığınına geldim. Ben geçenken heykelin kafasını çevirip arkamdan baktığına yemin edebilirdim. Demirden ağzı daha çok açılıyor, ellerinden biri de kıpırdıyordu. Çok sonra, başka tünellere vardığımda, o heykelin arkamdan kovalamakta olduğunu hayal ettim. Takırdaya tukurdaya. Benim hızıma erişemiyor, ama sabırla geliyordu, emindim. Sebatıyla beni yakalayacağına inanıyordu. Yapardı da. Hızım giderek azalıyordu çünkü.

Ne zaman uykuda, ne zaman uyanık olduğumdan pek emin değildim. Rüyayla gerçeği de pek ayıramıyordum. Bazen Rya'yı kaldırır, taşır, ya da engeller arasından çekerken kâbustayım sanıyordum. Uyanınca her şey yoluna girecek, diye düşünüyordum. Ama aslında uyanıktım tabii. Bu kâbusu gerçekten yaşamaktaydım.

Giderek gücüm daha azaldı, başımın dönmesi, vücudumun sıcaklığı arttı. Bir seferinde uyandığım zaman, sırtımı duvara verip oturmuş buldum kendimi. Rya kollarımdaydı. Ter içindeydim. Saçlarım başıma yapışmıştı. Alnımdan akan tuzlu terler gözlerime girip yakıyordu. Her yanımdan ter damlaları dökülmekteydi. Burnumdan, alnımdan, çenemden, kulaklarımdan. Sanki elbiselerimle yüzmeye kalkışmıştım. Florida

kumlarında güneşlenirken bile bu kadar ısındığımı hatırlamıyordum. Ama bu sıcaklık benim içimden geliyordu. Bir fırın yanmaktaydı içimde. Göğüs kafesime bir güneşi hapsetmişlerdi.

Bir sonraki uyanışımda hâlâ sıcaktım...ama deliler gibi titriyordum. Hem yanıyor, hem üşüyordum. Fışkıran terlerim kaynama sıcaklığınaydı. Çıkar çıkmaz derimin üzerinde donuveriyordu.

Aklımı kendi sefil durumumdan Rya'ya çevirmek istedim, kaybettiğim o mucize gücü yeniden kazanmaya uğraştım. Rya'ya dikkatle baktığımda, artık şakaklarındaki atışları farkedemediğimi gördüm. Boynundaki de, bileğindeki de yok olmuştu. Teni eskisinden soğuk gibiydi. Telâşla göz kapağım kaldırdığımda, alttaki gözde bir gariplik hissettim. Korkunç bir boşluk. "Yo, hayır," deyip tekrar nabzım bulmaya savaştım. "Hayır, hayır, Rya, lütfen, hayır..." Kalp vuruşlarını hâlâ duyamıyordum. "Allah kahretsin, *hayır*" Onu bağrıma basıp daha çok sıktım. Ölümün ona sokulmasını engellemek istiyormuşum gibi. Kucağımda bebek gibi salladım onu, mırıldanarak iyileşeceğini söyledim. Bir şeyi kalmayacaktı. Yine kumlarda güneşlenecek, yine sevişecek, yine gülecektik birlikte. Uzun süre beraber olacaktık.

Aklıma annemin otlarla yaptığı o basit paranormal ilaçlar geldi. Başkaları aynı otları kaynatınca, hiçbir yarayı iyileştiremezlerdi. Tedavi gücü annemdeydi, ilaçlarda değil. Stanfeuss ailesinin her üyesinin bir takım özle yetenekleri vardı. Garip kromozomlar her birinde başka türlü birleşmiş, genetik zinciri değişik biçimlere sokmuşlardı. Eğer annem tedavi edebiliyorsa, ben neden edemiyordum? Allah kahretsin, bana neden Akşam Gözler veriliyordu? Neden Tanrı bana tedavi edici elleri lâyık görmemişti? Niçin tek görebildiğim iblislerle yaklaşan felâketler oluyordu? Madem ki annem tedavi edebiliyordu, neden aynı yetenek bana da geçmemişti? Stanfeuss ailesinin en büyük özel yeteneklere sahip insanı kesinlikle ben olduğuma göre, hastaları niçin annemden iyi tedavi edemiyordum?

Rya'nın vücuduna sımsıkı sarılmış, onu bebek gibi sallayarak, irademle

yaşatmaya çalıştım. Ölümün yanımızdan uzaklaşması için direndim. O kara kuvvetle tartıştım, onu kandırmaya uğraştım, mantıkla yenmeye savaştım, sonunda da tehdit ettim onu. Sanki ölümü şu ya da bu şekilde tehdit etmek mümkünmüş gibi. Delilik. Delirmiştim, evet. Ateş delirtmişti beni. Aklımı kaçırmıştım. Ya da üzüntü yapmıştı bunu bana. Kendi içimdeki hayatı ellerimin kanalıyla ona akıtmaya çalışıyor, sanki sürahiden bardağa su dolduruyordum. Hayalimde onu sağ olarak, gülümser durumda canlandırdım, dişlerimi sıktım, çenemi kastım, o imajın gerçek olmasına irademle sağlamaya çalıştım. Gösterdiğim çaba yeniden kendimden geçmeme yol açtı.

O noktadan sonra, ateş, elem ve yorgunluk beni tutarsızlık kuyusunun daha derinlerine doğru çekti. Bazen onu tedavi etmeye çalışırken kendime geliyordum. Bazen ona alçak sesle şarkılar söylüyordum. Buddy Holly'nin eski şarkılarını. Bazen William Poweirie Myma Loy'un eski filmlerinden diyaloglar söylerken yakalıyordum kendimi. O filmleri Rya da, ben de çok severdik. Diyalogları birbirimize sık sık söylerdik. Tanrıya bir kızıyor, birkaç saniye sonra da yalvarıyor, ağlıyor, ona insaflı, merhametli diye şöhret yaptığım hatırlatıyordum. Bağırıyor, sayıklıyor, inliyor, dua ediyor, küfrediyor, yine ağlıyordum. Bir yandan da terliyor ve titriyordum. Ama en çok...ağlıyordum. Gözyaşlarımın onu iyileştirip hayata döndüreceğine inandığımı da hatırlıyorum. Delilik.

Habire gözyaşı ve ter akıttığıma göre, çok geçmeden kupkuru kalıp toza dönüşmem işten değildi herhalde. Yel üfürüp götürecekti beni o zaman. Öyle bir son bana oldukça çekici gelmeye başlıyordu. Olduğun yerde dön, rüzgârla uç, dağıl...hiçbir zaman var olmamış gibi.

Artık ayağa kalkıp yola koyulmaya halim yoktu. Yolculuğun devamını ikide bir daldığım uykulardaki rüyalarda görüyordum. Bir ara kendimi Oregon'da, Stanfeuss'ların mutfağında gördüm. Annemin pişirdiği elmalı turtayı yiyordum. Annem bana gülümsüyor, ablalarını geri döndüğüme ne kadar

sevindiklerini söylüyorlardı. Babamın da beni tekrar görmekten ne büyük sevinç duyacağını anlatıyorlardı. Az kalmıştı. Öteki taraftaki yolculuğuma başlar başlamaz. Karnaval alanındaydım. Masmavi gökyüzünün altında, yumruk makinesine doğru yürüyor, kendimi Bayan Rya Raines'e tanıtıyordum. İş istiyordum ondan. Ama yumruk makinesinin sahibi başka bir kadındı. Daha önce hiç görmediğim biri. Bana Rya Raines diye birinin hiçbir zaman var olmadığını söylüyordu. Kafan karışmış senin, diyordu. Paniğe kapılıp karnavalı dolaşıyor, Rya'yı arıyordum. Ama adım kimseler duymamıştı. Hiç kimse! Gibtown'da, bir mutfakta oturmuş, Joel ve Laura Tuck'la bira içiyordum. Başka karnavalcılar da vardı yanımızda. Jelly Jordan bile oradaydı. Artık ölü değildi. Yerimden fırlayıp onu sevinçle kucakladığımda, şişman adam bana şaşacak bir şey olmadığını söyledi. Ölüm artık bir son değil, dedi. Musluğa doğru bakmamı istedi. Baktığımda, babamla Kerry'yi elma suyu içip bana sırıtırlarken gördüm. İkisi bir ağızdan, "Merhaba, Cari," dediler. "İyi görünüyorsun, evlât." Joel Tuck da konuştu..."Ulu Tanrım! Buraya kadar nasıl gelebildin, evlât? Şu omzundaki yaraya bakın!"

Horton Bluett, feneri elinde, üzerime doğru eğilerek, "Isırık galiba," dedi.

Joel Tuck kaygılı bir sesle, "Yanlarında da kan var," diye ekledi.

Horton'un sesi, "Şurada pantolonunun paçası yırtılmış, kan içinde kalmış," dedi.

Rüya her nasılsa maden tüneline dönmüştü yine. Duvar dibinde oturuyordum. Rya kucağımdaydı. Rüyadaki diğer insanların hepsi kaybolmuş, bir tek Joel Tuck'la Horton kalmıştı.

Bir de Luke Bendingo. Joel'le Horton'un arasında, bir an onun da suratı belirdi. "Dddayan, Slim. Ssseni eve ggötüreceğiz. Tttek ki dayan sen."

Rya'yı kollarımdan almaya çalıştılar. Buna rüyada bile dayanamadım. Onlarla mücadele ettim. Ama fazla gücüm kalmadığı için başaramadım. Onu

benden aldılar. O tatlı ağırlık kucağımdan gidince hiç amacım kalmadı. Olduğum yere yığıldım. Paçavra bebek gibi. Ağlamaya başladım.
"Tamam Slim," dedi Horton. "Artık biz devralıyoruz. Sen rahat et, ne yapılacaksa biz yaparız."

"Stirordan!" dedim.

Joel Tuck güldü. "Aferin oğlum," dedi. "İşte insanı sağ tutacak ruh gücü."

Daha sonrasını pek hatırlamıyorum. Ancak parça parça. Karanlık tünellerde beni taşıdıklarını hatırlar gibiyim. Fener ışıkları tavanda oynaşıyordu. Derken son düşey şaft. Son iki tünel. Biri göz kapağımı kaldırmaktaydı. Joel Tuck bana kaygıyla bakıyordu. Kâbus suratı öyle sevimli geldi ki!

Derken açık havada buldum kendimi. Yontsdovvn üzerinde hep var olan o kara bulutlar yine yerli yerindeydi. Yerlerde hayli yeni kar birikmişti. Belki altmış santim ya da daha fazla. Pazar günü beklenen fırtınayı hatırladım. O halde rüya görmüyordum. Fırtına gelmiş ve geçmişti. Dağlar yeni bir kar örtüsünün altındaydı.

Kızaklar. İki kocaman kızak getirmişlerdi. Arkada oturacak yeri olan türden. Battaniyeler de vardı. Bol bol battaniye. Beni bir kızağa oturtup kayışlarla bağladılar, üzerime iki sıcak battaniye örttüler. Rya'nın vücudunu da öteki kızağa yerleştirdiler.

Joel yanıma çömeldi. "Tam kendinde olduğunu sanmıyorum. Cari Slim," dedi. "Ama umarım dediklerim kafana girer. Buraya kaba araziden, dolambaçlı yoldan geldik. Çünkü sen Yıldırım Kömür Şirketini kapattığından beri iblisler dağ yollarını sıkı kontrol altında tutuyorlar. Upuzun, zorlu bir yolumuz var. Hiç ses çıkarmamamız gerek. Anlıyor musun ne dediğimi?"

"Cehennemde köpek kemikleri gördüm," deyiverdim ona. Bu sözlerin kendi ağzımdan dökülmesi beni şaşırtmıştı. "Ve sanırım Lucifer orada hidroponik domates yetiştirmek istiyor, çünkü insan ruhlarını domatesle pişirip kendine kulüp sandviçi yapacak."

"Sayıklıyor," dedi Horton Bluett.

Joel elini yüzüme dayadı. Sanki o temasla dikkatimi kendine çekebilecekmiş gibi. "Beni dikkatle dinle, genç dostum," dedi. "Tüneldeyken yaptığın gibi bağırmaya başlarsan, yerli yersiz konuşur, hıçkırarak ağlarsan...ağzım tıkayıp bağlamak zorundayız demektir. Bunu hiç canım istemiyor, çünkü şu halde bile soluk almakta arasıra zorlanıyorsun. Ama dikkati üzerimize çekmeyi göze alamam. Anlıyor musun beni?"

"Yine farecilik oynarız," dedim. "Jeneratör odasındaki gibi. Hızlı ve sessiz. Boruların dibine..."

Bu sözlerim ona saçma gelmiş olmalıydı. Ama söylediklerini anladığımı ancak böyle ifade edebilmiştim.

Parça parça. Joel'in kızağı çektiğini hatırlıyorum. Luke Bendingo da Rya'nın kızağım çekiyordu. Zaman zaman Horton gelip Luke'den nöbeti devralıyor, sonra gidip Joel'i dinlendiriyordu. O yaşta hâlâ boğalar gibi güçlüydü. Patikalardan ilerliyorduk. Patikaların bazıları donmuştu. Bir derenin buzunu otoyol gibi kullandık. Apaçık bir tarla. Ormanın kenarından, ağaçların gölgesinden ilerledik. Dinlenme molası. Termostan ağzıma boşaltılan sıcak et suyu. Kararan bir gökyüzü. Rüzgâr. Gece.

Karanlık bastığında...ölmeyeceğimi anladım. Eve dönüyordum. Ama Rya'sız ev, ev olmazdı. Onsuz yaşayacak olduktan sonra, yaşasam ne olurdu ki?

İKİNCİ SONSÖZ

RÜYALAR, ölüm ve yalnızlık rüyaları.

Kayıpların ve yasların rüyaları.

Zamanım uyanık olmaktan çok uykuda geçiyordu. Uykudan ayılmanın suçlusu da genellikle Dortor Permington oluyordu. Sombra Kardeşler karnavalının sevgili tövbekar alkolik doktoru. Beni bir kere daha iyileştirmişti o. Lisle Kelsko'yla yanındaki polisi öldürüp Gloria Neames'in karavanına saklandığım zaman. Doktor alnıma durmadan buzlar koyuyor, habire su içmem için beni teşvik ediyordu...daha sonra meyve suyu içirmeye başladı.

Garip bir yerdeydim. Küçük bir oda. Kaba ahşap duvarlar. Tavana bile varmıyordu o duvarlar. Sanki marangoz bitirmeye fırsat bulamamıştı. Eski bir demir karyola. Elma sandığı üzerinde bir tek lamba. Doktorun geldikçe oturduğu bir sandalye. O yokken de diğerleri, beni görmeye geldikçe oturuyorlardı. Köşede küçük bir elektrik sobası durmaktaydı. Termostatlı. Kırmızı ışık yayarak ısıtıyordu.

"Çok kuru bir sıcak," diye mırıldandı Doktor Pennington. "Hoş değil. Hiç hoş değil. Ama şu sıra daha iyisi elimizden gelmez. Seni Horton'un evinde yatırmak istemeyiz. Oraya hiçbirimiz gidip gelemeyiz. Kalamayız da. Komşular onca misafiri fark eder. Burada dikkat çekmiyoruz. Pencere camları bile siyaha boyalı. Işık sızmaz. Yıldırım Kömür'de olanlardan sonra iblisler kente gelenleri, buranın yabancısı olanları hep tarıyor. Dikkat çekmemek gerek. Korkarım durumuna uygun olmasa da kuru sıcağa dayanmak zorundasın."

Yavaş yavaş sayıklama dönemim sona erdi.

Mantıklı konuşacak hale geldiğim zaman bile, kelimeleri söyleyemeyecek kadar zayıf düşmüş olduğumu anladım. Derken o güçsüzlük de geçti. Bu sefer de depresyondan ötürü konuşmadım. Sonunda merakım galip geldi. Boğuk bir fısıltıyla, "Neredeyim?" diye sordum.

Doktor Pennington, "Horton'un evinin arkasında, bahçenin ucundaki bir binada," dedi. "Ahır burası. Ölen karısı..atları çok severmiş. Bir zamanlar at

beslemişler. Burada üç ahır var. Bir de kocaman yem odası. Sen ahırların birindesin."

"Seni görünce...Florida'da mıyım diye merak etmiştim," dedim. "Buralara kadar geldin, ha?"

"Joel ağzı sıkı bir doktora ihtiyaç olabileceğini düşündü. Yani karnavalcı. Yani ben."

"Kaç kişi geldiniz?"

"Joel, Luke, bir de ben."

Benim için harcadıkları çabaya, göze aldıkları tehlikelere teşekkür etmeye çalıştım. Ama ölmeyi tercih ettiğimi, Rya'nın gittiği yere gitmek istediğimi söyledim. Bunları söylerken zihnim yine sislendi, uykuya daldım. Bir rüyadan parçaydı bütün bunlar.

Bahse girebilirdim.

* * *

Uyandığımda ahırın duvarlarında rüzgâr uğulduyordu.

Yatağın yanındaki sandalyeden Joel Tuck bana bakmaktaydı. O koca cüssesi, üç gözü, kürek ağzıyla tam bir hayalete benziyordu. Rüzgâr onu görmüş de bağırmaya başlamıştı besbelli.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu.

Boğuk bir sesle, "Kötü," dedim.

"Zihnin berrak mı?"

"Aşın berrak."

"O halde sana olup bitenleri biraz anlatayım. Yıldırım Kömür Şirketinin madenlerinde büyük bir felâket yer aldı. Beş yüz kadar kişi öldü. Belki daha da fazla. Tarihin en büyük maden felâketi bu olabilir. Maden müfettişleri, eyaletin ve federal devletin güvenlik görevlileri uçaklarla geldiler, kurtarma ekipleri hâlâ çalışıyor. Ama durum iyi görünmüyor." Sırıttı. "Tabii müfettişlerle

güvenlik görevlileri hep iblis. Onları seçmeye özen gösterdiler. Orada

yapılanlarla ilgili sırlar hâlâ güvende. Ama herhalde sen sesine ve gücüne kavuştuğunda bana anlatırsın ne peşinde olduklarını."
Başımı evet der gibi salladım.

"İyi," dedi. "Gibtovvn'da sıcak, tatlı sohbetle dolu bir akşam bizi bekliyor demektir."

Joel bana daha başka şeyler de anlattı. Pazartesi sabahı, patlamalardan hemen sonra, Horton Bluett hemen Apple Lane'deki eve gitmiş, Rya ile benim eşyalarımızı almış, yanımızda taşıyamadığımız fazla plastikleri de almıştı. Bir terslik olabileceğini, dağdan kurtulmamızın zaman alabileceğini düşünmüştü yaşlı adam. îblis polisler yakında sabotajdan kuşkulanır, kente yeni gelenleri taramaya kalkabilirlerdi. Tabii bu arada Komiser Klauss Orkenwold'un yeni kiracılarına da bakarlardı. Horton'a göre Apple Lane'de ev tertemiz olsa daha iyiydi. Bizim izlerimizi oradan silmekte yarar vardı. Evini kiralayan genç jeologları bulamayınca Orkenwold mensup oldukları üniversiteyle ilişki kurmaya çalışacaktı. O zaman emlâk komisyoncusuna yutturduğumuz hikâyenin sahte olduğunu anlayacaktı. Sabotaj onlardan geldi diye karar verecek, genç çiftin Yontsdown'dan ayrılıp belirsiz bir yere gittiği sonucuna varacaktı.

"Sonra," dedi Joel, "baskı hafifleyince, ya da hafiflemeye başlayınca, bizim de yola çıkıp Gibtovvn'a doğrulmamız kolaylaşacak."
"Peki siz nasıl..." Öksürdüm." Nasıl oldu da..."
"Yani yardıma ihtiyacın olduğunu nasıl mı anladım?"
Başımı yine evet anlamında salladım.

"O profesör...Cathy Osbom...beni New York'dan aradı," dedi. "Pazartesi sabahı erken saatte. Gibtown'a salı akşamı varmayı planlıyordu. Bana bunu söylediği sırada ben onun adını bile duymuş değildim. Senin pazar arayıp her şeyi anlatmış olman gerektiğini söyledi. Ama sen aramamıştın. Bir terslik olduğunu o zaman anladım."

Rya ile ikimiz o pazar sabahı madene doğru yola koyulduğumuzda,

telefon etmeyi unuttuğumu fark etmiştim birden.
"Cathy'ye çıkıp gelmesini söyledim. Laura ilgilenir, dedim.
Doktorla Luke'a da, herhalde Rya ile senin karnavalcılara ihtiyacınız olduğunu söyledim. Rorida'dan arabayla gelmenin zamanı değildi. Arturo Sombra'yla konuştuk. Onun pilot brövesi var. Uçağı da var. Bizi Altoona'ya kadar getirdi. Oradan bir kamyonet kiraladık, Yontsdown'a geldik. Luke'la doktor önde oturdular. Ben arkadaydım. Suratımdan ötürü. Belki fark etmişsindir, suratım ilgi uyandırmaya elverişlidir biraz. Bay Sombra da bizimle gelmek istedi ama o da göze çarpan bir tiptir. Onsuz dikkati daha az çekeceğimize karar verdik. Altoona yakınında, Martinsburg'da bekliyor bizi. Uçağıyla. Hazır olduğumuzda Rorida'ya onunla döneceğiz."

Joel'in anlattığına göre, Catlhy Osbom ona bizim Yontsdown'un neresinde ev tuttuğumuzu söylemişti. Pazartesi akşamı, Joel, doktor ve Luke dosdoğru Apple Lane'e gitmiş, bomboş bir evle karşılaşmışlardı. Horton Bluett'in tertemiz ettiği bir evle. Joel o sabah madende yer alan patlamayı duyunca, daha önce Cathy'den de bizim tehlikeyi orada tahmin ettiğimizi öğrenmiş olduğu için, bu işin bizim başımız altından çıktığını hemen anlamıştı. Ama kente her yeni gelenin izlendiğini, gözlendiğini, sorguya çekildiğini bilmiyordu. Kentin ortasından Apple Lane'e kadar belâsız gelebilmeleri bir şanstı.

"Böylece," diye devam etti Joel. "Sana ve Rya'ya ulaşmanın en iyi yolu Apple Lane'deki komşularla konuşmaktır diye masum bir karar verdik. Bilgi toplamak için onlarla ilişki kurmuş olacağımızı tahmin ediyorduk. Tabii Horton Bluett çıktı karşımıza. Ben kamyonette beklerken doktorla Luke eve gidip onunla konuştular. Bir süre sonra doktor geldi, Bluett bir şeyler biliyor, belki konuşur ama Silim'in gerçek dostu olduğumuza inanırsa konuşur, dedi. Karnavalcı olduğumuza, yani iyi niyetli olduğumuza onu inandırmak zorundaydık. Tabii karnavalcı olduğumuzun en iyi kanıtı benim. Başka ne olabilirim ki? Horton da amma tip, ha! Beni.dikkatle süzdükten

sonra ne dedi, biliyor musun? Bir çok şey söyleyebilirken, ne söylemeyi seçti, akılma gelir mi?"
Başımı yavaşça iki yana salladım.

Joel sırıttı. "Horton bana baktı, herhalde başına uyacak şapka zor buluyorsundur," dedi. Sonra da bana kahve ikram etti."
Bunu söyledikten sonra Joel keyifli keyifli güldü. Ama ben gülümseyemedim bile. Bir daha hiçbir şeyi eğlenceli bulacağımı sanmıyordum.

Joel benim durumumu farkedince, "Seni yoruyor muyum?" diye sordu.
"Hayır."

"Gidebilirim istersen. Biraz uyuyup dinlenirsin. Sonra yine gelirim."

"Kal," dedim. Yalnız kalmaya dayanamayacağımı yeni anlıyordum. Soba tekrar yandı, ışığı kızardı, pervanesi döndü.
"Kal," diye tekrarladım.

Joel elini koluma dayadı. "Pekâlâ. Sen yat ve dinlen. İşte böylece Horton bizi kabullendi, bize inandı, her şeyi anlattı. Sizi dağa nasıl soktuğunu falan. Hemen o gece peşinizden içeri girmeyi düşündük. Ama pazar gecesi büyük bir kar fırtınası patlamıştı. Horton o havada dağa çıkarsak sağ dönemeyeceğimizi söyledi. Hava açana kadar bekleyelim, dedi. Belki Rya ile Slim de o yüzden hâlâ dönmüyorlar, dedi. Dağdan çıkmışlardır da, buraya inmek için havanın düzelmesini bekliyorlardır, dedi. Akla uygundu. O gece eski ahırı kendimize göre hazırladık, camları boyadık, kamyoneti de buraya, içeriye çektik. Hâlâ burada zaten. Şu gördüğün kapının hemen dışındaki büyük odada. Beklemek üzere yerleştik."

O sırada ben herhalde Rya'yı o labirentte saatlerdir kucağımda taşıyordum. Adrenalin mucizemin de sonuna yaklaşmak üzereydim.

Pazartesi akşamı da ikinci bir fırtına çıkagelmişti. Kırk santim daha birikmişti yerlerde. Salı sabahı, geç saatte, cephe nihayet doğuya doğru

kaymıştı. Horton'un kamyonu da, Joel'in kiraladığı kamyonet de dört çekişliydi. Bizi aramak üzere hemen dağlara çıkmaya hazırdılar. Önce Horton bir keşif gezisine çıkmıştı. Geri döndüğünde de kötü haberi getirmişti tabii. Dağlarda Yıldırım Kömür Şirketinin kilometrelerce çevresinde 'kokan tür'e ait cipler ve pikaplar kaynaşıyordu.

"Ne yapacağımızı bilemiyorduk," diye devam etti. Joel. "Durumu birkaç saat enine boyuna tartıştık. Sonunda, salı öğlende, saat birde, oraya ancak kaba araziden, yaya ulaşabileceğimize karar verdik. Horton kızak götürmeyi önerdi. Yaralı falansanız diye. Nitekim de öyle çıktı. Gerekli eşyaları derlememiz birkaç saat aldı. Salı gece yarısından önce yola çıkmadık. Çok dolambaçlı, kilometrelerce uzaktan tur atarak ilerledik. Hiçbir evin, binanın olmadığı yerlerden dolandık. Eski madenin girişine çarşamba gece yarısına kadar varamadık. Vanca da...Horton tedbirli bir insan olduğu için, gizlenip madeni sabaha kadar gözlemeyi önerdi. Etrafta iblis olmadığından emin olalım diye."

Başımı inanamıyormuşum gibi iki yana salladım. "Dur, Yani...sen bana...perşembe sabahı mı buluştuk diyorsun?"
"Evet."

Afallamıştım. Ben en çok salıdır sanıyordum. Ateşli bir rüyadan yeni çıkmıştım. Oysa Rya'yı o tünellerde üç gün kucağımda taşımıştım demek. Acaba ne kadar zaman kucağımda ölü yatmıştı? En azından bir gün her halde.

Sayıklama dönemimin bu kadar uzun sürdüğünü öğrenince birden kendimi daha yorgun, daha umutsuz hissettim. "Şimdi... günlerden ne?" diye sordum. Sesim daha da alçalmış, fısıltıdan hafif, soluk vermek gibi çıkmıştı.

"Cuma sabahı şafak sökmeden sizi buraya getirdik. Üç gün hemen hemen hiç kendini bilmeden yattın: Ama artık açılıyorsun. Zayıfsın, güçsüzsün...ama yırtacaksın. Tanrı da biliyor ya. Cari Slim, sana buraya

gelmemeni söylerken yanılmışım. Uykunda biraz sayıkladın. O dağda neler bulduğunuzu biraz tahmin edebiliyorum. Devamına izin verilemeyecek bir şeydi, öyle değil mi? Hepimizin ölümüne yol açacak bir şeydi, ha? Çok iyi ettin. Kendinle gurur duyabilirsin. Olağanüstü bir iş başardın."

Bir insana bir ömür süresi için tahsis edilen tüm gözyaşlarını kullanıp bitirmiş olduğumu sanıyordum. Ama birdenbire, yine ağlamakta olduğumu fark ettim. "Bunu...nasıl söylersin? Sen... haklıydın...çok haklı. Gelmemeliydik."

Şaşırdı birden.

Ben, "Budalalıktı yaptığım," dedim acı bir sesle. "Dünyayı... kendi sırtıma aldım. Kaç iblis öldürmüş olursam olayım... sığınaklarını nasıl mahvetmiş olursam olayım...hiçbiri Rya'yı kaybetmeye değmezdi." '

"Rya'yı kaybetmek mi?" ,

"Dünyayı seve seve iblislere teslim ederdim...eğer Rya hayata dönecek olsa..."

O çarpık çurpuk surata dünyanın en şaşırtıcı ifadesi yayıldı. "Ama, sevgili yavrum, o sağ zaten," dedi Joel. "Sen yaralı, kendini bilmez halinde, onu kucağında taşıyıp getirmişsin her nasılsa. Hem de madenin yüzde doksanı boyunca taşımışsın. Su birikintilerinden su da içirmişsin görünüşe göre. Onu sağ tutmayı başarmışsın. Biz gelip ikinizi bulana kadar. Düne kadar baygındı. Hâlâ pek iyi değil. İyileşmesi bir ay sürer. Ama ölmedi. Ölmeye de niyetli değil. Ahırın öbür ucunda yatıyor. Aranızda ahır var!"

O kadarcık yürüyebilirim diye direniyor, yeminler ediyordum. Bir ahır boyu. Lâfı mı olurdu? Cehennemden yürüye yürüye çıkmıştım ben. Yataktan kalkmak için mücadele ettim, Joel beni tutmak istediği zaman ellerini ittim. Ama ayağa kalkmaya davrandığımda yan üstü devrildim. Sonunda Joel'in beni kucağına alıp Rya'ya götürmesine izin vermek zorunda kaldım. Ben Rya'yı nasıl taşıdımsa öyle.

Doktor Pennington, Rya'nın yanındaydı. Hemen sandalyeden kalktı, Joel beni oraya oturttu.

Rya benden kötü durumdaydı. Alnındaki, şakağındaki, yanağındaki çürüklerin rengi daha koyulmuş, daha çirkinleşmişti. Sağ gözü simsiyah, fena halde de kanlıydı. İki gözü de çökmüş, sanki kafatasının içine kaçmış gibiydi. Çürümemiş yerlerinde teni süt gibi beyaz, balmumu gibi kaygandı. Alm ter damlacıklarıyla kaplıydı. Ama yaşıyordu. Beni tanıdı, gülümsedi. *Gülümsedi.*

Hıçkırarak uzanıp onun elini tuttum.

Öyle zayıftım ki, Joel sandalyeden düşmeyeyim diye omuzlarımı kavradı.

Rya'nın eli sıcacıktı. Yumuşacıktı. Harikaydı. Elimi belli belirsiz sıktı.

Cehennemden dönmüştük. İkimiz birden. Ama Rya daha bile uzak bir yerden dönmüştü.

* *

o gece ahırdaki yatağımda uyurken beni saçaklardaki rüzgârın sesi uyandırdı. Acaba o sıra ölmüş müydü, diye düşündüm. Bundan öyle emindim ki! Nabız yoktu. Soluk yoktu. Madenin dibinde annemin tedavi yeteneklerini hatırlamış. Akşam Gözlerim Rya'nın işine yaramıyor diye Tanrı'ya esmiş yağmıştım. Neden ben annemden iyi tedavi edemiyorum diye hesap sormuştum Tanrı'dan. Rya'sız bir hayatı düşünmeye dayanamamış, onu bağrıma basmış, içine irademle hayat akıtmaya uğraşmıştım. Kendi hayat enerjimin birazını ona aktarmıştım. Sürahiden bardağa su boşaltır gibi. Elemden deliye dönmüş durumda, tüm psişik yeteneğimi harekete geçirmeye çalışmış, sihirlerin en büyüğünü gerçekleştirmek istemiştim. Tanrı'nın tekelinde olan bir sihiri. Hayat kıvılcımım tutuşturmayı. Başarmış mıydım? Tanrı beni dinlemiş miydi? Cevap vermiş miydi? Herhalde hiçbir zaman tam olarak bilemeyecektim. Ama yüreğim onu hayata benim döndürdüğüme inanıyordu. Çünkü tek silahım sihir değildi. Yo, hayır Sevgi

de vardı. Belki sihirle sevgi birleşince, sihirin tek
basına beceremeyeceği şeyi gerçekleştirmişti.
* * *

Salı gecesi, madene girişimizden bu yana dokuz günden fazla bir zaman geçtiğinde, eve dönme zamanımız da artık gelmişti.

Pençelenen, ışınları yerlerim hâlâ tutuk, hâlâ acılıydı. Gücüm de eskinin yarısına ulaşamamıştı. Ancak bastonla yürüyebiliyordum. Sesim de Rya ile konuşabilecek kadar düzelmişti.

Rya arasıra baş dönmesi krizleri geçirmekteydi. Onun dışında, iyileşme hızı benimkini solda sıfır bırakmıştı. Benden iyi yürüyordu bir kere. Enerji düzeyi de hemen hemen normaldi.

"Kumsal," dedi. "Sıcacık kumlarda yatıp kışı üzerimden atmak istiyorum. Kumlardaki böcekleri seyretmek istiyorum."

Horton Bluett'le Growler ahıra, bize veda etmeye geldiler. Onu bizimle Gibtovvn'a gelmesi, karnavala katılması için davet etmiştik. Cathy Osbom'a yaptığımız gibi. Ama o kabul etmemişti. Kendi yaşam temposuna uyum sağlamış olduğunu anlattı. Arasıra yalnızlık çekmekle birlikte, yalnızlığa bile alışmıştı. Kendisi önce ölürse Growler'e ne olacağı konusunda hâlâ kaygılanıyordu. Bu yüzden oturup bir vasiyetname yazacak, köpeği Rya ile bana bırakacaktı. Üç beş kuruş parasını da. "îhtiyacınız olur," diyordu Horton. "Çünkü bu tüylü surat öyle bir yer ki, evinizden barkınızdan olursunuz."

Growler onu onaylarcasına homurdandı.

Rya, "Grovvler'i alırız, ama paranı istemeyiz, Horton."

"Siz almazsanız hükümete kalır. Hükümetler de dünyanın her yanında iblislerin eline geçmeye başladı."

Joel, "Alırlar parayı, kaygılanma," dedi. "Ama bu tartışmalar saçma, biliyor musun? Sen iki Growler daha eskitirsin, bizleri de gömersin."

Horton bize iblislerle gizli savaşımızda şans diledi. Ben artık savaştan

bıktım diyor, başka bir şey demiyordum.

"Üstüme düşeni yaptım artık, başka bir şey yapamam," dedim. "Zaten benim boyumdan büyük bir iş. Belki herkesi aşan bir iş. Artık tek istediğim, kendi hayatımda barış ve huzur, karnavalın sığınağı, bir de Rya."

Horton elimi sıktı, Rya'yı öptü.

Veda etmek kolay değildi. Hiçbir zaman değildir.

* * *

Kentten çıkarken yolda Yıldırım Kömür Şirketine ait bir kamyon gördüm. Üzerinde yine o iğrenç amblem vardı.

Beyaz gök.

Kara yıldırım.

Ona bakarken daha önce gördüğüm boşluğu yine gördüm. Sessiz, karanlık, soğuk bir hiçlik. Nükleer savaş sonrası.

Ama bu sefer boşluk pek o kadar da sessiz değildi. Tam karanlık sayılmazdı. Tâ uzaklarda ışık benekleri fark ediliyordu. Tam soğuk da değil, tam boş da değildi. Besbelli iblisler sığınağında sebep olduğumuz zararla geleceği bir miktar etkilemiş, değiştirmiştik. Kıyameti ertelemiştik belki. Tehdit vardı, ama eskisine göre daha uzaktaydı.

Umut saçma bir şey değildir, yaşayan insanın rüyasıdır.

On blok ilerde ilkokul binasının önünden geçtik. Daha önce orada, iblislerin çıkaracağı bir yangında yanan çocukları görmüş, acılarını yaşamıştım. Kiralanmış kamyonetin yolcu koltuğundan başımı uzattım, binaya iyice baktım. Artık oradan ölüm enerjisi taşmıyordu. Yaklaşan bir yangın sezemedim. Görebildiğim alevler, çoktan geçmiş olan ilk yangının alevleriydi. Yıldırım Kömür Şirketinin geleceğini değiştirmekle, her nasılsa Yontsdown'un geleceğini de değiştirmiştik. Çocuklar belki başka ölümlerle karşılaşabilirlerdi. Başka iblis komplolarına kurban gidebilirlerdi. Ama bu sıralarda yanarak ölmeyeceklerdi.

* * *

Altoona'da kamyoneti kiralama acentesine teslim ettik, Rya'nın arabasını da bir galeriye sattık. En yakın havaalanı Martinsburg'daydı. Arturo Sombra bizi o alandan uçağına alıp çarşamba günü Horida'ya götürdü.

Gökyüzünden bakınca dünya taptaze, mutlu bir yer gibi görünüyordu.

Yolculuk boyunca pek iblislerden söz etmedik. Can sıkıcı bir konuya girmenin zamanı değil gibi geliyordu. Onun yerine, gelecek sezondan konuştuk. Karnavalın mevsim başındaki ilk anlaşması, Orlando kentindeydi. Üç hafta kalmıştı gösterilerin başlamasına.

Bay Sombra bize Yontsdovvn anlaşmasını bozduğunu, bu sezon oraya başka karnavalın geleceğim söyledi. Bizim karnaval oraya gitmeyecekti artık. Hiç.

Joel Tuck, "Tedbirli bir davranış," dedi, herkes güldü.

Perşembe günü plajda böcekler kumlarda yiyecek ararken, Rya, "Ciddi miydin?" diye sordu.

"Ne konuda?"

"Horton'a savaştan vazgeçtim derken?"

"Evet. Seni kaybetmeyi bir daha göze alamam. Bundan böyle kafamızı eğiyoruz. Bizim dünyamızda yalnızca biz varız. Sen ve ben. Bir de Gibtown'daki dostlarımız. İyi bir dünya. Dar ama iyi."

Gökyüzü yüksek ve maviydi.

Güneş sıcaktı.

Rüzgâr zindeleştiriciydi.

Az sonra Rya, "Ya Kitty Genovese?" diye sordu. "New York'ta kimsenin yardım etmediği Kitty Genovese?"

Hiç düşünmeden, soğuk bir sesle karşılık verdim. "Kitty Genovese öldü."

O sözlerden hoşlanmamıştım aslında. İfade ettikleri anlamdan da. Ama ağzımdan çıkmıştı. Geri alamazdım.

Açık denizde bir tanker kuzeye doğru gidiyordu.

Arkamızda palmiye ağaçları hışırdamaktaydı.
Mayolu iki erkek çocuk koşarak, yanımızdan geçtiler.
Az sonra, Rya hiçbir şey söylememiş olduğu halde, "Kitty Genovese öldü," diye tekrarladım.
* * *

O gece kendi yatağımızda, Rya'nın yanında, uyanık yatıyordum. Hiç anlam veremediğim bir takım şeyleri düşünüp durmaktaydım.

Bir kere, Hovendalü'ların bodrumundaki o kusurlu iblis çocuklar meselesi vardı.

İblisler bu sakat doğan çocukları neden yaşatıyorlardı? Irksal nitelikleri, kovan toplumu eğilimleri, vahşi çözümler eğilimleri dikkate alındığına, bu tür çocukları bebekken öldürmeleri beklenmez miydi? îblisler yaratılırken yalnız nefret ve kendilerini koruyacak kadar da korku verilmiş değil miydi onlara? Yaratıcılar olan insanlar onlara sevgiyi, merhameti, ana baba sorumluluğunu vermemişti ki! Bu tür çocukları yaşatmakta direnmeleri, kafeste bile yaşatsalar, doğrusu şaşırtıcıydı. Açıklanabilecek bir şey değildi.

İkincisi, yeraltı tesisindeki o jeneratör odası neden o kadar büyüktü? Neden gerekenin yüz katı kadar elektrik üretiyordu?

Pentotalle sorguya çektiğimiz iblis belki de bize tüm gerçekleri anlatmamıştı. Planın hepsi bu kadar değildi belki. Evet, bir nükleer savaşı ve sonrasını atlatabilecek kadar malzemeyi oraya stokladıkları doğruydu. Ama belki ondan sonra ekipler çıkarıp sağ kalan insanları tek tek öldürmek, sonra da kendilerini ortadan kaldırmak niyetinde olmayabilirlerdi. Belki bizi yok ettikten sonra dünyayı kendileri devralacaklardı. Belki de niyetleri bizim anlayamayacağımız kadar acayip bir başka şey olabilirdi. Farklı yaratıklara özgü bir şey.
Sabaha kadar çarşafla güreşip durdum.

* * *

İki gün sonra yine plajda güneşlenirken, radyo rock and roll müziğini kesip kötü haberleri peş peşe sıraladı. Zengibar'da yeni Komünist hükümet, bin siyasal tutukluyu işkenceyle öldürmediğini, onları serbest bıraktığım, nereye isterlerse gidebileceklerini söylediğini iddia ediyordu. Her nasılsa tutukluların bini birden eve dönüş yolunda ortadan kaybolmuşlardı. Vietnam'daki kriz ciddileşiyor, daha beter oluyordu. Bazdan oraya ABD askerleri yollamak zorunda kalınacağından dem vuruyordu. Iowa'da bir yerde, adamın biri karısını, üç çocuğunu, iki komşusunu vurmuştu. Polis tüm orta batı bölgesinde katili arıyordu. New York'da çeteler yine cinayet işlemişti. Philadelphia'da (ya da belki Baltimore'da) bir yoksul mahalle yangınında on iki kişi can vermişti.

Sonunda haberler bitti, radyo bize Beatles'ı getirdi. Ardından Beach Boys'u, Mery Wells'i, Roy Orbison'u, Dixie Cups'ı, J. Frank Wilson'u, Inez Fox'u, Elvis'i, Jan'la Dean'i, Ronettes'i, Shirelles'i, Jerry Lee Levvis'i, Hank Ballard'ı getirdi. Hepsi güzel, hepsi içten, hepsi gerçek...sihir. Ama ben nedense müziğe kendimi veremiyordum. Bir garip halim vardı. Kafamda o ezgilerin altında, deminki spikerin sesi hâlâ cinayetleri, felâketleri, savaşları anlatıyordu. Simon ve Garfunkel'in birkaç yıl sonra plağa alacağı "Silent Night" gibi bir şey.

Gökyüzü yine her zamanki gibi maviydi. Güneş bundan sıcak, körfez rüzgârı bundan tatlı olmamıştı. Ama ben nedense böyle bir günden bile zevk alamıyordum.

Lanet olası spikerin sesi kafamda yankılanıp duruyordu. Radyonun düğmesini bulamıyor, o sesi susturamıyordum.

O akşam harika küçük bir İtalyan lokantasında yemek yedik. Rya yemeğin nefis olduğunu söyledi. Güzel şarabı fazla kaçırdık.

Daha sonra yatağımıza girdiğimizde seviştik. Doruğa ulaştık. Bize doyum vermesi gerekirdi.

Sabah olduğunda gökyüzü yine maviydi. Güneş yine sıcak, rüzgâr yine tatlıydı. Nedense hepsi yamyassı bir duygu veriyordu. İnsana keyif vermiyordu.

Plajda sepetimizi açıp piknik yemeğimizi yerken ben konuştum. "Belki ölmüş olabilir ama unutulmamalı," dedim.

Rya masum numarası yaptı. Gözlerini cips patates torbasından ayırıp bana baktı. "Kim?" diye sordu.

"Kim olduğunu biliyorsun."

"Kitty Genovese," dedi.

"Allah kahretsin!" diye patladım. "Aslında gerçekten boynuzlarını içeri çekmek, ikimizi karnavalın güvenli battaniyesine sarmak, beraberlik hayatımızı sürdürmek istiyorum."

"Ama yapamayız," dedi.

Başımı iki yana sallayıp içimi çektim. "Biz garip bir türüz," dedim. "Çoğu zaman, pek de hayranlık uyandıracak birileri değiliz. Tanrı'nın bizden beklediğinin yarısı kadar bile olamamışız. Ellerini çamura daldırıp bizi yoğurmaya başladığında, beklediği bu değildi kesinlikle. Ama iki çok büyük niteliğimiz var. Sevgi tabii. Sevgi. Bunun içine merhamet ve anlayış da giriyor. Ama, Allah kahretsin, ikinci niteliğimiz bir mazhariyet olduğu kadar da bir lanet. Vicdan diyelim ona da."

Rya gülümsedi, piknik sepetimizin üzerinden uzanıp beni öptü. "Seni seviyorum, Slim."

"Ben de seni seviyorum."

Güneş çok güzel bir duygu veriyordu.

* * *

O yıl, benzersiz Bay Louis Armstrong'un "Hello Dolly" plağım yaptığı yıldı. Yılın bir numaralı şarkısı, Beatles'ın "I Want to Hold Your Hand"ydi. Barbra Streisand'ın *Funny Girl'i* Broadway'de açılışını yaptı. Thomas Berger, *Little Big Man'i* yayınladı. Audrey Hepburn'la Rex Harrison gümüş ekranda *My*

Fair Lady'y& başladılar. Martin Luther King, Jr. ve medenî haklar hareketi haberlerin birinci sırasındaydı. San Fransisco'da bir bar, ilk sutyensiz dansözü sahneye çıkardı, Boston Canavarını o yıl tutukladılar. Kellogg firması Pop Tart pastalarını o yıl çıkardı. Ford Şirketi ilk Mustang'ı piyasaya sürdü. St. Louis Cardinals, dünya kupasını Yanke takımından o yıl kaptı. Albay Sanders lokanta zincirini o yıl sattı. Ama bizim iblislerle gizli savaşımız o yıl sona ermedi.

BİTTİ

Hazırlayan: Kahin

Redakte : alibaba43

www.e-kitap.us sunar.
Tüm kitap severleri **Saklı Kütüphane**'ye bekliyoruz.
Kâhin & Orodruin

Not: Saklı Kütüphanedeki e-kitaplar tanıtım amaçlıdır. Sevdiğiniz yazarların zarar görmesini istemiyorsanız lütfen kitapların orijinallerini satın alın.